PIERCE BROWN

FURIA ROȘIE

PIERCE BROWN

Seria: Red Rising

Volumul 1

FURIA ROȘIE

Original: *Red Rising* (2014)

Traducere din limba engleză și note:
IULIA POMAGĂ

virtual-project.eu

PALADIN

2016

Mulțumiri

Dacă scrisul e o îndeletnicire a minții și a inimii, atunci le mulțumesc lui Aaron Phillips, Hannah Bowman și Mike Braff, care mi-au șlefuit mintea cu sfaturile și înțelepciunea lor.

Le mulțumesc părinților mei, surorii mele, prietenilor și lui Phillips Clan, care-mi străjuiesc inima cu dragoste și loialitate.

Și îți mulțumesc ție, cititorule. O să-ți placă al dracului de mult cartea asta.

Aș fi putut trăi în pace. Dar dușmanii au stârnit războiul.

Îi privesc pe trei sute dintre cei mai puternici fii și fiice ai lor. Îl ascult pe un bărbat Auriu nemilos vorbind între stâlpi de marmură impozanți. Ascult bestia care a pogorât flacăra ce-mi pustiește sufletul.

— Oamenii *nu* sunt egali, spune bărbatul înalt, arogant, cu aerul unui vultur. Cei slabi v-au înșelat. Ei spun că cei blânzi vor moșteni pământul. Că cei puternici trebuie să-i hrănească pe cei blajini. Aceasta este Nobila Minciună a Democrației. Cancerul care a otrăvit omenirea.

Îi fulgeră cu privirea pe studenții adunați înaintea lui.

— Noi suntem Aurii. Suntem la capătul lanțului evolutiv. Suntem în fruntea turmei de oameni, călăuzind Culorile inferioare. Ați primit această moștenire, mai spune el și apoi face o scurtă pauză privind cu atenție chipurile tinerilor. Dar această moștenire nu este gratuită, continuă bărbatul. Puterea trebuie revendicată. Bunăstarea trebuie câștigată. Autoritatea, guvernarea, imperiul se obțin cu sânge. Voi, copii fără nici măcar o cicatrice, nu meritați nimic. Nu știți ce înseamnă durerea. Nu știți ce au trebuit să sacrifice strămoșii voștri ca să ajungeți în această poziție. Dar veți afla curând. Vă vom arăta în curând de ce Auriii conduc omenirea. Și vă promit că dintre voi nu vor supraviețui decât cei capabili să dețină puterea.

Dar eu nu sunt Auriu. Eu sunt Roșu.

Bărbatul ăsta crede că cei ca mine sunt slabi. Crede că sunt prost, debil, subuman. N-am crescut în palate. N-am călărit pe pajiști și n-am mâncat la ospețe limbi de colibri. Am fost călit în măruntaiele acestei lumi aspre. Îndârjit de ură. Oțelit de dragoste.

Bărbatul se înșală.

Niciunul dintre ei nu va supraviețui.

Partea I

Sclav

Pe Marte crește o floare. Roșie și aspră,
întocmai ca solul nostru. Se numește haemanthus.
Înseamnă „floare de sânge”.

1.

Sondorul Iadului

Primul lucru pe care trebuie să-l aflați despre mine este că sunt fiul tatălui meu. Și atunci când au venit să-l ia, am făcut ceea ce mi-a cerut. Nu am plâns. Nici când Societatea a televizat arestarea. Nici când a fost judecat de Aurii. Nici când a fost spânzurat de Cenușii. Mama m-a pălmuit din cauza asta. Fratele meu Kieran ar fi trebuit să fie cel stoic. El era cel mare, eu mezinul. Eu ar fi trebuit să plâng. Dar Kieran a bocit ca o fetiță când micuța Eo a îndesat o floare de haemanthus în cizma stângă a tatei și-apoi a fugit lângă tatăl ei. Sora mea Leanna se tânguia încet lângă mine. Eu priveam, pur și simplu, și mă gândeam că era păcat că murise dansând, dar fără pantofii de dans.

Pe Marte gravitația e foarte mică. Așa că trebuie să tragi de picioare ca să poți rupe gâtul. Și apropiații condamnatului sunt cei puși să facă asta.

Îmi miros propria duhoare în interiorul costumului-prăjitor. Costumul de protecție este făcut dintr-un soi de nano-plastic și e la fel de fierbinte pe cât o sugerează și numele. Mă izolează din cap până-n picioare. Nimic nu intră. Nimic nu iese. Căldura, mai ales. Cel mai rău e că nu-ți poți șterge transpirația ca să nu-ți intre în ochi. Afurisita curge de pe frunte până la călcâie și ustură ca naiba. Ca să nu mai spun cum pute când te pișI. Chestie pe care n-ai cum să n-o faci pentru că ești nevoit să bei

o grămadă de apă prin tubul de hidratare. Mă gândesc că am putea fi dotați cu un cateter. Dar am ales să puțim.

În timp ce conduc excavatorul îi aud în cască pe sondorii din clanul meu stând de vorbă. Sunt singur în tunelul adânc, într-un utilaj care arată ca o mână uriașă de metal, o mână care pătrunde în sol și-l sfredelește. Din scaunul de comandă, plasat în locul unde s-ar afla cotul mașinăriei, manevrez codurile care topesc rocile. În mănușile de control, degetele mele manipulează multitudinea de sfredelitoare asemenea unor tentacule, care lucrează undeva la nouăzeci de metri mai jos. Ca să fii un Sondor al Iadului se spune că degetele trebuie să-ți zvâcnească la fel de rapid ca limbile focului. Degetele mele sunt mai rapide.

În ciuda vocilor pe care le aud în cască, sunt singur în tunelul adânc. Existența mea este vibrație, ecoul propriei respirații și căldura, atât de densă și otrăvitoare încât mă face să mă simt de parcă aș fi înfășurat într-o pătură îmbibată cu urină.

Un nou val de transpirație trece de bandana stacojie pe care o port în jurul frunții și-mi intră în ochi, iritându-mi-i până când se fac la fel de roșii ca părul ruginiu. Înainte încercam să-mi șterg transpirația, reușind doar să zgârii fără niciun rezultat casca „prăjitorului”. Încă mai încerc să fac asta. Chiar și după trei ani, transpirația mă gâdilă și mă irită la fel de îngrozitor.

În jurul scaunului meu de comandă, pereții tunelului sunt scăldați într-un galben sulfuros de o aureolă de lumini. Lumina pălește când privesc spre puțul vertical, subțire pe care l-am săpat azi. Undeva deasupra prețiosul helium-3 sclipește ca argintul lichid, dar sunt atent la umbre, căutând din priviri șerpii cu clopoței care se încolăcesc în întuneric căutând căldura excavatorului. Pot pătrunde prin costum, mușcând învelișul de protecție, încercând apoi să se culcușească în cel mai cald loc pe care-l găsesc, de obicei lângă burtă, ca să-și depună ouăle. Am fost mușcat. Încă mai am coșmaruri cu bestia aia – un lujer gros și negru ca petrolul. Ajung de grosimea unui picior, și lungi cât trei bărbați unul peste altul, dar noi ne temem mai ales de pui. Puii nu știu să-și raționalizeze otrava. Strămoșii lor au venit de pe Pământ, la fel ca ai mei, iar Marte și tunelurile adânci de aici i-au transformat.

E o atmosferă ciudată în tuneluri. Te simți singur. Dincolo de huruitul excavatorului aud vocile prietenilor mei, cu toții mai în

vârstă decât mine, dar nu văd la mai mult de un kilometru în întunericul de deasupra. Ei sondează undeva deasupra, aproape de gura tunelului pe care l-am săpat, întinzând cârlige și conducte de-a lungul acestuia ca să ajungă la micile filoane de helium-3. Sondează cu burghie de un metru, îndepărtând materialul inutil. Mâinile și picioarele trebuie să li se miște cu o abilitate teribilă, dar eu sunt cel care face banii pentru echipa asta. Eu sunt Sondorul Iadului. Nu oricine poate face asta – iar eu sunt cel mai tânăr muncitor care a făcut asta vreodată.

Lucrez în mină de trei ani. Lucrul începe de la treisprezece. Dacă ești destul de mare să ți-o pui, ești destul de mare să pui și osul la treabă. Cel puțin așa a zis unchiul Narol. Numai că eu m-am căsătorit abia acum șase luni, așa că nu știu de ce mi-a zis chestia asta.

Eo îmi străbate gândurile în timp ce privesc în monitor și strecor degetele mașinăriei în jurul unui nou filon. *Eo.* Câteodată mi-e greu să mă gândesc la ea altfel de cum o strigam când eram mici.

Micuța Eo – o fetiță ascunsă într-o coamă de păr roșu. Roșu ca rocile care mă înconjoară, nu roșu adevărat, roșu-ruginiu. Roșu cum sunt și casele noastre, roșu ca Marte. Eo e de aceeași vârstă cu mine, are șaisprezece ani. Și poate că îmi seamănă – face parte din același clan de mineri Roșii, un clan al cântecului, al dansului și al pământului – dar, poate că e făcută din aer, din eterul care țese covorul de stele. Nu că aș fi văzut vreodată stelele. Niciun Roșu din coloniile de mineri nu vede stelele.

Micuța Eo. Au vrut să o mărite când a împlinit paisprezece ani, vârsta la care se căsătoresc toate fetele din clan. Dar a suportat rațiile neîndestulătoare și a așteptat să împlinesc eu șaisprezece ani – vârsta la care se pot căsători bărbații – înainte să-și strecoare șnurul pe deget. Mi-a spus că știa că ne vom căsători încă de când eram mici. Eu n-am știut.

— Stai. Stai. Stai! îl aud strigând pe unchiul Narol în cască. Darrow, stai, băiete!

Degetele îmi înțepenesc. Unchiul meu e undeva deasupra, departe, urmărindu-mă cum progresez cu săpăturile.

— Arde ceva? îl întreb enervat.

Nu-mi place să fiu întrerupt.

— I-auzi la micul Sondor, întreabă dacă arde ceva, chicotește bătrânul Barlow.

— Pungă de gaz, asta e, izbucnește Narol, șeful echipei noastre de mai mult de două sute de oameni. Stai, chem un echipaj de scanare ca să verifice datele înainte să ne arunci pe toți în aer.

— Pungă de gaz? E una micuță, îi spun. Mai degrabă un punct de gaz, mă descurc.

— E de un an pe excavator și crede că știe unde-i e capul și unde-i e curul. Amărâtul naibii, adaugă sec bătrânul Barlow. Adu-ți aminte vorbele conducătorului nostru Auriu: răbdare și supunere, tinere. Răbdarea este cea mai însemnată parte a curajului. Iar supunerea este cea mai însemnată calitate a umanității. Ascultă-i pe cei mai în vârstă.

Când îi aud maxima, îmi dau ochii peste cap. Dacă cei mai în vârstă ar putea face ce fac eu, poate că ar merita să-i ascult. Dar sunt la fel de înceți de mâini cum sunt și de minte. Câteodată mi se pare că și-ar dori să fiu și eu la fel, mai ales unchiu-meu.

— Sunt într-o fisură, spun. Dacă zici că e o pungă de gaz, pot să cobor și să scanez manual. Foarte simplu. Și nu mai pierdem vremea.

O să-mi recomande să fiu prudent. De parcă prudența le-a fost vreodată de vreun folos. N-am mai câștigat un Laur de ani de zile.

— Vrei s-o lași văduvă pe Eo? râde Barlow, cu o voce spartă. N-am nimic împotrivă. E o frumusețe de fată. Sapă în punga aia de gaz și lasă-mi-o mie. Oi fi eu bătrân și gras, dar burghiu' încă-mi merge.

Se aude un cor de râsete dinspre cei două sute de muncitori de deasupra. Îmi încleștez mâinile pe manetele de comandă atât de puternic încât mi se albesc degetele.

— Ascultă-l pe unchiul Narol, Darrow. Mai bine te retragi până vedem rezultatele scanării, zice Kieran, fratele meu.

E mai mare decât mine cu trei ani, ceea ce-l face să creadă că e mai înțelept și că știe mai multe. Știe doar să fie prudent.

— Avem timp destul.

— Timp destul? La dracu', o să dureze ore întregi, izbucnesc eu.

Mi se împotrivesc cu toții. Cu toții se înșală și sunt lenți și nu pricep că avem nevoie doar de o mișcare îndrăzneață ca să primim Laurul. În plus, nu au încredere în mine.

— Ești un laș, Narol.

La celălalt capăt al liniei se lasă tăcerea.

Să-l faci laș pe un om nu e chiar cea mai bună metodă de a-l atrage de partea ta. N-ar fi trebuit să spun asta.

— Eu zic să scanezi tu, strigă Loran, vărul meu și fiul lui Narol. Dacă nu o faci, Gamma iar câștigă, o să primească Laurul pentru a suta oară.

Laurul. Sunt douăzeci și patru de clanuri în coloniile miniere subterane din Lykos și un singur Laur pentru fiecare cartier. Laurul înseamnă mai multă mâncare decât poți duce. Înseamnă mai mult combustibil. Țesături importate de pe Pământ. Bere de sorg cu inscripțiile de calitate ale Societății. Înseamnă victoria. Clanul Gamma îl primește de când lumea. Și tot de când lumea rația pentru clanurile inferioare este doar atât cât să nu murim de foame. Eo zice că Laurul e morcovul pe care Societate ni-l flutură în fața ochilor, întotdeauna destul de departe cât să nu-l putem înhăța. Suficient de departe cât să fim conștienți cât de săraci suntem și cum nu putem face nimic în privința asta. Se presupune că suntem pionieri. Eo spune că suntem sclavi. Eu cred că pur și simplu nu ne străduim suficient. Nu ne asumăm niciodată riscuri din cauza celor mai în vârstă.

— Loran, tacă-ți gura despre Laurul ăla. Dacă dai peste punga aia de gaz, o să căutăm Laurul ăla blestemat pe lumea de-apoi, băiete, bombăne unchiul Narol.

I se împleticește limba. Efectiv simt prin cască mirosul de băutură. Vrea să cheme un echipaj de detectare ca să-și acopere spatele. Sau e speriat. Bețivanul ăsta s-a născut făcând pe el de frică. Frică de ce? De stăpânii noștri, de Aurii? De câinii lor de pază, Cenușiii? Cine ar putea ști? Puțini oameni. Cui îi pasă? Și mai puținor oameni. De fapt, unui singur om i-a păsat de unchiu-meu, și acel om a murit când unchiul l-a tras de picioare.

Unchiul e un om slab. E precaut, dar nesăbuit cu băutura, o umbră palidă a tatălui meu. Clipește lung și anevoie, de parcă l-ar durea ochii de fiecare dată când îi deschide și privește lumea. N-am încredere în el aici jos, în mină, sau în orice altă privință. Dar mama mi-ar spune că trebuie să-l ascult, mi-ar reaminti că trebuie să-mi respect bătrânii. Deși sunt om căsătorit, deși sunt Sondorul clanului meu, mama mi-ar spune că „încă nu sunt

destul de copt". O să-l ascult, deși lucrul ăsta mă scoate din minți la fel de tare ca transpirația care-mi gâdilă fața.

— Bine, șoptesc.

Închid cupa excavatorului și aștept în timp ce unchiul, aflat în siguranță, deasupra tunelului adânc, cheamă echipa de scanare. O să dureze ore în șir. Dar să facem calculele. Mai sunt opt ore până la semnal. Ca să reușesc să-i întrec pe cei din Gamma, trebuie să lucrez cu 156,5 kilometri/oră. Echipajului de scanare o să-i ia două ore și jumătate să ajungă aici și să-și facă treaba – în cel mai bun caz. Așa că după aceea ar trebui să lucrez cu 227,6 kilometri/oră. Imposibil. Dar dacă merg mai departe și mă opun plicticoasei scanări, i-am luat.

Mă întreb dacă unchiul Narol și Barlow au idee cât de aproape suntem. Probabil. Probabil pur și simplu cred că nu merită riscul. Probabil cred că intervenția divină ne va distruge șansele. Gamma deține Laurul. Așa stau lucrurile și așa vor rămâne pentru totdeauna. Noi, cei din Lambda, ne străduim să ne ducem zilele de azi pe mâine cu rația de mâncare și puținele consolări. Nicio ascensiune. Nicio cădere. Nimic nu merită riscul schimbării ierarhiei. Tata a aflat asta la capătul frânghiei.

Nimic nu merită să-ți riști viața. Simt cum mi se leagănă pe piept șnurul de la nuntă, împletit din fire de păr și mătase, pe care-l port la gât pe un șiret, și mă gândesc la coastele lui Eo.

Luna asta o să-i străpungă și mai rău pielea. O să-mi ascundă că merge la familiile din clanul Gamma să ceară resturi de mâncare. O să mă prefac că nu știu nimic despre asta. Dar tot vom flămânzi. Eu mănânc prea mult, pentru că am șaisprezece ani și încă sunt în creștere, iar Eo minte și susține că nu prea are poftă de mâncare. Unele femei se vând pentru mâncare sau articole de lux Câinilor puterii (Cenușiilor, ca să fiu mai exact), trupele armate ale Societății din mica noastră colonie minieră. Eo nu și-ar vinde trupul ca să facă rost de hrană pentru mine. Sau ar face-o? Dacă stau să mă gândesc, eu aș face orice ca să fac rost de hrană pentru ea...

Privesc peste marginea excavatorului. Capătul gropii pe care am săpat-o este extrem de departe. Nu se vede nimic altceva în afară de roci sfărâmate și burghie șuierătoare. Dar până să mă dezmeticesc, îmi desfac centura, iau scanerul manual și sar o sută de metri în gol spre cuva excavatorului. Mă izbesc în față și în spate de pereții verticali ai puțului și de excavatorul lung care

vibrează, ca să-mi încetinesc căderea. Mă asigur că nu e niciun cuib de șerpi prin preajmă când întind brațul să mă prind de o roată zimțată aflată chiar deasupra cupei. Cele zece brațe strălucesc din cauza temperaturii. Aerul tremură și e distorsionat. Simt căldură direct în față, o simt trecându-mi prin ochi, o simt în burtă și-n testicule. Brațele alea îți pot topi oasele dacă nu ești atent. Iar eu nu sunt atent. Sunt prompt.

Cobor încet, pășind între brațele de forare, astfel încât să pot apropia aparatul suficient de mult de punga de gaz cât să o pot scana. Căldura este insuportabilă. A fost o greșeală. În cască aud voci urlând la mine. Aproape că șterg unul dintre brațe când mă apropii suficient de mult de punga de gaz. Scanerul îmi pâlpâie în mână. Costumul îmi bolborosește și simt un miros dulce și înțepător, ca de sirop ars. Pentru un Sondor al Iadului, ăsta e mirosul morții.

2.

Orașul

Costumul nu mai face față căldurii de aici. Stratul exterior de protecție aproape că s-a topit de tot. Al doilea o să-l urmeze în curând. Apoi se declanșează luminița argintie a scanerului și știu că am găsit ce căutam. Aproape că n-am observat. Amețit și înfricoșat mă îndepărtez de burghie. Mă ridic cu greutate și mă îndepărtez cu repeziciune de căldura infernală. Apoi ceva mă oprește în loc. Piciorul mi s-a prins sub una dintre pedalele mașinăriei de foraj. Din cauza panicii încep să icnesc. Mă cuprinde groaza. Văd cum cizma începe să se topească. Primul strat a dispărut. Al doilea e pe ducă. Urmează carnea.

Trag cu greu aer în piept și-mi stăpânesc țipetele adunate în gât. Îmi aduc aminte de lama rabatabilă și o scot din teaca neagră de la spate. E o lamă curbată, rudimentară, de lungimea piciorului, făcută pentru a amputa și cauteriza membre prinse în mașină, ca în cazul meu acum. Majoritatea oamenilor se panichează când rămân prinși în mașinărie, așa că lama curbată e o armă destul de urâtă, făcută pentru a putea fi folosită de mâini neîndemânatice. Chiar dacă sunt îngrozit, mâinile mele nu

sunt neîndemânatice. Spintec de trei ori, tăind nano-plasticul, nu carnea. După a treia tăietură, mă aplec și-mi trag piciorul. Făcând asta îmi ating dosul palmei de marginea unei freze. O durere arzătoare îmi cuprinde mâna. Simt mirosul de carne arsă, dar am scăpat, și mă cațăr înapoi râzând pe scaunul de comandă, departe de căldura infernală. Îmi vine să plâng.

Unchiul meu avea dreptate. M-am înșelat. Dar n-o să recunosc asta nici de-al dracu'.

— Idiotule, e comentariul lui cel mai blând.

— Un maniac! Un maniac nenorocit! răcnește Loran.

— Nivel minim de gaz, îi zic. Forăm, unchiule.

Remorcile îmi preiau încărcătura când se aude semnalul. Ies din excavator, lăsându-l în tunelul adânc pentru cei din tura de noapte, și mă agăț obosit de funia pe care mi-o coboară ceilalți în puțul de jumătate de kilometru adâncime pentru a mă ajuta să ies. În ciuda arsurii purulente de pe mână mă cațăr pe frânghie până ajung la suprafață. Kieran și Loran merg alături de mine ca să ne întâlnim cu ceilalți la cel mai apropiat Lift gravitațional. Becuri galbene atârnă de tavan ca niște păianjeni.

Clanul meu și cei trei sute de oameni din Gamma și-au fixat deja degetele de la picioare sub grilajul de oțel când ajungem la liftul gravitațional rectangular. Îl evit pe unchiu-meu care e suficient de furios ca să mă scuipe și primesc mai multe bătăi pe umăr pentru cascadoria de mai devreme. Cei tineri, ca mine, cred că am câștigat Laurul. Îmi știu cota de helium-3 pe luna asta și știu că e mai mare decât a celor din Gamma. Rahații mai bătrâni doar bombăne și zic despre noi că suntem nebuni. Îmi ascund mâna și-mi pun picioarele la adăpost.

Gravitația se schimbă și suntem catapultați în sus. Un vierme din clanul Gamma, cu mai puțin de-o săptămână de rugină sub unghii, uită să-și fixeze degetele sub grilaj. Atârnă suspendat în timp ce liftul parcurge cei șase kilometri în sus. Urechile trosnesc.

— Avem un rahat Gamma plutitor pe-aici, râde Barlow către cei din Lambda.

Oricât de urât ar suna, e întotdeauna frumos să-l vezi pe unul dintre nemernicii Gamma ratând câte ceva. Ei primesc mai multă mâncare, mai multe țigări, mai mult din toate, datorită Laurului. Ajungem să-i disprețuim. Pe de altă parte, asta și

trebuie să facem, presupun. Mă-ntreb dacă și ei o să ne disprețuiască acum.

Destul. Apuc nano-plasticul roșu-ruginiu al costumului-prăjitor și-l trag pe puști în jos. Puști. Ce glumă. Abia dacă are cu trei ani mai puțin decât mine.

E obosit ca dracu', dar când îmi vede costumul roșu ca sângele se crispează, îmi evită privirea și devine singurul care îmi vede arsura de pe mână. Îi fac cu ochiul și cred că face pe el în costum. Ni se întâmplă tuturor din când în când. Îmi amintesc prima dată când am văzut un Sondor al Iadului. Mi s-a părut că-i un zeu.

A murit între timp.

Deasupra, pe platforma de lucru, o peșteră mare de beton și metal, ne dăm jos căștile și sorbim aerul rece și curat al lumii de dincolo de burghiele incandescente. Duhoarea și transpirația noastră împute repede toată zona. Luminile care clipesc în depărtare ne avertizează să ne ținem departe de șinele magnetice ale transportorului aflat de cealaltă parte a depoului.

Nu ne amestecăm cu cei din clanul Gamma în timp ce ne îndreptăm spre transportor într-un șir ordonat de costume roșii ca rugina. Jumătate cu „L"-ul clanului Lambda pictat cu roșu închis pe spate, cealaltă jumătate cu semnul ca un baston al celor din Gamma. Două căști purpurii. Doi Sondori ai Iadului roșii ca sângele.

Un Câine-al Puterii ne supraveghează în timp ce ne târșâim picioarele de-a lungul platformei tocite de beton. Duro-armurile lor cenușii sunt simple și ponosite și la fel de slinoase ca și părul. Ar opri o sabie simplă, dar nu și o sabie ionică, iar o sabie electromagnetică sau un brici ar trece prin ele ca prin hârtie. Dar n-am văzut așa ceva decât la CutiaHologramă. Cenușiii nu se obosesc să facă demonstrații de forță. Bastoanele le atârnă la șold. Știu că nu o să fie nevoie să le folosească.

Supunerea e cea mai înaltă virtute.

Căpitanul Cenușiilor, Dan-Pocitul, un nenorocit slinos, aruncă în mine cu o pietricică. Deși are pielea înnegrită din cauza expunerii la soare, părul îi e la fel de cenușiu ca al tuturor celor din Culoarea lui. Îi atârnă rar, ca o buruiană, peste ochi – două cuburi de gheață aruncate-n cenușă, însemnele Culorii sale, un simbol gri împletit în forma numărului patru cu mai multe bare

în interior, coboară de-a lungul brațelor spre încheieturi. Crude și rigide, ca toți Cenușiii.

Am auzit că pe Dan-Pocitul l-au trimis aici tocmai de pe linia frontului din Eurasia, oriunde o fi fiind și locul ăsta, pentru că a rămas ciung și n-au mai vrut să-i cumpere o mână nouă. Acum are un model înlocuitor vechi. Nu prea are încredere în el, așa că mă asigur că observă cum mă holbez la mâna lui.

— Am văzut c-ai avut o zi interesantă, drăguțule.

Vocea îi e la fel de stătută și grea ca aerul din costumul meu prăjitor.

— Ești un erou curajos acum, nu-i așa, Darrow? Întotdeauna am crezut c-o să fii un erou curajos.

— Tu ești eroul, îi răspund, făcând semn cu capul spre brațul lui.

— Te crezi deștept, nu-i așa?

— Sunt doar un Roșu.

— S-o saluți pe porumbița aia a ta pentru mine, îmi zice făcându-mi cu ochiul. E numai bună de cules. Chiar și pentru un Ruginiu, a mai zis, trecându-și limba peste dinți.

— N-am văzut niciodată o porumbiță.

Numai la CutiaHologramă.

— Măi să fie, chicotește. Stai puțin, unde te duci? mă întreabă, iar eu mă întorc. O mică plecăciune în fața superiorilor tăi n-ar fi văzută cu ochi răi, nu crezi? zice rânjind către ai lui.

Fără să-mi pese de batjocura lui, mă întorc și fac o plecăciune adâncă. Unchiu-meu mă vede și întoarce privirea dezgustat.

Îi lăsăm în urmă pe Cenușii. Nu mă deranjează să fac plecăciuni, dar probabil că o să-i tai gâtul lui Dan-Pocitul dacă o să am vreodată ocazia. Asta-i ca și când aș spune că o să dau o tură până pe Venus într-o rachetă-torță când o să am chef.

— Hei, Dago. Dago! strigă Loran către Sondorul Iadului al celor din Gamma.

Omul e o legendă. Toți ceilalți sunt mici copii pe lângă el. Eu s-ar putea să fiu mai bun.

— Cât ai scos?

Dago, o bucată de piele uscată cu un zâmbet afectat pe figură, aprinde o țigară lungă și suflă un nor de fum.

— Nu știu, spune el tărăgănat.

— Haide, mă!

— Nu-mi pasă. Brutul nu contează niciodată, Lambda.

— Ba pe dracu’ nu contează. Cât scoate pe săptămână?

Toată lumea își aprinde țigări și-și scoate mizeria din urechi. Dar toți ascultă cu atenție.

— Nouă mii opt sute douăzeci de kile, se laudă un Gamma.

La faza asta mă las pe spate și zâmbesc; îi aud pe tinerii Lambda strigând. Bătrânii nu reacționează. Mă gândesc la ce-o să facă Eo cu zahărul luna asta. N-am câștigat niciodată zahăr până acum, doar la jocurile de cărți. Și fructe. Aud că Laurul îți aduce și fructe. Probabil că o să le ofere pe toate copiilor înfometați doar ca să-i demonstreze Societății că nu are nevoie de premiile ei. Eu? Eu aș mânca fructele și-aș politiza pe stomacul plin. Dar ea este o împătimită a ideilor, pe când eu n-am alte patimi decât ea.

— Tot n-o să câștige, tărăgănează Dago cuvintele când pornește transportorul. Darrow e încă un cățeluș, dar e destul de deștept ca să știe asta. Nu-i așa, Darrow?

— Tânăr sau nu, ție ți-am tăbăcit curul oricum.

— Ești sigur?

— Sigur ca moartea.

Îi fac cu ochiul și-i trimit o bezea.

— Laurul e al nostru. Acum să vă trimiteți voi surorile în orașul nostru după zahăr.

Prietenii mei râd și-și plesnesc coapsele peste costumele-prăjitor.

Dago se uită la mine. După un moment începe să tragă cu poftă din țigara care strălucește puternic și arde cu repeziciune.

— Ăsta ești tu, îmi zice.

În jumătate de minut, din țigară rămâne numai chiștocul.

•

După ce coborâm din transportor, mă bag în Pulverizator alături de celelalte echipe. Locul ăsta e rece, umed și miroase exact așa cum arată: o baracă înghesuită unde mii de oameni își dau jos costumele-prăjitor în care au transpirat și s-au pișat ore întregi pentru a face dușuri de aer.

Îmi dau jos costumul, îmi pun o bonetă și merg gol spre cel mai apropiat tub transparent. Sunt zeci, aliniate în Pulverizator. Aici nu există dansuri, nimeni nu se dă în stambă; singura camaraderie e cea a epuizării și-a mâinilor lovind încet peste coapse, creând, alături de sunetul dușurilor, un ritm.

Ușa tubului se închide șuierând în spatele meu, acoperind sunetul muzicii. Aparatul e vechi. Un zumzet familiar vine dinspre motor, urmat de un jet atmosferic în timp ce aerul plin de molecule antibacteriene urlă din vârful mașinăriei și-mi gonește peste piele îndepărtând jegul și resturile în scurgerea din podea. Doare.

După aceea mă despart de Loran și Kieran, care se duc să bea și să danseze în taverne înainte de începerea oficială a Dansului Laurului. Câinii Puterii o să împartă alocațiile pentru mâncare și alte chestii și-o să anunțe câștigătorul Laurului la miezul nopții. Noi, cei din tura de zi, vom dansa și înainte și după.

Legenda spune că zeul Marte era părintele lacrimilor, dușman al dansului și lăutei. Cu prima parte sunt de acord. Dar noi, cei din coloniile din Lykos, una dintre primele colonii de sub suprafața planetei Marte, suntem oameni ai dansului, ai cântecului și ai familiei. Scuipăm pe legendă și ne făurim singuri dreptul din naștere. E singura formă de rezistență față de Societatea care ne stăpânește. Ne dă un pic de coloană vertebrală. Lor nu le pasă dacă dansăm și cântăm, atâta timp cât săpăm fără să cârtim. Atâta timp cât pregătim restul planetei pentru ei. Dar pentru a ne reaminti care ne e locul, pedepsesc cu moartea un singur cântec și un dans.

Tatăl meu a făcut din acela ultimul lui dans. L-am văzut o singură dată, la fel cum și cântecul nu l-am auzit decât o singură dată. N-am înțeles când eram mic, era ceva despre văi îndepărtate, ceață, iubiri pierdute și-un secerător care trebuia să ne ducă spre casa noastră nevăzută. Eram mic și curios când o femeie l-a cântat în timp ce fiul ei era spânzurat pentru că furase niște mâncare. Ar fi ajuns un băiat înalt, dar n-ar fi găsit niciodată destulă mâncare să pună și carne pe el. Următoarea care a murit a fost mama lui. Oamenii din Lykos au cântat pentru ei Bocetul Stins, o serie tragică de lovituri surde cu pumnul în piept, stingându-se încet-încet până când pumnii, asemenea inimii, n-au mai bătut, și-apoi s-au risipit.

Sunetul m-a bântuit în noaptea aceea. Am plâns singur în mica noastră bucătărie, întrebându-mă de ce plângeam tocmai atunci, când nu plânsesem pentru tata. În timp ce zăceam pe podeaua rece am auzit un zgomot ușor la ușa noastră. Când am deschis ușa, am găsit un mic boboc de haemanthus lăsat pe pământul roșu, și nimic altceva, doar urmele mici ale picioarelor

lui Eo în praf. A fost a doua oară când a adus flori după moartea cuiva.

Pentru că dansul și cântecul sunt în sângele nostru, presupun că nu e surprinzător că prin ele două mi-am dat seama că o iubesc pe Eo. Nu pe micuța Eo. Nu așa cum era. Dar pe Eo cea de-acum. Ea zice că mă iubea de dinainte ca tatăl meu să fie spânzurat. Dar abia în taverna aceea plină de fum, când părul ei ruginiu se-nvolbura, când picioarele i se mișcau după ritmul țiterei și șoldurile după cel al tobelor, inima mea s-a oprit un minut. Nu era vorba de răsucirile și întoarcerile ei. Nimic din lăudăroșenia stupidă ce caracterizează dansul tinerilor. Dansul ei era o mișcare mândră și grațioasă. Fără mine, ea n-ar avea ce să mănânce. Fără ea, eu nu aș trăi.

Mă tachinează uneori pentru că spun asta, dar ea este spiritul poporului nostru. Viața ne-a servit o mână proastă. Trebuie să ne sacrificăm pentru binele unor bărbați și femei pe care nu-i cunoaștem. Trebuie să săpăm pentru a pregăti Marte pentru alții. Asta ne face să fim destul de răutăcioși. Dar bunătatea lui Eo, râsul ei, voința ei de fier sunt tot ce poate ieși mai bun dintr-o casă ca a noastră.

O caut la familia mea, în orașul nostru ramificat, despărțit de un tunel de 800 de metri de Comună. Orașul este unul din cele douăzeci și patru care înconjoară Comuna. E un fel de ciorchine de stupi de albină săpate în pereții de piatră ai minelor vechi. Piatra și pământul ne sunt tavan, podele și casă. Clanul este o familie uriașă. Eo a crescut la nicio aruncătură de băț de casa mea. Frații ei sunt ca și-ai mei. Tatăl ei, asemenea cu cel pe care l-am pierdut.

O învălmășeală de cabluri electrice încurcate între ele se-ntinde de-a lungul tavanului peșterii, ca o junglă de fire roșii și negre. Luminile atârnă din această junglă, legănându-se încet odată cu aerul ce vine din sistemul central de oxigen al Comunei. În centrul orașului atârnă o imensă CutieHologramă. E o cutie pătrată care prezintă imagini pe fiecare parte. Pixelii s-au mai stins și imaginea e ștearsă și neclară, dar chestiunea n-a dat niciodată un rateu, la fel cum nici n-a fost oprită vreodată. Inundă ciorchinele nostru de case cu lumina ei palidă. Programe transmise de Societate.

Casa familiei mele e săpată în piatră la o sută de metri de la baza orașului. O cărare abruptă duce în jos, dar există și sfori și

scripeți care ar putea urca pe cineva către cele mai înalte zone ale orașului. Numai bătrânii și cei infirmi le folosesc pe-astea. Și avem câțiva, și dintre unii și dintre ceilalți.

Casa noastră are puține camere. Eu și Eo am reușit abia de curând să căpătăm una doar pentru noi. Kieran și familia lui au două camere, iar mama și sora mea împart cea de-a treia cameră.

Tot clanul Lambda din Lykos trăiește la noi în oraș. Omega și Epsilon se învecinează cu noi la doar un minut prin tunelul lat ce duce de cealaltă parte. Suntem cu toții conectați. Cu excepția celor din Gamma. Clanul lor locuiește în Comună, deasupra tavernelor, atelierelor de reparații, magazinelor de mătăsuri și bazarurilor unde se face comerț. Câinii Puterii trăiesc într-o fortăreață deasupra Comunei, mai aproape de suprafața aridă a lumii noastre aspre. Acolo se află porturile pe unde vine hrana dinspre Pământ către noi, prizonieri izolați.

CutiaHologramă de deasupra mea arată imagini cu strădaniile umanității, urmate de o muzică care ia amploare pe măsură ce încep să fie prezentate triumfurile Societății. Sigiliul Societății, o piramidă de aur cu trei gratii paralele pe fiecare dintre cele trei fețe ale piramidei și un cerc care o înconjoară, strălucește pe ecran. Vocea Octaviei au Lune, bătrâna Suverană a Societății povestește despre lupta omului de a coloniza planetele și lunile Sistemului.

„*Încă de la începutul umanității, povestea noastră ca specie a fost una a războiului tribal. A fost o sagă a încercărilor, a sacrificiului și a îndrăznelii de a sfida limitele naturale. Acum, prin datorie și supunere, suntem uniți, dar lupta noastră a rămas aceeași. Fii și fiice ale tuturor Culorilor, ni se cere să ne sacrificăm din nou. Acum, în ceasul nostru cel mai strălucitor, aruncăm semințele cele mai bune către stele. Unde vom înflori mai întâi*? *Pe Venus*? *Pe Mercur*? *Pe Marte*? *Pe Lunile lui Neptun sau Jupiter*?”

Vocea e din ce în ce mai solemnă pe măsură ce chipul cu înfățișare regală privește în jos din CH. Mâinile îi strălucesc din cauza simbolului Auriilor de pe brațe – un punct în mijlocul unui cerc înaripat –, aripi aurii îi marchează antebrațul. O singură imperfecțiune îi întunecă fața aurie – o cicatrice lungă, în formă de semicerc, de-a lungul pometelui drept. Frumusețea ei e ca a unei crude păsări de pradă.

„Voi, bravi Pioneri Roșii de pe Marte – cei mai puternici din rasa umană –, sacrificați-vă pentru progres, sacrificați-vă pentru a deschide calea spre viitor. Viețile și sângele vostru sunt o plată-n avans pentru nemurirea rasei umane pe măsură ce avansăm dincolo de Pământ și de Lună. Voi mergeți unde noi n-am reușit. Suferiți pentru ca alții să nu sufere.

Vă salut. Vă iubesc. Heliumul-3 pe care îl extrageți este cheia procesului de terraformare. Curând, planeta roșie va avea aer respirabil, un sol pe care se va putea trăi. Și în curând, când Marte va putea fi locuită, când voi, bravi pionieri, veți fi pregătit planeta pentru noi, celelalte Culori, vom veni alături de voi și vă vom acorda cel mai mare respect sub cerul creat prin truda voastră. Sudoarea și sângele vostru accelerează terraformarea!

Bravi pionieri, amintiți-vă mereu că supunerea este cea mai înaltă virtute. Dincolo de orice, supunere, respect, sacrificiu, ierarhie...”

Nu e nimeni în bucătărie, dar o aud pe Eo în dormitor.

— Rămâi unde ești, îmi ordonă prin ușă, sub nicio formă să nu te uiți în camera asta.

— Bine, îi spun și mă opresc.

Iese și ea un minut mai târziu, agitată și roșie la față. Are părul plin de praf și de pânze. Îmi trec mâinile prin încâlceală. Vine direct de la Pânzărie, unde strâng bio-mătasea.

— N-ai fost la Pulverizator, îi spun, râzând.

— N-am avut timp. A trebuit să fug de la Pânzărie să iau ceva.

— Și ce-ai luat?

— Nu te-ai însurat cu mine pentru că îți spun tot, îmi zice ea zâmbind senin, ține minte. Și nu intra în camera aia.

Mă reped spre ușă. Mă blochează și-mi trage bandana peste ochi. Fruntea ei mă împinge în piept. Râd, dau bandana într-o parte, o apuc de umeri și o împing în spate destul cât s-o pot privi în ochi.

— Altfel ce? o întreb ridicând o sprânceană.

Îmi zâmbește lăsându-și capul pe-o parte. Mă îndepărtez de ușa de fier. Intru în tuneluri incandescente fără să clipesc, dar există avertismente pe care le poți ignora și unele pe care chiar nu poți.

Se ridică pe vârfuri și mă mușcă zdravăn de nas.

— Bun băiat, zice, știam că o să fii ușor de dresat.

Apoi strâmbă din nas simțind mirosul arsurii de pe mână. Nu mă ia în brațe, nu mă ceartă, nu-mi zice nimic afară de un „Te iubesc”, cu glasul puțin îngrijorat.

Îmi curăță bucățile topite de costum din rana care mi se întinde de la degete până la încheietură și mă bandajează cu un pansament cu antibiotic și calmant.

— De unde ai ăsta? o întreb.

— Dacă eu nu îți țin morală, nici tu nu mă întreba ce și cum.

O sărut pe nas și mă joc cu bucata subțire de păr împletit de pe degetul ei inelar. Părul meu împletit cu bucăți de mătase e verigheta ei.

— Am o surpriză pentru tine în seara asta, îmi zice.

— Și eu am una pentru tine, răspund, gândindu-mă la Laur.

Îi pun bandana pe cap ca o coroană. Strâmbă din nas fiindcă e udă.

— De fapt, am două surprize pentru tine, Darrow. Păcat că nu te-ai gândit dinainte. Mi-ai fi putut lua un cub de zahăr, o pânză de satin sau… poate chiar o cafea să meargă cu primul dar.

— Cafea, răspund râzând. Cu ce fel de Culoare crezi că te-ai măritat?

— Niciun beneficiu pentru Sondori, niciunul. Nebuni, încăpățânați, nechibzuiți…, zice ea oftând.

— Îndemânatici? spun eu cu un zâmbet neastâmpărat, în timp ce îmi las mâna să alunece peste fusta ei.

— Mda, cred că e și ăsta un avantaj, zice zâmbind și mă plesnește peste mână ca și când ar goni un păianjen. Hai, pune-ți mânușile astea dacă nu vrei să te ia femeile la rost. Mama ta deja a luat-o înainte.

3.

Laurul

Ne ținem de mână și mergem alături de ceilalți prin tuneluri spre Comună. Lune ne supraveghează de sus din CH, de foarte de sus, de-acolo unde se află toate Sprâncenele Aurii (Aureolații, ca să fiu mai precis). Ne arată ororile unui atac terorist care a dus la uciderea unei echipe de mineri Roșii și a unui grup de

tehnicieni Oranj. Vina cade pe Fiii lui Ares. Ciudatul însemn al lui Ares – o cască barbară și raze de soare cu țepi explodând din coroană – arde pe ecran; din țepi se scurge sânge. Sunt arătați copii mutilați. Fiii lui Ares sunt numiți ucigași primitivi și aducători ai haosului. Sunt condamnați. Polițiștii Cenușii ai Societății și soldații curăță molozul. Doi soldați ai Culorii Obsidiene, bărbați și femei uriașe, aproape de două ori mai mari decât mine, apar alături de îndemânaticii doctori Galbeni, cărând câteva dintre victimele exploziei.

Pe Lykos, Fiii lui Ares nu există. Războiul lor inutil nu ne ajută cu nimic. Am auzit transmisiunea de o mie de ori și tot ni se pare ficțiune. Fiii cred că suntem tratați urât, așa că aruncă lucruri în aer. E o isterie fără rost. Tot răul pe care-l fac întârzie procesul pregătirii planetei Marte pentru celelalte Culori. Afectează umanitatea.

Prin tunelul în care băieții se întrec să atingă tavanul, oamenii orașului se îndreaptă într-un șir vesel spre dansul Sărbătorii Laurului. Cântăm cântecul Sărbătorii în timp ce mergem – o melodie săltăreață despre un bărbat care-și găsește mireasa într-un câmp de aur. Se-aude râsul băieților care încearcă să alerge pe pereți sau să se dea peste cap, doar pentru a cădea în nas sau pentru a fi întrecuți de vreo fată.

De-a lungul întregului tunel atârnă surse de iluminat. Ceva mai departe, unchiul Narol, beat și bătrân de-acum la treizeci și cinci de ani, cântă la țiteră pentru copiii care ne dansează printre picioare. Își ține instrumentul prins cu o curea peste umăr și sprijinit în șold, cu placa de rezonanță din plastic și corzile-ntinse îndreptate spre tavan. Cu degetul mare de la mâna dreaptă atinge toate corzile, mai puțin atunci când inelarul coboară sau când atinge câte o singură coardă cu degetul mare, în timp ce mâna stângă ține ritmul părții de bas. E îngrozitor de greu să faci țitera să sune altfel decât trist. Unchiul Narol reușește, însă când cânt eu, sună mereu tragic.

Obișnuia să-mi cânte și să mă învețe pașii dansurilor pe care tatăl meu nu a mai apucat să mi le arate. M-a învățat chiar și dansul interzis, cel pentru care ești ucis. Îl exersam în minele vechi. Mă plesnea peste glezne cu un băț până când reușeam să fac piruete aproape fără niciun efort pe ritmul săltăreț, ținând o bucată de metal în mână ca și când aș fi avut o sabie. Și când îmi ieșea cum trebuie, mă săruta pe frunte și-mi spunea că sunt

fiul tatălui meu. Lecțiile lui m-au învățat să mă mișc, de-asta eram mai bun decât ceilalți copii cu care mă jucam prinselea sau de-a fantomele prin tunelurile vechi.

— Auriii dansează în perechi, Obsidienii câte trei, Cenușiii câte doisprezece, mi-a spus. Noi dansăm singuri pentru că numai singuri forează Sondorii. Doar singur poate un băiat să devină bărbat.

Mi-e dor de zilele alea când eram destul de mic să nu-l judec după duhoarea de poșircă care-i încărca respirația. Avem unsprezece ani pe-atunci. N-au trecut decât cinci ani. Și totuși, parcă a trecut o viață.

Cei din Lambda mă bat pe spate și chiar și Varlo brutarul își înclină capul și-i aruncă lui Eo o bucată de pâine. Au auzit despre Laur, fără-ndoială. Eo ascunde pâinea pe undeva prin fustele ei pentru mai târziu și-mi aruncă o privire curioasă.

— Rânjești ca un prost, îmi spune, ciupindu-mă dintr-o parte. Ce-ai făcut?

Dau din umeri și încerc să-mi șterg rânjetul de pe mutră. E imposibil.

— Clar ești foarte mândru de ceva, îmi zice suspicioasă.

Reagan și Iro, fiul și fiica lui Kieran, nepoții mei, trec pe lângă noi. La trei ani, gemenii sunt deja destul de rapizi să le întreacă și pe Diona, soția lui Kieran, și pe mama.

Mama zâmbește ca o femeie care a văzut tot ce are viața de oferit și care a rămas, în cel mai bun caz, îngândurată.

— Mi se pare că te-ai ars, inimioară, îmi zice când vede mănușa, pe o voce joasă, ironică.

— O bășică, răspunde Eo pentru mine, una urâtă.

— L-am văzut pe taică-su întorcându-se acasă și mai rău, spune mama dând din umeri.

O iau în brațe. E mai slabă decât atunci când mă învăța cântecele poporului nostru, așa cum toate femeile își învață fiii.

— Mi s-a părut mie sau ești un pic îngrijorată, mamă? o întreb.

— Îngrijorată? Eu? O, copil prostuț.

Mama oftează zâmbind ușor. O sărut pe obraz.

Jumătate din oamenii clanului sunt deja beți când ajungem la Comună. Pe lângă faptul că ne place dansul, suntem și un popor de bețivi. Câinii Puterii ne lasă în pace. Dacă spânzuri un om fără niciun motiv, s-ar putea să auzi niște mormăieli prin orașe. Dar obligă-ne să rămânem treji, și-o să aduni resturile

dezastrului vreme de-o lună. Eo crede că ciuperca pe care o distilăm, *grendel,* nu este originară de pe Marte, ci a fost plantată aici ca să ne facă dependenți de poșircă. Aduce vorba despre asta ori de câte ori mai face mama o fiertură. De obicei, mama ia câte-un gât și-i răspunde: „Mai bine să mă stăpânească o băutură decât un om. Lanțurile astea au un gust dulce.”

O să fie și mai dulci cu siropurile pe care o să le primim în cutiile pentru Laur. Au arome pentru alcool, cum ar fi de fructe de pădure și de ceva care se cheamă scorțișoară. Poate o să primesc și o țiteră nouă, una din lemn, nu din metal. Uneori mai dau și din astea. A mea e veche, destul de șubredă. Am cântat la ea prea mult. Dar e a lui tata.

Muzica răsună tot mai tare pe măsură ce ne apropiem de Comună – cântece îndrăznețe cu improvizații de tobe și țitere plângătoare. Ni se alătură cei din Omega și Epsilon, care se îmbulzesc veseli spre taverne. Toate ușile tavernelor au fost lăsate deschise, așa că fumul și muzica umplu piața Comunei. Sunt mese de jur împrejur și-un spațiu gol în apropierea spânzurătorilor unde se poate dansa.

Comuna e o spirală supraetajată. Tavernele și atelierele de reparații sunt la primul nivel. Casele celor din Gamma acoperă următoarele câteva niveluri, urmate de depozitele cu provizii, apoi un perete făcut din panouri și deasupra, în tavan, un dom metalic cu ferestre-vizor de nano-sticlă. Noi îi spunem locului Ceaunul. E fortăreața în care dorm și trăiesc paznicii noștri. Dincolo de asta e suprafața nelocuibilă a planetei – un deșert pustiu pe care nu l-am văzut decât la CH. Heliumul-3 pe care-l extragem ar trebui să-l schimbe.

Dansatorii, jonglerii și cântăreții Sărbătorii Laurului deja au început. Eo îi vede pe Loran și Kieran și-i strigă. Stau la o masă lungă și plină lângă Picătura Afumată, o tavernă unde, de obicei, cel mai bătrân din clanul nostru, Moș Mineru’, e în centrul atenției spunându-le povești bețivilor. În seara asta a adormit cu capul pe masă. Păcat. Mi-ar fi plăcut să mă vadă cum, în sfârșit, câștig Laurul.

La petrecerile noastre, unde abia dacă-i ajunge fiecăruia pe-o măsea mâncarea, băutura și dansul sunt pe primul loc. Loran îmi toarnă o halbă de poșircă încă dinainte să mă așez. Încearcă întotdeauna să-i îmbete pe alții ca să le poată prinde fundițe

ridicole în păr. Îi face loc lui Eo să stea lângă soția lui, Dio, sora ei, geamănă după chip, chiar dacă nu și după ziua de naștere.

Loran o iubește pe Eo la fel ca fratele ei, Logan, dar știu că a fost o vreme când era la fel de îndrăgostit de ea cum e acum de Dio. De fapt, a și cerut-o de nevastă când a împlinit paisprezece ani. Pe de altă parte, jumătate dintre băieți au cerut-o. Nu mă deranjează. Alegerea ei a fost clară de la început.

Copiii lui Kieran se cațără pe el. Soția lui îl sărută pe buze; a mea îl sărută pe frunte și-i ciufulește părul roșcovan. După o zi întreagă la Pânzărie, unde strâng mătasea viermilor-păianjen, nu știu cum reușesc soțiile noastre să arate atât de încântător. Eu m-am născut arătos, cu fața ascuțită și zvelt, dar minele au reușit să mă schimbe. Sunt înalt, încă în creștere. Încă mai am părul de culoarea sângelui vechi și irișii roșii-ruginii, așa cum ai Octaviei au Lune sunt aurii. Am pielea întinsă și palidă, dar sunt plin de cicatrici – arsuri, tăieturi. N-o să mai dureze mult până o să arăt la fel de dur ca Dago sau la fel de obosit ca unchiul Narol.

Dar femeile ne depășesc, mă depășesc. Frumoase și sprintene în ciuda Pânzăriei, în ciuda copiilor pe care îi nasc. Poartă fuste-nfoiate lungi până peste genunchi și bluze de un roșu aprins. Niciodată altceva. Întotdeauna roșii. Sunt inima clanului nostru. Și vor arăta și mai frumoase împodobite cu panglicile și fundele și mătăsurile de import din cutiile Laurului.

Mi-ating Sigiliul de pe mâini, îi simt textura osoasă. Un cerc simplu de Roșu, cu o săgeată și două linii. Mi se potrivește. Lui Eo, nu. Părul și ochii ei sunt la fel ca ale noastre, dar ea ar putea fi una dintre Sprâncenele Aurii pe care le vedem la CutiaHologramă. O merită. Apoi o văd cum îl plesnește pe Loran, care dă peste cap o halbă plină cu poșircă făcută de mama. Dumnezeu, dacă el e cel care pune lucrurile în ordine, a așezat-o unde trebuia. Zâmbesc. Dar privesc în spatele ei și zâmbetul îmi dispare. Deasupra dansatorilor, în mijlocul sutelor de fuste care se învârt, a bocancilor care lovesc surd și a mâinilor ce aplaudă, sus, pe spânzurătoarea înaltă, se leagănă un schelet. Ceilalți nu-l observă. Pentru mine e o umbră, un memento al sorții tatălui meu.

Deși suntem săpători, nu ni se permite să ne îngropăm morții. E o altă lege a Societății. Tata s-a legănat două luni până când l-au dat jos și i-au măcinat oasele transformându-le în praf.

Aveam șase ani, dar am încercat să-l dau jos din prima zi. M-a oprit unchiu-meu. L-am urât pentru că m-a ținut departe de trupul tatălui meu. Mai târziu, am ajuns să-l urăsc pentru că am descoperit că e slab – tatăl meu murise pentru ceva, iar unchiul Narol a trăit, a băut și și-a bătut joc de viața lui.

— E un nebun, ai să-ți dai seama într-o zi. Nebun, genial și generos, Narol e cel mai bun dintre frații mei, a zis odată tatăl meu.

Acum e doar ultimul.

N-am crezut niciodată că tatăl meu o să facă Dansul Diavolului – așa numesc bătrânii moartea prin spânzurare. Era un om al cuvintelor și al păcii. Dar credea în libertate și în legi făcute de noi înșine. Armele îi erau visele. Moștenirea lui e Revolta Dansatorului. A murit odată cu el pe eșafod. Nouă oameni făcând în același timp Dansul Diavolului, dând din picioare în gol, până când a mai rămas doar el.

N-a fost cine știe ce revoltă; au crezut că protestele pașnice o să convingă Societatea să mărească rațiile de mâncare. Așa că au dansat Dansul Secerătorului în fața lifturilor gravitaționale și au scos câteva piese din mașini ca să nu mai funcționeze. Manevra n-a funcționat. Doar dacă câștigi Laurul primești mai multă mâncare.

E ora unsprezece când unchiul meu se așază alături de noi cu țitera. Se uită urât la mine, la fel de beat ca un tăntălău de Anul Nou. Nu ne spunem nimic, dar are o vorbă bună pentru Eo, la fel cum și ea are pentru el. Toată lumea o place pe Eo.

Unchiu-meu reacționează abia când apare mama lui Eo care mă sărută pe ceafă și-mi spune tare:

— Am auzit veștile, băiatule de aur. Laurul! Ești fiul tatălui tău.

Unchiul tresare.

— Ce s-a-ntâmplat, unchiule, îl întreb, ai gaze?

— Căcăcios mic, îmi răspunde cu nările fremătând.

Se-aruncă peste masă și-ntr-o clipă ne cărăm pumni și coate pe jos. E mare, dar îl țintuiesc la pământ și-l lovesc în nas cu mâna mea rănită până când Kieran și tatăl lui Eo mă trag la o parte. Unchiul Narol mă scuipă. Sânge și poșircă și nimic mai mult. După aceea, bem așezați la capete opuse ale mesei. Mama își dă ochii peste cap.

— E doar supărat că n-a făcut niciun drac să câștige Laurul. Se dă mare, atât, zice Loran despre taică-său.

— E-un laș nenorocit care n-ar ști cum să câștige Laurul nici dacă i l-ar pune cineva în poală, spun încruntat.

Tatăl lui Eo mă bate ușor peste cap și-o vede pe fiică-sa uitându-se pe sub masă la mâna mea arsă. Îmi pun mănușa la loc și el îmi face cu ochiul.

Eo s-a prins până acum, chiar înainte de apariția Câinilor Puterii, că toată agitația are de-a face cu Laurul, dar nu e atât de entuziasmată pe cât mă așteptam să fie. Își răsucește fusta-ntre mâini și-mi zâmbește. Dar zâmbetele ei sunt mai degrabă grimase. Nu înțeleg de ce e așa neliniștită. Nimeni din celelalte clanuri nu e. Mulți dintre ei vin să-și arate respectul; toți Sondorii Iadului, cu excepția lui Dago, care stă la una dintre mesele strălucitoare ale celor din Gamma – singurele care au mai multă mâncare decât băutură – și fumează o țigară.

— Abia aștept ca nenorocitul să mănânce rații de rând, chicotește Loran. Dago nu știe ce-i ăla meniul țăranilor.

— Și totuși e mai slab ca o femeie, adaugă Kieran.

Râd alături de Loran și-i întind lui Eo o bucată amărâtă de pâine.

— Înveselește-te, îi spun, în seara asta sărbătorim.

— Nu mi-e foame, răspunde.

— Nici dacă pâinea are scorțișoară pe ea? o întreb. În curând o să aibă.

Îmi zâmbește cu jumătate de gură, ca și când ar ști ceva ce eu nu știu.

La ora doisprezece o brigadă de Câini ai Puterii încălțați în cizme gravitaționale coboară din Ceaun. Au armuri pătate și de slabă calitate. Majoritatea sunt băieți sau bătrâni retrași din războaiele de pe Pământ. Dar nu asta contează. Își cară bastoanele și pistoalele-arzător în tocuri cu catarame. N-am văzut niciuna dintre armele astea să fie folosită vreodată. Nu e nevoie. Ei au aerul, mâncarea și portul. Noi nu avem niciun arzător cu care să tragem. Nu că lui Eo nu i-ar plăcea să fure unul.

Mușchii mandibulei i se contractă pe măsură ce-i vede pe Câinii Puterii plutind în cizmele lor gravitaționale, însoțiți acum de Magistratul Minei, Timony au Podginus, un mărunțel cu părul

de culoarea aramei din clanul Bănuților (Arămiilor, ca să fiu exact).

— Atenție, atenție. Ruginiți nenorociți! strigă Dan-Pocitul.

Tăcerea se lasă peste petrecăreți în timp ce ei plutesc deasupra noastră. Cizmele gravitaționale ale Magistratului Podginus nu-s dintre cele mai bune, așa că se bâțâie prin aer ca un boșorog. Mai mulți Câini ai Puterii coboară cu liftul gravitațional în timp ce Podginus își deschide mâinile mici cărora tocmai le-a făcut manichiura.

— Prieteni pionieri, ce minunat e să vă văd petrecând. Trebuie să mărturisesc, chicotește el, sunt foarte atașat de natura rustică a fericirii voastre. Băutură simplă. Distracție simplă. Oh, ce suflete minunate trebuie să aveți pentru a petrece așa. Pe bune, aș vrea să mă pot și eu distra ca voi. În ultimul timp nu-mi mai pot găsi plăcerea nici în afara planetei, în bordelurile Roz după o cină bună cu șuncă și tarte cu ananas. Ce trist pentru mine! Cum se mai răsfață sufletele. Dacă aș putea și eu să fiu ca voi. Dar Culoarea mea este Culoarea mea, iar eu, ca Arămiu, sunt blestemat să trăiesc o viață plictisitoare încărcată de cifre, birocrație și management.

Plescăie din limbă și buclele lui arămii se mișcă odată cu rateurile cizmelor gravitaționale.

— Dar nu contează. Toate Cotele au fost atinse, mai puțin de cei din Miu și Hi. Prin urmare, ei nu vor primi carne, lapte, mirodenii, produse de igienă, medicamente sau consultații stomatologice luna asta. Doar tărâțe și lucruri esențiale. Înțelegeți că navele de pe orbita Pământului nu pot aduce decât un număr limitat de provizii pentru colonii. Resurse prețioase! Și nu trebuie să risipim aceste resurse pe cei care *nu dau rezultate.* Miu și Hi, poate că în semestrul următor veți lenevi mai puțin!

Miu și Hi au pierdut doisprezece oameni într-o explozie ca aia de care se temea unchiul Narol. N-au lenevit. Au murit.

Mai bodogănește un timp până ajunge la ce ne interesa. Scoate Laurul și-l ține ridicat, între degete. E vopsit cu aur fals, dar strălucește oricum. Loran îmi dă un ghiont. Unchiul Narol se încruntă. Mă las pe spate, conștient de privirile tuturor. Cei tineri mă imită. Copiii adoră Sondorii Iadului. Dar și cei bătrâni sunt cu ochii pe mine, așa cum îmi zice Eo mereu. Eu sunt mândria lor, băiatul lor de aur. Acum o să le arăt cum reacționează un bărbat

adevărat. N-o să sar în sus de bucurie că am câștigat. Doar o să zâmbesc și o să dau din cap.

— Și astfel, am plăcerea de a acorda în numele ArhiGuvernatorului planetei Marte, Nero au Augustus, Laurul pentru productivitate, excelență pe luna aceasta, curaj extraordinar și supunere, sacrificiu și…

Gamma primește Laurul.

Și noi, nu.

4.

Darul

În timp ce cutiile cu semnul Laurului trec spre cei din Gamma, mă gândesc la cât de deșteaptă e toată schema. Pentru ei nu contează că cifrele sunt altele. Nu le pasă că tinerii protestează urlând, iar bătrânii suspină aceleași înțelepciuni învechite. Totul e doar o demonstrație de putere. A puterii lor. Ei decid cine câștigă. E-un joc al dreptului câștigat prin naștere. Păstrează ordinea ierarhică. Pe noi ne țin sub presiune, dar nu ne permit să conspirăm.

Totuși, în ciuda dezamăgirii, o parte din noi nu dă vina pe Societate. Îi învinovățim pe Gamma, pentru că ei primesc darurile. Ura unui om are și ea limitele ei, presupun. Și când vede coastele copiilor săi ieșind prin cămăși în timp ce vecinii își umplu burțile cu tocănuri de carne și tarte dulci, acelui om îi vine greu să urască pe altcineva. Te-ai gândi că ar împărți cu ceilalți. Dar n-o fac.

Unchiul meu dă din umeri, iar ceilalți mă privesc roșii de mânie. Loran arată ca și când ar avea de gând să-i atace pe Câinii Puterii sau pe cei din Gamma. Dar Eo nu mă lasă să fierb. Nu mă lasă să-mi frâng mâinile și să strâng pumnii de furie. Îmi cunoaște temperamentul mai bine decât propria-mi mamă și știe cum să-mi tempereze furia înainte să iasă la suprafață. Mama zâmbește ușor când o vede pe Eo cum mă ia de mână. O iubește mult pe soția mea.

— Dansează cu mine, îmi șoptește Eo, apoi strigă după cei cu tobe și țitere.

N-am nicio-ndoială că e supărată foc. Urăște Societatea mai mult decât mine. Dar d-asta o iubesc.

Curând, muzica învăluie totul și bătrânii încep să bată cu palmele-n masă. Fustele-nfoiate încep să zboare. Picioarele bat ritmul și alunecă. Îmi iau soția și tot clanul vine în piață să danseze cu noi. Râdem, transpirăm și încercăm să uităm de mânie. Am crescut împreună și acum suntem mari. În ochii ei îmi văd inima. În suflarea ei îmi aud sufletul. Ea este pământul meu. Familia mea. Iubirea mea.

Mă trage într-o parte râzând. Ne strecurăm afară din mulțime ca să rămânem doar noi. Dar nu se oprește când scăpăm de ceilalți. Mă duce de-a lungul pasarelelor de metal de sub tavanele joase ale tunelurilor vechi, spre Pânzărie, acolo unde muncesc femeile. Turele încă nu s-au schimbat.

— Unde mergem, mai exact? întreb.

— Dacă-ți aduci aminte, am niște daruri pentru tine. Și dacă îți ceri scuze pentru că ce voiai tu să-mi dai nu mai e, te plesnesc peste bot.

Văd un boboc de haemanthus roșu ca sângele ieșind din perete. Îl înhaț și i-l dau.

— Darul meu, îi spun, chiar voiam să te surprind.

— Bine-atunci, chicotește ea, partea din interior e a mea, jumătatea cealaltă, a ta. Nu! N-o lua. O păstrez eu pentru tine.

Adulmec haemanthusul din mâna ei. Duhnește-a rugină și-a tocana chioară a mamei.

În Pânzărie, aliniați, viermi-păianjen negri și maronii, cu picioare lungi, scheletice, împletesc mătasea peste tot în jur. Se târăsc de-a lungul grinzilor cu picioarele subțiri, mult disproporționate față de abdomenele mari. Eo mă duce spre ultimul nivel al Pânzăriei. Grinzile vechi de metal sunt pline de mătase. Mă trece un fior când văd creaturile astea peste tot; șerpii cu clopoței îi înțeleg, viermii-păianjen, nu. Sunt creați de Artizanii Societății. Eo râde și mă conduce până la un perete, apoi trage o bucată groasă de pânză care ascunde o conductă ruginită de metal.

— Aerisirea, îmi zice. Mortarul de pe perete a căzut acum vreo săptămână și-atunci am găsit-o. E destul de veche.

— Eo, o să ne biciuiască dacă ne prind. N-avem voie să...

— N-o să-i las să strice și darul ăsta, îmi zice sărutându-mă pe nas. Hai, Sondor al Iadului, în tunelul ăsta nu-i nici măcar un burghiu topit.

Mă țin după ea prin micul tunel întortocheat până când ieșim printr-un grătar într-o lume de sunete neomenești. În întuneric se aude un bâzâit încet. Eo mă prinde de mână. E singurul lucru familiar.

— Ce-i asta? întreb referindu-mă la sunet.

— Animale, îmi spune, conducându-mă prin noaptea ciudată.

Simt ceva moale sub tălpi. Îngrijorat, o las să mă ducă mai departe.

— Iarbă. Copaci. Darrow, copaci. Suntem într-o pădure.

Mirosul de flori. Apoi, luminile din întuneric. Insecte scânteietoare cu abdomenele mari zboară prin întuneric. Gândaci uriași cu aripi fosforescente se ridică din umbre. Sunt plini de culoare și viață. Îmi recapăt suflarea și Eo râde când un fluture trece atât de aproape încât aș putea să-l ating.

Toate lucrurile astea se regăsesc în cântecele noastre, dar nu le-am văzut decât la CH. Culorile lor sunt cum nici nu-mi imaginam. Ochii mei n-au văzut nimic altceva decât sol, incandescența burghiului, Roșii și griul cimentului și al metalului. CH-ul a fost fereastra prin care am văzut culori. Dar ăsta e un spectacol cu totul diferit.

Culorile insectelor care plutesc îmi ard ochii. Mă înfior și râd, mă întind și ating creaturile care zboară în întuneric. Le prind în palme și mă uit spre tavanul incolor al camerei. E un balon transparent ridicat către cer.

Cerul. Cândva era doar un cuvânt.

Nu pot să văd suprafața lui Marte, dar pot să-i admir priveliștea. Stelele strălucesc ușor și grațios pe cerul negru ca mătasea, la fel ca luminile care atârnă deasupra orașului nostru. Eo arată ca și când locul ei ar fi printre ele. Fața îi strălucește când mă privește, și râde când mă las în genunchi și-mi umplu plămânii de mirosul ierbii. E un miros ciudat, dulce și nostalgic, deși eu nu am nicio amintire despre iarbă. În vreme ce insectele bâzâie prin tufișuri, o trag lângă mine și-o sărut pentru prima oară cu ochii deschiși. Copacii și frunzele se leagănă ușor din cauza aerului ce vine prin aerisiri. Sorb sunetele, mirosurile, imaginea soției mele și fac dragoste într-un pat de iarbă sub un acoperiș de stele.

— Acolo e Galaxia Andromeda, îmi zice mai târziu, când stăm întinși pe spate.

Păsările ciripesc în întuneric. Cerul de deasupra mea e înspăimântător. Dacă-l privesc prea mult, uit de forța gravitației și simt cum mă pierd în el. Mă trec fiori pe șira spinării. Sunt o ființă a unghерelor, a tunelurilor și puțurilor de mină. Mina e casa mea și o parte din mine ar vrea să fugă-napoi, departe de locul ăsta străin, plin de viață și spații întinse.

Eo se-ntoarce pe-o parte, se uită la mine și-mi pipăie cicatricele provocate de aburi, urmărindu-le cum curg ca niște râuri peste pieptul meu. Mai jos, pe burtă, găsește semnele lăsate de șarpele cu clopoței.

— Mama obișnuia să-mi spună povești despre Andromeda. Desena cu tușul pe care i-l dădea Cenușiul ăla, Bridge. I-a plăcut întotdeauna de ea, știi.

Cum stăm întinși, unul lângă altul, trage aer în piept și-mi dau seama că plănuiește ceva, că a așteptat să vorbim despre ceva până acum. Locul ăsta e doar avantajul de care avea nevoie.

— Ai câștigat Laurul, toți știm asta, îmi zice.

— Nu trebuie să mă cocoloșești. Mi-a trecut supărarea. Nu mai contează, îi spun. După ce am văzut toate astea, nimic din ce-i acolo nu mai contează.

— Cum adică? mă întreabă brusc. Contează mai mult ca niciodată. Ai câștigat Laurul, iar ei nu te-au lăsat să-l păstrezi.

— Nu contează. Locul ăsta…

— Locul ăsta există, dar ei nu ne lasă să venim aici, Darrow. Cenușiii probabil că îl țin doar pentru ei. Nu vor să-l împartă.

— De ce-ar face-o? o întreb nedumerit.

— Pentru că noi l-am făcut. Pentru că e al nostru!

— Oare?

Gândul îmi e străin. Tot ce am este familia mea și eu însumi. Orice altceva e al Societății. Nu noi am cheltuit banii pentru a trimite aici pionieri. Fără ei am fi rămas pe Pământul aflat pe moarte, ca restul umanității.

— Darrow! Ești atât de Roșu încât nu vezi ce ne-au făcut?

— Ai grijă la ton, îi spun apăsat.

— Îmi pare rău, zice-ncordându-și maxilarul. Doar că… *suntem* în lanțuri, Darrow. Nu suntem coloniști. Adică, sigur că suntem. Dar mai exact ar fi să ne numească sclavi. Cerșim după

mâncare. Cerșim Laurul ca niște câini care așteaptă resturi de la masa stăpânului.

— Poate că tu ești o sclavă, izbucnesc. Dar eu nu sunt. Eu îmi câștig traiul. Eu sunt un Sondor al Iadului. M-am născut pentru sacrificiu, pentru a pregăti Marte pentru omenire. Există noblețe în supunere…

— O păpușă care vorbește, asta ești, nu? îmi spune dând din mâini. Scoți pe gură nenorocitele lor de minciuni. Tatăl tău înțelesese. Poate că nu era perfect, dar înțelesese.

Apucă un snop de iarbă și-l smulge din pământ. Mi se pare aproape un sacrilegiu.

— Avem un drept asupra acestui pământ, Darrow. Sângele și sudoarea noastră l-au udat. Și totuși le aparține Auriilor și Societății. De câtă vreme lucrurile sunt tot așa? O sută, o sută cincizeci de ani de pionierat săpând și murind? Sângele nostru și ordinele lor. Pregătim acest pământ pentru Culori care n-au asudat niciodată alături de noi, Culori care stau confortabil pe tronurile lor, departe, pe Pământ, Culori care n-au fost niciodată pe Marte. Pentru asta merită să trăim? O mai zic o dată, tatăl tău a înțeles.

— Eo, clatin eu din cap, tatăl meu a murit înainte să împlinească douăzeci și cinci de ani, pentru că *a înțeles.*

— Tatăl tău era slab, bombăne ea.

— Și asta ce dracu' vrea să însemne?

Mă înroșesc de furie.

— Înseamnă că avea prea multe rețineri. Înseamnă că tatăl tău avea visul corect, dar a murit pentru că nu a luptat să-l transforme în realitate, îmi zice pe un ton dur.

— Avea o familie de apărat!

— Și tot era mai slab decât tine.

— *Ai mare grijă,* îi spun amenințător.

— Grijă? Despre asta vorbește *Darrow,* Sondorul Nebun de pe Lykos? îmi zice râzându-mi în nas. Tatăl tău s-a născut grijuliu și supus. Așa ești și tu? Nu asta credeam când m-am măritat cu tine. Ceilalți spun că ești ca o mașină, pentru că nu cred că simți frica. Dar sunt orbi. Nu văd că frica e cea care te face ce ești.

Îmi mângâie clavicula cu bobocul de haemanthus, într-un acces brusc de tandrețe. Așa e ea, o ființă a toanelor. Floarea are aceeași culoare ca inelul de nuntă de pe degetul ei. Mă sprijin în cot și mă uit la ea.

— Hai, dă-i drumul. Spune ce vrei.
— Știi de ce te iubesc, Sondorule? mă întreabă.
— Pentru că am simțul umorului.
— Pentru că ai *crezut* că o să câștigi Laurul, răspunde râzând ușor. Kieran mi-a spus cum te-ai ars astăzi.
— Șobolanul, oftez. Întotdeauna dă din gură. Credeam că asta e treaba fraților mai mici, nu a celor mari.
— Lui Kieran îi era frică, Darrow. Nu *pentru tine,* cum ai putea să crezi. Îi era frică *de tine,* pentru că el nu poate să facă ce ai făcut tu. Băiatul ăsta nici măcar nu s-ar gândi la asta.
Întotdeauna mă face din vorbe. Urăsc abstractizările astea, ea trăiește pentru ele.
— Deci mă iubești pentru că eu cred că există lucruri pentru care merită să risc? Sau pentru că sunt ambițios? întreb nedumerit.
— Pentru că ai un creier, mă tachinează ea și mă pune să o întreb din nou.
— Ce vrei să fac, Eo?
— Să acționezi. Vreau să-ți folosești abilitățile pentru visul tatălui tău. Vezi cum se uită oamenii la tine, vezi cum te urmează. Vreau să crezi că merită să riști pentru a stăpâni acest pământ, pământul nostru.
— Și cât de mare e riscul?
— Viața ta. Viața mea.
— Atât de nerăbdătoare ești să scapi de mine?
— Vorbește și ei o să te asculte, mă îndeamnă ea. Atât e de simplu. Cu toții tânjesc după o voce care să-i călăuzească prin întuneric.
— Minunat. Și-apoi o să atârnăm cu toții la spânzurătoare. Doar sunt fiul tatălui meu.
— N-o să te spânzure.
— Ce nevastă sigură am. O să mă spânzure, râd eu asprime.
— Nu te-ai născut ca să fii martir, oftează ea lăsându-se dezamăgită pe spate. Nici măcar nu înțelegi sensul.
— Da? Păi atunci, spune-mi-l tu, Eo. Ce sens are să mori? Eu nu sunt decât fiul unui martir. Spune-mi ce a reușit omul ăla să facă, mai mult decât să mă lipsească pe mine de un tată. Spune-mi ce lucru bun iese din toată tristețea asta, dracu’ s-o ia. Spune-mi de ce e mai bine că am învățat să dansez de la unchiu-meu și nu de la tata, continui eu. Moartea lui ți-a pus

mâncare pe masă? A îmbunătățit viața vreunuia dintre noi? Să mori pentru o cauză nu-i niciun drac. Doar ne-a furat râsul lui pentru totdeauna, îi spun cu lacrimi în ochi. N-a făcut decât să ne răpească un tată și un soț. Ce dacă viața nu e dreaptă? Dacă avem o familie e tot ce ar trebui să conteze.

Eo își umezește buzele și face o pauză de gândire înainte să-mi răspundă.

— Moartea nu e atât de goală precum spui tu. Goală este o viață fără libertate, Darrow. Goală e o viață înlănțuită de frică, frică de moarte sau frică de-a pierde ce ai. Eu zic să rupem lanțurile astea. Dacă rupi lanțurile fricii, rupi și lanțurile care ne leagă de Aurii, de Societate. Îți poți imagina? Marte ar putea fi a noastră. Ar putea aparține coloniștilor care au fost sclavi aici, care au murit aici...

Deasupra acoperișului transparent noaptea se risipește și îi văd fața cu mai multă ușurință. E vie, aprinsă ca un foc.

— ... dacă îi conduci pe ceilalți spre libertate. Lucrurile pe care le-ai putea face, Darrow. Lucrurile pe care tu ai putea să le faci să se-ntâmple.

Se oprește pentru un moment și îi văd ochii strălucind.

— Mă trec fiori când mă gândesc. Ți s-a dat atât de mult, atât de mult, dar tu vrei atât de puțin.

— Repeți aceleași lucruri, îi spun posomorât. Crezi că merită să mori pentru un vis. Spui că e mai bine să mori în picioare. Eu cred că e mai bine să trăim în genunchi.

— Tu nici măcar nu trăiești, izbucnește ea. Suntem oameni-mașină, cu minți de mașină, cu vieți automate...

— Și inimi de mașină? o întreb. Asta sunt eu?

— Darrow...

— Tu pentru ce trăiești? o întreb dintr-odată. Pentru mine? Pentru familie și dragoste? Sau pentru vreun vis?

— Nu e *vreun* vis, Darrow. Trăiesc pentru *acel* vis în care copiii mei se vor naște liberi și vor ajunge ceea ce vor. Și vor fi stăpânii unui pământ pe care îl au de la *tatăl lor.*

— Eu trăiesc pentru tine, îi spun cu tristețe.

— Atunci trebuie să trăiești pentru mai mult, îmi zice și mă sărută pe obraz.

O lungă și îngrozitoare tăcere se așterne peste noi. Nu înțelege cât de mult îmi tulbură inima cuvintele ei, cât de ușor mă poate chinui. Pentru că nu mă iubește așa cum o iubesc eu

pe ea. Mintea ei e prea sus. A mea e prea jos. Oare nu sunt destul de bun pentru ea?

— Ziceai că mai ai încă un dar pentru mie? o întreb, schimbând subiectul.

— Altădată, zice ea dând din cap. Răsare soarele. Să-l privim împreună o dată, măcar atât.

Stăm în tăcere privind lumina cum se împrăștie pe cer ca o maree făcută din foc. Nu seamănă cu nimic din ce-aș fi putut măcar visa. Nu-mi pot opri lacrimile care mi se strâng în colțul ochilor în timp ce lumea de dincolo se luminează, iar verdele, maroniul și galbenul copacilor ies la iveală. E frumusețea. E un vis.

Rămân tăcut în timp ce ne întoarcem spre canalul întunecat. Ochii îmi rămân înlăcrimați și, pe măsură ce imaginea minunăției pe care-am văzut-o dispare, mă întreb ce vrea Eo să fac. Vrea să-mi iau lama curbată și să încep o revoltă? Aș muri. Familia mea ar muri. Ea ar muri și nimic nu m-ar putea face să-i risc viața. Ea știe asta.

Ieșim din conductă în Pânzărie și încă nu reușesc să-mi dau seama ce alt dar ar mai avea pentru mine. Ies primul și, când îi întind mâna, aud o voce. Cu accent, uleioasă, de pe Pământ.

— Roșii la noi în grădină, șuieră. Ca să vezi.

5.

Primul Cântec

Dan-Pocitul și trei dintre Câinii Puterii. Bastoanele le scârțâie-n mâini. Doi dintre ei se sprijină de grilajul de fier care-nconjoară grinzile Pânzăriei. În spatele lor, femeile din clanurile Miu și Epsilon înfășoară mătase pe stâlpi lungi, argintii. Îmi fac semne din cap, ca și când m-ar avertiza să nu fac vreo prostie. Am trecut dincolo de zona permisă. Asta înseamnă că o să fim biciuiți, și dacă mă opun, murim. O s-o omoare pe Eo și o să mă omoare și pe mine.

— Darrow…, murmură Eo.

Mă pun între Eo și Câini, dar nu opun rezistență. N-o să murim doar pentru că am privit puțin către stele. Ridic mâinile ca să înțeleagă că mă predau.

— Sondori ai Iadului, chicotește Dan-Pocitul către ceilalți. Cea mai puternică furnică rămâne totuși o furnică.

Mă lovește cu bastonul în stomac. E ca și când, în același timp, m-ar fi mușcat un șarpe și cineva mi-ar fi tras un bocanc. Cad sufocat și mă țin de grilajul metalic. Electricitatea îmi curge prin vene. Simt o amăreală de fiere în gât.

— Hai, lovește-mă, Sondorule, se roagă Dan, aruncându-mi un baston. Te rog, lovește-mă, n-o să fie nicio consecință, doar ne distrăm puțin ca între băieți. Hai, încearcă să dai.

— Lovește-l, Darrow! strigă Eo.

Nu-s prost. Îmi ridic mâinile în semn de predare, iar Dan oftează dezamăgit punându-mi cătușele magnetice. Ce-ar fi vrut Eo să fac? Îi înjură în timp ce o leagă de mâini și ne târăsc pe amândoi din Pânzărie către celule. O să fim biciuiți. Dar o să fim doar biciuiți, pentru că nu am ridicat bastonul de jos, pentru că nu am ascultat-o pe Eo.

•

Stau trei zile în celula din Ceaun până când o văd pe Eo din nou. Bridge, unul dintre Câinii mai bătrâni și mai îngăduitori, ne scoate afară pe amândoi. Ne lasă să ne atingem. Mă întreb dacă o să mă scuipe și-o să mă înjure ca pe-un neputincios. Dar n-o face, m-apucă de un deget și-și lipește buzele de ale mele.

— Darrow.

Suflarea ei e caldă, buzele-i sunt crăpate și-i tremură. Mă îmbrățișează și simt cât e de firavă – doar o fetiță, numai piele și os, palidă. Genunchii îi tremură și se sprijină de mine. Ardoarea pe care am zărit-o pe fața ei când priveam amândoi răsăritul s-a dus ca o amintire îndepărtată. Dar nu-i văd decât ochii și părul. O strâng în brațe și aud murmurul surd al celor strânși în Comună. Ochii celor din familia și clanul nostru ne fixează în timp ce stăm pe marginea spânzurătorii, locul unde ne vor biciui. Mă simt ca un copil sub privirile lor, sub luminile îngălbenite.

O aud ca prin vis pe Eo spunându-mi că mă iubește. Mâna îi zăbovește pe mine. Dar în ochii ei e ceva ciudat. Urmează să o biciuiască, dar vorbele ei par asemenea celor din urmă, are ochii triști, dar nu înfricoșați. O văd cum își ia rămas-bun și-n inima

mea se trezește-un coșmar. Îl simt ca pe-un cui trecându-mi de-a lungul șirei spinării când îmi șoptește, ca un îndemn, la ureche:

— Rupe lanțurile, iubirea mea.

Apoi sunt apucat de păr și tras departe de ea. Lacrimile-i brăzdează fața. Pentru mine le varsă, deși nu înțeleg încă de ce. Lumea întreagă înoată. Eu mă înec. Mâini aspre mă pun în genunchi și-apoi mă ridică. Comuna n-a fost niciodată mai tăcută. Sunetul pașilor celor care mă târăsc se aude cu ecou.

Câinii mă îmbracă în costumul meu de Sondor. Mirosul acru mă face să mă simt în siguranță. Ca și cum aș deține controlul. Dar nu-l dețin. Sunt târât departe de Eo, în mijlocul Comunei, unde sunt aruncat la marginea spânzurătoarei. Treptele de metal sunt ruginite și pătate. Mă prind de ele și privesc spre spânzurătoare. Douăzeci și patru dintre camarazii mei, fiecare cu o curea de piele în mână. M-așteaptă pe platformă.

— Vai, prieteni, oroarea unor astfel de ocazii, se plânge Magistratul Podginus.

Cizmele lui gravitaționale arămii șuieră când trece pe deasupra mea.

— Vai, cum legătura dintre noi aproape se rupe când cineva decide să încalce legile care ne protejează pe toți. Chiar și cei mai tineri, chiar și cei mai buni trebuie să se supună Legii. Ordinii! Fără acestea n-am fi decât animale! Fără supunere, fără disciplină, nu ar exista colonii! Fără acestea, puținele colonii care există, ar fi aruncate în haos! Umanitatea ar rămâne doar pe Pământ, zbătându-se pe planetă până la sfârșitul zilelor. Dar Ordinea! Disciplina! Legea! Ele reprezintă puterea rasei noastre. Blestemată fie creatura care le încalcă.

Discursul e mai elaborat decât de obicei. Podginus încearcă să-i demonstreze cuiva cât e de deștept. De pe scări, mă uit în sus și văd o priveliște pe care nu credeam s-o am vreodată în fața ochilor. Aproape că mă doare când mă uit la el, la părul care radiază, la Sigilii. Văd un Auriu. În locul ăsta mohorât, îmi imaginez că așa arată un înger. Îmbrăcat în negru și auriu. Învelit în soare. Cu un leu care rage pe piept.

Fața lui pare mai bătrână, mai severă și mai pură din cauza puterii. Părul îi strălucește, pieptănat pe spate. Buzele lui subțiri nu schițează nici zâmbet, nici dezgust și singurul semn vizibil e cicatricea care-i brăzdează obrazul drept.

Am aflat de la CH că o astfel de cicatrice nu o au decât cei mai buni dintre Aurii. Războinicii însemnați, sunt numiți – bărbați și femei din Culoarea conducătoare, care au absolvit Institutul, locul unde au învățat tainele care într-o zi o să permită umanității să colonizeze toate planetele din Sistemul Solar.

Nu vorbește cu noi. Vorbește cu un alt Auriu, slab și înalt, atât de slab că prima dată am crezut că-i femeie. Fără nicio cicatrice, fața bărbatului e acoperită cu o cremă care-i accentuează culoarea din obraji și-i ascunde ridurile. Buzele îi sclipesc. Părul îi strălucește, dar nu la fel ca al stăpânului său. E o apariție grotescă. Cu siguranță și el crede același lucru despre noi. Adulmecă aerul sfidător. Celălalt Auriu i se adresează lui și nu nouă.

Și de ce ar vorbi cu noi? Noi nu suntem demni de cuvintele unui Auriu. Aproape că nici nu vreau să mă uit la el. Mi se pare că-i murdăresc frumoasele haine negre și aurii cu ochii mei de Roșu. Mă cuprinde rușinea și apoi îmi dau seama de ce.

Fața lui îmi e cunoscută. E o față pe care orice bărbat sau femeie din colonii o cunoaște. Pe lângă Octavia au Luna, acesta e cel mai cunoscut chip de pe Marte – cel al lui Nero au Augustus. ArhiGuvernatorul planetei Marte a venit să vadă cum sunt biciuit. Și-a venit cu suită. Doi Corbi (Obsidieni ca să fiu exact) plutesc tăcuți în spatele lui. Căștile în formă de craniu se potrivesc perfect Culorii lor. Eu m-am născut să sap în pământ. Ei s-au născut să ucidă. Sunt cu peste șaizeci de centimetri mai înalți decât mine. Fiecare dintre mâinile lor imense au opt degete. Au fost creați pentru război, și uitându-mă la ei e ca și cum m-aș uita la șerpii cu sânge-rece care ne infestează minele. Reptile și unii și alții.

Mai sunt încă doisprezece în suita lui, inclusiv un alt Auriu mai neînsemnat ce pare să-i fie discipol. E chiar mai frumos decât ArhiGuvernatorul și pare să-l displacă pe Auriul slab și efeminat. Se vede și un echipaj de filmare pentru CH, echipaj format din Verzi care, pe lângă Corbi, par niște creaturi minuscule. Au părul negru. Nu verde ca ochii, și poartă Sigiliul pe mâini. Un entuziasm frenetic le strălucește în ochi. Nu au mereu ocazia să vadă Sondori ai Iadului pedepsiți, așa că profită cât pot de mine. Mă întreb câte alte colonii miniere sunt pe recepție. Toate probabil, dacă ArhiGuvernatorul e aici.

Mă dezbracă ostentativ de costumul pe care abia îl pusesem pe mine. Mă văd în CutiaHologramă de deasupra mea, îmi văd verigheta atârnând de lanțul de la gât. Arăt mai tânăr decât mă simt, mai slab. Mă împing pe scări și mă apleacă peste o cutie metalică de lângă lațul cu care l-au spânzurat pe tata. Tremur în timp ce mă întind pe metalul rece și mă leagă de mâini. Simt mirosul de piele sintetică al biciurilor și-l aud pe unul dintre mineri tușind.

— De-aici încolo și pentru totdeauna, să se facă dreptate, zice Podginus.

Apoi urmează loviturile. Patruzeci și opt în total. Nu sunt slabe, nici măcar cele date de unchiul meu. N-au cum să fie. Biciurile îmi rup carnea scoțând un sunet ascuțit ciudat în timp ce se arcuiesc în aer. O muzică a terorii. Când se termină totul, aproape că nici nu mai văd. Leșin de două ori și de fiecare dată când mă trezesc mă întreb dacă mi se vede șira spinării la CH.

E un spectacol. Totul e doar o demonstrație a puterii. Îl lasă pe Dan-Pocitul să pară înțelegător, ca și când i-ar fi milă de mine. Îmi șoptește încurajări, destul de tare încât să-l audă și camerele pentru CH. Și când ultima lovitură îmi sfâșie spatele, intervine ca și când ar vrea să o oprească pe următoarea. Inconștient, am impresia că mă salvează. Îi sunt recunoscător. L-aș pupa. El este salvarea mea. Dar știu că le-am încasat pe toate patruzeci și opt.

Apoi sunt târât într-o parte. Nu-mi șterg sângele. Sunt sigur că am țipat, că m-am făcut de râs. Îi aud cum o aduc pe soția mea.

— Nici măcar cei tineri, nici măcar cei frumoși nu pot scăpa de judecată. Pentru binele tuturor Culorilor, trebuie să păstrăm Ordinea, Justiția. Fără de ele, ne-am trezi în anarhie. Fără Supunere este Haos! Umanitatea s-ar stinge peste nisipurile iradiate de pe Pământ. Și-ar ostoi setea din mările blestemate. Trebuie să rămânem uniți. De-aici încolo și pentru totdeauna, să se facă dreptate.

Cuvintele lui Podginus, Magistratul Minei, nu au nicio valoare.

Nimeni nu se indignează de faptul că-s plin de sânge și bătut. Dar când o aduc pe Eo la spânzurătoare, încep să se audă strigăte. Încep să se audă înjurături. Chiar și acum e frumoasă, chiar și lipsită de lumina pe care-am văzut-o în ea acum trei zile. Chiar și când mă vede și lacrimile îi șiroiesc pe față, rămâne un înger.

Și toate astea pentru o mică aventură. Toate astea pentru o noapte petrecută sub stele cu bărbatul pe care îl iubește. Rămâne calmă. Doar mie mi-e frică pentru că simt ceva ciudat în aer. Pielea îi tresare când o întind peste cutia rece. Aș fi vrut ca sângele meu s-o fi încălzit mai mult pentru ea.

Când o biciuiesc pe Eo încerc să nu mă uit. Dar mă doare și mai mult s-o abandonez. Ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Strălucesc la fel ca rubinele, închizându-se de fiecare dată când o lovesc. *Totul o să se termine în curând, iubirea mea. Curând o să ne întoarcem la viața noastră. Rezistă și o să primim totul înapoi.* Dar oare chiar poate să reziste atâtor lovituri?

— Opriți-vă, îi spun Câinelui de lângă mine. Opriți-vă, îl implor. Fac orice, o să mă supun, iau eu restul loviturilor, doar opriți-vă, nenorociții dracului! Opriți-vă!

ArhiGuvernatorul se uită la mine, dar fața lui e ca de aur, fără niciun por și fără nicio grijă. Pentru el nu sunt decât o furnică însângerată. Sacrificiul meu o să-l impresioneze. O să simtă compasiune dacă mă umilesc, dacă mă arunc în foc pentru iubire. O să simtă milă. Cel puțin așa zic poveștile.

— Excelență, dați-mi mie pedeapsa ei! strig. Vă rog!

Cerșesc pentru că văd în ochii soției mele ceva ce mă îngrozește. Văd cum se luptă când o lovesc până la sânge peste spate. Văd cum furia crește în ea. Există un motiv pentru care nu-i e frică.

— Nu, nu, nu, strig către ea. Nu, Eo, te rog, nu!

— Puneți-i botniță nenorocitului ăluia! Zgârie urechile ArhiGuvernatorului, ordonă Podginus, și Bridge îmi vâră o cârpă cu-o piatră în gură.

Mă-nec și plâng. Odată cu a treisprezecea lovitură, în timp ce mormăi către ea să n-o facă, Eo se mai uită o dată la mine și-și începe cântecul. E un sunet tăcut, îndoliat, asemenea cântecului ce se-aude în minele adânci din cauza vântului care trece prin tunelurile abandonate. Cântecul pe care nu l-am mai auzit decât o singură dată.

Pentru asta o s-o omoare.

Vocea îi e domoală și neabătută, dar nicidecum la fel de frumoasă ca ea. Ecoul ei se-aude în toată Comuna, ridicându-se asemenea chemării neomenești a Sirenei. Loviturile se opresc. Membrii echipei de mineri tremură. Chiar și Câinii clatină triști

din cap când își dau seama ce cântă. Puținor oameni le place cu adevărat să vadă frumusețea pierind.

Podginus se uită stânjenit la ArhiGuvernatorul Augustus care coboară cu cizmele sale gravitaționale aurii ca să vadă mai bine. Părul strălucitor îi sclipește pe fruntea nobilă. Lumina i se reflectă în obraji. Ochii ăia aurii o studiază pe soția mea ca și când ar vedea o larvă căreia tocmai i-au ieșit aripile de fluture. Cicatricea i se mișcă în timp ce vorbește cu glasul unei puteri absolute.

— Lăsați-o să cânte, îi spune lui Podginus fără să-și ascundă fascinația.

— Dar, Stăpâne...

— Niciun animal în afară de om nu se aruncă de bunăvoie în foc, Arămiule. Bucură-te de această priveliște. N-ai s-o mai vezi niciodată. Continuați să înregistrați, le spune celor din echipa de filmare. O să scoatem la montaj părțile pe care le găsim intolerabile.

Cât de zadarnic pare sacrificiul ei în cuvintele lui.

Dar Eo nu mi s-a părut niciodată mai frumoasă ca acum. În fața puterii absolute, ea e foc. Asta e fata care dansa prin taverna plină de fum cu o coamă de păr roșu. Asta e fata care mi-a împletit inelul de nuntă din părul ei. Asta e fata care alege să moară pentru un cântec al morții.

Iubite, iubite
aminte adu-ți
când iarna murit-a odată cu cerul senin,
și-ntre urlete, urlete multe
cântec sădit-am,
sfidându-i ocara

Și
Acolo în vale
ascultă-l tăind,
secerătorul ascultă-l tăind
Acolo în vale
Ascultă secerătorul cântând
de iarna ce vine-n curând

Fiule, fiule,

aminte adu-ți
de lanțul de fier al stăpânului aur,
strigând, tot strigând
nici înfrânți n-am uitat,
că-n valea-am ascuns
mai mult decât vis.

Pe măsură ce vocea ei scade și cuvintele cântecului se termină, știu că am pierdut-o. Eo se transformă în ceva mult mai important; și avea dreptate, nu înțeleg.

— Drăguț cântecel. Asta-i tot ce poți? o întreabă ArhiGuvernatorul când termină.

Se uită la ea, dar vorbește tare, pentru mulțime, pentru cei care vor vedea asta în celelalte colonii. Cei din anturajul lui chicotesc la gândul armei lui Eo – un cântec. Ce este un cântec dacă nu câteva note lansate în aer? La fel de nefolositor ca un chibrit în furtună în fața puterii lui. Ne face de râs.

— Vrea vreunul dintre voi să i se alăture în cântare? Vă implor, curajoși Roșii de pe..., se uită la unul dintre asistenții lui care-i șoptește un nume... Lykos, acompaniați-o acum dacă doriți.

Abia pot să respir din cauza pietrei. Îmi ciobește molarii. Lacrimile îmi curg pe față. Nicio voce nu se ridică din mulțime. Kieran își ține soția strâns în brațe. Narol se holbează-n pământ. Loran plânge. Sunt toți aici, toți tăcuți. Speriați.

— Se pare, Stăpâne, că fata e singura cuprinsă de zel, declară Podginus. E clar că vocea ei este a unui marginal, a unui proscris. Putem continua? întreabă.

Eo nu are ochi decât pentru mine.

— Da, zice ArhiGuvernatorul distrat. Am o întâlnire cu Arcos. Spânzurați-o pe târfa asta ruginie până nu începe iar să urle.

6.

Martirul

De dragul lui Eo, nu reacționez. Sunt furie pură. Sunt ură. Totul. Dar continuăm să ne privim chiar și când o iau de lângă mine și-

i potrivesc ștreangul în jurul gâtului. Mă uit spre Bridge care îmi scoate tăcut călușul din gură. Dinții mei n-or să mai fie niciodată la fel. În ochii Câinelui se strâng lacrimi. Mă îndepărtez de el, târându-mă amorțit până la baza eșafodului pentru ca Eo să mă poată privi în ochi în timp ce moare. E alegerea ei și o să-i stau alături până la sfârșit. Îmi tremură mâinile. În spatele meu, se aud suspine din mulțime.

— Ultimele cuvinte, cu cine vrei să vorbești înainte să se facă dreptate? o întreabă Podginus, mimând compasiunea pentru camerele de filmat.

Mă aștept ca ea să-mi rostească numele, dar nu o face. Ochii ei nu mă părăsesc niciun moment, dar își strigă sora.

— Dio.

Cuvântul tremură în aer. Acum e speriată. Nu am nicio reacție când Dio începe să urce scările spre eșafod. Nu înțeleg, dar nu sunt gelos. Nu e vorba despre mine aici. O iubesc. Iar ea a ales. Nu înțeleg, dar nu o s-o las să moară îndoindu-se în vreun fel de dragostea mea.

Dan-Pocitul o ajută pe Dio să ajungă la spânzurătoare; se poticnește și e amorțită când se apleacă spre sora ei. Orice i-ar spune, nu aud, dar Dio scoate un geamăt care mă va bântui mereu. Se uită la mine plângând. Ce i-a spus soția mea? Femeile plâng. Bărbații își șterg lacrimile din ochi. Trebuie să o lovească pe Dio ca s-o ia de acolo, pentru că plânge și se agață de picioarele lui Eo. ArhiGuvernatorul face un semn din cap, dar nu e suficient de interesat să mai și privească cum, la fel ca tatăl meu, Eo urmează să fie spânzurată.

„*Trăiește pentru mai mult*”, îi citesc pe buze. Se caută în buzunar și scoate haemanthusul pe care i l-am dat. E plat și strivit. Apoi strigă cu putere pentru toți cei adunați aici:

— Rupeți lanțurile!

Trapa se deschide sub picioarele ei. Alunecă și, pentru un moment, părul îi rămâne suspendat deasupra capului ca o înflorітură de roșu. Apoi picioarele i se zbat în gol și cade. Gâtul ei subțire cedează. Ochii îi sunt larg deschiși. Măcar de-aș putea s-o salvez. Măcar de-aș fi putut s-o protejez; dar lumea e rece și dură cu mine. Nu merge cum aș vrea eu să meargă. Sunt slab. Mă uit la soția mea cum moare și cum îi cade din mână haemanthusul primit de la mine. Camerele înregistrează tot. Mă

arunc înainte și îi sărut gleznele. Îi îmbrățișez picioarele. N-am s-o las să sufere.

Pe Marte gravitația nu-i prea puternică, așa că trebuie să tragi de picioare ca să rupi gâtul. Îi lasă pe cei apropiați să facă asta.

Curând nu se mai aude nimic, nici măcar scârțâitul funiei.

Soția mea e prea ușoară.

Era doar o fetiță.

Apoi încep să se-audă bătăile Bocetului Stins. Mii de pumni lovindu-se de piept. Repede, ca o inimă agitată. Apoi mai încet. O bătaie pe secundă. O bătaie la fiecare cinci secunde. La fiecare zece. Liniște-apoi, pentru totdeauna, în timp ce mulțimea îndurerată se risipește ca nisipul din palmă-n tunelurile vechi biciuite de vânt.

Iar Auriii zboară mai departe.

Tatăl lui Eo, Loran și Kieran stau la ușa mea toată noaptea. Ca să-mi țină de urât, zic ei. De fapt, stau acolo ca să mă păzească, să se asigure că nu mor. Eu vreau să mor. Mama îmi bandajează rănile cu mătase furată de Leanna, sora mea, din Pânzărie.

— Să păstrezi nervonucleicul uscat, altfel o să rămână cicatrice.

Ce sunt cicatricele? Cât de puțin contează. Eo n-o să le vadă, și-atunci de ce să-mi pese? N-o să-și treacă mâna peste spatele meu. N-o să-mi sărute niciodată rănile.

S-a dus.

Stau în patul nostru, întins pe spate ca să simt durerea și să uit de soția mea. Dar nu pot să uit. O văd chiar și-acum. Dimineață o să trec pe lângă ea în drumul spre mină. Curând o să miroasă și o să înceapă să putrezească. Frumoasa mea soție a strălucit cu prea multă putere ca să trăiască prea mult. Încă îi simt gâtul rupându-se în mâinile mele care tremură-n noapte și-acum.

Acum multă vreme, când eram copil, am săpat un tunel secret din camera mea ca să mă pot strecura afară. Îl folosesc și acum. Mă furișez prin tunel și mă cațăr spre ieșire în liniște, astfel că ai mei nu-și dau seama când plec prin lumina difuză.

În oraș e liniște. Nu se aude decât CutiaHologramă unde soția mea moare pe un fond sonor. Intenționau să arate inutilitatea nesupunerii. Le-a ieșit, dar mai e și-altceva în filmare. Se arată cum suntem biciuiți, eu și Eo, și în timpul ăsta se aude cântecul. În timp ce ea moare, îl pun din nou, iar asta pare să ducă la un

efect nedorit. Chiar dacă nu era soția mea, tot vedeam aici un martiriu, cântecul frumos al unei tinere fete redusă la tăcere de funia unor oameni cruzi.

Apoi ecranul se înnegrește pentru câteva secunde. Nu s-a mai înnegrit niciodată. Apare din nou Octavia au Luna cu veșnicul ei mesaj. E ca și cum cineva ar fi piratat transmisiunea, pentru că imaginea soției mele apare în același timp pe ecranul gigantic.

„Rupeți lanțurile” strigă, după care dispare și ecranul e negru din nou. Se-aude un hârâit. Imaginea revine și ea strigă încă o dată. Și iar negru. Revine programul standard, apoi strigătul ei încă o dată și eu care o trag de picioare. După asta, ecranul rămâne întunecat.

Merg spre Comună străbătând străzile tăcute. Schimbul de noapte o să se întoarcă-n curând. Aud un zgomot și un om apare pe stradă, în fața mea. Unchiul meu se chiorăște la mine dintre umbre. Un singur bec arde deasupra sa, luminându-i sticla din mână și cămașa roșie, ponosită.

— Ești fiul tatălui tău, nenorocit mic. Prost și orgolios.

— Ai venit să mă oprești, unchiule? îi spun strângându-mi pumnii.

— Nu l-am putut opri pe taică-tău să se sinucidă, mormăie el. Iar el era un bărbat mult mai bun decât tine. Avea mai mult control.

— N-am nevoie de permisiunea ta, îi spun mergând mai departe.

— Nu, scandalagiu mic, n-ai, zice trecându-și mâna prin păr. Totuși, nu face ce ai de gând să faci, o s-o distrugi pe maică-ta. Poate crezi că nu știa c-o să fugi. Ei bine, știa. Mi-a zis și mie. Mi-a zis c-o să mori la fel ca frate-meu mai mic, la fel ca fata ta.

— Dacă mama știa, ar fi încercat să mă oprească.

— Nu. Ea ne lasă pe noi, bărbații să ne comitem greșelile. Dar fata ta nu asta ar fi vrut.

— Habar n-ai despre nimic, îi zic îndreptându-mi degetul către el. Habar n-ai ce ar fi vrut ea. Eo a zis că n-o să-nțeleg niciodată ce-nseamnă a fi un martir. O să-i arăt că înțeleg.

— Bine-așa, zice el, dând din umeri. Vin cu tine, dacă tot ai capul plin de gărgăuni. Noi, ăștia din Lambda, chicotește el, chiar că iubim ștreangul.

Îmi întinde sticla și încep să merg alături de el.

— Am încercat să-l conving pe taică-tău să renunțe la micul lui protest. I-am spus că dansul și cuvintele nu înseamnă nici cât negru sub unghie. Am încercat să-l potolesc, dar n-a prea mers. M-a pus la pământ dintr-o lovitură, zice el făcând o eschivă cu dreapta. Vine o vreme când îți dai seama că un om e hotărât să facă ceva și că e o insultă să-l contrazici.

Beau din sticlă și i-o dau înapoi. Poșirca are un gust ciudat și e mai densă decât de obicei. Ciudat. Unchiul mă obligă să beau și restul.

— Ești gata? întreabă și se bate ușor pe cap. Normal că ești, am uitat că eu te-am învățat să dansezi.

— Încăpățânat ca un șarpe, parcă așa era, nu? șoptesc eu, permițându-mi un zâmbet.

Merg în tăcere alături de unchiul meu. Îmi pune o mână pe umăr. Un oftat mi se ridică din piept. Nu-i dau voie să iasă.

— M-a părăsit, șoptesc. Pur și simplu m-a părăsit.

— A avut ea un motiv. Fata nu era proastă deloc.

Încep să plâng când ajungem în Comună. Unchiu-meu mă-mbrățișează cu o mână și mă pupă pe frunte. E tot ce are de dat. Nu e un om făcut pentru afecțiune. Fața îi e palidă și fantomatică. Are treizeci și cinci de ani și e atât de bătrân, atât de obosit. O cicatrice îi deformează buza de sus. Părul lui aspru are deja șuvițe gri.

— Să-i saluți pe cei din vale din partea mea, îmi șoptește la ureche și barba lui mă zgârie pe gât. Sărută-mi soția și închină un pahar cu frații mei, mai ales cu Dancer.

— Dancer?

— O să-l recunoști. Și dacă-i vezi pe bunică-tău și pe bunica, spune-le că încă dansăm pentru ei.

Se îndepărtează, apoi se oprește și, fără să se-ntoarcă, îmi zice:

— Rupe lanțurile, mă auzi?

— Te aud.

Mă lasă acolo, singur în Comună cu trupul soției mele. Știu că mă văd camerele de supraveghere din Cutie în timp ce urc spre Spânzurătoare. E de metal, așa că treptele nu scârțâie. Ea atârnă ca o păpușă. Fața îi e albă ca varul și părul i se mișcă ușor din cauza ventilatoarelor ce hârâie deasupra.

După ce tai funia cu o lamă curbată pe care am furat-o din mină, prind capătul zdrențuit și o dau jos ușor. Îmi iau soția în

brațe și împreună trecem prin piață spre Pânzărie. Cei din schimbul de noapte se apropie de sfârșitul programului. Femeile privesc în tăcere cum o duc pe Eo spre conducta de aerisire. Apoi o văd pe Leanna, sora mea. Înaltă și tăcută ca mama, mă privește cu ochi aspri, dar nu face nimic. Niciuna dintre femei nu intervine. N-o să bârfească despre locul unde mi-am îngropat soția. N-o să spună nimănui, nici măcar pentru ciocolata pe care o primesc spionii. Doar cinci suflete au fost îngropate timp de trei generații și cineva a fost întotdeauna spânzurat pentru asta.

E gestul suprem de iubire. Recviemul tăcut al lui Eo.

Femeile încep să plângă, iar când trec pe lângă ele se-ntind să ne atingă fețele, mie și lui Eo, și să mă ajute să intru în sistemul de aerisire. O trag pe soția mea prin spațiul metalic strâmt și-o duc acolo unde am făcut dragoste sub stele, în locul unde mi-a spus despre planurile ei și eu nu am ascultat-o. Îi țin trupul fără viață în brațe și sper că sufletul ei mă vede aici, în locul unde am fost fericiți.

Sap o groapă la rădăcina unui copac. Mâinile mele, pline de noroiul pământului nostru, sunt roșii asemenea părului ei. Îi iau mâna și-i sărut inelul de nuntă. Iau partea exterioară a bulbului de haemanthus și i-o pun deasupra inimii, iar partea din interior o pun peste propria-mi inimă. Apoi o sărut pe buze și o îngrop. Dar mă bufnește plânsul înainte să termin. Îi dau pământul de pe față și o sărut din nou și rămân lângă ea până când, prin domul artificial, văd răsărind un soare roșu. Culorile locului îmi ard ochii și nu pot să-mi opresc lacrimile. Când mă dau într-o parte, observ bandana mea ieșindu-i din buzunar. Ea mi-a făcut-o, ca să nu-mi mai intre transpirația în ochi. O ud acum cu lacrimi și o iau cu mine.

•

Kieran mă plesnește peste față când mă întorc în oraș. Loran nu poate să vorbească, iar tatăl lui Eo stă chircit lângă un perete. Cu toții cred că m-au dezamăgit. O aud pe mama lui Eo plângând. Mama mea nu zice nimic și îmi face ceva de mâncare. Nu mă simt prea bine. Respir greu. Leanna vine mai târziu să o ajute și mă sărută pe frunte în timp ce mănânc, zăbovind destul deasupra mea cât să-mi simtă mirosul părului. Mănânc cu o singură mână. Mama o ține pe cealaltă strânsă-ntre palme. Are grijă de ea în locul meu, parcă amintindu-și cum pe vremuri

mâna mea era mică și moale și întrebându-se cum a devenit atât de grea.

Termin de mâncat exact când intră Dan-Pocitul. Mama nu se ridică de la masă când mă iau. Ochii ei rămân fixați în locul unde stătuse mâna mea. Probabil că își spune că dacă nu se uită, nimic din toate astea nu se-ntâmplă de fapt. Nici chiar ea nu le poate duce pe toate.

Mă vor spânzura în fața tuturor la ora nouă dimineața. Nu știu de ce, dar mă simt amețit. Inima îmi bate ciudat, încet. Îmi răsună în minte cuvintele ArhiGuvernatorului către soția mea: „Asta-i tot ce poți?”

Poporul meu cântă, dansăm și iubim. Asta e tot ce putem. Dar mai și săpăm. Dup-aia murim. Foarte rar alegem pentru ce. Această alegere înseamnă putere. Această alegere a fost singura noastră armă. Dar nu-i de ajuns.

Primesc dreptul la ultimele cuvinte. O chem pe Dio. Ochii ei sunt umflați de plâns și oboseală. E plăpândă, nu e deloc ca sora ei.

— Care au fost ultimele cuvinte ale lui Eo? o întreb, deși gura mi se mișcă greu și ciudat.

Dio se uită către mama, care între timp ne-a ajuns din urmă și care clatină din cap. E ceva ce nu-mi spun. Ceva ce nu vor să aflu. Un secret pe care mi-l ascund chiar dacă urmează să mor.

— A zis că te iubește.

N-o cred, dar zâmbesc și o sărut pe frunte. Nu mai face față multor întrebări, iar eu sunt foarte amețit. Abia vorbesc.

— O să-i spun că o saluți.

Nu cânt. Sunt făcut pentru altfel de lucruri.

Moartea mea nu are niciun motiv. E iubire.

Dar Eo avea dreptate, nu înțeleg. Victoria nu-mi aparține. E un gest de egoism. Ea mi-a zis să trăiesc pentru mai mult. Voia să lupt. Și uite-mă acum, murind când ea voia altceva. Renunțând din cauza durerii.

Mă panichez la fel ca sinucigașii când își dau seama de prostia pe care au făcut-o.

E prea târziu.

Trapa se deschide sub mine. Corpul mi se prăbușește. Funia mă strânge de gât. Coloana trosnește. Îmi simt spatele înțepat de o mulțime de ace. Kieran se împleticește înainte. Unchiul

Narol îl împinge într-o parte. Îmi face cu ochiul, mă apucă de picioare și trage.

Sper să nu mă îngroape.

Partea a II-a

Renăscut

Există o sărbătoare când ne punem măști de demoni pentru a ține departe spiritele rele de morții noștri din vale. Măștile scânteiază, căci sunt făcute din aur fals.

7.

Lazăr

Nu o văd pe Eo în moarte. Poporul meu crede că atunci când ajungem pe lumea cealaltă îi vedem pe cei pe care i-am iubit. Ne așteaptă în valea înverzită, unde aerul e greu din cauza fumului lemnelor de foc și mirosului de tocană. Acolo, un bătrân cu pălăria plină de rouă păzește valea și stă alături de cei din neamul nostru așteptându-ne pe un drum de piatră lângă care pasc oi. Se spune că ceața de-acolo înviorează și florile sunt dulci, iar cei care au fost îngropați trec drumul mai repede.

Dar nu o văd pe dragostea mea nicăieri. Și nu văd nicio vale. Nu văd decât lumini fantomatice în întuneric. Simt o apăsare și știu, ca oricare miner, că sunt îngropat sub pământ. Țip, dar nu se aude niciun sunet. Pământul îmi intră în gură. Mă cuprinde panica. Nu pot să respir sau să mă mișc. Pământul mă ține închis până când, în sfârșit, reușesc să ies la suprafață, să simt aerul și să trag oxigen în plămâni, să gâfâi și să scuip pământ.

Trec minute bune până când mă ridic din genunchi. Mă ghemuiesc într-o mină veche, un tunel de mult abandonat, dar încă legat la sistemul de ventilație. Miroase-a pământ. O singură torță arde lângă mormântul meu, aruncând urme ciudate pe pereți. Îmi înțeapă ochii la fel de tare ca soarele care s-a ridicat peste mormântul lui Eo.

Nu sunt mort.

Îmi dau seama de asta mult mai greu decât aș fi crezut. Dar am o rană dată dracului pe gât, în locul unde sfoara mi-a tăiat pielea. Coloana mă doare atât de tare, că nu pot să mă uit în lateral decât dacă mă întorc cu tot corpul. Am numai pământ în rănile lăsate de bici de pe spate.

Totuși, nu sunt mort.

Unchiul Narol nu m-a tras de picioare destul de tare. Câinii însă cu siguranță au verificat, asta doar dacă nu le-a fost lene. E plauzibil, dar parcă mai e și altceva la mijloc. Eram prea amețit când mergeam spre spânzurătoare. Chiar și acum mi se pare că mai am ceva prin vene, o letargie ca și când aș fi fost drogat. Narol a făcut asta. El m-a drogat. El m-a îngropat. Dar de ce? Și cum o fi reușit să-mi dea corpul jos fără să-l prindă?

În momentul în care aud un huruit în întunericul de dincolo de flacără, îmi dau seama că o să primesc niște răspunsuri. Un TAB, un fel de gândac metalic cu șase roți, trece peste culmea unui tunel lung. Radiatorul lui suflă abur când se oprește în fața mea. Optsprezece faruri aproape mă orbesc; văd siluete cum se dau jos din vehicul și vin prin lumină spre mine. Sunt prea amețit ca să mă opun. Palmele lor sunt aspre ca ale minerilor, și au fețele acoperite de măști pentru demoni de Octobernacht. Dar mă mută cu blândețe, conducându-mă mai degrabă decât forțându-mă să intru prin trapa TAB-ului.

În interior, lumina e roșie și însângerată. Mă așez pe un scaun uzat de metal în fața celor doi care m-au scos din mormânt. Masca femeii e de un alb palid și are coarne ca ale unui spirit rău. Ochii îi strălucesc întunecați prin cele două găuri. Celălalt e un bărbat timid. E înalt și tăcut și pare că se teme de mine. Masca lui de liliac care își arată colții nu-i acoperă nici privirea timidă, nici felul în care își ascunde mâinile – o trăsătură a celor speriați, cum pretindea unchiul Narol când m-a învățat să dansez.

— Voi sunteți Fiii lui Ares, nu-i așa? îmi dau eu cu presupusul.

Cel slab clipește în timp ce femeia mă privește batjocoritor.

— Iar tu ești Lazăr, îmi zice.

Vocea ei mi se pare rece, leneșă; ți se joacă cu urechile la fel cum pisica se joacă cu șoarecele.

— Eu sunt Darrow.

— Mda, știm cine ești.

— Nu-i spune nimic, Harmony, îngaimă nevolnicul. Dancer nu ne-a zis să discutăm ceva cu el înainte să-l aducem acasă.

— Mulțumesc, *Ralph,* oftează Harmony către slăbănog și dă din cap.

După ce își dă seama de greșeala pe care a făcut-o, nevolnicul începe să se fâstâcească stânjenit în scaun, dar nu mai sunt atent la el. Aici, femeia e la conducere. Spre deosebire de masca slăbănogului, masca ei seamănă cu a unei băbăciuni, una dintre vrăjitoarele din orașele căzute ale Pământului, care făceau supă din măduva oaselor de copii.

— Ești distrus, zice Harmony întinzându-se ca să mă atingă pe gât.

O prind de mână și strâng. Oasele ei simt firave ca țevile goale de plastic în mâna unui Sondor al Iadului. Nevolnicul se întinde după baston, dar Harmony îi face semn să stea liniștit.

— De ce nu sunt mort? întreb.

După ce am fost spânzurat, vocea mea sună ca pietrișul peste metal.

— Pentru că Ares are o misiune pentru tine, micule Sondor, zice ea strâmbându-se în timp ce o strâng de mână.

— Ares…

În minte-mi apar imagini cu explozii, membre dezarticulate, haos. Ares. Știu la ce fel de misiune se gândește. Gândurile mele se îndreaptă către Eo, nu spre viața de acum. Sunt doar o cochilie goală. De ce să nu fi rămas în pământ?

— Acum poți să-mi dai drumul la mână? întreabă Harmony.

— Dacă-ți dai jos masca. Dacă nu, o păstrez.

Ea râde și își dă masca jos. Fața ei e precum ziua și noaptea – partea dreaptă, o bucată distrusă de piele ținută la un loc de cicatrice netede ca niște râuri. Arsură de aburi. O imagine cu care sunt obișnuit, dar nu și în cazul femeilor. Nu se prea întâmplă ca o femeie să facă parte dintr-o echipă de forare.

Partea nearsă însă e cea care mă tulbură. E frumoasă, mai frumoasă chiar decât Eo. Pielea moale, albă ca laptele, oase proeminente și delicate. Cu toate astea, arată atât de rece, furioasă și crudă. Dinții de jos nu-i sunt egali și nu are unghiile prea îngrijite. Are cuțite în cizme. Mi-am dat seama după cum s-a aplecat când am prins-o de mână.

Ralph, nevolnicul, e de o urâțenie banală – fața negricioasă ascuțită ca un topor, dinții strâmbi și tociți ca țevile din

Pulverizator. Se holbează pe geamul TAB-ului în timp ce trecem zguduindu-ne de-a lungul tunelurilor abandonate, până când ajungem la drumurile pavate și luminate ale tunelurilor făcute pentru viteză mare. Nu-i cunosc pe acești Roșii și, deși poartă Sigiliul Roșu pe mâini, nu am încredere în ei. Nu sunt nici din clanul Lambda, nici de pe Lykos. Pentru mine, ar putea să fie și Argintii.

Într-un final încep să văd prin geam și alte vehicule utilitare și TAB-uri. Nu știu unde ne aflăm, dar asta mă deranjează mai puțin decât tristețea ce-mi umple inima. Cu cât mergem mai departe și cu cât mă gândesc mai mult la ale mele, cu atât mai mult crește durerea. Îmi pipăi inelul de nuntă. Eo e tot moartă. Nu mă așteaptă la capătul acestui drum. De ce eu am supraviețuit și ea nu? Stomacul mi-e ca o gaură neagră. O greutate teribilă mi-apasă pieptul și tot ce vreau e să sar din TAB în calea unui vehicul utilitar. Moartea vine ușor după ce ai început să o cauți.

Dar nu sar; stau lângă Harmony și Ralph. Eo voia mai mult pentru mine. Strâng bandana roșie în pumn.

Tunelul se lărgește și ajungem la un punct de control păzit de Cenușii murdari și cu echipamentul ponosit. Poarta electrică nici măcar nu e conectată la curent. Îi dau drumul TAB-ului din fața noastră după ce scanează o plăcuță din lateral. Apoi e rândul nostru și încep să mă agit în scaun la fel ca Ralph. Harmony chicotește superior în timp ce Câinele grizonat ne scanează plăcuța și ne face semn să trecem.

— Avem un cod de acces. Sclavii nu au creier. Câinii din mină sunt niște idioți. De elitele Cenușiilor sau de monștrii Obsidieni, de ăia trebuie să te ferești. Dar ei nu-și pierd vremea pe aici.

În timp ce ieșim din tunel și intrăm într-o fundătură cu depozite utilitare, nu cu mult mai mare decât Comuna, încerc să mă conving că toate astea nu sunt vreun truc al Auriilor, că Harmony și Ralph nu-mi sunt dușmani. Becuri grosolane cu sulf atârnă de armăturile utilitare. Jumătate sunt arse. Unul pâlpâie deasupra garajului de lângă un depozit marcat cu un însemn bizar făcut cu vopsea ciudată. Intrăm în garaj. Ușa se închide și Harmony îmi face semn să mă dau jos din TAB.

— Casă dulce casă, zice. E timpul să-l cunoști pe Dancer.

8.

Dancer

Dancer se uită prin mine. Are aproape înălțimea mea, ceea ce e rar. Doar că e mai solid și bătrân, îngrozitor de bătrân, probabil are peste patruzeci de ani. Are tâmplele albe. Douăsprezece cicatrice identice îi brăzdează gâtul. Am mai văzut așa ceva – mușcătură de șarpe cu clopoței. Mâna stângă îi atârnă neputincioasă. Nervii distruși. Dar ochii sunt cei care mă fascinează; sunt mai mari decât ai majorității și ard într-un roșu adevărat, nu ruginiu. Are un zâmbet patern.

— Probabil te întrebi cine suntem, îmi zice Dancer cu blândețe.

E bine făcut, dar are o voce caldă. E însoțit de opt Roșii, toți bărbați în afară de Harmony, și cu toții îl privesc cu adorație. Toți sunt mineri, cred, toți au mâinile puternice și pline de cicatrice ale neamului nostru. Se mișcă cu grația alor noștri. Fără îndoială, unii erau saltimbanci și fanfaroni, cum îi numim noi pe cei care aleargă de-a lungul zidurilor și se dau peste cap în timpul dansurilor noastre. O fi vreun Sondor al Iadului printre ei?

— Nu se mai întreabă, zice Harmony fără să se grăbească, parcă rostogolind cuvintele din vârful limbii.

Îl strânge pe Dancer de mână în timp ce trece pe lângă el ca să mă privească mai de aproape.

— Micuțul ăsta dat dracului s-a prins de-acum vreo oră.

— Aha, îi zâmbește Dancer. Normal că s-a prins, altfel Ares nu ne-ar fi cerut să riscăm să-l aducem aici. Știi unde suntem, Darrow?

— Nu contează, șoptesc eu.

Mă uit în jur la ziduri, la oameni și la becurile care se leagănă. Totul este atât de rece, de murdar.

— Ce contează e…

Nu reușesc să-mi termin propoziția. Gândul la Eo îmi retează glasul.

— Ce contează e că vreți ceva de la mine.

— Da, asta contează, zice Dancer, punându-mi mâna pe umăr. Dar asta poate să mai aștepte. Mă mir că poți să stai în picioare. Rănile de pe spatele tău sunt pline de mizerie. O să ai nevoie de ceva antibacterian și de grefe ca să nu rămână cicatrice.

— Cicatricele nu contează, îi spun.

Mă holbez la cele două picături de sânge care mi se scurg din cămașă pe podea. Probabil că rănile mi s-au deschis când am ieșit din groapă.

— Eo *este*... moartă, nu?

— Da, e moartă. Nu am putut s-o salvăm, Darrow.

— De ce nu? întreb.

— Pur și simplu nu s-a putut.

— De ce nu? repet eu întrebarea.

Mă uit fix la el, apoi la însoțitorii lui și șuier cuvintele unul câte unul.

— M-ați salvat pe mine. Ați fi putut s-o salvați pe ea. De ea aveați nevoie. Nenorocitul de martir. Ei îi păsa de toate lucrurile astea. Sau Ares are nevoie doar de Fii și nu și de Fiice?

— Martiri sunt pe toate drumurile, zice Harmony căscând.

Mă reped spre ea ca un șarpe și o apuc de gât; furia îmi schimonosește fața până la amorțeală și-mi simt lacrimile umplându-mi ochii. Pistoalele-arzător zumzăie în timp ce sunt îndreptate spre mine. Unul mi se proptește în ceafă. Îi simt țeava rece.

— Dă-i drumul! țipă cineva. Dă-i drumul, băiete!

Scuip spre ei, o scutur pe Harmony o singură dată și o arunc într-o parte. Se chircește la podea tremurând. Când se ridică observ că în mână îi lucește un cuțit.

— Terminați! Terminați amândoi! Darrow, te rog! zice Dancer, băgându-se între noi.

— Fata ta era o visătoare, băiete, șuieră Harmony de cealaltă parte a lui Dancer. La fel de inutilă ca un chibrit aruncat în apă...

— Harmony, tacă-ți dracului fleanca, ordonă Dancer. Puneți armele alea jos.

Arzătoarele amuțesc. O liniște grea se lasă în timp ce se apropie de mine. Vorbește încet. Eu respir precipitat.

— Darrow, suntem prieteni. Îți suntem prieteni. Acum, nu răspund în numele lui Ares, nu știu de ce n-a putut să ne ajute să-ți salvăm fata; sunt și eu doar una dintre mâinile lui. Nu pot

să-ți alin suferința. Nu pot să-ți aduc soția înapoi. Dar, Darrow, uită-te la mine. Uită-te la mine, Sondorule din Iad!

Mă uit. Fix în ochii ăia roșii ca sângele.

— Sunt multe lucruri pe care nu pot să le fac. Dar îți pot oferi dreptate.

Dancer se duce la Harmony și-i șoptește ceva, cel mai probabil despre cum ar trebui să fim prieteni. N-o să fim. Dar eu promit să nu o strâng de gât, iar ea promite să nu mă înjunghie.

Mă conduce în tăcere, departe de ceilalți prin coridoarele strâmte de metal, până la o ușă micuță care se deschide răsucind un mâner. Facem zgomot când traversăm pasarelele ruginite. Camera e mică și plină de mese și echipament medical. Îmi spune să mă dezbrac și să mă întind pe una dintre mesele reci ca să-mi curețe rănile. Mâinile ei nu sunt blânzi în timp ce-mi curăță mizeria de pe spatele biciuit, încerc să nu țip.

— Ești un prost, zice scoțându-mi pietrișul dintr-o rană adâncă.

Tremur de durere și încerc să spun ceva, dar își înfige degetul în spatele meu și mă oprește.

— Visătorii ca soția ta nu sunt mulți, micule Sondor, îmi zice ea, asigurându-se că nu-i pot răspunde. Înțelege asta. Singura lor putere e dată de moarte. Cu cât mor mai greu, cu cât strigă mai tare, cu atât mai adânci vor fi urmele pe care le lasă. Dar soția ta și-a îndeplinit scopul.

Scopul. Sună atât de rece, de distant și de trist, de parcă fata mea care zâmbea și râdea nu s-ar fi născut decât pentru moarte. Cuvintele lui Harmony sapă adânc în sufletul meu și mă holbez la grilajul de metal înainte să mă întorc și să mă uit în ochii ei plini de furie.

— Și scopul tău care e? o întreb.

Ridică în aer mâinile pline de pământ și de sânge.

— Același cu al tău, micuțule Sondor. Să îndeplinesc visul.

•

După ce Harmony îmi curăță spatele de pământ și îmi dă o doză de ser antibacterian, mă duce în camera de lângă generatoarele care zumzăie. Toate camerele au paturi și duș. Mă lasă să mă descurc. Dușul e o chestie înfricoșătoare. Deși e mai blând decât aerul din Pulverizator, jumătate din timp am impresia că mă înec, iar cealaltă jumătate simt un amestec de

agonie și extaz. Dau drumul la apa caldă până când se ridică aburii și durerea îmi biciuiește spatele.

Odată spălat, mă îmbrac în hainele ciudate pe care mi le-au pregătit. Nu sunt nici salopetă, nici vreo țesătură simplă de casă cum sunt obișnuit să port. Materialul e lucios și elegant, seamănă cu ceva ce ar purta cineva din altă Culoare.

Dancer intră în cameră când sunt pe jumătate îmbrăcat, își trage după el piciorul stâng, aproape la el de inutil ca și mâna. Cu toate astea, e un bărbat impresionant, mai bine făcut decât Barlow și mai arătos decât mine, în ciuda vârstei și a cicatricelor de pe gât. Are în mână un castron de tinichea și se așază pe unul dintre paturi, care scârțâie sub greutatea lui.

— Ți-am salvat viața, Darrow. Așa că viața ta e a noastră acum, ești de acord?

— Unchiul meu mi-a salvat viața, îi spun.

— Bețivul? pufnește Dancer. Singurul lucru bun pe care l-a făcut a fost să ne povestească despre tine. Și ar fi trebuit să o facă de când erai mic, dar a ținut secretul pentru el. Lucrează pentru noi ca informator, să știi, încă dinainte de moartea tatălui tău.

— L-au spânzurat acum?

— Acum că te-a dat pe tine jos? Sper că nu. I-am dat un aparat de bruiaj ca să închidă camerele alea-nvechite. Și-a făcut treaba ca o fantomă.

Unchiul Narol. Șef de echipă, dar beat ca un prostănac. Întotdeauna l-am crezut slab. Încă e. Un om puternic nu ar bea atât de mult ca el și nu ar fi atât de ranchiunos. Dar nu a meritat niciodată dispreţul pe care i l-am acordat. Totuși, de ce nu a salvat-o pe Eo?

— Te porți de parcă unchiul meu îți datora dracului ceva, îi zic.

— Îi datorează poporului său.

— *Poporului,* zic eu râzând. Există familie. Există Clan. S-ar putea să mai fie și orașul și mina. Dar poporul? *Poporul.* Iar tu te comporți de parcă ai fi reprezentantul meu, ca și când ai avea vreun drept peste viața *mea.* Dar sunteți nebuni cu toți, toți Fiii lui Ares.

Vocea mea începe să-și piardă bunăvoința.

— Nebuni care nu sunt în stare să facă altceva decât să arunce lucruri în aer. Asemenea copiilor care, de supărare, dau cu piciorul în cuibul șerpilor.

Asta vreau și eu să fac. Vreau să dau cu piciorul și să răbufnesc. De-asta îl insult, de-asta și scuip peste Fii, deși nu am niciun motiv concret să-i urăsc.

Fața frumoasă a lui Dancer se strânge într-un zâmbet obosit si-abia atunci îmi dau seama cât de slab îi e brațul bolnav – mult mai subțire decât brațul drept musculos –, îndoit ca o rădăcină de floare. Dar în ciuda mâinii neputincioase, există ceva bizar de amenințător în Dancer, ceva mai puțin evident decât la Harmony. Iese la suprafață când râd de el, când îmi bat joc de el și de visele lui.

— Informatorii noștri există doar pentru a ne furniza informații și a ne ajuta să-i selectăm pe cei mai buni dintre Roșii pentru a-i scoate din mine.

— Ca să ne folosiți.

Dancer zâmbește forțat și ia castronul de pe pat.

— O să jucăm un joc și-o să vedem dacă tu ești unul dintre cei mai buni, Darrow. Dacă o să câștigi, o să te duc undeva unde o să vezi ceva ce puțini Roșii de Jos au văzut.

Roșii de Jos. N-am mai auzit termenul ăsta până acum.

— Și dacă pierd?

— Atunci nu ești ceea ce căutam și Auriii câștigă din nou.

Ideea mă face să tresar.

Ridică bolul și îmi explică regulile.

— Sunt două cărți în castron. Pe una e coasa Morții. Pe cealaltă e un miel. Dacă alegi coasa, pierzi. Alege mielul și câștigi.

Dar observ cum vocea îi fluctuează când zice ultima parte. E un test. Ceea ce înseamnă că nu are nimic de-a face cu norocul. Probabil că-mi testează inteligența, iar asta înseamnă că trebuie să gândesc. Singurul mod prin care jocul mi-ar putea testa inteligența e dacă ambele cărți au pe ele coasa; e singura variabilă care poate fi modificată. E simplu. Mă uit fix în ochii frumoși ai lui Dancer. Jocul e măsluit; sunt obișnuit cu asta și de obicei mă conformez. Doar că de data asta n-o mai fac.

— De acord.

Bag mâna în castron și scot o carte la-ntâmplare, asigurându-mă că doar eu văd ce e pe ea. E o coasă. Ochii lui Dancer nu mă părăsesc nicio clipă.

— Am câștigat, îi spun.

Se-ntinde după carte să vadă ce e, dar mi-o îndes în gură înainte s-o vadă. Nu știe ce-am tras. Dancer se uită la mine cum mestec bucata de hârtie. Înghit. Iau cealaltă carte din castron și i-o arunc. O coasă.

— Cartea cu mielul arăta așa de bine că am mâncat-o, îi zic.

— E absolut de-nțeles.

Roșul ochilor lui sclipește și dă castronul la o parte. Redevine blând și e ca și când n-ar fi fost niciodată amenințător.

— Știi de ce ne spunem Fiii lui Ares, Darrow? Pentru romani, Marte era zeul războiului – un zeu al gloriei militare, protector al inimii și al casei. Onorabil și așa mai departe. Dar Marte e o farsă. E versiunea romanțată a zeului grec, Ares.

Dancer aprinde o țigară și-mi întinde una și mie. Generatoarele bâzâie cu forțe noi, iar țigara mă umple cu o senzație asemănătoare când fumul începe să mi se strecoare în plămâni.

— Ares era un ticălos, patronul malefic al furiei, violenței, setei de sânge și masacrului, zice el.

— Așa că luându-vă numele după el, arătați cu degetul către adevărata situație din Societate. Drăguț.

— Ceva de genul ăsta. Auriii preferă ca noi să uităm istoria. Iar cei mai mulți dintre noi au uitat-o sau n-au învățat-o niciodată. Dar eu știu cum au ajuns la putere Auriii acum sute de ani. Ei o numesc Cucerirea. I-au măcelărit pe toți cei care li s-au împotrivit. Au masacrat orașe și continente. Nu cu mulți ani în urmă au transformat o lume în cenușă – Rhea. Lordul Cenușă a atacat-o cu bombe atomice până s-a ales praful. Au acționat cu furia lui Ares. Si-acum, noi suntem fiii acelei furii.

— Tu ești Ares? întreb în șoaptă.

Lumi. Au distrus lumi. Dar Rhea e mult mai departe de Pământ decât Marte. E una dintre lunile lui Saturn, cred. De ce ar fi bombardat atomic o lume atât de îndepărtată?

— Nu, nu sunt eu Ares, răspunde.

— Dar îi aparții.

— Nu-i aparțin decât lui Harmony și poporului nostru. Sunt la fel ca tine, Darrow, născut într-un clan de săpători în pământ,

mineri din colonia Tyros. Doar că eu știu mai multe despre lume. Tu crezi că sunt un terorist. Nu sunt, zice el, încruntându-se din cauza expresiei mele de nerăbdare.

— Nu?

Se lasă pe spate și trage din țigară.

— Imaginează-ți o masă plină de purici, îmi explică. Puricii săreau încontinuu la înălțimi diferite. La un moment dat a venit un om și-a pus un borcan cu gura în jos peste purici. Puricii au sărit și au atins fundul borcanului și n-au putut să treacă mai departe. Apoi omul a luat borcanul și totuși puricii nu au sărit mai sus decât se obișnuiseră să sară, crezând că în continuare exista un tavan de sticlă.

Suflă fumul și prin el îi văd ochii arzând asemenea jarului din vârful țigării.

— Noi suntem puricii care sar în sus. Acum, hai să-ți arăt cât de sus.

Dancer mă conduce de-a lungul unui coridor șubred, până la un lift cilindric de metal. E ruginit, vechi și scârțâie în timp ce urcăm încet, dar sigur.

— Ar trebui să știi că soția ta nu a murit în zadar, Darrow. Verzii care ne-au ajutat au bruiat transmisiunea. Am intrat în sistem și am difuzat versiunea reală pe fiecare CutieHologramă de pe planeta noastră. Planeta, clanurile din cele o sută de mii de colonii miniere și din orașe, cu toții au auzit cântecul soției tale.

— Spui povești, bombăn eu. Nu sunt nici pe jumate atât de multe colonii.

— Au auzit cântecul și deja îi spun Persefona, zice el ignorându-mă.

Tresar și mă uit la el. Nu. Ăsta nu e numele ei. Ea nu e simbolul lor. Nu le aparține tâlharilor ăstora cu nume pompoase.

— Numele ei e Eo, mârâi eu. Și le aparține celor de pe Lykos.

— Aparține poporului acum, Darrow. Iar ei își amintesc poveștile vechi despre zeița răpită de lângă familia ei de zeul morții. Dar chiar dacă a fost răpită, moartea nu o putea ține pentru totdeauna. Ea era Fecioara, zeița primăverii, iar destinul ei era să se întoarcă după fiecare iarnă. Frumusețea încarnată poate atinge viața chiar și din mormânt. Așa se gândesc ei la soția ta.

— Ea nu se mai întoarce, zic eu pentru a termina discuția.

Nu ajungi nicăieri vorbind cu omul ăsta. Trăncănește în continuare.

Liftul se oprește și ieșim într-un tunel mic. Îl parcurgem și ajungem la un alt lift, din metal mai strălucitor și mai bine întreținut. Doi Fii stau de pază înarmați cu arzătoare. Începem să urcăm din nou.

— Ea nu o să se întoarcă, dar frumusețea și vocea ei vor rămâne până la sfârșitul timpului. A crezut în ceva mai mare decât ea, iar moartea i-a dat glasului ei puterea pe care nu o avea în viață. Era pură, la fel ca tatăl tău. Noi, tu și eu, zice el atingându-mi pieptul cu degetul arătător, suntem murdari. Suntem făcuți pentru sânge. Mâini aspre și inimi murdare. Suntem mai puțin importanți în marele plan, dar fără noi, oameni ai războiului, nimeni în afara celor din Lykos nu ar fi auzit cântecul lui Eo. Fără mâinile noastre aspre, visul inimilor pure nu s-ar putea înfăptui niciodată.

— Treci la subiect, îl întrerup eu. Ai nevoie de mine pentru ceva.

— Ai încercat să te omori, zice Dancer. O să vrei să încerci din nou?

— Vreau…

Ce vreau?

— Vreau să-l ucid pe Augustus, spun amintindu-mi fața rece a Auriului care mi-a condamnat soția la moarte cu atâta răceală și detașare. N-o să trăiască dacă Eo nu mai trăiește.

Mă gândesc la Magistratul Podginus și la Dan-Pocitul. O să-i omor și pe ei.

— Răzbunare deci, oftează Dancer.

— Ai zis c-ai să mi-o oferi.

— Am zis c-o să-ți ofer *dreptate.* Răzbunarea e un lucru gol, Darrow.

— Pentru mine e de-ajuns. Ajută-mă să-l ucid pe ArhiGuvernator.

— Darrow, țintești prea jos.

Liftul prinde viteză. Urechile îmi pocnesc. Urcăm și urcăm și urcăm. Până unde merge liftul ăsta?

— ArhiGuvernatorul e doar unul dintre cei mai importanți Aurii de pe Marte, îmi zice Dancer oferindu-mi o pereche de ochelari cu lentile negre. Trebuie să-ți lărgești perspectiva.

Îmi pun ochelarii ezitând și inima îmi bate tot mai tare în piept. Mergem la suprafață.

Liftul se oprește. Ușa se deschide. Și sunt orb.

În spatele lentilelor, pupilele mele se contractă pentru a se obișnui cu lumina. Când în sfârșit reușesc să deschid ochii, mă aștept să văd un bec imens, o flacără sau ceva ce produce această lumină. Dar nu văd nimic. Lumina este ambientală, vine dintr-o sursă îndepărtată și imposibilă. Undeva în mine, un instinct primar omenesc cunoaște această putere, această sursă primară a vieții. Soarele. Lumina zilei. Mâinile îmi tremură când cobor cu Dancer din lift. Nu mai spune nimic. Și mă îndoiesc că l-aș auzi, chiar dacă ar face-o.

Stăm într-o cameră ciudată, care nu seamănă cu nimic din ce mi-am imaginat. Podeaua e făcută din ceva tare, dar nu e nici piatră, nici metal. Lemn. Îl recunosc din pozele de pe Pământ pe care le vedeam la CH. Peste podea, un covor într-o mie de nuanțe se întinde moale sub picioarele mele. Pereții sunt din lemn roșu, și au sculptați pe ei copaci și căprioare. O muzică liniștită se aude în depărtare. Mă iau după melodie în timp ce mă afund în încăpere, mergând spre lumină.

Ajung la o margine de sticlă, un perete imens care lasă lumina soarelui să strălucească peste un instrument turtit, negru și cu clape albe care cântă singur într-o cameră înaltă cu trei pereți și o margine lungă de geamuri de sticlă. Totul e atât de neted. Dincolo de instrument, dincolo de sticlă, e ceva ce nu înțeleg. Merg împleticindu-mă spre geam, spre lumină și cad în genunchi cu mâinile lipite de margine. Suspin îndelung.

— Acum înțelegi, zice Dancer. Suntem trași pe sfoară.

Dincolo de sticlă se întinde un oraș.

9.

Minciuna

Este un oraș al turnurilor, al parcurilor, al râurilor, al grădinilor și al fântânilor. Este un oraș al viselor, un oraș al apelor albastre și al existenței verzi pe o planetă roșie despre care se presupunea că este la fel de stearpă ca cel mai înfiorător deșert. Asta nu

este planeta Marte pe care ne-au arătat-o la CutiileHologramă. Nu este un loc inadecvat pentru oameni. Este un loc al minciunilor, al bunăstării și al deplinei abundente.

Mi se taie respirația în fața grotescului situației.

Bărbați și femei zboară. Strălucesc Auriu și Argintiu. Astea sunt singurele Culori pe care le văd pe cer. Cizmele lor gravitaționale îi poartă ca pe niște zeități, cu o tehnologie mult mai grațioasă decât aceea a cizmelor gravitaționale greoaie pe care le purtau paznicii noștri din mină. Un tânăr se avântă în văzduh pe lângă fereastra de unde privesc eu, cu pielea lucindu-i și cu părul fluturându-i liber pe spate; duce cu el două sticle de vin spre o grădină de pe un pisc din apropiere. E beat și înaintarea lui ezitantă prin aer îmi amintește cum am văzut odată un băiat din echipa de sondori căruia îi cedase sistemul de ventilație al costumului de protecție; icnea după oxigen pe măsură ce se stingea, zvâcnind și răsucindu-se. Auriul râde ca un nebun și face o răsucire nostimă. În urma lui, într-o întrecere veselă, se avântă chicotind zăpăcite patru fete cam de aceeași vârstă cu mine. Rochiile strâmte pe care le poartă par făcute dintr-un material lichid care se prelinge pe formele lor tinere. Sunt cu toții de vârsta mea, într-un fel, dar mi par atât de al dracului de ridicoli.

Nu înțeleg.

În urma lor zboară nave care urmează niște culoare luminate. Nave mai mici, Aripi frânte, cum le numește Dancer, însoțesc yachturi aeriene dintre cel mai complicate. Există și automobile, și semafoare codate pe Culori de-a lungul nivelelor inferioare – Galben, Albastru, Portocaliu, Verde, Roz, o sută de nuanțe pentru douăsprezece Culori care formează o ierarhie atât de complexă, atât de stranie, încât îmi vine greu să cred că este produsul minții umane. Clădirile pe lângă care se unduiesc culoarele navelor sunt uriașe, unele din sticlă, altele din piatră. Dar multe dintre ele îmi amintesc de cele pe care le-am văzut la CutiaHologramă, clădiri în stil roman, construite pe atunci pentru zei, nu pentru oameni.

Dincolo de oraș, care se întinde aproape până la linia orizontului, suprafața roșie și aridă a planetei Marte este brăzdată de verdele ierbii și de păduri semețe. Deasupra, cerul este albastru, spuzit de stele. Procesul de terraformare s-a încheiat.

Ăsta e viitorul. Ar fi trebuit să arate așa abia după multe generații.

Viața mea e o minciună.

De câte ori nu ne-a spus Octavia au Luna celor de pe Lykos că suntem pionierii de pe Marte, că suntem sufletele curajoase care se sacrifică pentru binele rasei, că în curând truda noastră pentru umanitate va lua sfârșit. Că în curând ni se vor alătura și celelalte culori, de îndată ce Marte va putea fi locuit. Dar deja ni s-au alăturat. Cei de pe Pământ au venit pe Marte, iar noi, pionierii, am fost lăsați dedesubt, în sclavie, trudind, suferind pentru a crea și a menține fundația acestui… imperiu. Suntem ceea ce Eo a spus dintotdeauna că suntem – sclavii Societății.

Dancer stă pe un scaun în spatele meu și așteaptă până când sunt în stare să vorbesc. Rostește un cuvânt și fereastra se întunecă. Pot vedea în continuare orașul, dar soarele nu mă mai orbește. Lângă noi, instrumentul turtit, numit pian, susură o melodie tristă.

— Ne-au spus că suntem ultima speranță a omului, șoptesc. Că Pământul este suprapopulat, că toată suferința, toate sacrificiile erau pentru binele omenirii. Sacrificiul este un lucru corect. Supunerea, cea mai înaltă virtute…

Auriul care râdea a ajuns la turnul din apropiere; se lasă în voia fetelor și a sărutărilor. În curând își vor bea vinul și se vor distra.

Dancer îmi spune cum stau lucrurile.

— Pământul nu este suprapopulat, Darrow. Acum șapte sute de ani, oamenii de acolo s-au extins către satelitul lor, Luna. Pentru că era foarte dificil să lanseze navete spațiale de pe Pământ din cauza gravitației și a atmosferei, Luna a devenit portul Pământului, cu ajutorul căruia au fost colonizate lunile și planetele Sistemului Solar.

— Șapte sute de ani? icnesc eu, simțindu-mă brusc ca un prostănac.

— Ordinea și eficiența au devenit priorități pe Lună. În spațiu, fiecare pereche de plămâni trebuie să aibă un scop. Așa că, încet, încet s-au instituit primele Culori, iar Roșii au fost trimiși pe Marte să adune combustibil pentru omenire. Coloniile miniere au fost întemeiate acolo pentru că Marte are cea mai mare concentrație de helium-3, care este folosit pentru terraformarea celorlalte lumi și luni.

Măcar asta n-a fost o minciună.

— Și au fost terraformate celelalte luni și lumi?

— Lunile mai mici, da. Majoritatea planetelor. Evident, nu și giganții gazoși.

Se așază pe scaun.

— Chiar din primele etape ale colonizării, cei mai înstăriți de pe Lună și-au dat seama că Pământul nu făcea altceva decât să le înghită profitul. Chiar dacă cei de pe Lună au colonizat Sistemul Solar, plăteau taxe și se aflau sub controlul corporațiilor și țărilor de pe Pământ, dar aceste entități nu se puteau impune în fața propriilor posesiuni. Așa că cei de pe Lună s-au revoltat – Auriii și întreaga lor societate împotriva țărilor de pe Pământ. Cei de pe Pământ au luptat și au pierdut. Aceasta a fost Cucerirea. Economia a transformat Luna în cea mai mare putere și cel mai mare port al Sistemului Solar. Și Societatea a început să se transforme în ceea ce a devenit astăzi – un imperiu construit pe spatele Roșilor.

Mă uit la Culorile care se mișcă mai jos. Sunt mici, dificil de distins de la înălțimea asta, iar ochii mei nu sunt obișnuiți să privească de la o asemenea distanță sau să vadă atâta lumină.

— Roșii au fost trimiși pe Marte acum cinci sute de ani. Celelalte culori au venit pe Marte acum aproximativ trei sute de ani, în timp ce strămoșii noștri încă mai trudeau în adâncuri. Trăiau în orașe paraterraformate – orașe învăluite în bule de atmosferă – în timp ce restul lumii se terraforma lent. Acum bulele au fost îndepărtate, și planeta este pregătită pentru toți oamenii.

Roșii de Sus lucrează ca îngrijitori, oameni de la salubrizare, culegători de grâne, muncitori necalificați. Roșii de Jos sunt aceia dintre noi care s-au născut în adâncuri – adevărații sclavi. În orașe, Roșii care dansează dispar. Cei care-și dau frâu liber gândurilor, dispar. Cei care-și pleacă frunțile și acceptă regulile și-și acceptă locul în Societate, asemenea tuturor celorlalte Culori, trăiesc într-o relativă libertate.

Dancer suflă un nor de fum.

Mă simt ca și cum mi-aș fi ieșit din trup și aș fi privit colonizarea lumii, transformarea speciei umane, prin niște ochi care nu-mi aparțin. Forța istoriei mi-a târât poporul în sclavie. Suntem cea mai de jos treaptă a Societății, țărâna. Eo a susținut dintotdeauna asta, deși nu știa adevărul. Dacă ar fi știut toate

astea, oare cu câtă înflăcărare ar fi vorbit atunci? Existența este mai rea decât și-a imaginat-o ea vreodată. Nu e greu de înțeles fervoarea cu care luptă Fiii lui Ares.

— Cinci sute de ani, spun eu clătinând din cap. Asta e planeta noastră nenorocită.

— Obținută prin sudoare și trudă, mă aprobă Dancer.

— Și-atunci de ce e nevoie ca s-o recăpătăm?

— Sânge, îmi spune Dancer zâmbind șiret ca un cotoi vagabond – în spatele zâmbetului părintesc al acestui bărbat se ascunde o bestie.

Eo avea dreptate. Se va ajunge la violență.

Ea a fost vocea, la fel ca tatăl meu. Dar eu ce trebuie să fiu? Mâna răzbunătoare? Nu-mi vine să cred că o ființă atât de pură, atât de plină de dragoste ar vrea să joc acest rol. Dar asta a vrut. Mă gândesc la ultimul dans al tatălui meu. Mă gândesc la mama, la Kieran, la Leanna și la Loran, la părinții lui Eo, la unchiul Narol, la Barlow, la toți cei pe care-i iubesc. Știu cât de greu vor trăi și cât de repede vor muri. Și știu de ce.

Îmi privesc mâinile. Sunt exact așa cum le-a numit Dancer – niște chestii pline de tăieturi, de cicatrice, de arsuri. Când mi le săruta Eo, se îmblânzeau, gata de dragoste. Acum că Eo a murit, se înăspresc, pregătite pentru ură. Îmi strâng pumnii până când mi se fac albi ca zăpada.

— Care e misiunea mea?

10.

Artizanul

Am crescut alături de o fată mereu zâmbitoare, care la cincisprezece ani își iubea soțul atât de mult încât atunci când el s-a ars în mină și rănile i s-au infectat, ea și-a vândut trupul unui Gamma în schimbul antibioticelor. Era mai puternică decât soțul ei. Când el s-a însănătoșit și a aflat ce făcuse de dragul lui, l-a ucis pe acel Gamma cu o lamă curbată furată din mină. E ușor de ghicit ce s-a întâmplat apoi. Fata se numea Lana și era fiica unchiului Narol. Nu mai trăiește.

Mă gândesc la ea în timp ce urmăresc CutiaHologramă din ceea ce Harmony a numit apartament, în timp ce Dancer face pregătirile necesare. Cu un gest nervos al degetelor schimb numeroasele canale. Chiar și acel Gamma avea o familie. Sonda și el la fel ca mine. S-a născut la fel ca mine, a crescut la fel ca mine, și, asemenea mie, nu a văzut niciodată soarele. Doar că el a primit din partea Societății un pachețel cu medicamente, și iată rezultatul. Cât de ingenioși sunt. Cât de mult îi pot face să se urască între ei niște oameni care ar trebui să fie apropiați unii de alții. Dar dacă ar afla toate clanurile ce articole de lux există la suprafață, dacă ar ști de câte lucruri au fost lipsiți, ar simți cu toții ura pe care o simt eu și s-ar uni. Cei din clanul meu sunt un neam iute la mânie. Oare cum ar fi o răscoală a lor? Probabil ca o țigară de-a lui Dago – s-ar aprinde foarte tare, dar ar arde imediat, transformându-se în scrum.

L-am întrebat pe Dancer de ce Fiii au transmis la CH Roșilor de Jos moartea soției mele. De ce nu le-au arătat mai degrabă bogățiile de la suprafață? Asta le-ar fi stârnit mânia.

— Pentru că dacă ar izbucni o revoltă acum, ar fi înăbușită în doar câteva zile, mi-a explicat Dancer. Trebuie să urmăm o altă cale. Un imperiu nu poate fi distrus din afară fără să fie mai întâi distrus din interior. Ține minte asta. Noi suntem distrugători de imperii, nu teroriști.

Când Dancer mi-a spus ce trebuie să fac, am izbucnit în râs. Nu știu dacă o pot face. Eu sunt doar un fir de praf. Pe Marte sunt o mie de orașe. Flote de monștri de metal călătoresc între planete transportând arme care pot străpunge mantaua unei luni. Pe îndepărtata Lună sunt clădiri care depășesc 11 000 de metri; de acolo, Consulul Suveran, Octavia au Luna își guvernează Imperatorii și Pretorii. Favoritul ei este Lordul Cenușă, cel care a făcut scrum sistemul planetar Rhea. Octavia au Luna îi comandă pe cei doisprezece Cavaleri Olimpici, legiunile de Războinici însemnați și pe Obsidienii la fel de numeroși ca stelele. Iar Obsidienii sunt doar elita. Cenușiii cutreieră orașele asigurând supunerea în fața ierarhiei. Albii împart dreptatea conform propriilor legi și își răspândesc concepțiile. Rozaliii le satisfac plăcerile și îi servesc pe cei din clasele superioare. Argintiii se ocupă de contabilitate, de bani și de logistică. Galbenii studiază medicina și alte științe. Verzii dezvoltă noi tehnologii. Albaștrii sunt piloți. Arămiii se ocupă de

problemele birocratice. Fiecare culoare are un scop. Toate culorile îi susțin pe Aurii.

CutiaHologramă îmi arată culori despre care nici nu știam că există. Îmi arată lucruri la modă. Absurde și seducătoare. Există biomodificări și implanturi de carne – femei cu pielea atât de fină și netedă, sâni atât de rotunzi, păr atât de lucios, încât par o specie diferită de Eo și de toate celelalte femei pe care le știu. Bărbații sunt monstruos de musculoși și de înalți. O forță artificială le bombează brațele și piepturile și-și etalează mușchii exact ca niște fetițe care-și flutură noile jucării.

Eu sunt un Sondor al Iadului, un Lambda din Lykos, dar ce înseamnă asta pe lângă toate aceste lucruri?

— A venit Harmony. E timpul să mergem, îmi spune Dancer din pragul ușii.

— Vreau să lupt, îi spun în timp ce coborâm împreună cu Harmony cu liftul gravitațional.

Mi-au modificat Sigiliul ca să arate mai deschis la culoare și să semene cu cel al Roșilor de Sus. Sunt îmbrăcat într-un veșmânt larg ca al acestora și car niște unelte pentru curățat străzile. Am părul vopsit și lentile de contact, astfel încât să par că sunt o nuanță mai deschisă de roșu. Mai puțin murdar.

— Nu vreau misiunea *asta.* Ba mai rău, *nu pot* s-o îndeplinesc. Cine ar fi în stare?

— Ai zis că ai face orice ar fi nevoie, spune Dancer.

— Da, dar...

Misiunea pe care mi-a încredințat-o e o nebunie, dar nu de asta mă tem. Mă tem ca nu cumva să devin un individ pe care Eo nu l-ar recunoaște. Mă tem să nu mă transform într-unul dintre demonii din poveștile noastre de Octobernacht.

— Dă-mi un arzător sau o bombă. Lasă pe altcineva să facă asta.

— Pentru asta te-am adus aici, oftează Harmony. E singurul motiv. Este scopul suprem al lui Ares încă din ziua în care au apărut Fiii.

— Pe câți alții i-ați mai adus aici? Câți alții au mai încercat ceea ce-mi cereți mie să fac?

Harmony îi aruncă o privire lui Dancer, care nu spune nimic, așa că-mi răspunde ea în numele lui, nervoasă.

— Din câte știm... nouăzeci și șapte de oameni au ratat proba Artizanului.

— La dracu'. Și ce s-a întâmplat cu ei?

— Au murit, îmi răspunde ea cu blândețe. Sau au cerut să fie omorâți.

— Poate că Narol ar fi trebuit să mă lase să mor spânzurat, încerc eu să glumesc.

— Darrow. Vino aici. Vino, îmi spune Dancer punându-mi mâna pe umăr și trăgându-mă spre el. Poate că alții au dat greș. Dar tu ești altfel, Darrow. Simt asta până-n măduva oaselor.

•

Încep să-mi tremure picioarele când privesc pentru prima oară cerul și clădirile care se înalță în jur. Mă ia cu amețeală. Am o senzație de cădere, de parcă lumea ar fi ieșit de pe axă. Spațiul e mult prea deschis, atât de deschis încât am senzația că orașul se va da peste cap și va ajunge pe cer. Îmi privesc picioarele, privesc strada și încerc să-mi imaginez că sunt în drumurile-tunel care duc de la cartier la Comună.

Străzile orașului Yorkton sunt un loc ciudat pe timp de noapte. Globuri luminescente mărginesc trotuarele și străzile. Înregistrările CutiilorHolograme străbat ca niște unde lichide părți din bulevard în acest sector supertehnologizat al orașului, așa că mulți calcă pe trotuarul rulant sau merg cu mijloacele de transport în comun cu capetele aplecate, arătând ca niște mânere de bastoane. Iluminatul strident face ca noaptea să pară la fel de luminoasă ca ziua. Ba chiar văd și mai multe culori. Sectorul ăsta din oraș e curat. Echipe de muncitori Roșii de la salubrizare curăță străzile. Străzile și trotuarele se întind într-un aranjament perfect.

Trebuie să urmăm o panglică de un roșu estompat, o fâșie îngustă de pe o stradă largă. Trotuarul nostru nu este rulant ca celelalte. Alături, o femeie Arămie merge pe trotuarul lor mai lat; programele ei preferate rulează oriunde s-ar îndrepta, în afara cazului în care merge alături de un Auriu, caz în care toate CutiileHologramă amuțesc. Dar cei mai mulți dintre Aurii nu merg pe jos, se folosesc de cizmele gravitaționale și de autobuze, la fel și Arămiii, Obsidienii, Cenușiii și Argintiii care au autorizație, deși cizmele obținute cu autorizație sunt de o calitate extrem de proastă.

În față îmi răsare o reclamă la o cremă împotriva bășicilor. O femeie incredibil de slabă se dezbracă de un halat de mătase roșie. Goală-pușcă, își aplică apoi crema într-un anume loc de pe

corp unde nicio femeie n-a avut vreodată vreo bășică. Roșesc și-mi feresc dezgustat privirea pentru că în toată viața mea am văzut o singură femeie dezbrăcată.

— Ai face bine să renunți la pudoare, mă sfătuiește Harmony. E un semn distinctiv mai puternic chiar decât culoarea.

— E dezgustător, îi spun.

— E publicitate, dragule, se pisicește Harmony condescendentă, chicotind împreună cu Dancer.

O bătrână Aurie plutește deasupra noastră. E cel mai în vârstă om pe care l-am văzut vreodată. Ne ținem capetele plecate până trece.

— Aici, Roșii sunt plătiți, îmi explică Dancer când rămânem singuri. Nu mult. Dar li se dau bani și suficiente bunuri cât să fie dependenți de ele. Puținii bani pe care-i au îi cheltuiesc pe lucruri de care sunt făcuți să creadă că au nevoie.

— La fel ca toți consumatorii, șuieră Harmony.

— Deci nu sunt sclavi, spun.

— Ah, sunt sclavi, zice Harmony. Înrobiți de suptul la sânul nemernicilor ălora.

Dancer ține pasul cu greu, așa că încetinesc când îmi vorbește. Harmony pufnește iritată.

— Auriii au structurat totul astfel încât să-și ușureze viețile cât mai mult cu putință. Au spectacole gândite să distreze și să liniștească masele. Oferă bani și bunuri astfel încât să-i facă pe toți dependenți de cea de-a șaptea zi a fiecărei noi luni pământești. Creează bunuri ca să ne ofere o libertate aparentă. Dacă violența este sportul preferat al Auriilor, manipularea este forma lor de artă.

Ajungem într-un cartier de Culoare inferioară unde nu mai există trotuare separate. Vitrinele magazinelor sunt mărginite de panglici electronice verzi. Unele magazine vând o lună de realitate alternativă concentrată într-o singură oră cu prețul salariului pe o săptămână. Doi bărbați mici de statură, cu ochi verzi alunecoși și capete chele acoperite cu țepușe metalice și tatuate cu coduri digitale variabile îmi propun o excursie într-un loc numit Osgiliath. Alte magazine oferă servicii bancare sau de biomodificare sau pur și simplu produse pentru igiena personală. Cu toții strigă lucruri pe care nu le înțeleg, pronunțând numai cifre și acronime. N-am mai văzut niciodată până acum o asemenea agitație.

Bordelurile mărginite de panglici roz mă fac să roșesc – la fel și femeile și bărbații care stau în ferestrele lor. Fiecare are o etichetă cu prețul clipind intermitent legată jucăuș de un fir; prețul se schimbă în funcție de cerințe. O fată desfrânată strigă la mine în timp ce Dancer îmi explică noțiunea de bani. În Lykos făceam schimburi numai în bunuri, poșircă, țigări și servicii.

Unele cartiere din oraș sunt rezervate doar Culorilor de rang înalt. Accesul în aceste cartiere se face pe baza unor permise de trecere. Eu nu pot merge pur și simplu într-un cartier al Auriilor sau Arămiilor. Dar un Arămiu poate să hoinărească oricât vrea printr-un cartier al Roșilor, frecventând barurile sau bordelurile. Niciodată invers, nici măcar în Bazarul sălbatic unde poate pătrunde oricine, o zonă comercială rău famată și zgomotoasă, unde aerul e îngreunat de mirosul trupurilor, al mâncării și al țevilor de eșapament ale automobilelor.

Pătrundem până în inima Bazarului. Mă simt mai în siguranță pe aleile lăturalnice decât pe bulevardele largi din sectoarele supertehnologizate. Nu mă simt în largul meu în spațiile vaste, iar vederea stelelor mă înspăimântă. Bazarul a început să se întunece, deși luminile încă strălucesc și oamenii tot se mai îmbulzesc. Clădirile par să se apropie unele de altele. Deasupra aleilor, sutele de balcoane formează arcade, pasarelele se încrucișează, și pretutindeni în jurul nostru luminile clipesc din diverse dispozitive. Totul e mai umed aici, mai murdar. Și văd mai puțini Câini ai Puterii patrulând. Dancer spune că în Bazar sunt locuri pe unde nici măcar un Obsidian n-ar trebui să se aventureze.

— Oamenii sunt cel mai ușor de înfrânt în locurile cele mai întunecate, spune el.

E ciudat să mă aflu într-o mulțime unde nimeni nu mă cunoaște și nu-i pasă ce fac. În Lykos aș fi dat peste bărbați alături de care am crescut, aș fi trecut pe lângă fete pe care le fugăream și cu care mă luptam în copilărie. Aici, cei de altă culoare se ciocnesc de mine fără să schițeze o scuză cât de vagă. Sunt într-un oraș și nu-mi place deloc. Mă simt singur.

— Am ajuns, spune Dancer făcând un semn spre o ușă întunecată pe a cărei suprafață de piatră sclipește un dragon zburător electronic.

Un Maroniu uriaș cu un nas biomodificat ne oprește în ușă. Așteptăm în timp ce pufnește și fornăie cu nasul lui de metal. E mai mare de statură ca Dancer.

— Păr vopsit, mârâie către mine, adulmecându-mi părul. Un Ruginiu, carevasăzică.

La centură i se zărește un arzător. Are un cuțit prins de încheietură, îmi dau seama de asta după cum își mișcă mâna. Mai apare o gorilă la intrare. Are bijuterii-procesoare încrustate în globii oculari, mici rubine roșii care scânteiază când bate lumina în ele. Rămân cu privirea pironită la bijuterii și la ochii maronii.

— Care-i treaba cu ăsta? Vrea vreo două? bombăne gorila. Dacă te mai holbezi la mine, îți scot ficatul și ți-l vând la piață.

Are impresia că îl provoc. De fapt sunt doar curios din cauza rubinelor, dar când mă amenință îi zâmbesc și-i fac cu ochiul, așa cum aș fi făcut în mine. În mână îi flutură un cuțit. Aici sunt alte reguli.

— Dă-i înainte, băiete, te provoc. Hai, dă-i înainte.

— Ne așteaptă Mickey, îi spune Dancer bărbatului.

Mă uit cum prietenul lui Nas de Metal încearcă să mă domine cu privirea ca pe un copil. Nas de Metal rânjește și se uită chiorâș la piciorul și brațul lui Dancer.

— Nu cunosc niciun Mickey, schilodule. Tu știi vreun Mickey? își întreabă tovarășul.

— Nu, nu-i niciun Mickey pe-aici.

— Ce ușurare, zice Dancer ducându-și mâna la arzătorul de sub haină. Dacă nu-l cunoașteți pe Mickey, atunci n-o să trebuiască să-i explicați lui Mickey de ce… generosul meu prieten nu a reușit să ajungă la el.

Spunând asta, își ridică ușor haina astfel încât să i se vadă simbolul gravat pe patul armei. Casca lui Ares.

Când vede simbolul, Nas de Metal înghite în sec și spune:

— La dracu'.

Apoi cei doi se înghesuie să ne deschidă ușa.

— T… Tre… Trebuie să vă iau armele.

Încă trei indivizi se îndreaptă spre noi cu arzătoarele pe jumătate scoase de la centură. Harmony își deschide vesta și le arată bomba pe care o are legată de mijloc. Își trece degetele sprintene peste un detonator pâlpâitor.

— Neah, suntem în regulă așa.

Nas de Metal înghite în sec și dă din cap.

— Sunteți în regulă.

Înăuntrul clădirii e întuneric. E o beznă densă cu lumini intermitente, cam cum era în mină. Muzica vibrează. Cilindrii de sticlă se înalță ca niște stâlpi printre scaunele și mesele unde bărbații beau și fumează. În interiorul cilindrilor dansează femei. Unele plutesc în apă, mișcându-și în ritmul muzicii coapsele atrăgătoare și ciudatele degete membranate de la picioare. Altele se învârtesc în spirală pe muzica zgomotoasă, în cercuri de fum auriu sau vopsea argintie.

Mai multe gorile ne conduc spre o masă din capăt care pare făcută din apă iridescentă. La masă stă un bărbat slab înconjurat de câteva creaturi dintre cele mai ciudate. La prima vedere mi-au părut a fi monștri, dar uitându-mă mai atent, sunt din ce în ce mai confuz. Sunt oameni. Dar sunt altfel. Modelați diferit. O tânără drăguță, cam de aceeași vârstă cu Eo, mă privește cu ochi de smarald. Aripi albe de vultur îi ies din spate. Arată ca o nălucă dintr-un coșmar, care n-ar fi trebuit scoasă de acolo. Alte creaturi asemenea ei lenevesc acolo, în fum și în lumina stranie.

Mickey Artizanul e o așchie de om cu un zâmbet șmecheresc și cu un păr negru care-i atârnă ca o dâră de petrol pe o parte. Pe mâna stângă i se încolăcește un tatuaj cu o mască de ametist învăluită de fum. Este Sigiliul Culorii Violete – al artiștilor – așa că e într-o continuă schimbare. Pe încheieturi are tatuate alte simboluri violet. Se joacă cu un puzzle electronic în formă de cub, ale cărui fețe se mișcă nonstop. Are douăsprezece degete agile, subțiri și mai lungi decât ar trebui să fie în mod normal. Fascinant. N-am mai văzut niciodată un artist până acum, nici măcar la CH. Sunt la fel de greu de găsit ca Albii.

— Ah, Dancer, oftează el fără să-și ridice privirea de la cub. Am știut că ești tu după târșâitul piciorului. Și Harmony, continuă el uitându-se la cub cu ochii mijiți. Te-am mirosit de la ușă, draga mea. Proastă bombă, să știi. Data viitoare când ai nevoie de un obiect meșterit șmecher, caută-l pe Mickey, bine?

— Mick, spune Dancer așezându-se la masa cu făpturile de vis. Cred că pe Harmony începe să o ia amețeala de la fumul ăsta. Eu sunt obișnuit și cu chestii mai rele.

— Harmony, iubito, susură Mickey. Te-ai hotărât să renunți la schilodul ăsta? Ai venit să te alături familiei mele? Da? Vrei niște

aripi? Niște gheare la mâini? O coadă? Poate coarne – ai arăta absolut feroce cu niște coarne. Mai ales dacă ai fi învelită în așternuturile mele.

— Meșterește-ți un suflet și poate mai stăm de vorbă apoi, mârâie Harmony.

— Ah, dacă trebuie să fiu Roșu ca să am suflet, mai bine mă lipsesc.

— Atunci hai să discutăm despre afaceri.

— Cât de brusc, draga mea. Conversația ar trebui privită ca o formă de artă, sau ca un dineu de gală. Fiecare fel la timpul potrivit.

Degetele îi flutură pe suprafața cubului. Potrivește fețele în funcție de frecvența electronică, dar e o idee prea lent și nu reușește să le potrivească înainte să se schimbe. Încă nu și-a ridicat privirea.

— Avem o propunere pentru tine, Mickey, zice Dancer nerăbdător, uitându-se în treacăt spre cub.

Mickey zâmbește lung și șmecher. Nu-și ridică privirea. Dancer își repetă cuvintele.

— Ai trecut direct la felul principal, schilodule? Bine, zi care-i propunerea.

Dancer îi zboară lui Mickey cubul din mână. Toată lumea de la masă încremenește. Gorilele se încordează în spatele nostru, muzica răsună în continuare. Rămân calm și ochesc arzătorul de la centura celei mai apropiate gorile. Lent, Mickey își ridică privirea și împrăștie tensiunea cu zâmbetul lui șmecheresc.

— Care-i treaba, prietene?

Dancer îi face un semn din cap lui Harmony, care-i strecoară lui Mickey o cutiuță.

— Un cadou? Nu trebuia să vă deranjați, zice Mickey examinând cutia. Marfă ieftină. O culoare total lipsită de bun gust, Roșu.

Apoi deschide cutia și icnește de oroare. Se depărtează de lângă masă, închizând cutia cu o izbitură.

— Nemernici imbecili ce sunteți. Ce-i asta?

— Știi ce sunt.

Mickey se apleacă în față și vocea i se transformă într-un șuierat prelung.

— Le-ați adus aici? Cum le-ați adus? Sunteți nebuni?

Mickey aruncă o privire însoțitorilor lui care se uită la cutie întrebându-se ce ar fi putut să le tulbure stăpânul într-atât.

— Dacă suntem nebuni? Suntem adevărați maniaci, zâmbește Dancer. Și vrem să le atașăm. Curând.

— Să le atașați? izbucnește Mickey în râs.

— Lui, spune Dancer arătând spre mine.

— *Plecați*! urlă Mickey la anturajul lui. Plecați, adunătură de lingușitori nemernici și imbecili! Cu voi vorbesc... *monștrilor*! Afară!

După ce grupul de creaturi o șterge, Mickey deschide cutia și răstoarnă conținutul pe masă. Două aripi aurii, Sigiliul Auriilor, cad păcănind pe masă.

Dancer se așază la masă.

— Vrem să ni-l transformi pe băiatul ăsta într-un Auriu.

11.

Nebuni

— Sunteți nebuni.

— Mulțumim, zâmbește Harmony.

— Presupun că te-ai exprimat greșit, te rog repetă, îi spune Mickey lui Dancer.

— Ares o să-ți dea mai mulți bani decât ai văzut vreodată dacă îi atașezi chestiile astea tânărului meu prieten de-aici.

— Imposibil, zice Mickey.

Apoi se uită pentru prima dată la mine, cântărindu-mă cu privirea. Nu e impresionat, în ciuda înălțimii mele. Nu-l învinovățesc. Cândva, credeam despre mine că sunt un bărbat arătos al clanului. Puternic. Musculos. Aici, sunt doar palid și slăbănog, tânăr și speriat. Mickey scuipă pe masă.

— Imposibil.

— S-a mai făcut și altă dată, spune Harmony ridicând din umeri.

— Cine a mai făcut-o? întreb eu.

Mickey întoarce capul spre mine.

— Nu, nu mă puteți momi.

— Cineva talentat, spune Harmony în zeflemea.

— Imposibil, spune Mickey aplecându-se și mai mult în față; tenul lui uscățiv nu are niciun singur por. ADN-ul trebuie să i se potrivească cu cel al aripilor, vorbim despre extracție cerebrală. Știți că au marcaje pe craniu, sub piele? Sigur că nu știți – au cipuri de date atașate de cortexul frontal pentru a le confirma casta. Vorbim de înlănțuirea sinapselor, legătura moleculară, dispozitive de detectare, Comisia de Control a Calității. Și, în plus, traumatismul și gândirea asociativă. Să spunem că îi putem face un corp perfect, tot mai rămâne o problemă: nu-l putem face mai inteligent. Nu poți transforma un șoarece într-un leu.

— Gândește ca un leu, spune Dancer simplu.

— Oho! Gândește ca un *leu,* chicotește Mickey.

— Ares vrea să facem asta, adaugă Dancer tăios.

— Ares. Ares. Ares. Nu contează ce vrea Ares, dobitocule. Uite, să lăsăm la o parte știința. Dexteritatea lui fizică și mentală e la fel de scăzută ca a unui spălător de vase. N-o să se integreze. Nu face parte din specia lor. E un Ruginiu!

— Sunt un Sondor al Iadului din Lykos, îi spun.

Mickey ridică mirat din sprâncene.

— Oho! Un Sondor al Iadului! Faceți loc! Sondor al Iadului, i-auzi!

Râde de mine, dar își mijește brusc ochii, amintindu-și că m-a mai văzut undeva. Biciuirea mea a fost televizată. Multă lume îmi știe fața.

— Să fiu al dracului, șoptește Mickey.

— M-ai recunoscut, îi spun.

Scoate înregistrarea video și se uită la ea, mutându-și privirea de la imagine la mine și înapoi.

— Nu trebuia să fii mort, cu tot cu prietena aia a ta?

— Soția, mă răstesc.

Mickey nu mă ia în seamă, dar mușchii feței îi zvâcnesc.

— Făuriți un salvator, spune el acuzator uitându-se spre Dancer. Dancer, ticălosule. Vă făuriți un mesia pentru cauza voastră sângeroasă.

N-am privit lucrurile așa până acum. Simt că începe să mă furnice pielea.

— Da, răspunde Dancer.

— Dacă-l transform într-un Auriu, ce-o să faceți cu el?

— Va aplica la Institut. Va fi admis. Acolo, va excela suficient încât să ajungă la rangul de Războinic Însemnat, ca Războinic se va putea antrena să devină Pretor, Legat, Politician, Chestor. Orice. Va avansa într-o poziție importantă. Cu cât mai importantă, cu atât mai bine. Astfel, va putea îndeplini cererile lui Ares în favoarea Cauzei.

— Dumnezeule, murmură Mickey, uitându-se fix la Dancer și la Harmony. Vreți să devină un Războinic Însemnat în toată regula. Nu vreți un tip de Bronz?

Bronzul e un Auriu mai palid. Fac parte din aceeași clasă, dar sunt priviți de sus din cauza înfățișării inferioare, a descendenței și a aptitudinilor.

— Nu vrem Bronz, confirmă Dancer.

— Sau Pixie?

— Nu vrem să meargă prin cluburi de noapte și să mănânce caviar ca restul Auriilor buni de nimic. Vrem să comande flote.

— *Flote.* Sunteți nebuni. Nebuni.

După o pauză lungă, ochii violeți ai lui Mickey se pironesc într-ai mei.

— Băiete, te trimit la moarte. Tu *nu* ești un Auriu. Nu poți face ceea ce poate face un Auriu. Ei sunt ucigași, născuți să ne domine; ai întâlnit vreodată un Aureolat? Sigur, acum arată cu toții drăguț și pașnic. Dar știi ce s-a întâmplat în timpul Cuceririi? Sunt niște monștri.

Clatină din cap și începe să râdă răutăcios.

— Institutul nu e o școală, e un teren de selecție unde Auriii se duc să se hăcuiască unii pe alții până când este descoperit cel cu trupul și mintea cele mai puternice. O. SĂ. MORI.

La celălalt capăt al mesei e cubul lui Mickey. Mă duc spre el fără să scot o vorbă. Nu știu cum funcționează, dar știu cum sunt puzzle-urile de pe Pământ.

— Ce faci, băiete? oftează Mickey cu milă. Nu e o jucărie.

— Ai fost vreodată într-o mină? îl întreb. Ai încercat vreodată să-ți folosești degetele ca să sapi printr-o linie de demarcație la un unghi de douăsprezece grade în timp ce încerci să potrivești rotația la optzeci la sută și sfredelitorul la cincizeci și cinci la sută, astfel încât să nu dai peste o pungă de gaz, în timp ce te bălăcești în propria urină și sudoare și-ți faci griji în privința șerpilor care vor să-ți intre-n burtă și să-și depună ouăle în tine?

— Asta e…

Vocea i se pierde când vede cum utilajul de sondare mi-a învățat degetele să se miște, cum grația cu care m-a învățat unchiul meu să dansez se revarsă acum asupra mâinilor. În timp ce lucrez fredonez. Îmi ia ceva timp, poate un minut sau trei. Dar apoi înțeleg puzzle-ul și-l fac cu ușurință, conform frecvenței. Urmează un alt nivel, un fel de ghicitoare matematică. Nu mă pricep la matematică, dar recunosc modelul. Îl rezolv, și apoi încă patru puzzle-uri, după care mi se schimbă din nou în mâini, transformându-se într-un cerc. Mickey a făcut ochii mari. Îi arunc jocul înapoi. Se holbează la mâinile mele în timp ce începe să butoneze cu toate cele douăsprezece degete ale lui.

— Imposibil, șoptește.

— Evoluție, îi răspunde Harmony.

Dancer zâmbește.

— O să trebuiască să discutăm despre preț.

12.

Transformarea

Viața mi se transformă în agonie.

Am Sigiliile atașate de metacarpiene la ambele mâini. Mickey înlătură vechile Sigilii de Roșu și altoiește peste răni piele și oase noi. Apoi îmi instalează un cip de date în lobul frontal. Îmi povestește după aceea că traumatismul m-a ucis și a trebuit să-mi repornească inima. Așadar, am murit de două ori până acum. Apoi îmi spune că am fost în comă două săptămâni, dar pentru mine nu a fost decât un vis. Se făcea că eram în vale cu Eo. M-a sărutat pe frunte și apoi m-am trezit și am simțit copcile și durerea.

Stau întins în pat și Mickey îmi face diverse teste. M-a pus să mut pietricele dintr-un vas în altul în funcție de culoare. Mi se pare că fac asta de o veșnicie.

— Creăm sinapsele, dragule.

Îmi dă diverse teste cu puzzle-uri cu cuvinte și încearcă să mă facă să citesc, dar eu nu știu să citesc.

— O să trebuiască să înveți ca să poți intra la Institut, chicotește el.

Trezirea din vise e mereu chinuitoare. În vise, Eo mă alină, dar când mă trezesc, îmi dau seama că ea nu mai e decât o amintire trecătoare. Mă simt pustiit în timp ce zac în celula medicală artizanală a lui Mickey. Lângă patul meu bâzâie un aparat de ionizare pentru uciderea microbilor. Totul în jur e alb, dar răzbate până la mine bubuitul muzicii din club. Fetele lui Mickey îmi schimbă scutecele și-mi golesc pungile de urină. O fată care nu scoate o vorbă niciodată mă îmbăiază de trei ori pe zi. Are mâini mlădioase, față fină și la fel de tristă ca în ziua în care am văzut-o prima dată stând lângă Mickey la masa lui lichidă. Aripile care i se curbează pe spate îi sunt legate cu o panglică stacojie. Își ferește mereu privirea de ochii mei.

Mickey continuă să mă ajute să-mi dezvolt conexiunile sinapselor în timp ce-mi îndepărtează cicatricele rămase în urma operației neurologice. E tot numai un râs și un zâmbet, trecându-și degetele peste fruntea mea și numindu-mă „dragule”. Mă simt ca una dintre fetele lui, ca unul dintre îngerii pe care i-a creat pentru propria-i plăcere.

— Dar nu trebuie să ne mulțumim numai cu creierul, spune el. Mai e mult de muncă la trupul tău de Ruginiu dacă vrem să devii un Auriu de fier.

— Ce înseamnă asta?

— Strămoșii Auriilor erau numiți Aurii de fier. Erau oameni viguroși. Au stat neînfricați și puternici pe navele lor de luptă nimicind armatele și flotele republicii de pe Pământ. Ce mai creaturi erau, spune Mickey privind în gol. A fost nevoie de practicarea eugeniei și a modificărilor biologice pe generații întregi pentru a-i crea. Darwinism forțat.

Rămâne tăcut pentru un moment și mi se pare că mânia începe să ia amploare în el.

— Se spune că Artizanii nu vor reuși niciodată să recreeze frumusețea Omului Auriu. Comitetul Controlului Calității ne ia în râs. Eu, personal, nu vreau să te transform într-un astfel de om. Oamenii sunt fragili. Oamenii pot fi înfrânți. Oamenii mor. Nu, eu mi-am dorit dintotdeauna să creez un zeu.

Zâmbește pieziș în timp ce face niște schițe pe o tabletă digitală. Apoi o rotește spre mine ca să-mi arate ucigașul care voi ajunge să fiu.

— Așa că de ce să nu te transform în zeul războiului?

Mickey îmi înlocuiește pielea de pe spate, precum și cea de pe mâini, cea peste care Eo mi-a aplicat pansamentele pentru arsuri. Asta, îmi spune el, nu va fi pielea mea adevărată. E doar un strat de bază omogen.

— Ai osatura fragilă pentru că gravitația de pe Marte este de 0,3 din cea a Pământului, vrăbiuță delicată. În plus, ai avut și o dietă săracă în calciu. Densitatea standard a osaturii unui Auriu este de cinci ori mai mare decât densitatea osaturii naturale de pe Pământ. Așa că va trebui să-ți facem osatura de șase ori mai puternică; trebuie să fii de fier dacă vrei să reziști la Institut. O să fie distractiv! Pentru mine. Nu pentru tine.

Mickey începe iarăși să mă modeleze. Agonia prin care trec e mai presus de cuvinte sau de puterea de înțelegere.

— Cineva trebuie să fie atent la toate detaliile Zeului.

În ziua următoare îmi fortifică oasele brațelor. Urmează coastele, șira spinării, umerii, picioarele, pelvisul și fața. De asemenea, îmi modifică și abilitatea de întindere a tendoanelor și a țesutului muscular. Din fericire, nu mă lasă să mă trezesc din această ultimă operație timp de câteva săptămâni. Când mă trezesc, în jurul meu roiesc fetele lui, aplicând noi straturi de carne și frământându-mi mușchii cu degetele.

Încet, încet, pielea începe să mi se vindece. Semăn cu un pled cusut din petice de carne. Încep să mă hrănească cu proteine și creatină sintetizate, și cu hormoni de creștere pentru a accelera umflarea mușchilor și regenerarea tendoanelor. Noaptea tremur din tot corpul, am mâncărimi și transpir prin noii pori, mai mici. Nu pot lua analgezice suficient de puternice pentru a-mi amorți agonia fiindcă nervii prelucrați trebuie să învețe să funcționeze cu noul țesut și cu creierul modificat.

În nopțile cele mai rele, Mickey stă lângă mine și-mi spune povești. Sunt singurele momente în care-l simpatizez, singurele momente când nu cred că e un monstru creat de Societatea pervertită.

— Meseria mea este să creez, vrăbiuță mică, îmi spune el într-o noapte când stăm împreună în întuneric.

Lumina aparatelor îi scaldă fața în umbre ciudate.

— În tinerețe am locuit într-un loc numit Dumbrava. Era un fel de arenă de circ. Aveam spectacole în fiecare seară. Serbări ale culorii, sunetului și dansului.

— Sună îngrozitor, mormăi sarcastic. Exact ca jos, în mine.

Zâmbește vag și privirea i se pierde într-un punct oarecare.

— Presupun că ți se pare că era o viață destul de bună. Dar era o adevărată nebunie în Dumbravă. Ne obligau să luăm pastile. Pastile care ne puteau face să zburăm între planete cu aripi de țărână ca să vizităm regii zânelor de pe Jupiter și îndepărtatele sirene de pe Pământ. Mintea îmi era mereu despărțită de corp. Nu-mi găseam niciodată pacea. Nebunia nu avea sfârșit.

Apoi bate din palme.

— Și acum creez lucrurile pe care le-am văzut în timpul halucinațiilor, așa cum și-au dorit dintotdeauna din partea mea. Cred că te-am visat și pe tine. La final, cred că-și vor dori să nu fi visat deloc.

— A fost un vis frumos? îl întreb.

— Care?

— Cel cu mine.

— Nu. Nu, a fost un coșmar. Un coșmar cu un om venit din iad, iubitor de foc.

Rămâne tăcut pentru câteva clipe.

— De ce e atât de oribil? îl întreb. Viața. Toate astea. De ce ne obligă să facem toate astea? De ce ne tratează de parcă suntem sclavii lor?

— Puterea.

— Puterea nu există. E doar un cuvânt.

Mickey cugetă în tăcere, apoi ridică din umerii lui înguști.

— Omenirea a fost dintotdeauna înrobită, spun ei. Libertatea ne face robii viciului, ai lăcomiei. Luându-mi libertatea, mi-au dăruit o viață de visare. Ție ți-au dat o viață de sacrificiu, o familie, o comunitate. Iar societatea este stabilă. Nu există foamete. Nici genocide. Nici războaie nimicitoare. Iar când luptă, Auriii se supun regulilor. Se poartă… *nobil* atunci când marile case se ciondănesc.

— Nobil? M-au mințit. Mi-au spus că sunt un pionier.

— Și ai fi fost mai fericit dacă ai fi știut că ești sclav? mă întreabă Mickey. Nu. Niciunul dintre Roșii de Jos, de sub Marte, nu ar fi mai fericit dacă ar ști ceea ce știu Roșii de Sus – că sunt sclavi. Și-atunci nu e mai bine să mintă?

— Mai bine ar fi să nu mai aibă sclavi.

Când sunt suficient de pregătit, Mickey îmi inserează un generator de forță în tubul pentru dormit pentru a simula creșterea gravitației asupra osaturii mele. N-am mai simțit niciodată până acum o asemenea durere. Mă doare tot corpul. Oasele, pielea și mușchii par că urlă din cauza presiunii și a transformării pe care o suferă, până când primesc medicamente care-mi preschimbă urletele într-un vaiet monoton continuu.

Dorm zile în șir. Mă visez acasă, împreună cu familia mea. Mă trezesc în fiecare noapte după ce o visez pe Eo spânzurată din nou. Mintea mi-e stăpânită numai de ea. Îmi lipsește căldura ei în pat alături de mine, chiar dacă am primit o mască de imersiune cu o CutieHologramă pentru amuzament.

Încet, încet, ajung să nu mai iau deloc analgezice. Mușchii încă nu mi s-au obișnuit cu densitatea oaselor, așa că existența mi se transformă într-o durere continuă. Încep să primesc hrană adevărată. Noaptea, Mickey stă pe marginea patului lângă mine și mă mângâie pe păr. Nu-mi pasă că-i simt degetele ca pe niște piciorușe de păianjen. Nu-mi pasă că mă consideră o operă de artă, opera lui de artă. Îmi oferă ceva ce se cheamă hamburger. Îmi place la nebunie. Acum dieta mea cuprinde carne roșie, smântână, pâine, fructe și legume. N-am mai mâncat niciodată atât de bine.

— Ai nevoie de calorii, susură Mickey. Ai fost atât de puternic, trebuie să mănânci bine. Meriți mâncarea asta.

— Cum mă descurc? îl întreb.

— Oh, partea cea mai grea a trecut, dragule. Ești un băiat extraordinar, să știi. Mi-au arătat înregistrările cu procedurile celorlalți Artizani care au încercat să facă asta. Oh, cât de neîndemânatici au fost ceilalți Artizani, cât de slabi au fost ceilalți subiecți. Dar tu ești puternic și eu sunt genial. Ai o inimă de cal de curse, îmi spune el lovindu-mă ușor cu degetele peste piept. N-am mai văzut pe nimeni ca tine până acum. Ai fost mușcat de un șarpe când erai mai mic, presupun?

— Da, am fost.

— Mă gândeam eu. Inima ți s-a adaptat astfel încât să poată neutraliza efectele veninului.

— Unchiul meu a supt mare parte din venin când am fost mușcat, îi spun.

— Nu, râde Mickey. Ăsta e un mit. Veninul nu poate fi supt. Îți curge în continuare prin vene, forțându-ți inima să fie puternică dacă vrei să trăiești în continuare. Ești special, la fel ca mine.

— Deci nu o să mor aici? reușesc să-l întreb.

— Nu! Nu! râde Mickey. Ai trecut de pericol acum. O să scapi și de durere. Ai trecut de amenințarea morții. În curând vom reuși să transformăm omul în zeu. Roșul în Auriu. Nici măcar soția ta nu te-ar mai recunoaște.

E singurul lucru de care mă temeam.

Când îmi scoate ochii și mi-i înlocuiește cu unii aurii, mă simt pustiit. E doar o problemă de reconectare a nervului optic cu „ochii donatorului”, îmi spune Mickey. O operație simplă pe care a făcut-o de o grămadă de ori în scopuri cosmetice; partea cea mai grea a fost operarea lobului frontal, îmi spune. Nu sunt de acord. Doare, da. Dar cu ochii cei noi văd lucruri pe care înainte nu le puteam vedea. Obiectele sunt mai clare, mai tăioase, mai dureros de suportat. Urăsc tot procesul ăsta. Totul nu e decât confirmarea faptului că Auriii sunt superiori. E nevoie de toate astea ca să-i egalez din punct de vedere fizic. Nu e de mirare că suntem servitorii lor.

Nu-mi simt corpul ca fiind al meu. Nimic nu-mi aparține. Am pielea prea fină, prea lucioasă, perfectă. Nu-mi recunosc corpul lipsit de cicatrice. Nu-mi recunosc dosul palmelor. Eo nu m-ar recunoaște.

Mickey se ocupă apoi de părul meu. Sunt schimbat pe deplin.

Fac recuperare fizică săptămâni în șir. Mă plimb încet prin cameră alături de Evey, fata cu aripi, care mă lasă în pace cu gândurile mele. Niciunul dintre noi nu are prea mare chef de vorbă. Ea își are demonii ei, eu îi am pe-ai mei, așa că stăm liniștiți și tăcuți, mai puțin atunci când apare Mickey și începe să ne șoptească ce copii frumoși am putea face împreună.

Într-o zi, Mickey îmi aduce chiar și o țiteră, cu cutia din lemn, nu din plastic. E cel mai drăguț lucru pe care l-a făcut pentru mine. Cânt fără versuri, doar instrumental, cântecele solemne din Lykos. Cântecele tradiționale ale clanului meu, pe care nimeni din afara minelor nu le-a auzit vreodată. Mickey și Evey stau alături de mine și, cu toate că îl consider pe Mickey un soi de creatură abjectă, simt că înțelege muzica. Frumusețea ei. Însemnătatea ei. La sfârșit, nu spune nimic. Îl simpatizez și pentru asta. Liniște.

•

— Hmm, arăți mai aprig decât ultima dată când te-am văzut, îmi spune Harmony într-o dimineață când mă trezesc.

— Unde ai fost? o întreb și deschid ochii.

— Am căutat donatori, spune ea tresărind când îmi vede irișii. Lumea nu stă pe loc pentru că ești tu aici. Avem treabă. Mickey zice că poți să mergi?

— Devin din ce în ce mai puternic.

— Dar nu suficient de puternic, își dă ea seama, privindu-mă din cap până-n picioare. Arăți ca un pui de girafă. O să ne ocupăm de chestia asta.

Harmony mă duce la subsolul clubului lui Mickey, într-o sală de antrenament dezordonată, luminată de becuri cu sulf. Îmi place senzația pe care mi-o dă pardoseala rece de piatră sub picioarele goale. Mi-am recăpătat echilibrul și ăsta e un lucru bun, pentru că Harmony nu-mi oferă brațul ca să mă sprijine, în loc de asta face un semn cu mâna spre mijlocul sălii întunecate.

— Am adus astea pentru tine, îmi spune ea.

Îmi arată două dispozitive așezate în mijlocul încăperii. Mașinăriile sunt argintii și amintesc de armurile purtate de cavaleri în secolele trecute. Armurile sunt suspendate între două corzi de metal.

— Sunt mașini de contractare.

Îmi strecor corpul în mașinărie. Un fel de gel uscat îmi cuprinde picioarele, trunchiul, brațele și gâtul, lăsându-mi numai capul liber. Mașinăria este gândită astfel încât să opună rezistență mișcărilor mele, dar în același timp să răspundă și stimulilor abia perceptibili. Mușchii se formează prin antrenament, ceea ce înseamnă că trebuie să-i folosești suficient de intens încât să creezi rupturi microscopice în fibra țesutului. Din cauza asta ai dureri după o zi intensă de antrenament, din cauza țesuturilor rupte, nu din cauza acidului lactic. Când mușchii repară rupturile, se reconstruiesc. Acesta e procesul pe care trebuie să-l grăbească mașina de contractare. E invenția diavolului.

Harmony îmi acoperă ochii cu viziera mașinăriei.

Corpul meu e tot în sala de antrenament, dar mă văd alergând pe suprafața accidentată a planetei Marte. Alerg împingându-mi picioarele și încercând să înving rezistența pe care mi-o opune mașina de contractare, rezistență care crește în

funcție de cum vrea Harmony sau de locul pe care-l văd în simulator. Uneori mă aventurez prin junglele de pe Pământ și alerg după pantere prin pădure, alteori sunt pe suprafața accidentată a Lunii, dinainte de a fi populată. Dar cel mai adesea mă întorc acasă, pe Marte, unde alerg peste solul său roșu și sar peste râpele periculoase. Câteodată Harmony mă însoțește din cealaltă mașinărie ca să am cu cine mă-ntrece.

Mă forțează până aproape de limită, încât uneori mă întreb dacă nu cumva vrea să mă distrugă. Dar nu o las.

— Dacă nu vomiți în timpul unui antrenament, înseamnă că nu te străduiești suficient, îmi spune.

Fiecare zi e un chin. Mă doare tot corpul din cap până-n picioare. Fetele Roz ale lui Mickey îmi fac masaje în fiecare zi. Nu există senzație mai plăcută pe lume, și totuși, după trei zile de la începerea antrenamentului cu Harmony, mă trezesc vomitând în pat. Tremur, am convulsii și aud niște înjurături.

— Există o știință în toate astea, vrăjitoare afurisită ce ești, strigă Mickey. O să fie o operă de artă, dar nu și dacă torni apă peste pânză înainte să se fi uscat vopseaua. Nu-l distruge!

— Trebuie să fie perfect, spune Harmony. Dancer, dacă o să aibă orice fel de slăbiciune, ceilalți puști îl vor măcelări ca pe un băiețaș care abia a ajuns Sondor.

— Tu îl măcelărești, se văicărește Mickey. Îl distrugi! Corpul lui nu poate suporta rupturile musculare.

— El n-a avut nicio obiecție în privința antrenamentului, îi reamintește Harmony.

— Pentru că nu știe că *poate* obiecta! spune Mickey. Dancer, Harmony habar n-are de procesele biomecanice implicate aici. N-o lăsa să-mi distrugă băiatul.

— Nu e băiatul *tău,* mârâie Harmony.

Vocea lui Mickey se îmblânzește.

— Dancer, Darrow e ca un cal de curse, ca unul dintre caii din vremurile de demult de pe Pământ. Sălbăticiuni minunate care aleargă oricât de tare îi îndemni. Aleargă. Și aleargă. Și aleargă. Până când se opresc. Până când le cedează inima.

Urmează o clipă de tăcere, după care se aude vocea lui Dancer.

— Ares mi-a spus cândva că din focul cel mai fierbinte se face cel mai puternic oțel. Presează-l în continuare.

Mă simt jignit de doi dintre profesorii mei după ce i-am auzit vorbind: de Mickey, pentru că mă crede prea slab, și de Dancer, pentru că are impresia că sunt unealta lui. Harmony e singura care nu m-a enervat. Vocea ei, ochii ei clocotesc de aceeași furie pe care o simt și eu în suflet. Poate că îl are pe Dancer acum, dar cândva a pierdut pe cineva. Citesc asta pe partea lipsită de cicatrice a chipului ei. Nu e o conspiratoare ca Dancer sau ca stăpânul lui, Ares. Ea e ca mine, fierbe din cauza furiei care face ca orice altceva să pară lipsit de importanță.

În noaptea aceea plâng.

În zilele următoare primesc medicamente care sunt menite să grăbească sinteza proteinelor și regenerarea mușchilor. După ce țesutul muscular se reface după trauma inițială, sunt supus la antrenamente mai dure decât înainte, și nici măcar Mickey nu mai obiectează, deși are cearcăne întunecate sub ochi, iar fața lui mică a devenit pământie. S-a îndepărtat de mine în aceste ultime săptămâni, nu-mi mai spune povești – de parcă s-ar teme de propria lui creație, acum că încep să capăt formă pe de-a-ntregul.

Eu și Harmony vorbim foarte puțin, dar există o înțelegere subtilă în relația noastră, un fel de percepere primară a faptului că ne asemănăm. Dar pe măsură ce corpul meu devine mai puternic, Harmony nu mai poate ține pasul cu mine, deși este o femeie aspră, din mină. Asta la numai două săptămâni după începerea antrenamentului. Diferența dintre abilitățile noastre continuă să crească. După o lună, e ca un copil pe lângă mine. Dar tot nu mă opresc din evoluție.

Corpul începe să mi se schimbe, să se întărească. Mușchii îmi devin mai puternici și mai rigizi în timpul exercițiilor făcute la mașinăria de contractare, exerciții pe care acum le suplimentez cu ridicarea de greutăți în condiții de gravitație mărită. Încet, încet acumulez forță. Am umerii mai lați, mai rotunzi, îmi văd tendoanele conturându-se pe brațe, iar pe trunchi mi se încolăcește ca o armură masa musculară încordată. Chiar și mâinile, care au fost dintotdeauna partea cea mai puternică a corpului meu, capătă mai multă forță în mașina de contractare. Cu o strângere ușoară pot fărâmița o piatră. Mickey a sărit în sus de bucurie când m-a văzut făcând asta. Acum nimeni nu-mi mai strânge mâna.

Dorm în zona cu gravitație mărită, astfel încât, atunci când merg pe Marte, mă simt mai rapid, mai iute și mai agil ca niciodată. Mi se întăresc fibrele musculare. Mâinile mi se mișcă fulgerător, iar când lovesc în sacul de antrenament în formă de om, sare de parcă ar fi fost atins de un arzător. Când îl lovesc, pumnul îmi trece prin el.

Corpul mi se transformă într-un corp de Auriu de calitatea întâi, nu într-unul de Pixie sau de Bronz. Este corpul rasei care a cucerit Sistemul Solar. Am niște mâini monstruoase. Sunt netede, bronzate și agile, ca ale oricărui Auriu. Dar în ele rezidă o forță total disproporționată față de celelalte părți ale corpului meu. Dacă aș fi o sabie, mâinile ar fi tăișul.

Schimbările nu se petrec doar în corp. Înainte de culcare, beau un tonic care-mi amplifică abilitățile de procesare și ascult pe repede-nainte *Culorile, Iliada, Ulise, Metamorfozele,* piesele tebane, *Etichetările draconice, Anabasis,* precum și operele interzise ca *Împăratul muștelor, Contele de Monte-Cristo, Penitența doamnei Casterly, 1984* și *Marele Gatsby.* Mă trezesc cunoscând trei mii de ani de literatură, coduri legislative și istorie.

Ultima zi petrecută la Mickey vine la două luni de la ultima operație. Harmony îmi zâmbește după antrenament, când mă însoțește în camera mea. Muzica bubuie în fundal. Dansatoarele lui Mickey muncesc din greu în seara asta.

— O să-ți aduc hainele, Darrow. Eu și Dancer vrem să luăm masa cu tine, ca să sărbătorim. Evey o să te ajute să te aranjezi.

Mă lasă singur cu Evey. Astăzi, la fel ca de fiecare dată, chipul ei e la fel de liniștit ca zăpada pe care am văzut-o la CutiileHologramă. O privesc în oglindă în timp ce mă tunde. Cu excepția luminii care cade pe oglindă, camera este întunecată. Lumina vine de sus, făcând-o pe Evey să semene cu un înger. Inocentă și pură. Dar nu e nici inocentă, și nici pură. E una dintre fetele Roz, crescută pentru satisfacerea plăcerilor, pentru formele rotunde ale sânilor și coapselor, pentru corpurile zvelte și pentru buzele pline. Dar este tânără și strălucirea încă nu i-a dispărut. Îmi amintesc cum a fost ultima dată când nu am reușit să protejez o fată ca ea.

Dar eu? Mi-e greu să mă privesc în oglindă. Arăt așa cum credeam înainte că arată diavolul. Arăt arogant și crud, ca unul

dintre oamenii care mi-au ucis soția. Sunt un Auriu. Și sunt la fel de glacial ca ei.

Ochii îmi strălucesc ca niște lingouri. Am pielea fină și fermă. Am oase mai puternice. Îmi simt densitatea mușchilor. Când Evey îmi termină de tuns părul auriu, se dă un pas în spate și mă privește fix. Îi simt frica și sufăr din cauza asta. Nu mai sunt om. Din punct de vedere fizic, am devenit ceva mult superior.

— Arăți minunat, șoptește Evey, trecându-și mâna peste Sigiliile mele aurii.

Sigiliile mele sunt mult mai mici decât aripile. Pe dosul fiecărei palme, în centrul lor este un cerc din care pornesc aripi care se curbează ca niște seceri pe conturul încheieturii.

Mă uit la aripile albe ale lui Evey și mă gândesc cât de urât i se pare să le aibă pe spate, cât de mult le urăște, probabil. Aș vrea să-i spun ceva drăguț. Aș vrea să o fac să zâmbească, dacă poate face asta. Aș vrea să-i spun că e frumoasă, dar duce o viață în care toți bărbații îi spun asta ca să obțină una sau alta. N-ar crede un puștan ca mine. Și nici eu nu cred ce-mi spune ea. Eo era minunată. Încă îmi amintesc cum i se înroșeau obrajii când zâmbea. Toate culorile sălbatice ale vieții se regăseau în ea, toată frumusețea crudă a naturii. Eu sunt întruparea conceptului uman al frumuseții. Aur moale și zvelt turnat în formă de om.

Evey mă sărută pe cap și țâșnește afară, lăsându-mă singur să mă uit la CutiaHologramă. N-am observat când mi-a strecurat o pană din aripile ei în buzunarul de la piept.

Am obosit să mă tot uit la CH. Acum le cunosc istoria și învăț în fiecare zi mai mult. Dar am obosit să stau numai înăuntru, am obosit să aud muzica din clubul lui Mickey și să simt mirosul frunzelor mentolate pe care le fumează. Am obosit să văd fetele pe care le aduce în sânul familiei numai pentru a le vinde apoi cui oferă mai mult. Am obosit să văd cum toate privirile devin pustii în cele din urmă. Aici nu e Lykos. Aici nu am parte de dragoste, familie sau încredere. Locul ăsta e bolnăvicios.

— Băiete, pari gata să comanzi o flotă de nave de luptă, îmi spune Mickey, apărând în ușă.

Intră în cameră, mirosind a țigări. Îmi ia din buzunar cu degetele lui agile pana din aripa lui Evey și o frământă. Apoi lovește ușor cu ea în Sigiliile mele aurii.

— Aripile sunt preferatele mele. Ale tale nu? Te duc cu gândul la cele mai înalte aspirații ale omenirii.

Mă uit în continuare în oglindă, iar el vine prin spate, lăsându-și mâinile pe umerii mei și îmi vorbește încet, proptindu-și bărbia de creștetul meu, de parcă i-aș aparține. E ușor să-ți dai seama că asta crede. Îmi așez mâna stângă peste Sigiliul de pe dreapta și rămân în poziția asta.

— Ți-am spus că ești genial. Acum a venit vremea să zbori.

— Le dai și fetelor aripi, dar nu le lași să zboare, nu? îl întreb.

— E *imposibil* ca ele să zboare. Sunt făpturi mai simple decât tine. Și nu-mi pot permite o licență pentru cizme gravitaționale. Așa că ele doar dansează pentru mine, îmi explică Mickey. Dar tu, tu o să zbori, nu-i așa, băiatul meu genial?

Îl țintuiesc cu privirea fără să spun nimic. Schițează un zâmbet vag pentru că îl neliniștesc. Dintotdeauna am făcut-o.

— Ți-e frică de mine, îi spun.

Începe să râdă.

— Serios? Oho! Deci mi-e frică, băiete?

— Da. Ești obișnuit să știi cum stau lucrurile. Gândești la fel ca toți ceilalți, îi spun arătând spre CutiaHologramă. Lucrurile sunt bătute în cuie. Lucrurile sunt bine ordonate. Roșii sunt la bază și toți ceilalți deasupra noastră. Acum te uiți la mine și-ți dai seama că nu ne place nici de-al dracului acolo jos. Roșul se înfurie, Mickey.

— Hei, ai întrecut limita.

Mă ridic și-l prind de încheieturi, astfel încât să nu poată face nicio mișcare. Se holbează la mine în oglindă, încercând să se elibereze. Nimic nu întrece strânsoarea unui Sondor al Iadului. Îi zâmbesc în oglindă, pironindu-mi ochii aurii în ochii lui violeți. Aproape că-i pot mirosi groaza. Frica primară. Ca un șoricel încolțit de un leu.

— Să te porți frumos cu Evey, Mickey. Nu o obliga să danseze. Oferă-i o viață tihnită, altfel mă întorc și-ți smulg brațele.

13.

Lucruri rele

Matteo e un Rozaliu înalt și deșirat cu membre lungi și un chip frumos, slăbuț. E un sclav. Sau a fost un sclav menit plăcerilor carnale. Dar merge ca o zeitate a apelor. Frumusețea se revarsă la fiecare pas. La fel manierele și eleganța, la fiecare fluturare a mâinii. Are o preferință pentru mănuși și are tendința să pufnească când simte cel mai mic fir de praf. Întreținerea corpului a fost dintotdeauna scopul vieții lui. Așa că nu i se pare nimic neobișnuit când mă ajută să-mi aplic o cremă depilatoare pe brațe, picioare, piept și părțile intime. Dar mie mi se pare. La sfârșit înjurăm amândoi, eu din cauza usturimii, el din cauza pumnului pe care i l-am dat în umăr. I l-am dislocat fără să vreau când l-am pocnit. Încă nu sunt conștient de forța pe care o am. Iar Rozaliii sunt prea fragili. Dacă el este trandafirul, eu sunt ghimpele.

— Chel ca un copilaș, bebeluș țicnit ce ești, oftează Matteo ca unul care poate spune așa ceva. Exact cum cer *noile* tendințe de pe Lună. *Acum,* după ce te pensăm puțin – ah, ai sprâncenele ca niște omizi –, după ce scăpăm de părul din nas, tăiem cuticulele, după ce albim dinții ăștia noi – care, dacă îmi permiți s-o spun, sunt galbeni ca un muștar plin de păpădii… chiar așa, te-ai spălat vreodată pe dinții cei noi? – și după ce îndepărtăm punctele negre (ceea ce o să fie ca sondarea după helium-3), după ajustarea pigmentului și niște injecții cu melatonină, o să arăți aranjat și îngrijit cum se cuvine.

Pufnesc când aud toate prostiile astea.

— Deja arăt ca un Auriu.

— Arăți ca un tip de Bronz. Aur fals! Arăți ca un ticălos de speță joasă care pare mai degrabă kaki decât Auriu. Trebuie să fii perfect.

— Ești dat dracului de glumeț, Matteo.

Mă plesnește.

— Vezi cum vorbești. Un auriu mai degrabă ar muri decât să folosească argoul murdar din mină. „Blestemat” sau „afurisit” se zice; și „bastard” în loc de „jigodie”. De fiecare dată când mai spui „la dracu’” sau „dat dracului”, o să te plesnesc nu peste bot, ci peste gură. Iar dacă spui „jigodie” sau „bot” o să-ți dau una în scrot, pe unde știu să mă descurc, și chiar asta o să fac dacă nu scapi de accentul ăla *oribil.* Vorbești de parcă te-ai fi născut pe o blestemată de ladă de gunoi.

Se încruntă și-și așază mâinile pe coapsele înguste.

— Și apoi o să trebuiască să te învățăm bunele maniere. Și să-ți dăm lecții de cultură generală, cultură, *domnule.*

— Sunt manierat.

— Pe legea mea, o să te facem să te lepezi de accentul ăsta, la fel ca de înjurat.

Îmi enumeră lipsurile dându-mi câte un bobârnac pentru fiecare.

— Poate c-ar trebui să ai tu însuți grijă de bunele maniere, *curistule,* mormăi eu.

Îmi trage o mănușă de pe mână și mă lovește cu ea peste față, după care ia o sticlă și mi-o proptește în gât. Izbucnesc în râs.

— Va trebui să-ți recapeți cât mai curând reflexele de Sondor al Iadului pentru corpul nou și bleg pe care l-ai căpătat.

Arunc o privire spre sticlă.

— O să mă împungi până mor?

— E o sabie de polienă, *domnule.* Un brici, cu alte cuvinte. Poate fi moale ca un fir de păr, dar cu un impuls organic devine mai puternică decât diamantul. E singurul obiect care poate pătrunde printr-un scut electromagnetic. Acum e un bici, în clipa următoare o sabie perfectă. Este arma unui gentleman. A unui Auriu. Oricărei alte culori îi aduce moartea.

— E o sticlă, prostănacule…

Îmi apasă gâtul atât de tare încât mă sufoc.

— Și din cauza lipsei tale de maniere am fost forțat să-mi scot briciul și să te provoc, precipitând sfârșitul vieții tale nesăbuite. În bordeiul acela pe care-l numești acasă poate că ai luptat cu pumnii ca să-ți aperi onoarea. Erai un gândac acolo. O furnică. Un Aureolat scoate sabia la cea mai mică provocare. Au un cod al onoarei despre care tu nu știi nimic. Onoarea ta era personală, a lor este personală, familială și planetară. Despre asta e vorba. Ei luptă pentru mize înalte, și nu iartă nici când vărsarea de sânge s-a încheiat. Nici măcar cel mai neînsemnat dintre Războinicii Însemnați. Manierele, *domnule.* Manierele te vor proteja până când vei învăța să te aperi singur de sticla mea de *șampon.*

— Matteo…, îi spun frecându-mi gâtul.

— Da? oftează el.

— Ce e ăla șampon?

Aș fi preferat încă o tură în camera de artizan a lui Mickey în locul tutelei lui Matteo. Lui Mickey măcar îi era frică de mine.

•

În dimineața următoare, Dancer vrea să-mi dea un alt nume.

— Vei pretinde că ești fiul unei familii mai puțin cunoscute de pe o centură de asteroizi îndepărtată. Curând, această familie va muri în urma unui accident al unei nave. Tu vei fi singurul supraviețuitor și moștenitor al datoriilor și statutului lor modest. Numele moștenitorului, numele tău, va fi Caius sau Andromedus.

— Ba pe naiba, îi spun. O să fiu Darrow, sau n-o să fiu nimic.

Dancer se scarpină în cap încurcat.

— Darrow e… un nume învechit.

— M-ai făcut să renunț la părul moștenit de la tata, la ochii pe care-i aveam de la mama, la Culoarea cu care m-am născut, așa că o să-mi păstrez numele pe care l-am primit de la ei, și trebuie să te descurci cu chestia asta.

— Îmi plăcea mai mult când nu te purtai ca un Auriu, mormăie Dancer.

•

— Așa, secretul pentru a te ospăta ca un Aureolat este să mănânci încet, îmi spune Matteo când ne așezăm împreună la masă în apartamentul de unde Dancer mi-a arătat lumea pentru prima dată. O să fii invitat la multe ospețe trimalchiene[1], unde se servesc câte șapte feluri de mâncare: aperitive, supă, pește, friptură, salată, desert și, la final, libațiile.

Apoi îmi arată cu un gest o tăviță încărcată de argintărie și-mi explică felul în care se utilizează fiecare obiect.

— Dacă simți nevoia de urinare sau defecare în timpul mesei, trebuie să te abții, îmi spune Matteo. Este de așteptat din partea unui Aureolat să-și controleze funcțiile corpului.

— Deci Auriii ăștia cu nasul pe sus n-au voie să se cace? Iar când totuși o fac, se cacă aur?

Matteo mă plesnește peste față cu mănușa.

— Dacă arzi de nerăbdare să vezi iarăși roșu, dă-ți drumul la gură în prezența lor, *domnule,* și vor fi bucuroși să-ți aducă aminte cum arată culoarea cu care sângerează toată lumea. Maniere și control! Îți lipsesc ambele! continuă el clătinând din cap. Acum spune-mi pentru ce se folosește furculița asta.

---

[1] După Trimalchio, personaj din *Satyricon.*

Îmi vine să-i spun că se folosește ca să și-o bage-n fund, dar îi dau răspunsul corect oftând:

— Pentru pește, dar numai dacă e gătit cu tot cu oase.

— Și cât trebuie să mănânci din acest pește?

— Pe tot, răspund eu la nimereală.

— Nu, țipă Matteo. Nu m-ai ascultat?

Își trece mâinile prin păr și respiră adânc.

— Trebuie să-ți reamintesc? Există tipii de Bronz. Există Auriii. Și există Pixies.

Face o pauză, astfel încât să intervin eu și să termin fraza.

— Pixies nu se pot controla, îmi amintesc eu cu voce tare. Se bucură de toate desfătările puterii, dar nu fac nimic ca să le merite. Doar se nasc și apoi nu fac altceva decât să caute plăceri. Exacto?

— Corect, nu *exacto.* Acum spune-mi, ce așteaptă toată lumea de la un Auriu? De la un Războinic Însemnat?

— Perfecțiune.

— Și asta înseamnă?

Imit accentul Auriilor cu o voce de gheață.

— Înseamnă control, *domnule.* Autocontrol. Înseamnă că mă pot înfrupta din vicii atâta timp cât nu le permit să preia controlul asupra mea. Dacă există o taină pentru a înțelege un Aureolat, această taină rezidă în înțelegerea controlului în toate formele sale. Mănânc peștele, dar las douăzeci la sută din el neatins pentru a indica faptul că gustul său delicios nu mi-a biruit hotărârea și nu mi-a înrobit papilele gustative.

— Deci ai ascultat ce ți-am spus.

•

Dancer mă găsește a doua zi în timp ce-mi exersez accentul de Aureolat în oglinda-hologramă. Am în fața ochilor o reflexie tridimensională a capului meu. Dinții mi se mișcă ciudat, prinzându-mi limba atunci când încerc să rostesc cuvintele. Încă nu m-am obișnuit pe deplin cu corpul meu, deși au trecut câteva luni de la toate operațiile. Am dinții mai mari decât credeam. N-ajută nici faptul că Sprâncene Aurii ăștia vorbesc de parcă ar avea un nenorocit de băț în fund. Așa că mi se pare mai ușor să vorbesc ca unul dintre ei dacă mă privesc ca fiind unul dintre ei. Tonul arogant vine mai ușor.

— Înmoaie „r”-urile, îmi spune Dancer, urmărindu-mă atent cum citesc de pe o tabletă. Imaginează-ți că înaintea fiecărui „r” e un „h”.

Țigara lui Dancer îmi amintește de casă și apoi îmi aduc aminte cum vorbea ArhiGuvernatorul Augustus. Îmi amintesc calmul lui. Răbdarea plină de condescendență. Rânjetul lui.

— Lungește „s”-urile.

— *Numai de atât sunteți în stare*? rostesc privindu-mă în oglindă.

— Perfect, mă laudă Dancer, prefăcându-se că-l trec fiorii și bătându-se cu mâna sănătoasă peste genunchi.

— În curând o să ajung să și visez ca un Sprâncenat Auriu dat dracului, îi spun dezgustat.

— N-ar trebui să spui „dat dracului”. Spune „blestemat” sau „afurisit”.

Îl țintuiesc cu privirea.

— Dacă m-aș vedea pe stradă, m-aș urî. Aș vrea să-mi scot lama curbată și să mă despic de la bot pân’ la cur și apoi să ard rămășițele. Eo ar vărsa numai dacă s-ar uita la mine.

— Ești încă tânăr, râde Dancer. Dumnezeule, uneori uit cât de tânăr.

Scoate o sticluță plată din cizmă și ia o dușcă înainte să mi-o întindă și mie.

Mă bufnește râsul.

— Ultima dată când am băut, unchiul Narrol m-a drogat, îi spun și apoi iau o înghițitură. Poate-ai uitat cum e în mină. Nu mai sunt tânăr.

Dancer se încruntă.

— N-am vrut să te jignesc, Darrow. Numai că trebuie să înțelegi ce ai de făcut. Înțelegi de ce trebuie s-o faci. Dar tot pierzi esențialul din minte și începi să te judeci. În momentul ăsta probabil că te îngrețoșează când te uiți la propriul sine auriu. Exacto?

— Exacto, îi spun și iau o înghițitură zdravănă.

— Doar joci un rol, Darrow.

Își răsucește degetele și dintre ele îi răsare o lamă. Mi-am recăpătat reflexele, care sunt suficient de rapide astfel încât i-aș putea-o înfige în gât dacă aș crede că vrea să mă rănească, dar îl las să-mi treacă lama peste degetul arătător. Țâșnește sângele. Sânge roșu.

— Asta în cazul în care ai nevoie să ți se reamintească cine ești.

— Miroase ca acasă, îi spun sugându-mi degetul. Mama făcea sângerete din șerpi. Nu-i tocmai rău, dacă e să fiu sincer.

— Îl mâncați cu pâine neagră și cu flori de bame?

— De unde știi? îl întreb.

— Și mama făcea la fel, râde Dancer. Îl pregătea la Sărbătoarea Dansului, sau înaintea serbării Laurului, când se anunța câștigătorul; întotdeauna jigodiile de Gamma.

— În cinstea celor din Gamma, râd eu și mai iau o înghițitură.

Dancer se uită la mine și în cele din urmă zâmbetul îi pălește și ochii îi devin de gheață.

— Matteo o să te învețe mâine să dansezi.

— Credeam că o să mă înveți tu, îi spun.

Se lovește peste piciorul bolnav.

— A trecut ceva vreme de când n-am mai făcut asta. Eram cel mai bun dansator din Oikos. Mă mișcăm la fel de rapid ca un curent de aer. Cei mai buni dansatori ai noștri erau cu toții Sondori ai Iadului. Am fost ani de zile.

— Mi-am dat seama.

— Serios?

Fac un semn către cicatricele lui.

— Numai un Sondor al Iadului ar fi fost mușcat de atâtea ori fără să fi avut echipajul prin preajmă care să-l ajute să scape de șerpi. Și eu am fost mușcat. M-am ales cu o inimă mai puternică, cel puțin.

Dă din cap privind în gol.

— Am căzut într-un cuib când încercam să repar o piesă la utilaj. Erau într-o conductă și nu i-am văzut. Erau dintre cei mai periculoși.

Îmi dau seama ce vrea să spună.

— Erau pui, îi spun.

Mă aprobă dând din cap.

— Au mai puțin venin. Mult mai puțin decât părinții, așa că n-aveau cum să-și facă loc să-și depună ouăle în mine. Dar când m-au mușcat, și-au folosit tot răul din ei. Din fericire, aveam antidot la noi. Făcuserăm un schimb cu Gamma ca să-l obținem.

În Lykos nu aveam antidot.

Dancer se apleacă spre mine.

— Te aruncăm într-un cuib de pui de șerpi, Darrow. Ține cont de asta. Testele de admitere sunt peste trei luni. Pe lângă lecțiile pe care ți le dă Matteo, o să te meditez și eu. Dar dacă nu încetezi să te judeci, dacă îți urăști deghizarea în continuare, atunci o să pici testele sau poate chiar mai rău – o să le treci și apoi o să te dai de gol și vei fi descoperit în timp ce ești la Institut. Și se va alege praful de tot.

Mă foiesc în scaun. Pentru prima dată, simt o nouă teamă – nu că aș putea deveni cineva pe care Eo nu l-ar recunoaște, ci o teamă primară, o frică de moarte de dușmanii mei. Oare cum vor fi? Deja le văd rânjetele, disprețul.

— Nu contează dacă o să mă descopere, îl bat pe Dancer pe genunchi. Deja mi-au luat tot ce-mi puteau lua. De asta sunt acum o armă pe care o poți folosi.

— Greșit, izbucnește Dancer. Ne ești de folos pentru că ești mai mult decât o armă. Când a murit soția ta, nu ți-a lăsat doar dorința de răzbunare. Ți-a lăsat visul ei. Tu ești păstrătorul lui. Ești cel care-l va înfăptui. Așa că nu scuipa mânie și ură. Nu lupți împotriva lor, indiferent de ce-ar spune Harmony. Lupți *pentru* visul lui Eo, pentru membrii familiei tale încă în viață, pentru poporul tău.

— Asta crede Ares? Adică, asta crezi tu?

— Eu nu sunt Ares, îmi repetă Dancer.

Nu-l cred. Am văzut cum îl privesc cu toții, cum până și Harmony îl tratează cu respect.

— Privește în tine însuți, Darrow, și dă-ți seama că ești un om bun care va fi obligat să facă lucruri rele.

Îmi simt ciudat mâinile lipsite de cicatrice când mi le încleștez până când capătă nuanța aceea familiară de alb.

— Mda. Asta nu înțeleg. Dacă sunt un om bun, de ce vreau să fac lucruri rele?

14.

Andromedus

Matteo nu mă poate învăța să dansez. Îmi arată cum se execută fiecare dintre cele cinci dansuri ale Aureolaților și asta e tot. În

dansurile Auriilor se pune mai multă emfază pe partener decât în cele pe care le-am învățat de la unchiul meu, dar mișcările sunt asemănătoare. Le dansez pe toate cinci cu mai multă pricepere decât ar reuși chiar și el. Ca să mă dau mare, mă leg la ochi și reiau fiecare dans pe rând, fără muzică, doar din memorie. Unchiul Narol m-a învățat să dansez și pentru că o mie de nopți n-am avut cu ce să-mi umplu timpul în afară de cântece și dansuri, sunt un maestru în ceea ce privește memorarea mișcărilor pe care le face corpul meu, chiar și ăsta nou, care poate face lucruri pe care cel vechi nu le putea. Fibrele musculare se contractează altfel, tendoanele se întind mai mult, nervii se declanșează cu mai mare repeziciune. Simt o căldură plăcută în mușchi în timp ce plutesc prin mișcări.

Un singur dans, Polemides, are o notă de nostalgie. Matteo mă pune să țin o baghetă în timp ce mă învârt în ritmul muzicii cu mâna întinsă, ca și când m-aș bate cu un brici. Chiar în timp ce corpul mi se mișcă simt vibrațiile din mină, mirosul clanului meu. Am mai văzut dansul ăsta odată și îl fac mai bine decât toți ceilalți. E dansul pentru care corpul meu e făcut și e foarte asemănător cu Dansul Secerătorului, dansul nostru interzis.

Când termin, Matteo e furios.

— Ăsta e un fel de joc sau ce? mârâie el.

— Ce vrei să spui?

— Ai mai ieșit vreodată din mine? mă întreabă privindu-mă fix și dând din picior.

— Știi răspunsul la întrebarea asta, îi zic.

— Și nu te-ai luptat niciodată cu sabia și scutul?

— A, ba da. De asemenea, am fost căpitan pe o navă stelară și am cinat cu Pretori, râd eu întrebându-l despre ce e vorba.

— Ăsta *nu e* un joc, Darrow.

— Am spus eu că e?

Sunt confuz. Ce-am făcut să-l provoc? Fac greșeala să râd pentru a mai detensiona atmosfera.

— Râzi? Băiete, aici dai piept cu Societatea. Și tu râzi? Nu e o idee îndepărtată, e realitatea concretă. Dacă descoperă cine ești, n-o să te spânzure.

Fața lui pare pierdută când zice asta. Ca și când ar ști mult prea bine despre ce e vorba.

— Știu asta.

— Obsidienii o să te prindă și-o să te predea Albilor, zice el ignorându-mă, iar ăștia o să te ducă în celulele lor întunecate și o să te tortureze. O să-ți scoată ochii și o să taie din tine tot ce te face bărbat. Au metode mai sofisticate de atât, dar pun pariu că n-or să vrea doar informații; au chimicale pentru asta dacă vor. Imediat după ce o să le spui tot, o să ne omoare pe mine, pe Harmony, pe Dancer. O să-ți ucidă familia folosind Răzătoarele de carne și o să joace în picioare capetele nepoților și nepoatelor tale. Astea sunt lucruri pe care nu le vezi la CutiaHologramă. Astea sunt consecințele când dușmanii tăi sunt stăpâni peste planete. *Planete,* băiete.

Simt cum mă trec fiori reci prin tot corpul. Știu lucrurile astea. De ce mă tot bate la cap cu ele? Deja sunt speriat. Nu vreau să fiu, dar sunt. Treaba asta mă mănâncă de viu.

— Așa că te întreb din nou, ești cine spune Dancer că ești?

Mă opresc. *Ah.* Presupuneam că e mai multă încredere între Fiii lui Ares, că toți gândesc la fel. Aici observ o crăpătură, o fisură. Matteo e aliatul lui Dancer, dar nu și prietenul lui. Ceva l-a pus pe gânduri din felul în care am dansat. Apoi îmi dau seama despre ce e vorba. El nu l-a văzut pe Mickey modelându-mă. Îi crede pe cuvânt că sunt un Roșu și încep să-mi dau seama că asta e cam greu de crezut. Ceva din felul în care am dansat l-a făcut să creadă că m-am născut așa. Ceva legat de ultimul dans, cel numit Polemides.

— Eu sunt Darrow, fiul lui Dale, Sondor al Iadului de pe Lykos. Nu am fost niciodată altcineva, Matteo.

— Dacă mă minți..., zice el cu brațele încrucișate.

— *Nu mint Culorile inferioare.*

Mai târziu în seara aceea mă documentez despre dansurile pe care le-am făcut. *Polemides* e cuvântul grecesc pentru „copilul războiului”. E un dans care mi-a amintit foarte mult de cele dansate de unchiul Narol. Este dansul de război al Auriilor, cel pe care-l arată copiilor când sunt mici pentru a-i pregăti pentru mișcările de război marțial și folosirea briciului. Mă uit la o hologramă cu Aurii în luptă și-mi simt inima în gât. Se luptă ca un cântec de vară. Nu ca zgomotoșii, monstruoșii Obsidieni. Luptă câte doi, învârtindu-se, dansând, ucigând, croindu-și cale printr-o mare de Obsidieni și Argintii de parcă s-ar juca cu niște secere și toate corpurile care cad n-ar fi decât rânduri de grâu

din care sare sânge, în loc de boabe gălbui. Armurile lor aurii strălucesc. Briciurile sclipesc. Sunt zei, nu sunt oameni.

Iar eu trebuie să-i distrug?

Dorm prost în noaptea aceea în patul meu de mătase. La multă vreme după ce am sărutat haemanthusul înflorit al lui Eo, am adormit și l-am visat pe tata și cum ar fi fost dacă aș fi apucat să-l cunosc odată ajuns bărbat, dacă el m-ar fi învățat să dansez în locul bețivului de frate-său. Strâng bandana în mână și mă trezesc. O țin cu la fel de multă prețuire cum țin și inelul de nuntă. Toate lucrurile astea care îmi amintesc de casă.

Și totuși, nu e de ajuns.

Mi-e frică.

Dimineață, Dancer mă găsește la micul dejun.

— O să te bucuri să afli că hackerii noștri au petrecut ultimele două săptămâni spărgând baza de date a Consiliului pentru Controlul Calității și au schimbat numele lui Caius au Andromedus în Darrow au Andromedus.

— Bine.

— Asta-i tot ce ai de zis? Ai idee cât de… nu contează.

Dă din cap și-i scapă un chicotit.

— Darrow. E atât de *in*Color. O să ridice câteva sprâncene.

Dau din umeri ca să-mi ascund frica.

— O să trec cu brio blestematul lor de test și n-o să le mai pese nici cât negru sub unghie.

— Ai vorbit ca un adevărat Auriu.

A doua zi, Matteo mă duce cu o navă la grajdurile de la Ishtar, nu departe de Yorkton. E un loc aproape de mare, cu câmpuri verzi și coline. N-am fost niciodată într-un loc atât de vast. N-am văzut niciodată pământul curbându-se în depărtare. N-am văzut niciodată cu adevărat orizontul și animale atât de înfricoșătoare ca fiarele cu care Matteo a aranjat să iau lecții. Dau din picioare, bat pământul și fornăie, biciuind aurul cu cozile și arătându-și dinții galbeni și monstruoși. Cai. Întotdeauna mi-a fost frică de cai, în ciuda poveștii lui Eo despre Andromeda.

— Sunt monștri, îi șoptesc lui Matteo.

— Cu toate astea, îmi răspunde el, e o treabă de domni. Trebuie să călărești bine pentru a nu te face de râs în situații formale.

Mă uit la ceilalți Aurii care trec pe lângă mine. Sunt doar trei azi la grajduri, fiecare însoțit de slujitori ca Matteo, Roz și Maronii.

— Situații ca asta? zic eu printre dinți. Bine. Bine. O să iau fiara aia, spun, arătând spre un armăsar mare și negru care frământă pământul cu copitele.

— Ăsta e mai potrivit pentru tine, râde Matteo.

Îmi dă un ponei. Un ponei mare, dar totuși un ponei. Nu există nicio interacțiune socială aici; ceilalți călăreți trec pe lângă mine și înclină din cap în semn de salut, dar asta e tot. Așa că zâmbetele lor sunt de ajuns pentru a-mi da seama cât de ridicol arăt. Nu mă pricep prea bine la călărit. Mă pricep și mai puțin când poneiul meu cabrează în timp ce merg cu Matteo printr-un crâng. Când ieșim de acolo sar de pe creatură și aterizez cu un sunet înfundat în iarbă. Cineva râde în depărtare, o fată cu părul lung. Călărește armăsarul spre care arătasem eu mai devreme.

— Poate că ar trebui să rămâi în oraș, Pixie, strigă ea către mine și apoi dă pinteni calului.

Mă ridic din genunchi și mă uit după ea cum călărește în depărtare. Părul îi flutură pe spate, mai galben decât soarele care apune.

15.

Testul

Testul vine după două luni în care mi-am antrenat mintea cu Dancer. Nu memorez nimic. Nici măcar nu învăț când sunt cu el. Antrenamentul lui e făcut pentru a-mi ajuta mintea să se obișnuiască cu schimbările de paradigmă. De exemplu: dacă un pește are 3 453 de solzi pe partea stângă și 3 453 de solzi pe partea dreaptă, pe care parte are peștele cei mai mulți solzi? Pe partea exterioară. Asta se numește extrapolare. Așa am știut că ar trebui să mănânc cartea cu coasa când l-am întâlnit pe Dancer. Mă pricep foarte bine la asta.

Mi se pare ironic cum Dancer și prietenii lui pot crea o istorie falsă pentru mine, o familie și o viață falsă, dar nu-mi pot falsifica testul de admitere. Așa că, la trei luni de când am

început antrenamentul, dau testul într-o cameră luminoasă, lângă o fată Aurie zgomotoasă ca un șoarece, care-și lovește insistent stylusul de brățara de jad. Din câte-mi dau seama, fata ar putea chiar să facă parte din test. Când nu e atentă, îi iau stylusul dintre degete și mi-l ascund în mânecă. Sunt un Sondor al Iadului de pe Lykos. Deci, da, pot să-i fur unei proaste stylusul fără ca ea să se prindă. Se holbează peste tot ca și când ar fi avut loc vreo magie. Apoi începe să se plângă. Nu primește alt stylus, așa că fuge afară plângând. După aceea, Proctorul Supraveghetor își ia tableta și derulează înapoi înregistrarea de pe o nano-cameră. Se uită la mine și zâmbește. Astfel de abilități sunt, pare-se, de admirat.

O Aurie subțire ca o lamă de ras nu e de aceeași părere și-mi șoptește „Tăiosule” în timp ce trece pe lângă mine pe hol. Matteo mi-a zis să nu vorbesc cu nimeni pentru că nu sunt încă pregătit să socializez, așa că mă abțin cu greu de la un răspuns foarte Roșu. Cuvintele ei îmi rămân însă în minte. Tăios. Asasin. Machiavelic. Nemilos. Toate descriu părerea ei despre mine. Ce-i ciudat e că majoritatea Auriilor ar considera termenul ăsta o distincție.

O voce muzicală mi se adresează.

— Cred că de fapt tocmai ți-a făcut un compliment. Așa că n-o băga în seamă. E drăguță ca o floare, dar e putredă toată în interior. Crede-mă, am gustat odată, dacă înțelegi ce vreau să spun. Gustoasă și apoi fetidă. În altă ordine de idei, fantastică înșfăcarea de mai devreme. Eram gata să-i scot chiar eu prostuței ochii din cap. Groaznic ciocănit!

Vocea strălucitoare îi aparține unui tânăr parcă desprins din poezia grecilor. Aroganța și frumusețea îl descriu perfect. Origini impecabile. N-am văzut niciodată un zâmbet mai larg și dinți mai albi, o piele mai fină și mai lucioasă. Reprezintă tot ce disprețuiesc.

Mă bate pe umăr și-mi strânge mâna într-unul dintre multele feluri de prezentare semiformală. Îi strâng mâna ușor. Are o priză destul de bună, dar când încearcă să mă domine, îl strâng cu putere până când dă înapoi. Un strop de îngrijorare i se citește în ochi.

— Pentru Dumnezeu, mâinile tale sunt ca niște menghine, chicotește el.

Se prezintă foarte repede ca fiind Cassius și am noroc că nu mă prea lasă să vorbesc pentru că-l văd încruntându-se când o fac. Accentul meu încă nu e perfect.

— Darrow, repetă el. Un nume destul de inColor. A..., se uită pe tabletă și-mi verifică datele personale. Păi da, vii de nicăieri. Un grăunte de pe o planetă îndepărtată. Nu-i de mirare că Antonia a strâmbat din nas în direcția ta. Dar uite ce-i, o să te iert dacă-mi spui ce-ai făcut la test.

— Aha, o să mă ierți.

— Încerc să fiu de treabă, zice încruntat. Noi, cei din Familia Bellona nu suntem reformiști, dar știm că oameni buni pot veni și din origini mai puțin nobile. Ajută-mă puțin, amice.

Din cauza felului în care arată simt nevoia să-l provoc.

— Îndrăznesc să spun că mă așteptam ca testul să fie mai dificil. S-ar putea s-o fi greșit pe aceea cu lumânarea, dar în rest...

Cassius mă privește cu un rânjet iertător. Ochii lui vioi rămân ațintiți asupra mea în timp ce eu mă gândesc dacă maică-sa îi pune părul pe bigudiuri de aur dimineața.

— Cu mâini ca ale tale, cred că ești un pericol cu briciul, zice el îndrăzneț.

— Sunt rezonabil, mint eu.

Matteo nici nu mă lasă să pun mâna pe chestia aia.

— Modestie! Ai crescut la mănăstire, omule? Nu contează. Eu plec în Agea după proba fizică. Vii cu mine? Am auzit că Artizanii au făcut o treabă splendidă cu noile doamne de la Tentația. Și tocmai ce-au montat podele gravitaționale la Tryst; putem să plutim fără cizme gravitaționale. Ce zici, omule? Te interesează chestia asta? Sunt destule flori pe acolo și niciuna nu e putredă, zice el plesnindu-se peste una dintre aripi și făcându-mi cu ochiul.

— Din păcate, nu pot.

— A, sare el ca și când tocmai și-ar fi amintit că sunt un grăunte de pe o planetă îndepărtată. Nu-ți face probleme, bunul meu domn, o să plătesc eu și așa mai departe.

Îl refuz politicos, dar deja a luat-o înainte. Îmi atinge *datapad*-ul înainte să plece. Ecranul holografic de pe brațul meu stâng se aprinde. Apar dimensiunile feței lui și informații despre conversația noastră precum și adresele cluburilor despre care a vorbit, referințele enciclopedice despre Agea și informații despre

familia lui. Cassius au Bellona, scrie. Fiu al Pretorului Tiberius au Bellona, Imperator al Flotei a Șasea a Societății și probabil singurul om de pe Marte care poate rivaliza cu ArhiGuvernatorul Augustus în ceea ce privește puterea. Se pare că familiile lor se detestă. Au, pare-se, urâtul obicei de a se omorî unii pe ceilalți. Niște pui de șarpe, într-adevăr.

Credeam că oamenii ăștia o să mă sperie. Am crezut că vor fi ca niște mici zei. Dar în afară de Cassius și Antonia, majoritatea sunt neimpresionanți. Sunt numai șaptezeci în camera mea de testare. Unii arată precum Cassius, dar nu toți sunt frumoși. Nu toți sunt înalți și impunători. Și foarte puțini îmi lasă impresia că ar fi bărbați sau femei. Cu tot aspectul fizic, majoritatea sunt niște copii cu un simț exagerat al valorii de sine; nu știu ce-s greutățile. Bebeluși. Pixies și Bronzalii, cei mai mulți.

Urmează testarea abilităților fizice. Stau dezbrăcat într-un scaun care plutește în aer într-o cameră albă și evaluatorii Arămii de la Consiliul de Control al Calității mă supraveghează prin nano-camere.

— Sper că vă uitați bine, le spun.

Un lucrător Maroniu intră și-mi prinde nările într-o pensă, ca să nu respir. Are ochii goi. Nu e niciun pic de împotrivire în el, niciun pic de dispreț pentru mine. Are pielea palidă și mișcările ciudate și neîndemânatice.

Mi se spune să-mi țin respirația cât îmi rezistă plămânii. Zece minute. După aceea, Maroniul îmi scoate pensa și pleacă. În continuare, mi se spune să trag aer în piept și să expir. Fac asta și îmi dau seama că dintr-odată în cameră nu mai este oxigen. Când încep să alunec din scaun, oxigenul revine. Îngheață camera și măsoară în cât timp încep să tremur incontrolabil. Apoi o încălzesc pentru a vedea la ce temperatură începe inima să mi se zbată. Amplifică gravitația din cameră până când inima nu mai poate să-mi ducă suficient sânge la creier. Apoi vor să vadă de cât de multă mișcare e nevoie pentru a mă face să vomit. Sunt obișnuit să controlez un burghiu de nouăzeci de metri, așa că până la urmă renunță.

Îmi măsoară fluxul de oxigen din mușchi, bătăile inimii, densitatea și lungimea fibrelor musculare, gradul de rezistență al oaselor. E ca o plimbare prin parc după iadul prin care am trecut cu Harmony.

Mă pun să arunc bile, apoi mă pun cu spatele la un zid și îmi cer să prind niște mingiuțe trase de o mașinărie circulară. Mâinile mele de Sondor sunt mai rapide decât mașinăria lor, așa că îl cheamă pe un technician Verde care reglează chestiunea până când trage cu adevărate rachete. Până la urmă, o mingiuță mă lovește în cap. Leșin pentru un moment. Măsoară și asta.

Urmează un examen ORL și-am terminat. Mă simt ușor detașat de mine însumi după toate testele. Ca și când mi-ar fi măsurat corpul și creierul, dar nu și pe mine. N-am avut parte de nicio interacțiune mai personală cu excepția scurtei discuții cu acel Cassius.

Mă-ndrept poticnindu-mă spre vestiare, obosit și confuz. Mai sunt câțiva care se schimbă înăuntru, așa că îmi iau hainele și merg spre o zonă mai discretă dintre șirurile lungi de dulăpioare de plastic. Apoi aud un fluierat ciudat. Un cântec pe care-l știu, unul care îmi bântuie visele. Cel pentru care Eo a murit. Urmăresc sunetul și dau peste o fată care se schimbă în colțul vestiarului. Stă cu spatele la mine și-i văd mușchii supli în timp ce-și pune cămașa. Fac un zgomot, ea se întoarce brusc și, pentru un moment penibil, stau acolo roșind. Auriilor nu ar trebui să le pese de nuditate. Dar nu-mi pot stăpâni reacția. E frumoasă – fața în formă de inimă, buzele pline și ochi care te privesc râzând. La fel râdeau și atunci când se îndepărta călare. E aceeași fată care mi-a zis că sunt un Pixie când călăream poneiul.

Ridică dintr-o sprânceană. Nu știu ce să spun, așa că mă întorc panicat și ies cât pot de repede din vestiar.

Un Auriu n-ar fi făcut asta. Dar în timp ce stau cu Matteo în nava care ne duce înapoi acasă, îmi amintesc chipul fetei. Roșise și ea.

E un zbor scurt, nu durează mult. Privesc planeta Marte prin podeaua de sticlă groasă. Deși planeta e terraformată, nu e prea multă vegetație pe ruta noastră de zbor. Suprafața planetei e brăzdată cu fâșii verzi în văi și în jurul ecuatorului. Vegetația arată ca niște cicatrice verzi pe suprafața accidentată.

Apa umple craterele de impact, creând lacuri mărețe. Iar bazinul Boreal, care se-ntinde de-a lungul întregii emisfere nordice, e plin de apă proaspătă și-o bizară faună marină. Sunt câmpuri întinse unde diavoli de praf adună pământul de la suprafață și distrug recoltele. Furtunile de gheață stăpânesc

Polii unde trăiesc și se antrenează Obsidienii. Vremea de-acolo se spune că e rece și rea, deși clima temperată e acum cel mai des întâlnită pe suprafața lui Marte.

Există o mie de orașe pe Marte, fiecare condus de un Guvernator, ArhiGuvernatorul prezidând peste toate. Fiecare oraș este în centrul a o sută de colonii miniere. Guvernatorii conduc minele cu ajutorul Magistraților de Mină, ca Podginus care se ocupă de treaba de zi cu zi. Citadela ArhiGuvernatorului e situată în Agea, în Valles Marineris – cel mai mare canion din Sistemul Solar.

Cu atâtea mine și orașe, doar întâmplarea l-a adus, presupun, pe ArhiGuvernator la mine acasă cu echipa de filmare. Întâmplarea și poziția mea de Sondor al Iadului. Au vrut să facă un exemplu din mine; Eo a fost o idee care le-a venit mai târziu. Și n-ar fi spânzurat-o dacă nu era ArhiGuvernatorul acolo. Ironiile vieții nu sunt deloc fermecătoare.

— Cum o să fie la Institut dacă intru? îl întreb pe Matteo uitându-mă pe geam.

— Multe ore, îmi imaginez. De unde să știu eu?

— Nu există informații?

— Nu.

— Nu? întreb eu.

— Păi, avem câteva, presupun, recunoaște Matteo. Trei tipuri de oameni termină: Războinicii Însemnați, Absolvenții și Rușinații. Războinicii se pot ridica în societate; la fel și Absolvenții, dar perspectivele lor sunt relativ limitate și trebuie să-și câștige și cicatricele; iar Rușinații sunt trimiși în colonii dure și îndepărtate ca Pluto pentru a superviza primii ani de terraformare.

— Cum ajunge cineva Războinic?

— Îmi imaginez că e un soi de ierarhie; *poate* chiar o competiție. Nu știu. Dar Auriii sunt o specie care construiește pe măsură ce cucerește. Ar avea sens dacă și asta ar face parte din competiție.

— Ce vag, zic eu oftând. Mi-ești de tot atâta ajutor uneori cât un câine fără picioare.

— Schema, *bunul meu domn,* în societatea Aurie, e patronajul. Acțiunile tale din cadrul Institutului vor fi ca un interviu prelungit pentru acest patronaj. Ai nevoie de o ucenicie. Ai nevoie de un binefăcător puternic, zice el rânjind. Așa că dacă

vrei să ne ajuți cauza, o să faci *al dracului* de bine tot ce poți. Imaginează-ți că ajungi ucenicul unui Praetor. În zece ani, poți să ajungi Praetor tu însuți. Ai putea avea o flotă! Imaginează-ți ce-ai putea face cu o flotă, *bunul meu domn.* Doar imaginează-ți.

Matteo nu vorbește niciodată despre astfel de visuri, așa că entuziasmul din ochii lui e contagios. Îmi face mintea să hoinărească.

16.

Institutul

Rezultatele testului ajung în timp ce exersez cu Matteo recunoașterea culturală și accentele în apartamentul nostru de la ultimul etaj. Vedem tot orașul, cu soarele care apune în spate. Sunt în mijlocul unei replici inteligente referitoare la clubul sportiv de joc de-a războiul Yorkton Supernova, când *datapad*-ul îmi bipăie pentru că primesc un mesaj prioritar. Aproape că îmi vărs cafeaua.

— Tableta mea a fost accesată de altcineva, zic, e Oficiul de Control al Calității.

Matteo sare de pe scaun.

— Avem în jur de patru minute.

Aleargă în biblioteca apartamentului unde Harmony citește întinsă pe o ergo-canapea. Sare și ea și iese din apartament din trei mișcări. Mă asigur că fotografiile-holografice cu mine și familia mea falsă sunt aranjate cum trebuie în dormitor și prin restul apartamentului. Patru servitori angajați – Maronii și Roz – își văd de treburile casnice. Poartă uniforme cu însemnul familiei mele false, un Pegas.

Unul dintre Maronii se duce în bucătărie. Cealaltă, o femeie Roz, îmi masează umerii. Matteo îmi lustruiește pantofii. Există, desigur, mașini pentru astfel de lucruri, dar un Aureolat n-ar folosi niciodată o mașină pentru ceva ce ar putea face un om. Nu-i niciun sentiment de putere în asta.

Nava de oraș apare ca o libelulă în depărtare. Se vede tot mai mare pe măsură ce se apropie bâzâind și-apoi se oprește lângă

fereastra apartamentului meu. Ușa de acces se deschide și un bărbat în costum Arămiu se înclină respectând formalitățile. Comand tabletei să deschidă fereastra de duro-sticlă și omul plutește înăuntru. E însoțit de Trei Albi. Cu toții au Sigiliul Alb pe mână. Membri ai Academiei și un birocrat Arămiu.

— Avem plăcerea de a ne adresa numitului Darrow au Andromedus, fiul recent decedaților Linus au Andromedus și Lexus au Andromedus?

— Aveți onoarea.

Birocratul mă măsoară cu privirea de sus până jos respectuos, dar într-un fel nerăbdător.

— Sunt Bondilus au Tancrus de la Consiliul de Control al Calității din cadrul Institutului. Avem câteva întrebări pe care vă cerem permisiunea să vi le adresăm.

Stăm față în față la masa de stejar din bucătărie. Acolo, îmi prind un deget într-o mașinărie, iar unul dintre Albi scoate o pereche de ochelari care o să-mi analizeze pupilele și alte reacții psihologice. Își vor da seama dacă mint.

— O să începem cu o întrebare de control care o să determine reacția normală pe care o aveți când spuneți adevărul. Faceți parte din Familia Andromedus?

— Da.

— Faceți parte din categoria Aureolaților?

— Da.

Mint de îngheață apele, dându-le peste cap întrebările de control.

— Ați copiat la testul de admitere de acum două luni?

— Nu.

— Ați folosit substanțe nervonucleice pentru a vă îmbunătăți capacitățile analitice și de înțelegere în timpul examenului propriu zis?

— Nu.

— Ați folosit un *widget* de rețea pentru a accesa și sintetiza resurse externe în timp real?

— Nu, oftez eu nerăbdător. Era un aparat de bruiaj în încăpere, prin urmare așa ceva ar fi fost imposibil. Mă bucur că ți-ai făcut temele și nu-mi irosești mie timpul, Arămiule.

Zâmbește foarte birocratic.

— Ați știut dinainte care vor fi întrebările?

— Nu.

Cred că o demonstrație de furie e perfectă în acest moment al discuției.

— Și ce înseamnă toate astea? Nu sunt obișnuit să fiu făcut mincinos de către unul din tagma ta.

— E procedura standard care se aplică tuturor candidaților de elită. Vă rog să înțelegeți, zice birocratul pe un ton monoton. Orice rezultate excepționale care depășesc cu mult nivelul standard sunt supuse cercetării. V-ați conectat la tableta altcuiva în timpul testului?

— Nu. Așa cum am spus, exista un aparat de bruiaj. Mulțumesc că ești atent, cap de tablă.

Îmi iau o probă de sânge și îmi scanează creierul. Rezultatele sunt instantanee, dar birocratul nu vrea să mi le împărtășească.

— Protocolul, îmi amintește. O să primiți rezultatele în două săptămâni.

Le primim în patru. Am trecut de examinarea Controlului Calității. N-am trișat. Primesc rezultatele testului la două luni după ce am fost la drăcia aia și înțeleg de ce credeau că am trișat. Am greșit un singur răspuns. Unul singur din câteva sute. Când le arăt rezultatele lui Dancer, Harmony și Matteo, rămân cu gura căscată. Dancer se prăbușește pe un scaun și începe să râdă; e un fornăit isteric.

— Al dracului, înjură el. Am reușit!

— El a reușit, îl corectează Matteo.

Lui Dancer îi ia ceva până se dezmeticește și aduce sticla de șampanie, dar îi simt ochii privindu-mă ca și când aș fi ceva diferit, ceva ciudat. E ca și când dintr-odată și-au dat seama ce au creat. Ating bobocul de haemanthus din buzunar și simt inelul de nuntă de la gât. Nu ei m-au creat. Ea a făcut-o.

Când vine valetul pentru a mă conduce la Institut îmi iau rămas-bun de la Dancer. Îmi strânge mâna puternic când dăm noroc și-mi aruncă aceeași privire ca tatăl meu înainte să-l spânzure. O privire de încurajare. Dar dincolo de ea se ascund grija și îndoiala. M-a pregătit pentru lume? Și-a făcut datoria? Tata avea douăzeci și cinci de ani când s-a uitat așa la mine. Dancer are patruzeci și unu. Nu contează. Chicotesc. Unchiul Narol nu m-a privit niciodată așa, nici măcar când m-a dus să o dau jos pe Eo. Poate pentru că încasase destule de la mine încât să-și dea seama ce-am să-i răspund. Dar dacă mă gândesc la profesorii mei, la tații mei, îmi dau seama că unchiul Narol m-a

modelat cel mai mult. M-a învățat să dansez; m-a învățat cum să fiu bărbat, poate și pentru că știa cum o să-mi arate viitorul. Și deși a încercat să mă oprească să mă fac Sondor al Iadului, lecțiile lui au fost cele care m-au ținut în viață. Acum am învățat lecții noi. Sper că sunt de ajuns.

Dancer îmi dă inelul-cuțit cu care mi-a tăiat degetul cu luni în urmă. E remodelat în formă de „L”.

— Vor crede că e simbolul pe care-l purtau spartanii pe scut, zice el. „L” de la Lacedemonia.

Dar reprezintă Lykos. Reprezintă clanul Lambda.

Harmony mă surprinde când îmi ia mâna dreaptă și sărută locul unde cândva aveam Sigiliul Roșu. Are lacrimi în ochi, în ochiul rece și fără cicatrice. Celălalt nu poate plânge.

— Evey o să vină să stea cu noi, îmi spune.

Zâmbește înainte să o întreb de ce. Pe fața ei, zâmbetul e ciudat.

— Crezi că ești singurul care observă lucruri? O să-i oferim o viață mai bună decât ar putea Mickey.

Eu și Matteo ne zâmbim unul altuia și facem o plecăciune. Ne arătăm respectul reciproc și el îmi întinde mâna. Doar că nu o prinde pe a mea, ci îmi ia floarea din buzunar. Vreau s-o iau înapoi, dar e încă singurul om mai rapid decât mine pe care-l cunosc.

— Nu poți s-o iei cu tine, *bunul meu domn.* Inelul de nuntă de la gât e și așa destul de ciudat. Floarea ar fi deja prea mult.

— Dă-mi o petală atunci, îi spun.

— Mă gândeam că o să-mi ceri asta.

Scoate un medalion. E Sigiliul lui Andromedus. Sigiliul meu, îmi dau seama. E din fier. Mi-l pune în mână.

— Șoptește numele ei.

Fac asta și Pegasul se deschide ca un boboc de haemanthus. Matteo pune petala înăuntru și sigiliul se închide la loc.

— Aceasta este inima ta. Păzește-o cu străşnicie.

— Îți mulțumesc, Matteo, îi spun cu lacrimi în ochi și-l îmbrățișez chiar dacă protestează. Ție va trebui să-ți mulțumesc, *bunul meu domn,* dacă supraviețuiesc mai mult de o săptămână.

Roșește când îi dau drumul.

— Controlează-ți temperamentul, îmi reamintește cu vocea tot mai gravă. Maniere, ai grijă la maniere și apoi arde-le *dracului* casa aia.

•

Strâng Pegasul în palmă în timp naveta traversează peisajul marțian. Bucăți de verdeață se întind peste pământul pe care m-am născut să-l sap. Mă întreb cine este acum Sondorul Iadului în clanul Lambda. Loran e prea tânăr. Barlow e prea bătrân. Kieran? E prea precaut. Are copii de îngrijit și a văzut prea mulți din familia noastră murind. Nu are niciun pic de curaj. Leanna are destul, dar femeilor nu li se dă voie să sape. Probabil Dain, fratele lui Eo. Sălbatic, dar nu și inteligent. Sondorul tipic. O să moară repede. Gândul în sine îmi face rău.

Și nu e doar gândul. Sunt agitat. Îmi dau seama de asta treptat, în timp ce mă uit în jurul meu. Alți șase tineri stau în tăcere. Unul dintre ei, un băiat suplu cu ochii mari și un zâmbet simpatic îmi captează atenția. E genul care încă mai râde când vede fluturi în zbor.

— Julian, se prezintă el corespunzător și-mi strânge brațul.

Nu avem ce date să ne oferim prin tablete; ni le-au luat când am urcat la bord. În schimb, îi ofer scaunul de lângă mine.

— Darrow, un nume foarte interesant.

— Ai fost vreodată la Agea? îl întreb pe Julian.

— Bine-nțeles, zice el zâmbind – zâmbește tot timpul. Ce, vrei să spui că tu n-ai fost? Ciudat. Credeam că știu atât de mulți Aurii, dar aproape niciunul dintre ei nu a reușit să treacă de examenele de admitere. E o minunată lume nouă de chipuri, mă tem. Oricum, te invidiez pentru că n-ai fost la Agea. E un loc ciudat. Frumos, fără îndoială, dar viața acolo trece repede și ieftin, așa se spune.

— Dar nu și pentru noi.

— Presupun că nu, chicotește el. Doar dacă nu te joci cu politica.

— Mie nu prea-mi place să mă joc.

Îi observ reacția, așa că îmi risipesc seriozitatea și râd trăgându-i cu ochiul.

— Nu și dacă nu e ceva pe care să pariez, omule. Înțelegi?

— Înțeleg. Ce-ți place ție să joci? Șah însângerat? Crucea gravitației?

— Hm, șahul însângerat e în regulă. Dar preferatul meu e jocul de-a războiul, zic eu cu un rânjet de Auriu.

— Mai ales dacă ești fan Nortown! zice el aprobator.

— Hm... *Nortown.* Nu știu dacă o să ne înțelegem prea bine, zic eu lăsându-mă pe scaun și arătând cu degetul mare spre propria-mi persoană: Yorkton.

— *Yorkton*! Nu cred că o să ne înțelegem *deloc* bine! râde el.

Deși zâmbesc, el nu știe cât de rece sunt pe dinăuntru; conversația, glumele, zâmbetele, toate sunt doar niște tipare de socializare. Matteo m-a pregătit bine, dar spre cinstea lui, Julian nu pare un monstru.

Ar trebui să fie un monstru.

— Fratele meu probabil că a ajuns deja la Institut. A fost deja în Agea, pe domeniul familiei mele, unde a făcut numai belele, sunt convins! E cel mai bun om pe care-l cunosc, dă el din cap cu mândrie. O să ajungă Primus, o să vezi. E lumina ochilor tatălui meu și asta înseamnă mult dacă te gândești câți membri are familia mea.

Nu e nicio urmă de gelozie în glasul lui. Doar dragoste.

— Primus? întreb.

— A, da, jargon de Institut; înseamnă șef al Casei sale.

Casele. Despre ele știu. Sunt douăsprezece și toate se bazează mai mult sau mai puțin pe trăsături ale personalității. Fiecare poartă numele unui zeu din panteonul roman. Casele-Școlii sunt locuri unde se formează legături și unde se poate socializa în afara școlii. Dacă te descurci bine aici, îți găsesc o familie puternică pe care s-o servești. Familiile sunt adevăratele puteri din Societate. Au propriile armate și flote și contribuie la forțele Suveranei. Loialitatea începe cu ei. Nu prea există afecțiune față de locuitorii planetei pe care te afli. Ba mai mult, sunt văzuți ca un fel de concurență.

— Alo, fraierilor, ați terminat cu lăbăreala? mârâie către noi un puști micuț aflat într-un colț al navetei.

E atât de șters că e mai mult kaki decât Auriu. Are buze subțiri și o față crudă ca a unui uliu care urmărește un șoarece. Un Bronzuliu.

— Te deranjăm?

Sarcasmul meu are o notă de politețe.

— Doi câini care se călăresc mă deranjează? Cel mai probabil, da. Dacă sunt zgomotoși.

— Cere-ți scuze, bădărane, zice Julian ridicându-se în picioare.

— Du-te și freacă-te, zice micuțul.

În jumătate de secundă, Julian scoate o mănușă albă parcă de nicăieri.

— Aia e ca să mă ștergi la cur, bulangiu auriu ce ești?

— Ce? Sălbaticule! zice Julian șocat. Cine te-a crescut?

— Lupii, după ce m-a scuipat afară păsărica maică-tii.

— Animalule!

Julian îi aruncă micuțului mănușa. Mă uit la ei și mi se par culmea amuzamentului. Puștiul pare că acum a venit din Lykos, poate din Beta. Seamănă cu un Loran micuț, urât și nervos. Julian nu știe ce să facă, așa că îl provoacă.

— Te provoc, *bunul meu domn.*

— La duel? Așa tare te-ai ofensat? zice urâtul către prințișor. Bine, o să repari mândria familiei după Trecere, bulangiule.

Își suflă nasul în mănușă.

— De ce nu acum? Lașule, strigă Julian.

Își bombează pieptul, așa cum probabil că l-a învățat taică-său să facă. Nimeni nu-i insultă lui familia.

— Ești idiot? Vezi vreun brici prin apropiere? Boule. Pleacă de-aici. Ne duelăm după Trecere.

— Trecere...? întreabă într-un sfârșit Julian același lucru la care mă gândeam și eu.

Puștiul slăbănog rânjește răutăcios. Chiar și dinții îi sunt kaki.

— E ultimul test, prostule. Și cel mai bine păstrat secret de partea asta a inelelor din jurul păsăricii Octaviei au Lima.

— Și-atunci tu de unde știi? îl întreb.

— Informații din interior, zice puștiul. Și nu știu în ce constă. Știu doar că există, lungan dobitoc.

Îl cheamă Sevro și-mi place cum abordează lucrurile.

Dar discuția despre Trecere mă îngrijorează. Știu foarte puține lucruri și-mi dau seama de asta ascultându-l pe Julian cum vorbește cu ultimul membru urcat la bordul navetei. Discută despre rezultatele obținute la teste. E o discrepanță majoră între notele lor mici și notele mele. Observ cum Sevro pufnește când îi aude spunându-și rezultatele cu voce tare. Cum au reușit să intre aplicanți cu note atât de mici? Simt un gol în stomac. Și care a fost rezultatul lui Sevro?

Ajungem la Valles Marineris când e deja întuneric. E o imensă fâșie de lumină pe suprafața întunecată a lui Marte, întinzându-

se cât vezi cu ochii. În centru, capitala planetei mele se ridică în noapte ca o grădină de nestemate. Cluburile de noapte sclipesc pe acoperișuri, ringuri de dans făcute din aer comprimat. Fete îmbrăcate în haine decoltate și băieței prostuți cad și se ridică în timp ce mixurile gravitaționale se joacă cu legile fizicii. Cartierele sunt separate de Bule de Zgomot. Trecem prin ele și auzim diferite sunete.

Institutul se află după cartierele de noapte din Agea și e construit în peretele înalt de opt kilometri al canionului

Valles Marineris. Pereții se ridică asemenea unei maree de piatră verde care ocrotește civilizația prin floră. Institutul în sine e construit din piatră albă și e plin de coloane și sculpturi – Roman întrutotul.

N-am mai fost aici niciodată. Dar am văzut coloanele. Am văzut destinația finală a călătoriei noastre. Când mă gândesc la chipul lui, amărăciunea mă umple ca bila care se ridică din stomac. Mă gândesc la cuvintele lui. La ochii cu care s-a uitat peste mulțime. Am urmărit la CH discursul ținut de ArhiGuvernator în fața generațiilor dinaintea mea. Curând am să aud cuvintele rostite chiar de el. Curând o să mă apuce furia. O să simt focul arzându-mi inima când am să-l văd din nou în carne și oase.

Aterizăm și suntem mânați într-o piață în aer liber, făcută din marmură și cu vedere asupra întregii văi. Aerul nopții e proaspăt. Agea se întinde în spatele nostru în timp ce porțile Institutului ni se deschid în față. Stau alături de o mie de Sprâncene Aurii, cu toții privind împrejur cu aroganța caracteristică rasei. Mulți dintre ei formează grupulețe, prieteni de dincolo de zidurile albe ale școlii. Nu credeam că vor fi atât de mulți.

Un Auriu înalt flancat de Obsidieni și o clică de sfătuitori Aurii în cizme gravitaționale se ridică în fața porții. Inima îmi îngheață când îi recunosc fața, când îi aud vocea și văd strălucirea din ochii lui ca niște lingouri.

— Bine ați venit, copii ai Aureolaților, zice ArhiGuvernatorul Nero au Augustus, cu o voce la fel de moale ca pielea lui Eo. Presupun că înțelegeți însemnătatea prezenței voastre aici. Din cele o mie de orașe ale lui Marte, din toate Marile Familii, voi sunteți cei aleși. Voi sunteți vârful piramidei umane. Azi veți începe demersurile de a vă alătura celei mai bune caste a rasei

voastre. Semenii voștri stau ca și voi în Institutele de pe Venus, din emisferele Estice și Vestice ale Pământului, de pe Lună, de pe Lunile Giganților Gazoși, din Europa, de pe Roiul Stelar Astrodian Grec și Roiul Stelar Astrodian Troian, de pe Mercur și Calisto, din companiile mixte Enceledas și Ceres, precum și pionierii de pe îndepărtatul Hilas.

Parcă a trecut doar o zi de când știam că și eu sunt unul dintre pionierii de pe Marte. O zi de când suferеam pentru ca umanitatea, disperată să părăsească Pământul muribund, să ocupe planeta roșie. Ah, cât de bine au mințit conducătorii mei.

În spatele lui Augustus, pe cer, se mișcă ceva, dar nu sunt stelele. Sunt Flotele a Cincea și a Șasea. Armata lui Marte. Îmi pierd suflul. Flota a Șasea e comandată de tatăl lui Cassius, iar Flota a Cincea, mai mică, e sub controlul direct al ArhiGuvernatorului. Cele mai multe dintre nave aparțin familiilor loiale fie lui Augustus, fie lui Bellona.

Augustus ne arată de ce ei, noi, conduc(em). Mă furnică pielea. Sunt atât de mic. Un miliard de tone de duro-oțel și nano-metal se mișcă pe cer, iar eu nici măcar nu am ieșit vreodată din atmosfera planetei Marte. Seamănă cu niște puncte de argint într-un ocean de cerneală. Iar eu sunt și mai neînsemnat. Dar punctele acelea ar putea face ravagii pe Marte. Ar putea distruge o lună. Punctele acelea stăpânesc cerneala. Un Imperator comandă fiecare flotă; un Praetor comandă escadrile din interiorul flotei. Ce aș putea face cu atâta putere…

Augustus își ține discursul cu aroganță. Îmi înghit fierea din gât. Din cauza distanței imposibile față de dușmanii mei, pe vremuri furia mea era una rece și tăcută. Acum arde în interiorul meu.

— Societatea are trei etape: Cruzimea, Ascensiunea, Decadența. Cei mari se ridică datorită Cruzimii. Stăpânesc în timpul Ascensiunii. Se prăbușesc din cauza propriei Decadențe.

Ne povestește despre cum au fost doborâți perșii, cum s-au prăbușit romanii pentru că propriii lor conducători au uitat cum părinții le-au câștigat un imperiu. Vorbește despre dinastiile musulmane și slăbirea puterii Europei, despre provinciile chinezești, ura de sine și auto-neutralizarea Americii. Toate numele antice.

— Cruzimea noastră a început când capitala, Luna, s-a ridicat împotriva tiraniei Pământului și s-a eliberat de lanțurile

Demokrației, de Nobila Minciună – ideea că oamenii sunt frați și sunt egali.

Augustus își țese minciunile cu limba lui de aur. Vorbește despre suferința Auriilor. Masele stau în căruță și așteaptă ca cei mari să o tragă, ne amintește. I-au biciuit pe cei mari până când noi nu am mai suportat.

Îmi amintesc despre o altă biciuire.

— Oamenii nu sunt creați egali; știm asta cu toții. Sunt cei banali și sunt cei excepționali. Sunt cei urâți și sunt cei frumoși. Ceea ce nu s-ar putea dacă am fi cu toții egali. Un Roșu nu poate comanda o navă stelară, la fel cum un Verde nu poate să fie doctor.

Se-aud și mai multe râsete în piață când ne spune să ne gândim la jalnica Atenă, locul unde s-a născut cancerul numit democrație. Să ne gândim la cum a fost cucerită de Sparta. Nobila Minciună a slăbit Atena. Din gelozie, i-a făcut pe cetățeni să se întoarcă împotriva celui mai bun general pe care l-au avut, Alcibiade.

— Chiar și națiunile de pe Pământ au devenit geloase una pe cealaltă. Statele Unite ale Americii au impus ideea de egalitate prin forță. Iar când celelalte națiuni s-au unit, americanii au descoperit cu uimire că nu sunt apreciați. Masele sunt geloase! Ce vis minunat ar fi acesta că toți oamenii au fost creați egali. Dar nu suntem.

Luptăm împotriva Marii Minciuni. Dar, așa cum am spus și înainte și vă spun și vouă acum, există un alt rău cu care ne războim. E un rău mult mai dăunător. E subversiv și atacă încet. Nu e un foc sălbatic. E un cancer. Iar acest cancer e Decadența. Societatea noastră a trecut de la Cruzime la Ascensiune. Dar asemenea strămoșilor noștri spirituali, romanii, și noi putem aluneca spre Decadență.

Se referă la Pixies.

— Sunteți tot ce are umanitatea mai bun. Dar ați fost cocoloșiți. Ați fost tratați asemenea copiilor. Dacă v-ați fi născut de o altă Culoare, ați fi avut bătături. Ați fi avut cicatrice. Ați fi cunoscut durerea.

Zâmbește ca și cum el ar ști ce-i aia durere. Îl urăsc pe omul ăsta.

— Voi credeți că știți ce înseamnă durerea. Credeți că Societatea e o forță inevitabilă a istoriei. Credeți că Ea este

sfârșitul istoriei. Dar mulți au crezut asta și înainte. Multe clase conducătoare au crezut că a lor este ultima, absolutul. Au ajuns tot mai lipsiți de putere. S-au îngrășat. Au uitat că bătăturile, rănile, cicatricele, greutățile sunt cele care ocrotesc toate acele cluburi de plăceri pe care voi, băieți tineri, vă place să le frecventați, și toate acele mătăsuri fine, diamante și unicorni pe care, voi, fetelor, le cereți la aniversări. Mulți Aureolați nu s-au sacrificat. Din acest motiv nu au așa ceva.

Ne arată cicatricea lungă de pe obrazul drept. Octavia au Luna are și ea o cicatrice asemănătoare.

— Cicatricea unui Războinic. Nu suntem stăpânii sistemului solar pentru că ne-am născut așa. Suntem stăpâni pentru că noi, Războinicii Însemnați, Auriii de fier, am făcut să fie așa.

Își pipăie cicatricea de pe obraz. I-aș mai face una dacă aș fi mai aproape. Copiii din jurul meu îi înghit prostiile de parcă ar fi oxigen.

— Chiar acum, Culorile care sapă această planetă sunt mai dure decât voi. Se nasc cu bătături. Se nasc cu cicatrice și cu ură. Sunt la fel de duri ca nano-oțelul. Din fericire, sunt și foarte proști. De exemplu, această *Persefona* despre care nu mă îndoiesc că ați auzit, nu e altceva decât o fată prostuță care a crezut că a cânta un cântec era mai important decât să moară spânzurată.

Îmi mușc obrazul până la sânge. Tremur din pricina tensiunii care-mi cuprinde corpul când îmi dau seama că nemernicul ăsta a băgat-o pe soția mea în tâmpenia lui de discurs.

— Fata nici măcar nu știa că filmarea o să ajungă virală. Totuși, capacitatea ei de a suporta greutățile i-a dat această putere. Martirii, vedeți voi, sunt ca albinele. Singura lor putere vine odată cu moartea. Câți dintre voi v-ați sacrifica nu pentru a vă ucide, ci doar pentru a vă răni ușor inamicul? Niciunul, cred.

Simt gustul sângelui în gură. Am inelul-cuțit pe care mi l-a dat Dancer. Dar îmi las furia să se ducă. Eu nu sunt un martir. Eu nu sunt răzbunarea. Sunt visul lui Eo. Cu toate astea, a nu face nimic în timp ce ucigașul ei se simte atât de bine în pielea lui mi se pare o trădare.

— Cu timpul, o să vă primiți cicatricele prin sabia mea, încheie Augustus. Mai întâi însă, trebuie să le meritați.

17.

Recrutarea

— Fiul lui Linus și al lui Lexus au Andromedus, ambii din casa Apolo. Vrei să fii notat că preferi să faci parte din Casa Apolo? mă întreabă un administrator Aureolat plicticos.

Sprâncenele Aurii își manifestă loialitatea în primul rând față de Culoare, apoi față de planetă, apoi față de Casă. Majoritatea Caselor sunt dominate de una sau două familii puternice. Pe Marte, familiile Augustus, Bellona și Arcos sunt cele care le influențează pe celelalte.

— Nu, îi răspund.

Ezită uitându-se prin tabletă.

— Foarte bine. Cum crezi că te-ai descurcat la testul de jargon inteligent? Adică la testul de extrapolare, mă lămurește.

— Cred că rezultatele mele vorbesc de la sine.

— Nu ești atent, Darrow. O să-ți scad puncte pentru asta. Îți cer *ție* să vorbești despre rezultatele tale.

— Cred că m-am pișat glorios pe testul dumneavoastră, domnule.

— Ah, zâmbește el. Ei bine, da, ai cam făcut-o. Casa Minerva ar putea fi potrivită pentru tine, datorită minții tale. Sau poate Pluto, pentru șmecherie. Ori Apolo, pentru mândrie. Ei bine, mai am un test pentru tine. Te rog să-l rezolvi cât poți de bine. Interviurile vor începe după ce termini.

Testul este rapid, sub forma unui joc de imersiune. Trebuie să obțin un pocal aflat în vârful unui deal. Multe obstacole îmi stau în cale. Trec peste ele pe cât de rațional pot, încercând să nu-mi arăt furia când un elf micuț îmi fură o cheie pe care o obținusem. Dar la fiecare pas e un obstacol, un inconvenient. Neprevăzut de fiecare dată. De fiecare dată este ceva dincolo de limitele extrapolării. Până la urmă, obțin pocalul, dar numai după ce ucid un vrăjitor enervant și înrobesc cu cruzime rasa elfilor cu ajutorul baghetei magice a vrăjitorului. Aș fi putut lăsa elfii în pace. Dar mă enervau.

În curând, intervievatorii încep să sosească pe rând. Aflu că sunt numiți Proctori. Cu toții sunt Războinici Însemnați. Sunt

aleși de către ArhiGuvernator pentru a instrui și reprezenta studenții fiecărei Case în cadrul Institutului.

Trebuie să recunosc că Proctorii sunt impresionanți. Un Războinic uriaș cu o coamă de păr ca a unui leu și semnul lui Jupiter, un fulger, gravat pe colan; o femeie cu un aer respectabil și ochi aurii blânzi și un bărbat vioi cu o pereche de picioare înaripate gravate pe colan. Acesta din urmă nu poate sta locului, iar pe chipul lui rotund, ca de copil, se citește o imensă fascinație pentru mâinile mele. Mă pune să joc un joc cu el, în care el își așază palmele îndreptate în sus, iar eu mi le așez peste ale lui, îndreptate în jos. Încearcă să mă plesnească peste mâini, dar fără să reușească nici măcar o dată. Se îndepărtează bătând din palme bucuros.

O altă experiență ciudată este când mă intervievează un bărbat arătos, cu părul buclat. Are un arc gravat pe colan. Apolo. Mă întreabă cât de atrăgător cred că sunt și se arată nemulțumit când află că mă cred mai atrăgător decât estimase el. Totuși, mi se pare că mă simpatizează, pentru că mă întreabă ce vreau să devin.

— Imperator al unei flote, îi spun.

— Poți înfăptui lucruri mărețe cu o flotă. Dar este o idee prea nobilă, oftează el, accentuând fiecare cuvânt cu un tors de felină. Poate prea nobilă pentru familia ta. Poate dacă ai fi avut un protector dintr-o familie de origine mai bună. Da, poate atunci. Dar asta e puțin probabil, din cauza originii, adaugă el după ce se uită în tabletă. Hm. Succes.

Rămân singur timp de o oră sau mai bine până când mi se alătură un tip cam posac. Are toată fața ciuruită oribil, dar are însemnul, iar pe coapsă i se ițește mânerul unei lame. Îl cheamă Fitchner. Mestecă gumă. Poartă o uniformă neagră cu auriu, care abia reușește să-i ascundă burdihanul rotund ce i se revarsă în ciuda metabolizantelor al căror miros slab îl simt. La fel ca majoritatea, poartă o insignă care atestă faptul că este o persoană importantă. Pe colan are un lup auriu cu două capete, iar pe încheietură desenul unei mâini ciudate.

— Mi-au dat mie în primire câinii turbați, îmi spune. Mi i-au dat mie în primire pe ucigașii rasei noastre, pe-ăia plini de pișat și napalm și oțet.

Adulmecă aerul.

— Miroși a rahat.

Nu spun nimic. Stă sprijinit de tocul ușii, la care se încruntă de parcă l-ar fi jignit în vreun fel. Apoi se întoarce spre mine, pufnind ca un bădăran.

— Problema e că noi, cei din Casa Marte, ne ardem întotdeauna. La început, puștii noștri sunt cei mai tari din Institut. Apoi află că napalmul ține cam atât...

Pocnește din degete. Nu-i răspund nimic. Oftează și se prăbușește pe un scaun. Mă privește o vreme, după care se ridică și-mi dă un pumn în față.

— Dacă ripostezi, o să fii trimis acasă, Pixie.

Îl lovesc în fluierul piciorului.

Pleacă șchiopătând, râzând ca unchiul Narol când se îmbăta.

Nu sunt trimis acasă. În loc de asta mă trezesc escortat împreună cu alți o sută într-o încăpere spațioasă cu scaune plutitoare și un perete imens dominat de o îngrăditură de culoarea fildeșului. Îngrăditura formează o tablă de șah pe perete, zece rânduri pe înălțime, zece pe lățime. Sunt ridicat până pe rândul din mijloc, la cincisprezece metri deasupra solului. Ceilalți nouăzeci și nouă de studenți sunt plasați și ei, până când se ocupă fiecare boxă. Privesc în afara boxei mele, trăgând cu ochiul undeva deasupra. Picioarele unei fete se bălăngănesc deasupra capului meu. În fața boxei mele apar cifre și litere. Statisticile referitoare la mine. Se pare că sunt foarte impetuos și am valori excepțional de ridicate la intuiție, loialitate și, cele mai accentuate, la furie.

În public sunt douăsprezece grupuri. Membrii fiecărui grup stau alături pe scaune plutitoare în jurul flamurilor aurii ridicate. Văd, printre altele, un arcaș, un fulger, o bufniță, un lup cu două capete, un corb cu capul în jos, un trident. Fiecare grup este însoțit de unul dintre Proctori. Aceștia sunt singurii care nu au fețele acoperite. Ceilalți poartă măști de ceremonie aurii care le ascund trăsăturile și care seamănă oarecum cu animalele simbol ale Caselor lor. Dacă aș fi știut că așa urmau să stea lucrurile aș fi adus o bombă nucleară. Aceștia sunt Recrutorii, cei mai prestigioși bărbați și femei. Pretorii, Imperatorii, Tribunii, Judecătorii și Guvernatorii stau aici și mă privesc, încercând fiecare să aleagă cel mai bun student pentru Casa lui, încercând să găsească tineri și tinere pe care să-i testeze și să-i instruiască. Cu o singură bombă i-aș fi putut distruge pe cei mai

buni și mai străluciți Aurii din conducere. Poate că asta-i nesăbuința din mine care vorbește.

Recrutarea începe când un băiat uriaș, modificat genetic, este ales pentru Casa fulgerului. Casa Jupiter. Apoi mai multe fete și mai mulți băieți de o frumusețe și o dibăcie fizică nenaturale. Urmează a cincea alegere. Intervievatorul cu fața rotundă, de bebeluș, și cu simbolul picioarelor înaripate plutește spre mine încălțat în cizme aurii. Alături de el plutesc alți câțiva Recrutori din Casa Mercur. Vorbesc ceva în șoaptă între ei înainte să înceapă să-mi pună întrebări.

— Cine sunt părinții tăi? Care sunt realizările familiei tale?

Le povestesc despre falsa mea familie modestă. Unul dintre ei pare să-și amintească de o rudă de-a mea care a murit cu mult timp în urmă. Dar, în ciuda obiecțiilor Proctorului, renunță la mine în favoarea unui alt student care provine dintr-o familie ce deține nouăzeci de mine și are proprietăți pe unul din continentele sudice de pe Marte.

Proctorul Mercur înjură și-mi aruncă un zâmbet rapid.

— Sper să mai fii valabil și data viitoare, îmi spune.

Urmează o fată grațioasă cu un zâmbet batjocoritor. Nu mă pot concentra și, de câteva ori, nu reușesc să văd prea bine cine e selectat. Suntem aranjați ciudat. La a zecea alegere, Proctorul care m-a pocnit în etapa interviurilor plutește spre mine. Este o neînțelegere printre Recrutori. Am doi susținători înfocați, dintre care o femeie la fel de înaltă ca Augustus, cu părul lăsat pe spate, împletit în trei cozi aurii. Al doilea este un bărbat corpolent, nu foarte înalt. E în vârstă. Îmi dau seama de asta după cicatricele și încrețiturile care-i brăzdează mâinile mari. Mâini ce poartă inelul cu Sigiliul Cavalerilor Olimpici. Îl recunosc imediat, chiar fără să-i văd fața. Lorn au Arcos. Cavalerul Furios, al treilea om ca importanță de pe Marte, cel care a ales să slujească Societatea, protejând Uniunea Societății, în loc să vrea să dobândească laurii în politică. Când face semn spre mine, Fitchner rânjește.

Sunt ales al zecelea. Al zecelea din o sută.

18.

Colegii

Simt un gol în stomac când intru în sala de mese împreună cu mulțimea vorbăreață din jurul meu. Încăperea e grandioasă – podele de marmură albă, coloane, un holo-cer care afișează o imagine cu păsări zburând la apusul soarelui. Institutul nu arată deloc cum mă așteptam. Potrivit lui Augustus, cursurile sunt dificile pentru Aurașii ăștia. Scap un hohot de râs. Ia să-i văd cum s-ar descurca un an în mină.

Sunt douăsprezece mese aici, fiecare cu o sută de locuri. Deasupra scaunelor plutesc numele noastre scrise cu litere aurii. Numele meu plutește la dreapta unui capăt de masă. E un loc de onoare. Primul Recrutat. În dreapta numelui meu plutește un lingou. În stânga e un -1. Primul care va obține cinci lingouri o să devină Primus al Casei. Fiecare lingou este o recompensă pentru o faptă de merit. Se pare că punctajele mari pe care le-am obținut la teste constituie primul merit.

— Minunat, un tăios pe cale să devină Primus, aud o voce familiară.

E fata de la admitere. Îi citesc numele. Antonia au Severus. Are o înfățișare crudă – pomeți înalți, un zâmbet superior, ochi în care i se citește batjocura. Părul lung și bogat e atât de auriu de parcă ar fi fost atins de Midas. S-a născut pentru a fi urâtă de ceilalți și pentru a urî. Lângă numele ei plutește un -5. E al doilea punctaj cel mai apropiat de al meu de la masă. Cassius, băiatul pe care l-am cunoscut la testări stă în diagonală față de mine. Un -6 plutește lângă zâmbetul lui larg. Își trece mâna prin păr.

Chiar în fața mea stă un alt băiat. Un -1 și un lingou auriu plutesc lângă numele lui. În timp ce Cassius stă tolănit, acesta, Priam, stă drept ca o lamă. Are un chip de o frumusețe extraordinară. Ochi vioi. Păr aranjat. E la fel de înalt ca mine, dar mai lat în umeri. Nu cred c-am mai văzut o ființă umană mai perfectă. O afurisită de statuie. Nu a fost la Recrutare, îmi dau seama. Este ceea ce se cheamă un Premier, aceștia nu pot fi recrutați. Părinții sunt cei care le aleg Casa. Apoi îmi dau seama

de ce. Mama lui este femeia aceea scandaloasă purtătoare a flamurii Casei Bellona, cea care deține cele două luni ale planetei noastre.

— Soarta ne readuce împreună, chicotește Cassius spre mine. Și Antonia. Draga mea! Se pare că tații noștri au conspirat să ne așeze unul lângă altul.

Antonia îi răspunde zeflemitoare.

— Adu-mi aminte să-i trimit tatei un mesaj de mulțumire.

— Toni! Nu trebuie să fii răutăcioasă, spune el atenționând-o cu degetul. Acum, hai, aruncă-mi un zâmbet ca o păpușă cuminte.

Antonia îi dă un bobârnac peste deget.

— Mai degrabă te arunc pe tine pe fereastră, Cassi.

— Mrrr, face Cassius trimițându-i o bezea, dar ea îl ignoră. Deci așa, Priam, cred că noi doi o să trebuiască să ne purtăm cu delicatețe cu prostuții ăștia, nu?

— Oh, mie îmi par de soi bun, răspunde Priam afectat. Am impresia că ne vom descurca de minune ca echipă.

Amândoi vorbesc cu Accentul Superior.

— Dacă scursurile recrutate nu ne vor trage în jos, bunul meu domn, spune el arătând cu un gest al mâinii spre cei așezați la capătul mesei și începând să-i poreclească. Nasolu', evident de ce. Clovnul, din cauza părului înfoiat atât de ridicol. Buruiană, pentru că, ei bine pentru că e pirpiriu. Ah, și tu ești Scaiete, pentru că ai nasul încovoiat ca un scaiete. Și mărunțelul acela de lângă tipul care arată ca un Bronzaliu, acela e Pietricică.

— Cred că te vor surprinde, spune Priam în apărarea celor din celălalt capăt al mesei. Poate că nu sunt la fel de atletici sau de înalți sau de inteligenți ca mine sau ca tine, dacă inteligența chiar poate fi măsurată cu *acel* test, dar nu cred că sunt indulgent dacă spun că ei vor fi coloana vertebrală a grupului nostru. Sarea pământului, dacă vrei. Soi bun.

Îl văd pe puștiul mărunțel din navetă, Sevro, chiar lângă piciorul mesei. Sarea pământului nu-și face prieteni. Și nici eu, de altfel. Cassius aruncă o privire spre -1-ul de lângă mine. Recunoaște că Priam a obținut un punctaj mai bun decât el, dar se revanșează spunând că n-a auzit niciodată de părinții mei.

— Așadar, dragă Darrow, cum ai trișat? mă întreabă el.

Antonia se uită curioasă spre noi, deși e angajată într-o conversație cu Arria, o puștoaică micuță, toată numai păr cârlionțat și gropițe.

— Ei, haide, omule, râd eu. Au trimis Controlul Calității după mine. Cum aș fi putut trișa? Imposibil. Tu ai trișat? Și tu ai un scor mare.

Vorbesc cu Accentul Mediu. E mai comod decât acel Accent Superior cu care trăncănește bășinosul ăla de Priam.

— Eu? Să trișez! Nu. Doar că nu m-am străduit suficient, se pare, îmi răspunde Cassius. Dacă eram înțelept, aș fi petrecut mai puțin timp cu fetele și mai mult timp învățând, ca tine.

Vrea să-mi spună că dacă s-ar fi străduit, s-ar fi descurcat la fel de bine ca mine. Dar se străduiește prea mult să-mi explice asta. Dacă aș vrea să mi-l fac prieten, l-aș lăsa în pace.

— Tu ai învățat? îl întreb, simțind un impuls subit să-l fac de râs. Eu n-am învățat deloc.

Deodată, o răceală străbate aerul.

N-ar fi trebuit să spun asta. Simt un gol în stomac. *Manierele.*

Fata lui Cassius devine ursuză, iar Antonia zâmbește superior. Priam se încruntă. Dacă îmi doresc o carieră în flotă, atunci o să am nevoie de patronajul tatălui lui Cassius au Bellona. Fiul unui Imperator. Matteo a pompat toate informațiile astea în mine. Cât de repede am uitat. Flota se află acolo unde este puterea. Flota sau guvernarea sau armata. Și pe mine nu mă atrage guvernarea, ca să nu mai spun că genul ăsta de insultă e începutul unui duel. Frica îmi pătrunde în oase când îmi dau seama cât de aproape sunt să încalc limitele. Cassius știe să se dueleze. Eu, în pofida tuturor noilor mele abilități, nu știu. M-ar putea rupe în bucăți și are aerul că exact asta vrea să facă.

— Am glumit, spun aplecându-mi capul spre Cassius. Haide, omule. Cum aș fi putut obține un punctaj așa de mare dacă nu aș fi învățat până mi-au ieșit ochii din cap? Mai bine petreceam mai mult timp făcându-mi de cap, ca tine – până la urmă am ajuns în același loc. Mare brânză am obținut cu tot învățatul meu.

Priam dă din cap aprobator la această ofertă de pace.

— Pun pariu că ți-a dat ceva bătăi de cap, cârâie Cassius dând din cap în semn că-mi acceptă felul ciudat de a-mi cere scuze.

Mă așteptam ca manevra să-l lase rece. Am crezut că mândria o să-l orbească în fața scuzei mele neașteptate. Dar

Auriul poate că e mândru, dar nu e prost. Niciunul dintre ei nu e. Trebuie să țin minte asta.

Apoi, mă comport în așa fel încât Matteo ar fi mândru de mine dacă m-ar vedea. Flirtez cu o fată pe care o cheamă Quinn, mă împrietenesc și glumesc cu Cassius și Priam – care probabil că n-a înjurat nici măcar o dată în viața lui –, dau mâna cu o brută uriașă pe nume Titus, al cărui gât e gros cât coapsa mea. Mă strânge intenționat prea puternic. Rămâne surprins când aproape îi rup mâna, dar la dracu', ce strânsoare puternică are. Tipul e chiar mai înalt decât mine și decât Cassius și are o voce de titan, dar rânjește când își dă seama că strânsoarea mea, dacă nu cumva și altceva, e mai puternică decât a lui. Totuși, e ceva ciudat cu vocea lui. Ceva categoric disprețuitor. Mai fac cunoștință și cu băiatul slăbuț pe care-l cheamă Roque și care arată și vorbește ca un poet. Zâmbește puțin, agale, dar e autentic. Ceva rar.

— Cassius! strigă Julian.

Cassius se ridică în picioare și-l înconjoară cu brațul pe geamănul lui mai slăbuț și mai drăguț. Nu mi-am dat seama până acum, dar sunt frați. Gemeni. Dar nu identici. Julian îmi spusese că fratele lui este în Agea.

— Să știți că Darrow nu e ceea ce pare, le spune Julian celor de la masă, cu un aer serios.

Are un talent aparte de a rosti replicile teatral.

— Doar nu vrei să spui... Cassius își duce mâna la gură.

Îmi trec degetele peste cuțitul pentru friptură.

— Ba da, aprobă Julian solemn.

— Nu, clatină Cassius din cap. Doar nu e suporter *Yorkton*? Julian, spune-mi că nu e. Darrow! Darrow, cum poți? Nu câștigă niciodată vreun meci! Priam, ai auzit chestia asta?

Ridic mâinile într-un gest de scuză.

— E un blestem din naștere, cred. Sunt produsul educației primite. Țin cu cei care pierd.

Reușesc să rostesc asta fără să folosesc un ton batjocoritor.

— Mi-a mărturisit pe navetă.

Julian e mândru că mă cunoaște. E mândru că fratele lui știe că mă cunoaște. Își dorește aprobarea lui Cassius. Cassius nu e nici el indiferent la chestia asta, îi face un mic compliment și Julian pleacă de lângă locul Recruților superiori și se duce la locul lui de lângă Recruții medii, pe la jumătatea mesei, cu un

zâmbet mulțumit și cu umerii drepți. Nu-l credeam pe Cassius un tip atât de drăguț.

Dintre toți cei pe care i-am cunoscut numai Antonia mă antipatizează vădit. Nu mă privește la fel ca ceilalți de la masă. Din partea ei nu simt decât un dispreț distant. Acum râde și flirtează cu Roque, iar în clipa următoare îmi simte privirea și devine brusc țeapănă. Sentimentul e reciproc.

Dormitorul meu e de vis. Un toc auriu încadrează fereastra cu vedere spre o vale. Așternuturile sunt din mătase și satin. Mă întind în pat când apare un maseur Roz care, timp de o oră, îmi frământă toți mușchii. Puțin mai târziu apar și trei fete Roz, gata să-mi satisfacă nevoile. Le trimit la Cassius în cameră. Ca să-mi domolesc tentația, fac un duș rece și mă cufund în holo-experiența unui sondor din colonia minieră Corint. Sondorul Iadului din holo-experiență e mai puțin talentat decât eram eu, dar huruitul, căldura simulată, întunericul și șerpii mă liniștesc atât de mult încât îmi leg în jurul capului vechea zdreanță stacojie.

Sosește mai multă mâncare. Augustus doar dădea din gură. Scotea numai exagerări pe goarnă. Asta e versiunea lor pentru greutăți. Mă simt vinovat când adorm cu burta plină, strângând în palmă medalionul cu floarea lui Eo. În seara asta familia mea va merge la culcare flămândă. Îi șoptesc numele. Scot inelul de nuntă din buzunar și îl sărut. Simt iarăși durerea. Mi-au luat-o. Dar și ea s-a lăsat. M-a părăsit. M-a lăsat pradă lacrimilor și durerii și dorului. A plecat ca să-mi stârnească mânia, și nu mă pot abține să n-o urăsc pentru o clipă, chiar dacă dincolo de clipa aceea nu e decât dragoste.

— Eo, șoptesc, și medalionul se închide.

19.

Trecerea

Mă trezesc vomitând. Un al doilea pumn mă lovește direct în stomac. Apoi un al treilea. Mi s-a golit stomacul de tot și acum icnesc după aer. Mă înec în propria-mi vomă. Tușesc. Horcăi. Încerc să mă târăsc într-o parte. Mâna unui bărbat mă apucă de

păr și mă izbește de zid. Dumnezeule, e al dracului de puternic. Și are mai multe degete decât e normal. Încerc să ajung la inelul-cuțit, dar deja sunt târât pe hol. N-am fost niciodată bruscat așa; chiar și noul meu corp se resimte din cauza loviturilor. Sunt patru, toți îmbrăcați în negru – Corbi, ucigașii. M-au descoperit. Știu cine sunt. S-a terminat. S-a terminat totul. Chipurile lor sunt niște cranii lipsite de expresie. Poartă măști. Îmi scot de la centură cuțitul pe care l-am luat din sala de mese și sunt pe cale să-l înjunghii pe unul dintre ei în vintre. Dar văd o scânteiere aurie la încheieturile lor și apoi mă lovesc cu toții până când dau drumul cuțitului. E un test. Lovirea unei persoane de o Culoare superioară este autorizată de cel care le-a înmânat brățările. Nu mi-au descoperit secretul. E un test. Asta e. Un test.

Ar fi putut doar să mă imobilizeze. Există un motiv pentru care m-au bătut. Este ceva ce majoritatea Auriilor n-au experimentat niciodată. Așa că aștept. Mă chircesc și-i las să mă lovească. Când dau semne că nu mai rezist, cei patru cred că și-au îndeplinit misiunea. Într-un fel au făcut-o, în momentul în care se declară mulțumiți, sunt praf.

Sunt târât pe coridor de bărbați care au aproape trei metri înălțime. Îmi acoperă capul cu un sac. Nu se folosesc de tehnologie ca să mă înspăimânte. Mă întreb câți dintre ceilalți puști au mai experimentat înainte o asemenea forță fizică? Câți dintre ei au fost dezumanizați? Sacul miroase a moarte și a pișat, iar ei mă târăsc mai departe. Mă pufnește râsul. Parcă aș fi în nenorocitul ăla de costum-prăjitor. Apoi primesc un pumn direct în piept și mă prăbușesc icnind.

Acoperământul de pe cap are instalat un fel de sistem de sunet. Nu respir zgomotos, dar îmi aud sunetul respirației mult mai puternic decât ar fi normal. Sunt peste o sută de studenți aici. Mai sunt o mulțime care suferă același tratament în momentul ăsta, dar nu aud nimic. Nu vor să-i aud pe ceilalți. Ar trebui să cred că sunt singur, că aici Culoarea mea nu înseamnă nimic. Culmea, mă simt jignit de faptul că au îndrăznit să mă lovească. Nu știu că sunt un blestemat de Auriu? Scot un hohot de râs. Eficientă păcăleală.

Sunt ridicat și apoi aruncat brutal pe podea. Simt o vibrație și miros de combustibil. Nu peste mult timp zburăm. Din cauza sacului care îmi acoperă capul sunt dezorientat. Nu-mi dau

seama în ce direcție mergem, și nici cât de mult ne-am înălțat. Zgomotul respirației mele șuierătoare devine insuportabil. Cred că sacul are și un dispozitiv de filtrare a oxigenului, pentru că simt că încep să mă sufoc. Totuși, nu e mai rău decât într-un costum-prăjitor.

Trece un timp. O oră? Două? Aterizăm. Sunt târât de picioare. Mă izbesc cu capul de pietre. Abia după multă vreme îmi scot sacul de pe cap și văd că am fost adus într-o încăpere din piatră, goală, slab luminată. Cineva este deja aici. Corbii mă dezbracă de haine și de prețiosul meu pandantiv cu Pegas. Apoi pleacă.

— Ți-e frig, Julian?

Chicotesc stând în picioare și descleștându-mi mâna stângă de pe bandana roșie și murdară de Sondor al Iadului. Vocea mi se aude cu ecou. Suntem amândoi dezbrăcați. Mă prefac că șchiopătez cu piciorul drept. Îmi dau seama ce înseamnă toate astea.

— Darrow, tu ești? mă întreabă Julian. Te simți bine?

— Perfect. Doar că mi-au paradit piciorul drept, mint eu.

Se sprijină în mâna stângă și se ridică și el în picioare. Mâna stângă îi e mai puternică. Văzut la lumină, pare înalt și plăpând. Ca fânul aplecat. Totuși, am încasat mai multe șuturi și lovituri decât el, mult mai multe. S-ar putea să am niște coaste rupte.

— Ce crezi că înseamnă toate astea? mă întreabă el.

— Trecerea, evident.

— Înseamnă că ne-au mințit. Ne-au spus că o să fie mâine.

Balamalele ruginite scârțâie când ușa groasă de lemn se deschide și Proctorul Fitchner dă buzna făcând baloane din gumă de mestecat.

— Proctore! Domnule, ne-ați mințit, protestează Julian, dându-și pe spate părul care-i vine în ochi.

Fitchner se mișcă lenevos, dar ochii-i sunt ageri ca ai unei pisici.

— Minciuna presupune prea mult efort, mormăie el leneș.

— Bine, dar... cum îndrăzniți să ne tratați așa? izbucnește Julian. Știți cine e tatăl meu. Iar mama este Legate. Vă pot acuza oricând de agresiune. Și l-ați rănit și pe Darrow la picior!

— E ora 1 a.m., bolovanule. E deja mâine, spune Fitchner făcând încă un balon de gumă. În plus, sunteți doi. Și vai, avem un singur loc disponibil.

Ne aruncă pe podeaua murdară de piatră un inel de aur cu blazonul lupului lui Marte și un scut cu steaua Institutului pe el.

— Aș putea fi ambiguu, dar nu păreți niște băieți cu mintea prea luminată. Numai unul dintre voi poate să iasă viu de aici.

Pleacă pe unde a venit. Ușa scârțâie și apoi se trântește. Julian tresare la auzul sunetului. Eu nu. Ne holbăm amândoi la inel și am o senzație de greață la gândul că sunt singurul din încăpere care-și dă seama ce s-a întâmplat.

— Ce-și închipuie că fac? mă întreabă Julian. Se așteaptă să…

— Să ne omorâm unul pe celălalt? îi termin eu propoziția. Da. Asta așteaptă, îi spun în ciuda nodului care mi s-a pus în gât.

Îmi strâng pumnii. Simt inelul de nuntă al lui Eo pe deget.

— Am de gând să port inelul ăsta, Julian. O să mă lași să-l iau?

Sunt mai voinic decât el. Nu și la fel de înalt. Dar asta nu contează. Nu are nicio șansă.

— *Trebuie să-l am, Darrow,* șoptește el ridicând privirea. Fac parte din Familia Bellona. Nu mă pot duce acasă fără el. Știi cine suntem noi? Tu te poți duce acasă fără să te simți rușinat. Eu nu pot. Am mai multă nevoie de el decât tine!

— Nu mergem acasă, Julian. Numai unul dintre noi va ieși viu de-aici. Ai auzit ce-a spus.

— Nu ne-ar face asta…, spune el ezitând.

— Nu?

— Te rog. Te rog, Darrow. Du-te acasă. Nu ai nevoie de asta așa cum am eu. Nu ai nevoie. Cassius… s-ar simți atât de rușinat dacă nu reușesc. N-aș mai putea să dau ochii cu el. Toți membrii familiei mele sunt însemnați. Tata este Imperator. Imperator! Dacă fiul nu reușește nici măcar să depășească Trecerea… ce-o să creadă soldații lui?

— Te-ar iubi în continuare. Al meu așa ar face.

Julian clatină din cap. Trage aer în piept și își îndreaptă spatele.

— Sunt Julian au Bellona din Familia Bellona, bunul meu domn.

Nu vreau să fac asta. Nu pot exprima în cuvinte cât de mult îmi doresc să nu-i fac niciun rău lui Julian. Dar când a contat vreodată ce-mi doresc eu? Poporul meu are nevoie de asta. Eo și-a sacrificat fericirea și viața. Îmi pot și eu sacrifica dorințele. Îl pot sacrifica pe prințișorul ăsta slăbănog. Îmi pot sacrifica până și sufletul.

Fac un prim pas spre Julian.

— Darrow…, șoptește el.

Darrow era bun la suflet în Lykos.

Eu nu sunt. Mă urăsc din cauza asta. Cred că plâng, pentru că nu mai văd limpede.

Regulile, manierele și principiile morale ale societății sunt date la o parte. Nu e nevoie decât de o încăpere de piatră și de doi oameni care-și doresc același lucru. Totuși, trecerea nu e instantanee. Chiar și după ce-i trag una în față lui Julian și sângele lui îmi mânjește pumnii, tot nu seamănă a luptă. Încăperea e tăcută. Bizar. Mă simt nepoliticos lovindu-l. De parcă m-aș preface. Simt piatra rece sub tălpi. Mă furnică pielea. Îmi aud ecoul respirației.

Vor să-l omor pentru că nu a avut rezultate bune la teste. E un dezechilibru. Sunt secera lui Darwin. Natura care se debarasează de pleavă. Nu știu să ucid. N-am mai ucis niciodată un om. N-am nicio lamă, niciun baston, niciun arzător. Pare imposibil că aș putea să-i vărs sângele acestui băiat făcut din carne și mușchi, doar cu mâinile goale. Aș vrea să râd și Julian să facă același lucru. Sunt un copil dezbrăcat care pălmuiește un alt copil dezbrăcat într-o încăpere rece. Șovăiala lui e evidentă. Își mișcă picioarele de parcă ar încerca să-și amintească un dans. Dar când își înalță cotul la nivelul ochilor mei, intru în panică. Nu-i cunosc stilul de luptă. Mă lovește fără vlagă, într-o manieră necunoscută, artistică. Este nesigur, lent, dar pumnul lui timid mă izbește în nas.

Mă cuprinde furia.

Îmi amorțește fața. Inima îmi bubuie. Mi-o simt în gât. Îmi fierbe sângele în vine.

Îi rup nasul dintr-o lovitură. Dumnezeule, ce mâini puternice am.

Se vaită și se repede spre mine, prinzându-mi brațul într-un unghi ciudat. Brațul îmi trosnește. Mă folosesc de frunte. Îi dau un cap în nas. Îl prind de ceafă și îi mai dau un cap în gură. Nu se poate elibera din strânsoare. Îl pocnesc iar. Ceva trosnește. Părul mi se năclăiește de sânge și scuipat. Dinții lui îmi zgârie scalpul. Fac un pas în spate de parcă aș dansa, mă balansez pe piciorul stâng, mă aplec înainte și-mi reped cu toată forța pumnul drept în pieptul lui. Pumnii mei de Sondor al Iadului îi fac praf sternul lui fortificat.

Se aude un icnet șuierător. Și un trosnet, ca și cum aș fi rupt o surcică.

Se clatină și cade pe spate. Am amețit din cauza loviturilor pe care i le-am dat cu capul. Văd roșu. Văd dublu. Mă împleticesc spre el. Lacrimile îmi brăzdează obrajii. Se chircește. Când îl apuc de părul auriu, îmi dau seama că e deja flasc. Ca o pană moale de aur. Sângele îi șiroiește din nas. E tăcut. Nu mai mișcă. Nu mai zâmbește.

Șoptesc numele soției mele când mă las la pământ și-i cuprind capul în brațe. Chipul lui s-a transformat într-un boboc roșu de floare.

Partea a III-a

Auriu

*„Asta e lama ta curbată, fiule. O să scobească
în măruntaiele pământului pentru tine.
Păstreaz-o ascuțită și dacă vreodată o să rămâi
înțepenit între burghie, o să-ți salveze viața cu prețul
unui membru.” Așa mi-a zis unchiul meu.*

20.

Casa Marte

Mă uit cu sufletul împietrit la băiatul distrus. Nici Cassius nu l-ar recunoaște pe Julian acum. Simt că mi s-a deschis o prăpastie în inimă. Mâinile îmi tremură în timp ce sângele se scurge de pe ele peste pietrele reci. Râuri de sânge de-a lungul Sigiliilor aurii. Sunt un Sondor al Iadului, dar când lacrimile se duc, încep să suspin. Sângele lui Julian îmi picură de pe genunchi peste pielea fără niciun fir de păr. E roșu. Nu auriu. Mă las în genunchi aplecându-mă și atingând cu fruntea piatra și plâng în hohote până când oboseala îmi umple pieptul.

Când mă trezesc, el e tot mort.

Ceva nu e bine.

Credeam că Societatea se joacă doar cu sclavii. Greșit. Julian nu a avut aceleași rezultate ca mine la teste. Fizic vorbind, nu era la fel de capabil ca mine. Așa că a fost mielul de sacrificiu. O sută de studenți în fiecare Casă și ultimii cincizeci sunt acolo doar pentru a fi omorâți de primii. A fost doar un nenorocit de test… pentru mine. Nici măcar Familia Bellona, oricât ar fi ea de puternică, nu și-a putut proteja fiul mai puțin înzestrat. Și *asta* era și ideea.

Mă urăsc.

Știu că ei m-au obligat să fac asta, dar tot mi se pare că eu am fost cel care a ales. Ca atunci când am tras-o pe Eo de picioare și i-am rupt coloana firavă. Dar ce altceva aș fi putut face pentru ea? Procedează așa pentru a ne învăța să trăim cu vinovăția.

N-am cu ce să șterg sângele, aici sunt doar pietre și cele două trupuri goale. Asta nu e ceea ce sunt, ceea ce vreau să fiu. Eu vreau să fiu un tată, un soț, un dansator. Lăsați-mă să sap în pământ. Lăsați-mă să cânt cântecele neamului meu, să sar, să mă învârt și să alerg de-a lungul zidurilor. N-aș cânta niciodată cântecul interzis. Aș munci. M-aș pleca. Lăsați-mă să mă spăl pe mâini de pământ, nu de sânge. Nu vreau decât să trăiesc alături de familia mea. Eram destul de fericiți.

Libertatea costă prea mult.

Dar Eo nu credea asta.

Blestemată să fie.

Aștept, dar nimeni nu vine să vadă dezastrul pe care l-am făcut. Ușa e deschisă. Îi închid ochii lui Julian, îmi pun inelul de aur pe deget și merg dezbrăcat prin coridorul înghețat. E pustiu. O lumină îndepărtată mă conduce pe scările ce par că nu se mai termină. Din tavanul tunelului subteran se scurge apă. Încerc să mă curăț, dar nu reușesc decât să-mi întind sângele pe piele, diluându-l. Nu pot să scap de ceea ce am făcut, indiferent cât de mult mă îndepărtez prin tunel. Sunt singur cu păcatul meu. De asta sunt ei cei care stăpânesc. Războinicii însemnați știu că faptele întunecate le duci cu tine toată viața. N-ai cum să scapi de ele. Dacă cineva vrea să conducă, trebuie să le poarte cu sine. Asta e prima lor lecție. Sau poate prima lecție era că cei slabi nu merită să trăiască.

Îi urăsc, dar îi înțeleg.

Câștigă. Poartă-ți vina. Condu.

Vor să fiu nemilos. Vor să am o memorie scurtă.

Dar eu am fost crescut altfel.

Semenii mei nu cântă decât despre amintiri. Așa că o să-mi amintesc această moarte. O să mă apese mai mult decât pe ceilalți studenți și asta nu trebuie să se schimbe. Nu pot să ajung ca ei. O să țin minte că fiecare păcat, fiecare moarte, fiecare sacrificiu e pentru libertate.

Oare o să pot îndura următoarea lecție?

Pot să pretind că sunt la fel de rece ca Augustus? Acum știu de ce nici măcar n-a clipit când au spânzurat-o pe soția mea. Și încep să înțeleg de ce Auriii sunt cei care conduc. Ei pot să facă ceva ce eu nu pot.

•

Deși acum sunt singur, știu că în curând o să mă întâlnesc și cu alții. Deocamdată vor să-mi accept vinovăția. Vor să fiu singur și să jelesc pentru ca atunci când o să mă întâlnesc cu ceilalți, cu învingătorii, să mă simt ușurat. Crimele ne vor uni, iar a sta în compania învingătorilor o să fie balsamul care o să-mi alunge vinovăția. Nu-mi iubesc colegii, dar o să cred că-i iubesc. O să-mi doresc să primesc de la ei alinare și o să vreau să fiu asigurat că nu sunt rău. Și ei vor dori același lucru. Scopul este să devenim o familie – o familie cu secrete murdare.

Aveam dreptate.

Tunelul mă conduce spre ceilalți. Primul pe care-l văd e Roque, poetul. Îi sângerează ceafa. Cotul drept îi lucește de sânge. Nu credeam că e capabil să ucidă pe cineva. Al cui e sângele? Are ochii roșii de plâns. Apoi o găsim pe Antonia. Ca și noi, e dezbrăcată; se mișcă asemenea unei nave aurii, alunecând tăcută și distantă. Urme de pași sângerii rămân unde calcă.

Mă îngrozește întâlnirea cu Cassius. Sper că a murit, pentru că mi-e frică de el. Îmi amintește de Dancer – arătos, vesel și, cu toate astea, ca un dragon care abia așteaptă să iasă la suprafață. Dar nu de asta mă tem. Mă tem pentru că are un motiv să mă urască și să vrea să mă ucidă. În viața mea, nimeni până acum nu a avut un astfel de motiv. Nimeni nu m-a *urât* niciodată. El o s-o facă dacă află ce s-a-ntâmplat. Apoi îmi dau seama. Cum ar putea fi constituită o Casă cu astfel de secrete? Nu s-ar putea. Cassius o să știe că cineva de-aici i-a ucis fratele. Și alții au pierdut prieteni și astfel casa o să se devoreze pe sine. Societatea a făcut asta intenționat; vor haos. O să fie al doilea test. Conflictul tribal.

Ne întâlnim cu ceilalți supraviețuitori într-o sală de mese tăiată în piatră și dominată de o masă de lemn lungă. Camera e luminată de torțe. Aerul nopții intră prin ferestrele deschise. Seamănă cu ceva din poveștile de demult. Din vremurile numite Medievale. În capătul camerei lungi e un soclu pe care stă o piatră imensă; în centru are gravată o mână aurie de Primus și e

flancată de tapiserii aurii și negre. Pe tapiserii este reprezentat un lup care urlă amenințător. Mâna de Primus este cea care o să distrugă această Casă. Fiecare dintre acești prințișori și prințese se vor gândi că merită onoarea de a conduce Casa. Dar numai unul va putea s-o facă.

Merg ca o fantomă alături de ceilalți, alunecând pe lângă zidurile de piatră a ceea ce pare a fi un castel uriaș. Există o cameră în care ne putem spăla.

Un canal aduce apă înghețată de-a lungul podelei reci. Sângele se amestecă cu apa și se scurge undeva prin dreapta, până dispare în piatră. Mă simt ca un fel de spectru prins într-un tărâm de ceață și piatră.

Într-o sală de arme aproape goală ne așteaptă uniforme negre cu auriu. Fiecare student își găsește hainele legate cu o etichetă pe care îi e trecut numele. Pe gulere și mâneci se găsește un simbol auriu cu un lup care urlă. Îmi iau hainele și mă îmbrac, singur într-un soi de cameră de depozitare. Acolo mă las într-un colț și plâng, nu din cauza lui Julian, ci din cauza acestui loc atât de rece și tăcut. E atât de departe de casă.

Mă găsește Roque. Arată bine în uniformă – zvelt ca un spic de grâu în toiul verii, cu obrajii înalți și ochii blânzi; dar are fața palidă. Stă așezat pe vine în fața mea câteva minute și-apoi se întinde spre mine și mă prinde de mână. Mă smucesc, dar nu-mi dă drumul până când nu-l privesc în ochi.

— Dacă ești aruncat în adâncuri și nu înoți, te îneci, zice el ridicându-și sprâncenele subțiri. Așa că înotăm în continuare, nu?

Îmi șterg o lacrimă și mă forțez să chicotesc.

— Logică de poet.

— Asta nu contează prea mult, dă el din umeri. Așa că o să-ți dau fapte, frățioare. Ăsta-i sistemul. Culorile inferioare își fac copiii cu ajutorul catalizatorilor. Nașteri rapide, uneori travaliul este indus după doar cinci luni de sarcină. În afara Obsidienilor, doar *noi* așteptăm nouă luni să ne naștem. Mamele noastre nu primesc nici catalizatori, nici sedative sau substanțe nucleice. Te-ai întrebat vreodată de ce?

— Pentru ca produsul final să fie pur.

— Și pentru ca natura să aibă o șansă să ne ucidă. Consiliul de Control al Calității e ferm convins că 13,6213 la sută dintre toți copiii Aurii ar trebui să moară înainte să împlinească un an.

Uneori fac în așa fel încât realitatea corespunde acestui număr. De ce? zice el, deschizându-și brațele. Pentru că civilizația, cred ei, slăbește procesul de selecție naturală. Fac ei treaba naturii pentru ca noi să nu devenim o rasă slabă. Trecerea, se pare, e o continuare a acestei politici. Doar că noi suntem uneltele pe care le folosesc. *Victima*... mea, fie-i țărâna ușoară, era un prost. Provenea dintr-o familie fără valoare, nu avea *spirit, inteligență* sau *ambiție,* zice el apăsând cuvintele și oftând, nu împărtășea niciuna dintre valorile Consiliului. Există un motiv pentru moartea lui.

A existat un motiv pentru care Julian trebuia să moară?

Roque știe ce face pentru că mama lui e în Consiliu. O detestă pe maică-sa și abia atunci îmi dau seama că ar trebui să-mi placă de el. Mai mult decât atât, găsesc un refugiu în cuvintele lui. Nu e de acord cu regulile, dar le respectă. Deci se poate. Pot și eu să fac același lucru până capăt destulă putere ca să le schimb.

— Ar trebui să ne alăturăm celorlalți, spun eu ridicându-mă în picioare.

În sala de mese, numele noastre scrise cu litere aurii plutesc deasupra scaunelor. Rezultatele testelor au dispărut. Numele noastre au apărut și sub mâna de Primus, pe piatra neagră. Plutesc, aurii, înspre mâna aurită. Eu sunt cel mai aproape, dar mai am încă mult de parcurs.

Câțiva dintre studenți plâng adunați în grupuri mici de-a lungul mesei de lemn. Alții stau sprijiniți de zid, cu capul în mâini. O fată care șchioapătă își caută prietena. Antonia se uită în gol peste masa la care micul Sevro s-a așezat și mănâncă. Sincer să fiu, mă mir că a supraviețuit. E micuț și a fost al nouăzeci și nouălea și ultimul ales. Conform regulilor enunțate de Roque, ar fi trebuit să fie mort.

Titus, uriașul, e viu și plin de vânătăi. Pumnii lui arată ca tocătorul murdar al unui măcelar. Se ține arogant la distanță de ceilalți, rânjind de parcă totul n-ar fi fost decât o minunată distracție. Roque vorbește în șoaptă cu fata care șchioapătă, Lea. Fata cade plângând și își aruncă inelul. Arată ca o căprioară, cu ochii mari și strălucitori. El stă lângă ea și o ține de mână. E un soi de liniște-n Roque care-l face unic în toată încăperea. Mă-ntreb cât de împăcat părea în timp ce-l sugruma

pe celălalt puști până la moarte. Îmi tot scot și îmi pun inelul la loc pe deget.

Cineva mă plesnește din spate ușor peste cap.

— *Hei,* frățioare.

— Cassius, dau eu din cap.

— Îți aplaud victoria. Îmi făceam griji că numai creierul e de tine, râde Cassius.

Buclele lui aurii nu sunt nici măcar ciufulite. Îmi pune o mână pe umeri și se uită prin cameră încrețindu-și nasul. Mimează nonșalanța, dar îmi dau seama că e îngrijorat.

— Ah. Există ceva mai urât decât mila de sine? Atâtea bocete.

Se strâmbă și-mi arată o fată cu nasul spart.

— Iar ea a devenit îngrozitor de neplăcută. Nu că înainte era cine știe ce de capul ei. Nu? Nu?

Am uitat să vorbesc.

— Ești traumatizat, omule? Ți-au tăiat piuitul?

— Nu prea-mi arde de glume acum, zic. Am încasat câteva în cap. Și am și umărul cam zdruncinat. Nu prea sunt obișnuit cu așa ceva.

— Umărul se poate rezolva ușor. Hai să-l punem la loc. Mă apucă ușor de umărul dislocat, trage și-l pune la loc în articulație înainte să apuc să protestez. Icnesc de durere. Cassius chicotește.

— Excelent. Excelent, zice și mă plesnește peste același umăr. O mână de ajutor, te rog?

Îmi întinde mâna stângă. Degetele dislocate arată ca niște fulgere. I le trag la loc. Râde în fața durerii fără să știe că pe sub unghii am sângele fratelui său. Încerc să-mi liniștesc respirația.

— L-ai văzut pe Julian, omule? mă întreabă într-un sfârșit. Cum Priam nu se vede pe nicăieri, vorbește cu Accentul Mediu.

— Nu.

— Mda. Puștiul probabil că încearcă să nu fie prea dur. Tata ne-a învățat Arta Tăcută, Kravat. Julian e desăvârșit. Crede că eu sunt mai bun, se-ncruntă Cassius, crede că sunt mai bun la orice, ceea ce e de înțeles. Trebuie doar să-l pornești. Că tot vorbeam, cu cine te-ai caftit?

Mi se strânge stomacul.

Inventez o minciună și e una bună. Vagă și plictisitoare. Oricum, nu vrea acum decât să vorbească despre sine. Până la urmă, Cassius pentru asta s-a născut. Sunt cam cincisprezece

puști aici care au aceeași strălucire tăcută în ochi. Nu e răutate. Doar nerăbdare. Iar ăștia sunt cei cu care trebuie să fiu atent pentru că sunt niște criminali înnăscuți.

Uitându-mă în jur, e ușor să-mi dau seama că Roque avea dreptate. N-au fost multe bătăi dure. A fost selecție naturală forțată. Cei de jos au fost măcelăriți de cei de sus. Aproape nimeni nu a fost grav rănit cu excepția a doi Recruți Inferiori. Selecția naturală are uneori surprizele ei.

Cassius zice că lupta lui a fost ușoară. A procedat cum trebuie, a fost corect și rapid. I-a distrus traheea la zece secunde de la începutul luptei, cu o lovitură precisă. Degetele au căzut cam ciudat, totuși. *Excelent.* L-am transformat în cadavru pe fratele celui mai bun ucigaș. Groaza se instalează adânc în mine.

Cassius e din ce în ce mai tăcut când intră Fitchner și ne ordonă să ne așezăm la masă. Unul câte unul, cele cincizeci de scaune se umplu. Și încetul cu încetul fața lui se întunecă pe măsură ce șansele ca Julian să vină la masă dispar. Când și ultimul scaun se ocupă, rămâne nemișcat. Emană o furie rece. Nu arzătoare, cum m-aș fi așteptat. Antonia, care stă de cealaltă parte a mesei, în fața mea, e cu ochii pe el. Poate să vorbească, dar nu-i zice nimic. Nu-i consolezi pe cei ca el. Și nici nu credeam că ea e genul care să încerce.

Julian nu e singurul care lipsește. Arria, toată numai gropițe și bucle, zace inertă pe o podea rece undeva. Și Priam a dispărut. Perfectul Priam Premierul, moștenitorul lunilor lui Marte. Am auzit că a fost Prima Sabie din Sistemul Solar la categoria lui de vârstă. Un duelist fără egal. Cu pumnii goi presupun că nu era așa mortal. Mă uit la fețele obosite. Cine dracu' l-a omorât? Consiliul a gafat rău la faza asta și pun pariu că maică-sa o să facă un scandal monstru pentru că el sigur nu trebuia să moară.

— Îi risipim pe cei mai buni dintre noi, murmură Cassius cadențat.

— Salut, căcăcioși mici.

Fitchner cască și-și pune picioarele pe masă.

— Acum, poate că v-a lovit deja ideea că am putea denumi Trecerea, mai curând – Sortarea.

Se scarpină între picioare cu teaca briciului.

Manierele lui sunt mai proaste ca ale mele.

— Și poate credeți că e o risipă de Aurii buni, dar ați fi idioți să credeți că lipsa a cincizeci de copii ne-ar afecta cu ceva. Există mai mult de un milion de Aurii pe Marte. Mai mult de o sută de milioane în sistemul solar. Nu toți ajung Războinici Însemnați, nu?

Și, dacă în continuare ideea vi se pare detestabilă, gândiți-vă că spartanii omorau mai bine de zece la sută dintre copiii care li se nășteau; natura mai omora încă treizeci la sută. Pe lângă ei, noi suntem niște afurisiți de umanitari. Din cei șase sute de studenți care au rămas, majoritatea fac parte din primii unu la sută dintre aplicanți. Din cei șase sute de studenți care au murit, aproape toți făceau parte din ultimii unu la sută dintre aplicanți. Nu s-a făcut nicio risipă.

Chicotește și se uită la cei din jurul mesei surprinzător de mândru.

— Cu excepția idiotului ăla de Priam. Da. E o lecție în asta pentru toți. Era un băiat minunat – frumos, puternic, un geniu care a studiat zi și noapte cu o mulțime de meditatori. Dar era răsfățat. Și cineva, n-o să spun cine pentru că asta ar elimina distracția din întreaga activitate, dar cineva l-a pus la pământ peste o piatră și l-a călcat pe trahee până a murit. Și asta a durat ceva.

Își pune mâinile la ceafă.

— Acum! Asta e noua voastră familie. Casa Marte – una dintre cele douăsprezece Case. Nu, nu sunteți speciali pentru că locuiți pe Marte și sunteți în Casa Marte. Cei din Casa Venus de pe Venus nu sunt nici ei speciali. Doar că se potrivesc Casei. Înțelegeți ideea. După Institut, căutați ucenicie – să sperăm, la familiile Bellona, Augustus sau Acros, dacă vreți să mă faceți mândru pe mine. Foști absolvenți ai Casei Marte v-ar putea ajuta să găsiți aceste ucenicii, v-ar putea lua ei înșiși ca ucenici sau poate că o să fiți atât de buni că nu o să aveți nevoie de ajutorul nimănui.

Un lucru însă să fie clar. Acum sunteți copii. Copii mici și proști. Părinții v-au dat tot ce-ați avut nevoie. Alții v-au șters la cur. Au gătit pentru voi. Au fost la război în locul vostru. V-au învelit năsucurile în fiecare noapte. Ruginiii încep să sape înainte să fi apucat să fută; vă construiesc orașele, vă găsesc combustibilul și vă adună rahatul. Rozaliii învață arta de a satisface pe cineva înainte să învețe să se radă. Obsidienii au

cea mai afurisită viață pe care v-o puteți imagina – nimic altceva decât gheață, oțel și durere. Sunt născuți pentru ceea ce fac și se antrenează de mici pentru asta. Voi, prințișori și prințese, n-a trebuit decât să semănați cu versiunile în miniatură ale lui mami și tati, să învățați maniere, să cântați la pian, să călăriți și să faceți sport. Dar acum aparțineți Institutului, Casei Marte, Prefecturii de pe Marte, Culorii voastre, Societății. Bla. Bla.

Zâmbetul lui Fitchner e leneș. Mâinile venoase i se odihnesc pe burdihan.

— În seara asta ați făcut în sfârșit ceva singuri. Ați bătut un copil la fel ca și voi. Dar asta valorează la fel de mult ca pârțul unei târfe Roz. Mica noastră Societate se clatină pe vârful unul ac. Celelalte Culori v-ar scoate inimile afurisite din piept. Și-apoi sunt Argintiii. Arămiii. Albaștrii. Credeți c-o să fie loiali unei adunături de bebeluși? Credeți că Obsidienii o să-i urmeze pe niște rahați ca voi? Ucigașii ăia de copii v-ar face sclavii lor sexuali dacă ar vedea vreo slăbiciune. Așa că nu trebuie să arătați niciuna.

— Și ce, Institutul ar trebui să mă facă pe mine dur? strigă uriașul Titus.

— Nu, dobitoc uriaș. Ar trebui să te facă deștept, crud, înțelept și puternic. Ar trebui să te îmbătrânească vreo cincizeci de ani în zece luni și să-ți arate ce-au făcut strămoșii tăi pentru a-ți oferi acest imperiu. Pot să continui?

Fitchner face un balon de gumă.

— Acum, Casa Marte.

Se scarpină cu mâna lui subțire pe burtă.

— Da. Avem o Casă mândră, care ar putea sta chiar lângă unele dintre Familiile Vechi. Avem Politicieni, Praetori, Judecători. Actualul ArhiGuvernator de pe Mercur și Europa, un Tribun, o duzină de Praetori, doi Judecători, un Imperator al unei flote. Chiar și Lorn au Arcos din familia Arcos, a treia cea mai puternică familie de pe Marte, pentru cei care nu țin scorul, ține legătura cu noi.

Toți acești Suspuși caută talente noi. V-au ales pe voi dintre toți candidații pentru a umple registrul. Impresionați-i pe acești oameni importanți, bărbați și femei, și o să obțineți o ucenicie. Câștigați și o să vă puteți alege în ce Casă sau Familie Veche vă faceți ucenicia; poate o să vă vrea însuși Arcos. Dacă se întâmplă asta, o să avansați repede spre statut, faimă și putere.

Mă aplec în față.

— Să câștigăm? întreb. Ce e de câștigat?

Zâmbește.

— În momentul de față vă aflați într-o vale terraformată izolată, în sudul extrem al Valles Marineris. În această vale sunt douăsprezece Case în douăsprezece castele. După cursurile de orientare de mâine, o să vă războiți cu ceilalți studenți pentru a domina această vale cu tot ce aveți la îndemână. Considerați că este un studiu de caz despre ce înseamnă să cucerești și să conduci un imperiu.

Se-aud murmure de entuziasm. E un joc. Și eu care credeam că o să studiem doar în sălile de curs.

— Și dacă ești Primus al Casei câștigătoare? întreabă Antonia răsucindu-și cu un deget buclele aurite.

— Atunci bine ai venit pe calea gloriei, draga mea. Bine ai venit pe calea faimei și puterii.

Așadar, trebuie să fiu Primus.

Mâncăm o cină simplă. După ce pleacă Fitchner, Cassius iese în evidență cu vocea lui rece, plină de umor negru.

— Haideți să jucăm un joc, prieteni. Fiecare o să spună pe cine a omorât. Încep eu. Nexus au Celintus. Îl cunoșteam de când eram copii, la fel cum îi știu pe unii dintre voi. I-am rupt traheea cu degetele.

Nimeni nu spune nimic.

— Haideți. Familiile n-ar trebui să aibă secrete.

În continuare niciun răspuns.

Sevro pleacă primul, arătând clar cât de puțin îi pasă de jocul lui Cassius. E primul care termină de mâncat. Primul care se duce la culcare. Aș vrea să-l urmez. În schimb, fac conversație cu pașnicul Roque și masivul Titus, după ce Cassius renunță la joc și se retrage și el. E imposibil să-ți placă de Titus. N-are niciun pic de umor, dar totul e o glumă pentru el. E ca și când și-ar bate joc de mine, de toată lumea, chiar dacă numai zâmbește. Vreau să-l lovesc, dar nu-mi dă niciun motiv. Tot ce spune e inofensiv. Cu toate astea, îl urăsc. Se poartă cu mine ca și când n-aș fi om; sunt doar o piesă de șah care așteaptă să fie mutată. Nu. Să fie aruncată. Nu știu cum, dar a uitat cum să se comporte ca la șaptesprezece sau optsprezece ani, ca toți ceilalți. El e bărbat. Înalt de cel puțin doi metri. Poate aproape doi jumate. Amabilul Roque, pe de altă parte, îmi amintește

mult de fratele meu Kieran, asta dacă Kieran ar putea ucide. Zâmbetul lui e blând. Cuvintele lui sunt răbdătoare, meditative și înțelepte. La fel ca mai devreme. Lea, fata care seamănă cu un pui de căprioară, îl urmează peste tot. E răbdător cu ea într-un fel în care eu n-aș putea fi.

Noaptea târziu, caut locurile unde au murit studenții. Nu le găsesc. Scările nu mai sunt acolo. Castelul le-a înghițit. Îi găsesc pe ceilalți într-un dormitor lung, plin cu saltele. Lupii urlă în ceața mișcătoare care îmbracă dealurile de dincolo de castelul nostru. Adorm repede.

21.

Teritoriul nostru

Fitchner ne dă deșteptarea din dormitoarele încăpătoare când se crapă de ziuă. Bombănind, ne dăm jos din paturile supraetajate și coborâm din turnul fortificat spre curtea castelului, unde ne facem încălzirea și începem să alergăm. Înaintăm cu ușurință în gravitația 0,37.

Din nori cade o ploaie liniștită. Pereții canionului care se întind cincizeci de kilometri spre vest și patruzeci spre est din mica noastră vale au șase kilometri înălțime. Între ei, un întreg ecosistem de munți, păduri, râuri și câmpii. Câmpul nostru de luptă.

Noi stăpânim înălțimile. Dealuri acoperite de mușchi și culmi abrupte se ridică deasupra vâlcelelor pline de iarbă, în formă de U. Ceața acoperă totul, chiar și pădurile dese care se întind ca niște pături la baza dealurilor. Castelul nostru se află pe un deal la nord de râu și în mijlocul unei vâlcele ca un castron – jumătate iarbă, jumătate pădure. Dealuri și mai înalte din nord și din sud închid vâlceaua într-un semicerc. Ar trebui să-mi placă aici. Lui Eo sigur i-ar fi plăcut. Dar fără ea mă simt la fel de singur precum arată castelul nostru pe dealul înalt și izolat. Caut medalionul în care am haemanthusul. Nu-l mai am. Mă simt gol în acest paradis.

Trei dintre zidurile castelului nostru de pe deal sunt construite peste stânci înalte de opt metri. Castelul în sine e imens.

Zidurile au treizeci de metri. Intrarea principală iese din ziduri ca o fortăreață cu turle. În interiorul zidurilor, turnul nostru face parte din sistemul de apărare nord-vestic al castelului și se înaltă la cincizeci de metri. O pantă lină duce de la baza vâlcelei până la poarta de vest a castelului, de cealaltă parte a turnului. Coborâm panta, de-a lungul unui drum singuratic de pământ. Ceața ne înghite. Mă bucur de aerul rece. Mă purifică după cele câteva ore de somn agitat.

Ceața dispare odată cu răsăritul zilei de vară. Cerbi mai slabi și mai agili decât cei de pe Pământ pasc în pădurile de brad. Păsări zboară deasupra. Apariția unui corb prevestește lucruri cumplite. Câmpurile sunt pline de oi, iar pe stâncile pe care alergăm în coloană de cincizeci și unu, vedem capre. Ceilalți din Casa mea poate că văd animale de pe Pământ sau creaturi ciudate create de Artizani pentru amuzament. Tot ce văd eu e mâncare și îmbrăcăminte.

Animalele sacre ale lui Marte își găsesc adăpost în teritoriul nostru. Ciocănitorile găuresc stejari și brazi. Noaptea, lupii urlă pe dealuri, iar ziua vânează prin păduri. În apropierea râului sunt șerpi. În canioanele tăcute se ascund vulturi. Alături de mine aleargă ucigași. Ce prieteni am și eu. Măcar de-ar fi aici Kieran sau Loran sau Matteo să-mi păzească spatele. Cineva în care să pot avea încredere. Sunt o oaie îmbrăcată în piele de lup într-o haită de lupi.

În timp ce Fitchner ne aleargă pe vârful stâncos, Lea, fata cu piciorul rănit, cade. O împinge leneș cu piciorul până când o ridicăm și o ducem pe umeri. Eu și Roque ducem toată greutatea. Titus rânjește, iar Cassius e singurul care ne ajută când Roque obosește. Apoi Pollux, un băiat suplu cu voce răgușită și părul tuns periuță, mă înlocuiește pe mine. Vorbește de parcă ar fuma de la doi ani.

E vară și alergăm prin păduri și pe câmpuri. Insectele ne ciupesc. Sprâncenele Aurii sunt lac de transpirație, eu nu. Asta e ca o baie răcoroasă pe lângă ce se întâmpla în costumul meu de Sondor. Toți din jurul meu sunt în formă, dar eu, Cassius, Sevro, Antonia, Quinn (cea mai rapidă fată sau ființă pe care am văzut-o alergând vreodată pe două picioare date naibii), Titus și trei dintre noii lui prieteni am putea să-i lăsăm pe ceilalți în urmă. Numai Fitchner cu cizmele lui gravitaționale ne-ar putea întrece. Se-nvârte în jurul nostru ca un cerb, apoi vede unul adevărat și

își scoate briciul. Îi trece lama în jurul gâtului, apoi o întărește pentru a-l ucide.

— Cina, zice el rânjind. Cărați-l de-aici.

— Ai fi putut să-l omori mai aproape de castel, bombăne Sevro.

Fitchner să scarpină-n cap și se uită în jur.

— A mai auzit cineva un spiriduș urât ca naiba zicând... mă rog, ce-or zice spiridușii? Cară-l.

— Bulangiule, zice Sevro apucând piciorul cerbului.

Ajungem pe vârful pietros al unui deal aflat la cinci kilometri de castel. Un turn de piatră domină peisajul. De sus, observăm câmpul de bătălie. Undeva pe acolo, dușmanii noștri fac la fel. Scena de război se întinde spre sud, cât vedem cu ochii. Un munte acoperit de zăpadă umple orizontul spre vest. O pădure străveche definește peisajul din sud-est. Între munte și pădure se întinde o câmpie imensă străbătută de marele fluviu care curge spre sud, Argos și de afluenții săi. Și mai departe spre sud, dincolo de câmpii și râuri, încep mlaștinile. Dincolo de ele nu mai pot vedea. Deasupra noastră, un munte imens de doi kilometri plutește pe cerul albăstrui. E muntele Olimp, ne explică Fitchner, un munte artificial de pe care Proctorii își urmăresc studenții. Pe vârful muntelui strălucește un castel ca din povești. Lea se apropie pentru a sta lângă mine.

— Oare cum plutește? mă întreabă ea încet.

N-am nici cea mai vagă idee.

Mă uit spre nord.

Două râuri într-o vale împădurită împart teritoriul nostru din nord, la marginea unei sălbăticii de dealuri împădurite. Formează un „V” cu vârful spre sud-vest, spre ținuturile joase unde se întâlnesc unindu-se într-unul din afluenții lui Argos. Valea e înconjurată de ținuturi înalte – dealuri maiestuoase și munți pitici cu vârfuri de care ceața încă se mai agață.

— Ăsta e Turnul Phobos, zice Fitchner.

Turnul se află la marginea sud-vestică a teritoriului nostru.

Fitchner bea dintr-o ploscă în timp ce noi suferim de sete și arată spre nord-vest unde cele două râuri se întâlnesc pentru a forma V-ul. În depărtare, un turn imens încoronează vârful unui lanț de munți pitici, chiar dincolo de punctul de întâlnire.

— Și ăla e Deimos, zice el, trăgând o linie imaginară pentru a ne arăta care sunt limitele teritoriului Casei Marte.

Râul din est se numește Furor. Cel din vest se cheamă Metas și trece pe la sud de castelul nostru. Peste Metas se întinde un singur pod. Un inamic ar trebui să-l treacă, să intre prin interiorul V-ului în vale și să atace din nord-vest, trecând prin teritoriul împădurit, dar ușor de parcurs pentru a ajunge la castelul nostru.

— Asta-i un fel de glumă, nu? îl întreabă Sevro pe Fitchner.

— Ce vrei să spui, Spiridușule?

— Suntem deschiși ca picioarele unei târfe Roz. Peste tot numai dealuri și munți pe care oricine se poate plimba pentru a ne ajunge la ușa din față. E-un drum perfect drept din ținuturile joase până la noi la poartă. N-au decât un nenorocit de râu de trecut.

— Subliniezi ce-i evident, nu? Știi ceva, chiar nu-mi place de tine. Spiriduș mic și prost.

Fitchner se uită lung la Sevro pentru o clipă și apoi ridică din umeri.

— Oricum, o să fiu pe Olimp.

— Și asta ce înseamnă, Proctore? întreabă Cassius cu amărăciune.

Nici lui nu-i place cum stau lucrurile. Deși are ochii roșii după o noapte în care și-a plâns fratele mort, e la fel de impunător ca întotdeauna.

— Înseamnă că e problema ta, prințișorule, nu a mea. N-o să fie întotdeauna cineva care să-ți rezolve problemele. Eu îți sunt Proctor. Nu sunt mămica. Suntem la o școală, îți amintești? Dacă aveți picioarele desfăcute, ce să zic, faceți o centură de castitate ca să vă protejați punctul sensibil.

Toată lumea mormăie nemulțumită.

— Ar putea fi și mai rău, zic eu, arătând peste Antonia, spre câmpiile din sud în mijlocul cărora, lângă râu, se află fortăreața dușmanilor noștri. Am putea fi expuși ca nefericiții de-acolo.

— Nefericiții ăia au câmpuri de grâne și livezi, zice Fitchner. Voi aveți…

Se uită peste culme să vadă unde e cerbul pe care l-a omorât.

— Se pare că spiridușul a lăsat cerbul în urmă, așa că nu aveți nimic. Lupii o să mănânce ceea ce vouă nu v-a trebuit.

— Doar dacă nu mâncăm lupii, mârâie Sevro, atrăgând priviri ciudate din partea celorlalți.

Deci trebuie să ne facem singuri rost de mâncare.

Antonia arată spre ținuturile de jos.

— Ce fac acolo?

Un transportor negru coboară din nori. Aterizează în mijlocul câmpiei, la jumătatea distanței dintre noi și Ceres, îndepărtata fortăreață de pe râu a dușmanilor noștri. Doi Obsidieni și doisprezece Câini stau de pază în timp ce Maroniii descarcă șuncă, fripturi, biscuiți, vin, lapte și miere pe o masă de campanie, la opt kilometri de turnul Phobos.

— E o capcană, cu siguranță, pufnește Sevro.

— Mulțumesc, spiridușule, oftează Cassius. Dar eu n-am mâncat de dimineață.

Are cearcăne în jurul ochilor neliniștiți. Mă caută cu privirea printre ceilalți colegi și-mi zâmbește.

— Ne întrecem, Darrow?

Inițial mă ia prin surprindere. Apoi zâmbesc.

— Când ești gata.

Și-a plecat.

Am făcut lucruri și mai prostești pentru a-mi hrăni familia. Am făcut lucruri și mai prostești când o persoană iubită a murit. Cassius merită să fie însoțit în timp ce coboară în viteză dealul abrupt.

Patruzeci și opt de puști se uită la noi cum fugim să ne umplem burțile; niciunul nu ne urmează.

— Să-mi aduceți o bucată de șuncă cu miere! strigă Fitchner.

Antonia ne face idioți. Transportorul decolează în timp ce parcurgem terenul accidentat pentru a ajungem la unul mai blând. Opt kilometri în gravitație de 0,367 (conform standardului de pe Pământ) nu-nseamnă nimic. Sărim peste pantele stâncoase și ajungem la câmpia din ținuturile de jos, unde iarba ne trece de glezne. Cassius ajunge cu puțin înaintea mea. E rapid. Luăm fiecare o sticlă de apă rece ca gheața de pe masă. Eu o beau pe-a mea mai repede. Râde.

— Se pare că au arborate însemnele Casei Ceres. Zeița holdelor.

Cassius arată spre câmpul înverzit unde se află fortăreața. Câțiva copaci marchează kilometri dintre noi și castel. Flamurile flutură pe ziduri. Își aruncă un bob de strugure în gură.

— Ar trebui să aruncăm o privire înainte să începem să înfulecăm. Cercetăm puțin zona.

— De-acord… dar ceva nu e în regulă aici, spun eu încet.

Cassius râde privind spre câmpia întinsă.

— Prostii. Am vedea dacă se apropie cineva. Și nu cred că vreunul dintre ei e mai rapid decât noi doi. Am putea să mergem până la poartă și să tragem o căcare dacă vrem.

— Mă cam trece, spun eu ținându-mă de stomac.

Și totuși, ceva nu e în regulă. Și nu-i vorba doar de stomacul meu.

Sunt șase kilometri de spațiu deschis între noi și fortăreața de pe râu. Râul curge în partea dreaptă. La stânga e pădurea, iar câmpia e în față. Munții sunt dincolo de râu. Vântul mișcă iarba înaltă și o vrabie plutește purtată de briză. Coboară aproape de pământ, apoi se ridică și zboară departe. Râd tare și mă sprijin de masă.

— *Sunt în iarbă,* șoptesc. *E o cursă.*

— Putem să furăm niște saci de la ei și să cărăm mai mult în spate, zice Cassius tare. *Fugim*?

— Pixie.

Rânjește, deși niciunul dintre noi nu știm dacă avem voie să începem bătaia în timpul zilei de orientare. Nu contează.

Numărăm până la trei și apoi rupem picioarele mesei de campanie astfel că amândoi avem la dispoziție un metru de duro-plastic pentru a-l folosi pe post de armă. Urlu ca un nebun și mă arunc spre locul unde am văzut că s-a ridicat vrabia. Cassius îmi e alături. Cinci Aurii din Casa Ceres se ridică din iarbă. Sunt speriați de atacul nostru nebunesc. Cassius îl plesnește pe primul în față cu o adevărată săritură de scrimer. Eu sunt mai puțin grațios. Umărul îmi e înțepenit și mă doare încă. Țip și îmi rup bâta peste niște genunchi. Posesorul lor cade urlând. Mă feresc de lovitura cuiva. Cassius contracarează. Dansăm împreună. Trei dintre ei sunt în stânga. Unul se îndreaptă spre mine. Nu are nici bâtă, nici cuțit. Are ceva ce mă interesează mult mai mult. O sabie în formă de semn de întrebare. O lamă curbată folosită pentru a tăia grâul. Stă în fața mea cu mâna în șold și lama întinsă, ca un brici. Dacă era într-adevăr un brici, acum eram mort. Dar nu e. Îl fac să rateze și blochez lovitura unuia dintre atacatorii lui Cassius. M-arunc înainte spre primul. Sunt mult mai rapid decât el, iar priza mea e ca duro-oțelul pe lângă a lui. Așa că îi iau lama curbată și cuțitul înainte să-l pun la pământ.

Când vede cât de bine mă descurc cu lama curbată, ultimul băiat rămas neatins știe că e timpul să se predea. Cassius sare mult în gravitația de 0,376 și, deși nu mai era necesar, îi aplică băiatului o lovitură din întoarcere cu piciorul peste față. Mi-aduce aminte de dansatorii și saltimbancii de pe Lykos.

Kravat. Dansul Tăcut. Ciudat de asemănător cu un dans pe care-l făceau tinerii Roșii să se dea mari.

Nu-i nimic liniștit în înjurăturile băiatului. Nu am nicio milă pentru studenții ăștia. Toți au omorât pe cineva cu o noapte înainte, la fel ca și mine. În jocul ăsta nu există nevinovați. Singurul lucru care mă îngrijorează e felul în care Cassius și-a doborât victimele. El reprezintă grația și finețea. Eu sunt furia și impulsul. Dacă mi-ar cunoaște secretul, m-ar putea omorî într-o secundă.

— Ce distracție! strigă el. Ai fost teribil de înfricoșător! I-ai luat pur și simplu arma! Teribil de rapid! Mă bucur că nu ne-am întâlnit în tuneluri. Excelentă treabă! Voi ce-aveți de spus în apărarea voastră, nemernicilor?

Prizonierii Aurii doar ne înjură.

Mă uit la ei și-mi las capul într-o parte.

— E prima dată când pierdeți la ceva?

Nu-mi răspund. Îi privesc încruntat.

— Ce să zic, probabil că e stânjenitor.

Fața lui Cassius strălucește – pentru un moment, a uitat de moartea fratelui său. Eu n-am uitat. Simt întunericul. Golul. Odată ce efectul adrenalinei dispare mă simt malefic. Asta ar fi vrut Eo? Să particip la jocuri? Deasupra noastră apare Fitchner, aplaudând. Cizmele gravitaționale îi strălucesc auriu. Are o felie de șuncă între dinți.

— Vin și întăririle! râde el.

Titus și alți șase dintre băieții și fetele mai rapizi apar în fugă dinspre dealuri. Din partea cealaltă se ridică o siluetă aurie. O femeie frumoasă cu părul tuns scurt plutește în aer lângă Fitchner. E Proctorul Casei Ceres. Are o sticlă de vin și două pahare.

— Marte! Un picnic! zice adresându-i-se cu numele zeității Casei.

— Și cine a aranjat toată povestea asta, Ceres? întreabă Fitchner.

— O, Apolo, presupun. Se simte singur pe moșiile de la munte. Uite, niște zinfandel[2] din viile lui. Mult mai bun decât cel de anul trecut.

— Delicios! exclamă Fitchner. Dar băieții tăi se ascundeau în iarbă. Ca și când ar fi așteptat ca dintr-odată să aibă loc picnicul. Ciudat, nu?

— Detalii! râde Proctorul Ceres. Detalii pedante!

— Păi, uite încă un detaliu. Se pare că anul ăsta, doi de-ai mei fac cât cinci de-ai tăi, draga mea.

— Frumușeii ăștia? râde Ceres. Credeam că vanitoșii s-au dus la Apolo și Venus.

— Oho! Mă rog, ai tăi chiar că s-au bătut ca niște țărani și gospodine. Au fost pe poziții.

— Nu-i judeca încă, bădărane. Sunt doar niște Recruți Medii. Superiorii sunt altundeva, își câștigă primele bătături.

— Învață să facă pâine? Uraaa! o ironizează Fitchner. Brutarii chiar sunt cei mai buni conducători sau, cel puțin, așa am citit.

— *Diavole,* zice ea îmbrâncindu-l ușor. Nu e de mirare că te-au chemat la interviu pentru postul de Cavaler al Mâniei. Ești așa de ticălos.

Își ciocnesc paharele în timp ce noi privim de jos.

— Ce-mi place ziua de orientare, chicotește Ceres. Mercur tocmai a eliberat o sută de mii de șobolani în cetatea lui Jupiter. Dar pentru că Diana a trăncănit, Jupiter s-a pregătit și a aranjat să fie trimise o mie de pisici. Băieții lui Jupiter n-o să sufere de foame ca anul trecut. Pisicile vor fi grase ca Bachus.

— Diana e o boarfă, spune Fitchner.

— Fii drăguț!

— Sunt. I-am trimis un mare tort în formă de falus, plin cu ciocănitori vii.

— Nu te cred.

— Ba da.

— Bestie!

Ceres îi mângâie brațul și observ cât de libertin este comportamentul acestor oameni. Mă întreb dacă și alți Proctori sunt amanți.

— Fortăreața ei o să fie plină de găuri. Oh, și zgomotul, probabil că e îngrozitor. Bine jucat, Marte. Se spune că Mercur e farsorul, dar glumele tale au întotdeauna un fel de… *fier*!

---

[2] Specie de struguri.

— *Fier,* zici? Păi, cred c-aș putea să pregătesc ceva și pentru tine pe Olimp…

— Uraaa! strigă ea cu subînțeles.

Ciocnesc din nou, plutind deasupra studenților lor transpirați și plini de sânge. Nu pot să nu râd. Oamenii ăștia sunt nebuni. Nebuni dați dracului cu capetele lor seci de Aurii. Cum de sunt ei conducătorii mei?

— *Hei*! Fitch. Dacă nu te deranjează. Ce-ar trebui să facem cu fermierii ăștia? zice Cassius uitându-se în sus.

Îl lovește pe unul dintre prizonierii răniți peste nas.

— Care sunt regulile?

— Mâncați-i! strigă Fitchner. Și, Darrow, lasă blestemata aia de seceră. Arăți ca un secerător.

N-o las. Seamănă cu lama mea curbată de acasă. Nu e la fel de ascuțită pentru că nu e făcută să ucidă, dar e calibrată asemănător.

— Știți, ați *putea* să le dați drumul copiilor mei și să le dați înapoi și secera, ne sugerează Ceres privind în jos.

— Dă-mi un pupic și facem târgul, zice Cassius.

— E băiatul Imperatorului? îl întreabă ea pe Fitchner.

El dă din cap că da.

— Vino să mi-l ceri când ești Însemnat, micule prinț. Până atunci, v-aș sfătui pe tine și pe secerător să fugiți, zice ea privind peste umăr.

Auzim zgomotul copitelor înainte să vedem caii pictați galopând spre noi de-a lungul câmpiei. Ies pe porțile deschise ale castelului Casei Ceres. Fetele de pe cai duc cu ele plase.

— V-au dat cai! Cai! se plânge Fitchner. E-atât de nedrept.

Fugim și abia reușim să ajungem în pădure. Nu mi-a plăcut prima întâlnire cu caii. Încă mă sperie de moarte. Tot timpul fornăie și dau din copite. Cassius și cu mine ne tragem sufletul. Mă doare umărul. Doi dintre colegii aduși de Titus sunt prinși în câmp deschis și capturați. Curajosul Titus doboară un cal și râde în timp ce se pregătește să lovească o fată cu cizmele. Ceres îl doboară cu un paralizator și se împacă cu Fitchner. Din cauza paralizatorului, Titus se pișă pe el. Sevro e singurul destul de nepăsător ca să râdă. Cassius îi spune ceva despre manierele proaste, dar zâmbește și el pe ascuns. Titus observă.

— Avem voie să-i ucidem sau nu? mârâie Titus în seara aceea la cină.

Mâncăm resturile de la festinul lui Bachus.

— Sau o să fiu electrocutat de fiecare dată?

— Păi, ideea nu e să-i omorâm, zice Fitchner. Deci nu. Hai să nu ne masacrăm colegii, maimuță nebună.

— Dar am mai făcut asta! protestează Titus.

— Ce-i în neregulă cu tine? întreabă Fitchner. Prin Trecere s-a făcut selecția. Acum nu mai e vorba de supraviețuirea celui mai bun, sac de mușchi, dobitoc și nebun ce ești. Care ar fi sensul în a-i pune pe cei mai buni să se omoare între ei până când nu mai rămân decât câțiva? Nu mai există teste de trecut acum.

— Cruzimea, zice Antonia încrucișându-și mâinile. Acum nu mai e acceptabilă? Asta vrei să spui?

— Oho, ar fi bine să fie acceptabilă, rânjește Titus cu toți dinții.

Toată noaptea s-a lăudat despre cum a doborât calul ăla, ca și când ar fi vrut să-i facă pe toți să uite de pata de pe pantaloni. Cu unii a reușit. A strâns deja o haită în jurul lui. Dintre toți, doar pe Cassius și pe mine pare să ne respecte cât de cât. Cu toate astea, și nouă ne zâmbește de sus. Și lui Fitchner.

Fitchner pune jos șunca unsă cu miere.

— Haideți să clarificăm lucrurile, copii, astfel încât bivolul ăsta să nu înceapă să se învârtă pe aici zdrobind capete. Cruzimea *e* acceptabilă, dragă Antonia. Dacă cineva moare accidental, asta e de înțeles. Accidentele se întâmplă și cu cei mai buni. Dar nu o să vă ucideți unii pe ceilalți cu arzătoare. Nu o să spânzurați oameni de zidurile cetății decât dacă sunt deja morți. Robo-medicii sunt în alertă în caz că apare vreo urgență medicală. Sunt destul de rapizi ca să salveze vieți, în majoritatea cazurilor.

Sparge un balon de gumă.

— *Țineți minte, totuși,* ideea nu e să ucideți. Nu ne pasă dacă sunteți la fel de cruzi ca Vlad Dracul. El tot a pierdut. Ideea e să câștigați. Asta vrem noi.

Iar simplul test al cruzimii deja a trecut.

— Vrem să ne arătați cât sunteți de inteligenți. Ca Alexandru. Ca Cezar, Napoleon și Merrywater. Vrem să vă puteți ocupa de o armată, să știți să împărțiți dreptatea, să faceți planuri pentru a vă asigura că aveți hrană și arme. Orice nebun poate să bage o lamă în burta altcuiva. Rolul școlii e să vă transforme în *conducători* ai oamenilor, nu în *ucigașii* lor. Așa că ideea, copii

prostuți ce sunteți, nu e să ucideți, ci să cuceriți. Și cum cuceriți într-un joc unde mai sunt unsprezece triburi dușmane?

— Îi eliminăm unul după altul, răspunde Titus cu un aer de atotștiutor.

— Nu, căpcăunule.

— *Idiotul,* zice Sevro ca pentru sine.

Haita lui Titus îl privește țintă pe cel mai mic băiat de la Institut. Nu se fac amenințări. Nu se schimonosește niciun chip. E doar o promisiune tăcută. E greu uneori să-ți amintești că sunt toți geniali. Arată așa drăguți. Prea atletici. Prea cruzi pentru a fi genii.

— În afară de căpcăun, mai are cineva vreo idee? întreabă Fitchner.

Nu răspunde nimeni.

— Facem un singur trib din cele doisprezece, zic eu într-un sfârșit. Luăm sclavi.

La fel ca Societatea. Construim pe spatele altora. Nu e cruzime. E simț practic.

Fitchner aplaudă batjocoritor.

— Excelent, Secerătorule, excelent. Se pare că cineva caută să ajungă Primus.

Toată lumea se agită auzind ultima parte. Fitchner scoate o cutie lungă de sub masă.

— Acum, doamnelor și domnilor, asta o să folosiți ca să luați sclavi, zice el și scoate stindardul nostru. Apărați-l. Apărați-vă castelul. Și cuceriți-i pe toți ceilalți.

22.

Triburile

Dimineața Fitchner e deja plecat. Stindardul a rămas pe scaunul lui. E lung de aproape o jumătate de metru, din fier, și are stanțat pe el lupul urlând, un șarpe încolăcit la picioarele lui și, dedesubt, Piramida Societății, cu steaua în vârf. Capătul fierului se sprijină pe un suport de stejar de un metru și jumătate. În timp ce castelul este căminul nostru, stindardul reprezintă onoarea noastră. Cu ajutorul lui ne putem transforma inamicii în

sclavi, atingându-le fruntea cu el. Vor purta pe frunte Sigiliul în formă de lup până când un alt stindard îi va atinge. Sclavii trebuie să se supună poruncilor noastre directe, altfel vor fi Rușinați pe veci.

Mă așez în fața stindardului în negura dimineții, mâncând resturile rămase de la Apolo. Un lup urlă undeva în ceață. Urletul lui pătrunde prin ferestrele înalte ale fortăreței. Antonia cea înaltă este prima care mi se alătură. Pășește parcă lunecând, ca un turn singuratic sau ca un minunat păianjen auriu. Încă nu mi-am dat seama ce fel de caracter are. Ne uităm unul la altul, dar nu ne salutăm. Își dorește să devină Primus.

Apoi apar Cassius și Pollux cel răgușit. Pollux bodogăne despre cum a trebuit să meargă la culcare fără niște Rozalii care să-l învelească.

— Un stindard absolut hidos, nu credeți? se plânge Antonia. Ar fi putut să-i dea măcar o pată de culoare. Cred că ar fi trebuit decorat cu roșu, ca să simbolizeze furia și sângele.

— Nu e prea greu, zice Cassius cântărindu-l în mâini. Credeam că o să fie de aur.

Privește admirativ spre mâna aurie a Primusului prinsă în zidul negru de piatră. Și el și-o dorește.

— Și ne-au dat o hartă. Minunat.

O hartă nouă de piatră domină unul dintre pereți. Detaliile din preajma castelului nostru sunt extraordinare. Restul mai puțin. Ceața războiului. Cassius mă bate pe spate și se așază să mănânce. Nu știe că azi-noapte l-am auzit iarăși plângând. Împărțim un pat supraetajat într-un dormitor din cel mai înalt turn. Alții au rămas să doarmă în turnul principal. Titus și prietenii lui s-au instalat în turnul mai scund, deși nu sunt destui cât să-l umple.

Aproape toți membrii Casei sunt treji când apare Sevro târând după el un lup mort. E deja jupuit și eviscerat.

— Spiridușul a adus merinde! aplaudă Cassius elegant. Hmmm. O să avem nevoie de lemne de foc. Știe cineva să aprindă focul?

Sevro știe. Cassius rânjește.

— Sigur că știi, Spiridușule.

— O oaie ți s-a părut prea ușor de ucis? îl întreb. De unde ai făcut rost de arme?

— M-am născut cu ele.

Sevro are unghiile înroșite de sânge.
Antonia strâmbă din nas.
— Unde naiba ai fost crescut?
Sevro îi arată degetul mijlociu, esențialul.
— Ah, pufnește Antonia. La naiba, atunci.
— Așadar, după cum cred că v-ați dat seama cu toții, o să treacă ceva timp până când unul dintre noi o să obțină toate lingourile pentru a deveni Primus, spune Cassius după ce ne-am adunat cu toții în jurul mesei. Evident, sunt de părere că avem nevoie de un lider înainte de alegerea Primusului.
Se ridică în picioare și se îndepărtează de Sevro, astfel încât să atingă cu degetele marginea stindardului.
— Pentru a ne putea îndeplini misiunea, trebuie să luăm decizii imediate și coordonate.
— Și care dintre voi doi, prostănacilor, crezi că ar trebui să fie liderul? întreabă rece Antonia.
Își plimbă privirea de la mine la Cassius. Se întoarce apoi spre ceilalți și le vorbește cu un glas dulce ca pelteaua.
— În punctul în care ne aflăm, ce-l face pe vreunul dintre noi mai potrivit pentru a fi lider decât pe oricine altcineva?
— Ne-au adus cina… și micul dejun, spune cu sfială Lea, care stă lângă Roque, arătând spre resturile de mâncare de la picnic.
— Alergând fix într-o capcană, le reamintește Roque tuturor.
Antonia dă din cap cu înțelepciune.
— Da, da. Un punct de vedere rațional. Nechibzuința ne poate aduce neplăceri.
— … dar au luptat și s-au eliberat, își termină Roque fraza, alegându-se cu o căutătură urâtă din partea Antoniei.
— Cu picioare de masă în loc de arme adevărate, mormăie Titus aprobator, aducând însă și un amendament. *Dar* apoi au fugit și au lăsat mâncarea acolo. Așa că Fitchner ne-a dat mâncarea, de fapt. Ei le-ar fi lăsat-o inamicului, ar fi livrat-o ca niște Maronii.
— Mda, asta e o deformare a faptelor, spune Cassius.
Titus ridică din umeri.
— Spun doar că te-am văzut alergând ca o fetiță Pixie.
Cassius înțepenește.
— Ai grijă la maniere, *bunul meu domn.*
— Făceam doar o observație, spune Titus ridicând mâinile. De ce te superi așa, prințișorule?

— Ai grijă la maniere, *bunul meu domn,* altfel trecem de la vorbe la tăișuri, spune Cassius împungând în aer cu furculița în direcția lui Titus. M-ai auzit, Titus au Ladros?

Titus îi susține privirea, apoi se uită spre mine, socotindu-mă de partea lui Cassius. Deodată, în ochii celorlalți, eu și Cassius formăm un trib. Atât de rapid se schimbă paradigma. Politică. Trag de timp răsucind între degete cuțitul capturat. Toată lumea din jurul mesei se uită la cuțit. Mai ales Sevro. Mâna mea dreaptă de Roșu a adunat un milion de tone de helium-3 datorită dexterității sale. Mâna stângă, o jumătate de milion. Dexteritatea unui Roșu de Jos mediocru i-ar uimi pe Auriii ăștia. Îi fascinez. În mâna mea agilă cuțitul zboară ca aripa unui colibri. Par calm, dar mintea îmi lucrează cu febrilitate.

Cu toții am ucis. Aceea era miza. Dar acum care e? Titus deja a spus clar că el vrea să ucidă. L-aș putea opri acum, pun pariu. I-aș înfige cuțitul în gât. Dar numai gândul la asta aproape că mă face să scap cuțitul. Simt moartea lui Eo în mâini. Aud bufnetul umed cu care a murit Julian. Nu mai suport sângele, mai ales atunci când nu e necesar. Pot să-l fac pe cățelandrul ăsta uriaș să dea înapoi.

Îmi pironesc privirea cu răceală asupra lui Titus. Zâmbește ușor, cu un dispreț abia perceptibil. Dacă nu-și ferește privirea va trebui să mă lupt cu el sau ceva – asta ar face un lup, cred.

Cuțitul meu se învârte și se tot învârte. Și deodată Titus izbucnește în râs. Își ia ochii de la mine. Inima începe să-mi bată mai încet. Am câștigat. Urăsc politica. Mai ales într-o încăpere plină de exemplare alfa.

— Sigur că te-am auzit, Cassius. Stai la trei metri de mine, chicotește Titus.

Titus nu crede că e destul de puternic încât să ne poată provoca pe mine și pe Cassius, chiar dacă își are haita în preajmă. A văzut ce le-am făcut băieților din Casa Ceres. Dar așa se stabilesc limitele. Mă ridic brusc, confirmând astfel că sunt de partea lui Cassius. Astfel îi tai orice avânt lui Titus.

— E cineva care n-ar vrea pe vreunul dintre noi la conducere? întreb.

— Eu n-aș vrea-o pe Antonia. E o cățea, spune Sevro.

Antonia ridică din umeri, dar își înclină capul într-o parte.

— Cassi, de ce te grăbești tu așa tare să găsești un lider? întreabă ea.

— Dacă nu avem un lider, o să creăm facțiuni și fiecare va face cum îl taie capul, spune Cassius. Și așa o să pierdem.

— În loc să facem cum crezi *tu* că e mai bine, spune ea zâmbind și dând din cap. Înțeleg.

— Nu fi condescendentă cu mine, Antonia. Chiar și Priam a fost de părere că avem nevoie de un lider.

— Cine e Priam? râde Titus.

Încearcă încă o dată să atragă atenția asupra lui. Orice puști Auriu de pe planetă îl cunoștea pe Priam. Acum Titus încearcă să arate în mod evident cine l-a omorât, iar ceilalți iau seama la asta. Avânt recâștigat. Numai că eu știu că nu Titus l-a ucis pe Priam. N-ar fi fost pus unul ca el să lupte cu Priam. Ar fi fost pus unul mai slab. Așa că Titus e un mincinos și un lăudăros.

— Aha, înțeleg. Pentru că ai complotat cu Priam, știi ce avem de făcut, Cassius? Știi mai bine decât noi toți? spune Antonia și-și flutură brațul în direcția tuturor celor de la masă. Vrei să spui că fără îndrumarea ta suntem neajutorați?

L-a prins în capcană, la fel ca și pe mine.

— Fiți atenți, băieți, știu că sunteți dornici să conduceți, continuă ea, am înțeles asta. Cu toții suntem născuți pentru a fi lideri. Fiecare persoană din camera asta s-a născut geniu, un comandant înnăscut. Dar pentru asta există sistemul de merit Primus. Când cineva va câștiga cele cinci lingouri pentru meritele lui și va fi pregătit să fie Primus, atunci vom avea un lider.

Până atunci, eu zic să ne abținem. Dacă Darrow sau Cassius vor ajunge Primus, așa să fie. Voi face orice vor comanda, docilă ca un Roz, modestă ca un Roșu. Până atunci, continuă ea făcând un gest cu mâna spre ceilalți, cred că și voi trebuie să aveți șansa asta… La urma urmei, vă va hotărî cariera!

E isteață. Și ne-a băgat la apă. Toți prințișorii din încăpere își doreau, fără îndoială, să fi fost cât mai categorici de la bun început, își doreau să mai primească o șansă pentru a se face remarcați. Acum, Antonia le oferă ocazia. O să fie haos. Și s-ar putea ca ea să ajungă Primus. E clar un păianjen.

— Uite! strigă Lea aflată lângă Roque.

Un corn mugește undeva în afara castelului.

Exact atunci stindardul începe să strălucească. Șarpele și lupul dezvelesc fierul, lăsând să se vadă auriul strălucitor. Și nu doar atât, dar și harta de piatră de pe perete prinde viață.

Flamura cu lupul flutură deasupra miniaturii castelului nostru. Flamura Casei Ceres la fel. Niciun alt castel nu mai este marcat pe hartă, dar flamurile Caselor necunoscute fâlfâie pe legenda hărții. Cu siguranță își vor găsi locul imediat ce vom începe să cercetăm împrejurimile.

Jocul a început. Și acum toată lumea vrea să fie Primus.

Înțeleg acum de ce Demokrația e ilegală. Întâi încep strigătele. Frustrarea. Nehotărârea. Neînțelegerile. Idei. Iscoade. Fortificare. Să adunăm mâncare. Să punem capcane. Fulger. Raiduri. Apărare. Atac. Pollux scuipă. Titus se ciocnește de el. Antonia pleacă. Sevro îi spune ceva răutăcios lui Titus și apoi pleacă Dumnezeu știe unde, târându-și lupul după el, fără să mai aprindă niciun foc. E ca în echipa mea de mineri când vreunul dintre coordonatori își lua liber o oră. Așa mi-am dat seama că sunt în stare să sondez. Barlow pleca să fumeze și eu săream într-un utilaj și făceam cum credeam eu că era mai bine. Asta fac și acum în timp ce toți puștii se ciorovăiesc.

Cassius, Roque și Lea – care-l urmează pretutindeni pe Roque – vin cu mine, deși Cassius are impresia că-l urmăm cu toții pe el. Suntem de aceeași părere, că ceilalți nu vor ști ce să facă, așa că, inevitabil, până la urmă nu vor face nimic astăzi. Vor păzi castelul sau vor căuta lemne pentru foc sau se vor aduna în jurul stindardului temându-se să-l părăsească.

Nu știu ce e de făcut. Nu știu dacă inamicii noștri se furișează pe dealuri îndreptându-se spre noi. Nu știu dacă fac alianțe împotriva Casei Marte. Nu știu nici măcar care sunt regulile blestematului ăstuia de joc. Dar am motive să cred că celelalte Case nu vor fi la fel de dezbinate ca a noastră. Noi, cei din Casa Marte, se pare că avem o înclinație pentru neînțelegeri.

Îl întreb pe Cassius ce crede că ar trebui să facem.

— Odată am provocat la duel un bădăran înfumurat care nu a arătat respectul cuvenit familiei mele – un filfizon din familia Augustus. Era foarte metodic – și-a fixat mănușile, și-a legat frumusețea de păr, a șfichiuit aerul cu briciul așa cum făcea înaintea fiecărui afurisit de antrenament la Clubul Marțial Agea.

— Și?

— Și l-am încolțit și l-am înjunghiat în rotulă în timp ce încă mai șfichiuia cu briciul prin aer, pregătindu-se.

Cassius observă privirea dezaprobatoare a Leei.

— Ce? Duelul începuse. Sunt șmecher, dar nu sunt o fiară. Eu doar câștig.

— Cred că toți gândiți așa, spun. *Gândim* așa, adică.

Nimeni nu-mi observă scăparea.

Cassius ar dreptate. Casa noastră nu poate ataca un inamic în situația în care ne aflăm, dar am putea fi atacați de inamic în timp ce fugim încoace și încolo pregătindu-ne, distrugându-mi astfel toate speranțele de a obține o poziție privilegiată în Societate. Așadar, informații. Trebuie să aflăm dacă inamicii sunt într-o vâlcea la jumătate de kilometru spre nord sau dacă sunt la cincisprezece kilometri sud. Ne aflăm într-un colț al terenului de joc sau suntem în centrul lui? Inamicii se află în ținuturile înalte? La nord de ținuturile înalte?

Eu și Cassius ne punem de acord. Trebuie să cercetăm.

Ne despărțim. Mă îndrept spre Phobos alături de Cassius, și de acolo mergem în sensul invers al acelor de ceasornic. Lea și Roque merg spre Deimos și de acolo pornesc în sensul acelor de ceasornic. Urmează să ne întâlnim la apusul soarelui.

Nu vedem țipenie de om din vârful Phobosului. În ținuturile de jos nu se zăresc cai sau luptători de-ai lui Ceres, iar ținuturile înalte dinspre sud sunt pline de lacuri și capre. La sud-est, din vârful unui munte pitic, zărim o parte din Pădurea Mare care se întinde la sud și sud-est. O armată de uriași s-ar putea ascunde acolo, și nu avem cum să cercetăm; ne-ar lua o jumătate de zi ca să ajungem măcar până în apropierea lizierei.

Cam la vreo zece kilometri de castelul nostru, descoperim pe un deal nu prea înalt un fort din piatră bătut de intemperii care pare că păzește o trecătoare. Înăuntru găsim o trusă primitivă de supraviețuire plină cu iod, mâncare, un compas, frânghie, șase duro-rucsacuri, o periuță de dinți, chibrituri de sulf și bandaje simple. Punem toate lucrurile găsite într-un duro-rucsac gol.

Așadar prin vale au fost ascunse provizii. Ceva îmi spune că au fost ascunse lucruri mai importante decât o amărâtă de trusă de supraviețuire. Arme? Mijloace de transport? Armuri? Tehnologie? Doar nu vor să ne luptăm cu bețe și pietre și unelte din metal. Și dacă nu vor să ne omorâm unii pe alții, trebuie să înlocuim armele din metal cu paralizatoare.

Ne alegem cu niște arsuri urâte cauzate de soare în această primă zi. Dar în drumul de întoarcere spre castel, aburii ceții ni

le alină. Titus și gașca lui tocmai s-au întors de pe câmpii dintr-o incursiune neproductivă. Au ucis două capre, dar n-au foc ca să le pregătească, de vreme ce Sevro a șters-o pe undeva. Nu le spun despre chibriturile găsite. Eu și Cassius cădem de acord că Titus, dacă tot vrea să fie mare șef, ar trebui să fie în stare mai întâi să cucerească focul. Sevro, oriunde ar fi, cu siguranță ne-ar da dreptate. Băieții lui Titus lovesc bucăți de metal de piatră încercând să facă scântei, dar piatra din care e făcut castelul nu produce nicio scânteie. Isteți Proctorii.

Gașca lui Titus îi obligă pe Recruții inferiori, drojdia, să adune lemne în ciuda faptului că nu au niciun pic de foc. Cu toții merg la culcare flămânzi. În afară de Roque și de Lea. Cu ei împărțim batoanele găsite în kitul de supraviețuire. Îi simpatizez pe ei doi, deși sunt Aurii, și îmi justific împrietenirea cu ei spunându-mi că fac asta numai pentru a-mi constitui propriul trib. Cassius se pare că e de părere că fata aceea isteață, care e Recrut mediu, Quinn, ne-ar putea fi de folos. Dar e în stare să creadă asta despre majoritatea fetelor drăguțe.

Tribul începe să se dezvolte, și prima lecție pe care o primim e deja pe drum.

Antonia se împrietenește cu un tip îndesat, arțăgos, cu părul creț, pe nume Cipio, și reușește să trimită grupuri înarmate cu lopeți și topoare găsite în castel la garnizoanele Deimos și Phobos. Poate că fata asta e o vrăjitoare răzgâiată, dar cel puțin nu e proastă. Dar apoi, când adorm, gașca lui Titus le fură topoarele, și astfel îmi revizuiesc opinia.

•

Eu și Cassius mergem împreună în recunoaștere. În cea de-a treia zi zărim fum undeva departe, cam la douăzeci de kilometri est. E ca un semnal de avertizare în amurg. Probabil că grupuri inamice cercetează terenul la fel ca noi. Dacă am fi fost mai aproape sau dacă am fi avut cai, am fi putut vedea despre ce e vorba. Sau dacă am fi avut mai mulți oameni, am fi putut rămâne aici peste noapte, punând la cale un raid pentru a-i lua sclavi. Dar distanța și lipsa noastră de coerență fac toată diferența. Între noi și fumul pe care l-am observat sunt ravene și râpe unde e posibil să se ascundă grupuri de războinici. Mai sunt și câțiva kilometri de câmpie pe care i-am străbate expuși din toate părțile. N-o să reușim incursiunea. Nu și când unele dintre celelalte Case au cai. Nu-i mărturisesc lui Cassius, dar mă tem.

Ținuturile înalte par sigure, dar imediat mai jos hoinăresc bande de zei mărunți țicniți. Zei mărunți peste care nu vreau să dau încă.

Gândul de a-i întâlni pe cei din alte Case este cu atât mai neliniștitor cu cât nici propria Casă nu te face să te simți în siguranță. Exact așa cum spune mereu Octavia au Lune: nimeni nu-și poate urmări țelurile în deficitul problemelor tribului. Nu ne putem permite să-l lăsăm pe Titus de capul lui prea mult timp. Deja a furat fructele de pădure pe care le adunaseră Lea și Quinn. Iar azi de dimineață a încercat să folosească stindardul împotriva lui Quinn, ca să vadă dacă îi poate transforma în sclavi pentru raidurile lui pe cei din propria Casă. N-a putut.

— Trebuie să unim Casa cumva, îmi spune Cassius când mergem în recunoaștere în ținuturile înalte din nord. Institutul ne va urmări până la sfârșitul vieții. Dacă pierdem acum, nu ne vom mai recăpăta niciodată poziția.

— Și dacă suntem cuceriți pe parcursul jocului? îl întreb.

Mă privește îngrijorat.

— Ar putea fi ceva mai rău?

De parcă aș fi avut nevoie de încă un imbold.

— Tatăl tău a fost câștigătorul anului său, pun pariu. A fost Primus?

Ca să ajungă Imperator, sigur a fost câștigător.

— Da. Am știut dintotdeauna că a câștigat în anul lui, dar n-am avut nici cea mai mică idee despre ce presupune asta până când n-am ajuns aici.

Cădem amândoi de acord că, pentru a uni Casa, Titus trebuie să dispară. Dar este futil să luptăm cu el direct; șansa asta a trecut după prima zi. Tribul lui a ajuns prea mare.

— Eu zic să-l omorâm în somn, sugerează Cassius. Împreună am putea s-o facem.

Mă trece un fior când îl aud spunând asta. Nu luăm nicio hotărâre, dar propunerea lui mă ajută să-mi reamintesc că suntem ființe diferite. Dar oare chiar suntem? Mânia lui e ceva crud, rece. Dar nu-l mai văd arătându-și furia apoi, nici măcar în preajma lui Titus. E tot numai zâmbete și hohote de râs, și-i provoacă pe membrii găștii lui Titus la întreceri și lupte când nu sunt plecați în raiduri – exact cum mă comport și eu în preajma dușmanilor.

Totuși, în vreme ce eu sunt privit cu precauție de majoritatea, Cassius este simpatizat de toți, în afară de haita lui Titus. A început chiar să se furișeze singur cu Quinn. Îmi place de ea. A ucis un cerb cu ajutorul unei capcane, apoi ne-a povestit că l-a omorât cu dinții. Ba chiar ne-a arătat dovezi – păr de animal printre dinți și urmele de mușcături de pe cerb. Ne-am gândit că avem un Sevro mai drăguț printre noi, până când a început să râdă, nemaiputând continua născocirea. Cassius a ajutat-o să-și scoată părul de cerb dintre dinți. Îmi plac mincinoșii dedicați.

Condițiile se înrăutățesc în câteva zile. Oamenii sunt flămânzi pentru că încă n-am reușit să aprindem un foc în castel, iar igiena este abandonată rapid după ce două dintre fetele noastre sunt răpite de călăreți de-ai lui Ceres în timp ce se îmbăiau în râul de lângă poartă. Auriii sunt bulversați când până și porii lor superiori încep să fie încărcați și să le apară coșuri.

— Arată ca o înțepătură de albină, ne spune Roque râzând mie și lui Cassius. Sau ca un soare radial îndepărtat!

Mă prefac fascinat, de parcă n-aș fi avut coșuri toată viața mea de Roșu.

Cassius se apleacă mai aproape să-l cerceteze.

— Fratele meu, asta e...

Apoi Roque își stoarce coșul direct în fața lui, făcându-l pe Cassius să se tragă înapoi și să icnească de silă. Quinn trece peste scenă chicotind.

— Mă întreb uneori, zice Roque după ce își revine Cassius, care e rostul tuturor acestor lucruri. Cum poate fi asta cea mai bună modalitate de a ne testa meritele, de a ne transforma în ființe care pot conduce Societatea?

— Și ai ajuns la vreo concluzie? îl întreabă Cassius prudent, păstrând distanța.

— Poeții nu ajung niciodată la vreo concluzie, spun eu.

Roque chicotește.

— Spre deosebire de majoritatea poeților, eu reușesc câteodată. Și am găsit răspunsul.

— Dă-i drumul, îl grăbește Cassius.

— De parcă nu asta aveam de gând să fac și fără ordinul primadonei de serviciu, oftează Roque. Ne-au adus aici pentru că valea asta simbolizează umanitatea înaintea stăpânirii Auriilor. Fărâmițată. Dezbinați chiar în interiorul propriilor noastre triburi. Vor să trecem prin etapele prin care au trecut

părinții întemeietori înaintea noastră. Pas cu pas, jocul acesta va evolua astfel încât să ne învețe lecții noi. Se vor dezvolta ierarhii în cadrul jocului. O să avem Roșii, Aurii, Arămii.

— Și Rozalii? întreabă Cassius plin de speranță.

— Are sens ce spui, îi zic.

— Oh, asta o să fie teribil de bizar, spune Cassius răsucindu-și pe deget inelul cu Sigiliul lupului. Părinții ar sări în sus dacă s-ar întâmpla așa ceva. Probabil de asta i se scurg ochii lui Titus după fete. Cu siguranță își dorește o jucărie. Apropo de jucărie, unde l-a trimis pe Vixus?

Mă pufnește râsul. Vixus, de departe unul dintre cei mai periculoși adepți ai lui Titus, a plecat împreună cu alți câțiva cu aproape două ore în urmă, la ordinul lui Titus, să cerceteze câmpiile folosindu-se de avantajul înălțimii oferit de Turnul Phobos, pentru a pregăti un raid împotriva Casei Ceres.

— Ar fi bine să-l avem pe Vixus de partea noastră dacă punem la cale o acțiune, spun. E mâna dreaptă a lui Titus.

Roque continuă reluând un alt șir de idei.

— Nu știu... nu știu ce să zic despre Rozalii, spune el, jignit de ideea unui Auriu transformat într-un Roz. Dar... restul e simplu. Suntem într-un microcosmos al Sistemului Solar.

— Mie mi se pare că e un fel de Capturează steagul cu sabia, dacă mai țineți minte jocul, răspund eu.

N-am jucat niciodată asta, dar lecțiile cu Matteo m-au pus la curent cu jocurile pe care le jucau copiii ăștia prin grădinile părinților lor.

— Mhm, aprobă Cassius dând din cap și înfigându-și un deget acuzator-caraghios în pieptul lui Roque. De acord. Așa că poți să-ți bagi părerile în locul unde nu ajunge niciodată lumina soarelui, Roque. Noi, două minți luminate, am decis. E un joc de-a Capturează steagul.

— Înțeleg, râde Roque. Nu toți oamenii pot pricepe subtilitățile și metaforele ca mine. Dar nu te teme, prietenul meu musculos, voi fi aici pentru a vă ghida prin lucrurile care vă vor pune mintea la încercare. De exemplu, vă pot spune că primul test va consta în unirea Casei înainte ca inamicii să dea năvală.

— La naiba, mormăi privind peste marginea parapetului.

— Ți-a intrat ceva în fund? mă întreabă Cassius.

— Se pare că jocul tocmai a început, le spun făcându-le semn să se uite în jos.

În partea opusă a vâlcelei, chiar unde pădurea se întâlnește cu câmpia ierboasă, Vixus târăște o fată de păr. Primul sclav al Casei Marte. Și departe de a mă simți revoltat, sunt invidios. Invidios că nu am capturat-o eu. A făcut-o lingăul lui Titus, ceea ce înseamnă că acum Titus a câștigat credibilitate.

23.

Dezbinare

Deși dormim cu toții sub același acoperiș, ne-au trebuit doar patru zile pentru a dezbina Casa în patru triburi. Antonia, care se pare că e vlăstarul unei familii care deține o centură de asteroizi considerabilă, adună în jurul ei Recruții medii: vorbăreții, văicăreții, isteții, dependenții, blegii, snobii și Politicienii.

Titus îi atrage în special pe Recruții superiori sau medii – indivizii puternici, violenți, iuți, îndrăzneți, cu inteligență naturală, ambițioși, oportuniști, o selecție evidentă a Casei Marte. Prodigioasa pianistă, Cassandra, e în grupul lui. La fel și Pollux cel răgușit și psihopatul Vixus, care se înfioară de plăcere numai la gândul de a lipi metalul de carne.

Dacă eu și Cassius am fi fost mai diplomați, probabil că am fi reușit să-i furăm lui Titus Recruții superiori. La dracu', am fi putut să-i facem pe toți să ne urmeze dacă le-am fi spus pur și simplu că trebuie să ne dea ascultare. La urma urmei, eu și Cassius am fost cei mai puternici la un moment dat, dar apoi le-am lăsat timp lui Titus să intimideze și Antoniei să manipuleze.

— Afurisita de Antonia, spun.

Cassius râde clătinându-și capul blond în timp ce străbatem ținuturile înalte de la est în căutare de alte provizii ascunse. Picioarele mele lungi pot străbate acum un kilometru în puțin peste un minut.

— Oh, sunt de așteptat toate astea din partea ei. Dacă familiile noastre nu și-ar fi petrecut vacanțele împreună când eram mici, poate că aș fi demascat-o ca demokrată în prima zi.

Dar nu e nici pe departe. Mai degrabă e un fel de Cezar... sau de, cum li se spunea, Președinți? – un tiran aflat sub acoperirea necesității.

— E o baligă într-un țoi de poșircă, spun.

— Ce înseamnă argoul ăsta afurisit? râde Cassius.

Unchiul Narol ar fi putut să-i explice.

— Cum? Ah, am auzit expresia asta odată în Yorkton de la un Roșu de Sus. Înseamnă că e ca o muscă într-un pahar cu vin.

— Un Roșu de Sus? pufnește Cassius. Una dintre dădacele mele era dintre Roșii de Sus. Știu. Ciudat. Ar fi trebuit să fie o Maronie. Dar femeia asta îmi spunea povești când mergeam la culcare.

— Asta-i drăguț, îi zic.

— Mi se părea o nemernică lipsită de respect. Am încercat s-o conving pe mama să o facă să tacă și să mă lase în pace, pentru că nu voia decât să-mi vorbească despre văi și povești de dragoste plictisitoare care întotdeauna aveau un final trist. Deprimantă ființă.

— Ce-a zis mama ta când te-ai plâns?

— Mama? Ha! M-a mângâiat pe cap și mi-a spus că întotdeauna poți învăța ceva de la oricine. Chiar și de la un Roșu de Sus. Ei și tatei le place să pretindă că sunt progresiști. Mă derutează, spune el clătinând din cap. Dar *Yorkton.* Lui Julian nu-i venea să creadă că ești din Yorkton.

Amărăciunea mă cuprinde din nou. Nici măcar dacă mă gândesc la Eo nu o pot alunga. Nici gândul la misiunea mea și la ceea ce trebuie să fac în numele ei nu-mi poate alunga sentimentul de vinovăție. Sunt singurul care n-ar trebui să se simtă vinovat pentru Trecere, și totuși, în afară de Roque, sunt singurul care se simte așa. Îmi privesc mâinile și-mi amintesc de sângele lui Julian.

Deodată Cassius îmi arată ceva pe cer la sud-vest de noi.

— Ce mama naibii?

O mulțime de robo-medici plonjează din castelul de pe muntele plutitor Olimp. Le auzim zumzetele îndepărtate. Proctorii licăresc în urma lor ca niște săgeți în flăcări, îndreptându-se spre munții depărtați de la miazăzi. Orice s-ar fi întâmplat, un lucru e sigur: în sud domnește haosul.

Deși tribul meu doarme tot în castel, ne-am mutat din turnul înalt către poartă, astfel încât să nu ne intersectăm prea mult cu

oamenii lui Titus. Ca să fim în siguranță, păstrăm secret faptul că putem găti.

Ne întâlnim cu membrii tribului nostru lângă un lac din ținuturile înalte din nord. Nu sunt cu toții Recruți superiori. Avem doar vreo doi – Cassius și Roque. Dar dintre ceilalți nu e niciunul dintre cei aleși printre primii șaptesprezece. Avem câțiva Recruți medii – Quinn și Lea –, dar restul sunt drojdia, Recruți inferiori – Clovnul, Nasolu', Buruiană, Pietricică și Scaiete. Chestia asta îl enervează pe Cassius, deși cei mai slabi indivizi de la Institut sunt cu siguranță super-oameni în comparație cu celelalte Culori. Sunt atletici. Sunt energici. Nu-ți cer niciodată să repeți ce ai spus, doar dacă nu cumva vor să demonstreze ceva. Și îmi acceptă comenzile, câteodată chiar anticipând ce urmează să le cer să facă. Bănuiesc că sunt vlăstare mai puțin privilegiate.

Majoritatea sunt mai deștepți decât mine. Dar eu am acea calitate unică pe care ei o numesc ingeniozitate, dovedită de punctajul mare obținut la testul de inteligență extrapolatoare. Nu c-ar conta asta când am chibriturile de sulf, chestie care mă transformă în titanul Prometeu. Nici Antonia și nici Titus nu au reușit să facă rost de foc, din câte știu. Așa că sunt singurul care le poate umple burțile. Îi pun pe toți cei din tribul meu să ucidă capre sau oi. Nimeni nu are voie să mănânce fără să facă nimic, deși Nasolu' încearcă asta. Nu observă nimeni că mâinile îmi tremură când tai gâtul primei capre pe care am prins-o. Se citește atâta încredere în ochii animalului, urmată de confuzie în timp ce moare, crezându-mă în continuare prieten. Sângele e cald, la fel ca al lui Julian. Mușchii gâtului îi sunt duri. Trebuie să-i tai cu cuțitul bont, la fel cum face și Lea când ucide prima ei oaie, scâncind. O pun să o și jupoaie, ajutată de Scaiete. Și când văd că nu poate, îi iau mâinile într-ale mele, ghidând-o, oferindu-i forța de care dispun.

— Tre' să taie tăticul carnea pentru tine? o necăjește Scaiete.

— Gura, spune Roque.

— Se poate apăra și singură, Roque. Lea, Scaiete te-a întrebat ceva.

Lea mă privește clipind, cu ochii ei mari nedumeriți.

— Mai întreab-o ceva, Scaiete.

— Ce-o să te faci când o să nimerești într-un colț cu Titus, o să scâncești și atunci? Ești un copil.

Scaiete știe ce vreau să fac. Eu i-am cerut să se poarte așa acum o jumătate de oră, înainte să-i aduc Leei oaia.

Privesc când spre Lea, când spre Scaiete.

— O să începi să plângi? o întreabă Scaiete. Șterge-ți ochii cu…

Lea mârâie și se repede la Scaiete. Cele două se rostogolesc cărându-și pumni în față. Nu trece mult până când Scaiete o imobilizează pe Lea. Roque fierbe lângă mine. Quinn îl trage mai în spate. Fața Leei e plină de sânge. O lovește pe Scaiete peste mâini. Apoi leșină. Dau din cap în semn de mulțumire spre Scaiete. Cu fața întunecată, fata îmi răspunde cu o clătinare ușoară din cap.

Umerii Leei sunt mai drepți a doua zi dimineață. Ba chiar capătă suficient curaj cât să-l țină pe Roque de mână. De asemenea, pretinde că știe să pregătească mâncarea mai bine decât noi toți; nu știe. Roque încearcă și el, dar nu se descurcă mai bine. E ca și cum ai mesteca un burete ațos și uscat când mănânci. Nici măcar Quinn, cu toate poveștile pe care ni le spune, nu reușește să încropească ceva gustos.

Gătim carne de capră și de căprioară în bucătăria noastră de campanie amplasată la șase kilometri de castel, și facem asta noaptea, prin văi, ca să nu se vadă lumina și fumul. Nu ucidem oile; le adunăm și ducem într-un fort din nord, ca să le păstrăm în siguranță. Aș putea atrage mai mulți membri în tribul meu cu hrana, dar mâncarea e în aceeași măsură un pericol pe cât este și un avantaj. Ce-ar putea face Titus și ucigașii din jurul lui dacă ar afla că avem foc, mâncare, apă curată…

Mă întorc cu Roque la castel dintr-o incursiune de recunoaștere în sud, când deodată auzim zgomote venind dinspre un pâlc de copaci. Ne furișăm mai aproape și auzim grohăieli și un sunet ca și cum ceva ar fi sfâșiat. Așteptându-ne să vedem o haită de lupi devorând o capră, tragem cu ochiul prin tufișuri și vedem patru dintre soldații lui Titus stând pe vine în jurul unui cerb. Au fețele pline de sânge, ochi întunecați și hămesiți și sfâșie cu cuțitele bucăți din cerbul mort. Cinci zile fără foc, cinci zile numai cu fructe de pădure acre, și deja s-au transformat în sălbatici.

— Trebuie să le dăm chibrituri, îmi spune Roque mai târziu. Pietrele de aici nu produc nicio scânteie.

— Nu, dacă le dăm chibrituri Titus o să fie și mai puternic.

— Mai contează asta acum? O să se îmbolnăvească dacă mănâncă în continuare carne crudă. Deja sunt bolnavi.

— Așa că fac pe ei, mormăi eu. Există lucruri mai rele decât ăsta.

— Spune-mi, Darrow. Ar fi mai bine să-l avem pe Titus comandant și Casa Marte puternică sau să-l avem pe Darrow comandant și Casa Marte slăbită?

— Mai bine pentru cine? îl întreb arțăgos.

Clatină din cap fără să mai spună nimic.

— Lasă-i să le putrezească afurisitele de burți, e de părere Cassius. Așa și-au așternut. Așa că să-i lăsăm să se cace-n așternuturi.

Oamenii mei sunt de acord.

M-am atașat de soldații mei, de drojdie, de Recruții inferiori. Nu sunt *la fel* de nobili și nu au tot atâtea drepturi ca Recruții superiori. Majoritatea își amintesc să-mi mulțumească când le ofer de mâncare – la început n-o făceau. Nu se reped să-l urmeze pe Titus în raidurile lui nocturne înarmat cu topoare doar pentru că se simt bine. Nu, ne urmează pe noi pentru că amicul Cassius este la fel de carismatic ca însuși soarele, și umbra pe care o arunc eu în lumina lui pare că știe ce face. Nu știe. La fel ca și mine, umbra s-a născut în mină.

Totuși, se pare că am o strategie. Îi pun pe toți să facă hărți ale teritoriului ocupat de noi pe tabletele pe care le-am găsit într-un beci inundat de pe fundul unei ravene, dar tot nu avem alte arme în afara lamei mele curbate și a câtorva cuțite și bețe ascuțite. Așa că toată strategia noastră se bazează pe adunarea de informații.

Amuzant e că un singur trib are idee cât de cât despre ce se întâmplă. Și nu e al nostru. Nu e nici al Antoniei. Și sunt al dracului de sigur că nu e al lui Titus. E al lui Sevro, și sunt aproape sigur că el e singurul membru al acestui trib, asta dacă nu cumva nu a adoptat niște lupi până acum. E greu de spus dacă a făcut-o sau nu. Membrii Casei noastre nu iau masa împreună. Totuși, îl mai vedem din când în când cutreierând dealurile la căderea nopții, înfășurat în blana lui de lup, arătând, cum spune Cassius „ca un soi de copil demon pe halucinogene”. Și odată, Roque chiar a auzit ceva urlând dinspre misterioasele ținuturi înalte, și nu era un lup. Dar sunt și zile când Sevro vine printre noi și se comportă normal, insultând pe toată lumea în

afară de Quinn. Face o excepție pentru ea, tratând-o cu carne și ciuperci comestibile în loc de insulte. Cred că i s-au aprins călcâiele după ea, deși ei îi place de Cassius.

O rugăm pe Quinn să ne povestească despre Sevro, dar nu vrea. E loială și poate că din cauza asta îmi amintește de casă. Mereu ne spune câte o poveste bună, deși majoritatea sunt niște minciuni sfruntate. Are o scânteie de viață în ea, exact cum avea și soția mea. E singura dintre noi care-i mai spune Spiridușului „Sevro”. De asemenea, e singura care știe unde și-a stabilit adăpostul. Oricât am cercetat noi împrejurimile, n-am găsit nicio urmă de-a lui. Din câte știu eu, ar putea fi pe undeva prin ținuturile înalte, ocupându-se cu scalparea. Știu că Titus a trimis cercetași în urmărirea lui, dar nu cred că au avut vreun succes. Nu sunt în stare să mă urmărească nici măcar pe mine. Știu că asta îl calcă pe Titus pe bătături.

— Cred că face laba prin tufișuri, chicotește Cassius. Așteptând să ne omorâm unii pe alții.

•

Roque vine să ne caute pe mine și pe Cassius în ziua în care Lea se întoarce șchiopătând la castel.

— Au bătut-o, ne spune el. Nu prea rău, dar au lovit-o în stomac și astăzi nu mai poate lucra.

— Cine? se zbârlește Cassius. Cine sunt jegoșii care au făcut asta?

— Nu contează. Ce contează e că le e foame. Așa că încetați cu toată chestia asta „ochi pentru ochi”. Nu mai putem continua așa, spune Roque. Băieții lui Titus mor de foame. Ce vrei să facă? La naiba, bestia îl vânează pe Spiriduș pentru că are nevoie de foc și mâncare. Dacă îi oferim asta, putem uni Casa și menține buna înțelegere. Poate că și Antonia își va face tribul să gândească rațional.

— Antonia? Rațional? întreabă Cassius izbucnind în râs.

— Și chiar dacă o să se întâmple asta, Titus tot va rămâne cel mai puternic, spun eu. Și asta nu e o soluție.

— Ah. Da. Și asta nu poți suporta, să dețină altcineva puterea. Bine atunci, spune Roque învârtindu-și o șuviță de păr pe deget. Vorbește cu Vixus sau cu Pollux. Ia-i căpitanii dacă trebuie. Dar fă-ne bine Casa, Darrow. Altfel, o să pierdem în clipa în care cei din altă Casă o să apară la ușă.

Îi urmez sfatul peste șase zile. Știind că Titus e plecat în recunoaștere, risc să-l caut pe Vixus în turn. Din păcate, Titus se întoarce mai repede decât mă așteptam.

— Arăți vesel și voinic, îmi spune el înainte de a fi reușit să-l găsesc pe Vixus prin încăperile de piatră ale turnului.

Îmi blochează calea cu trupul lui uriaș – umerii aproape acoperă lățimea peretelui. Îmi dau seama că în spatele meu, pe coridor, mai e cineva. Vixus și încă doi. Simt un gol în stomac.

— Unde te duci, dacă-mi permiți să te întreb?

— Voiam să compar hărțile pe care le-am făcut pe teren cu harta principală din camera de comandă, mint eu știind că am o tabletă digitală în buzunar.

— Ah, voiai să compari hărțile de pe teren cu harta principală… În numele lui Marte, nobilule Darrow?

— În numele cui altcuiva? îl întreb. Suntem cu toții de aceeași parte, nu?

— Ah, suntem de aceeași parte, spune el, izbucnind într-un hohot de râs prefăcut. Vixus, dacă tot suntem de aceeași parte, nu crezi că ar fi mai bine dacă ne-am bucura cu toții de hărțile lui?

— Ar fi cel mai bine, îl aprobă Vixus. Ciuperci. Hărți. De toate.

Deci el a atacat-o pe micuța Lea. Are ochii lipsiți de orice expresie. Seamănă cu ochii unui corb.

— Așa, ia să aruncăm o privire, Darrow.

Titus îmi înșfacă hărțile de teren. N-am cum să-l opresc.

— Să-ți fie de bine, îi spun. Numai să ții cont că departe spre est se văd focuri ale inamicului, și la fel în Pădurea Mare și spre miazăzi. Mergi în recunoaștere cât vrei. Numai vezi să nu fii prins cu pantalonii-n vine.

Titus adulmecă aerul. N-a ascultat un cuvânt din ce i-am zis.

— Dacă tot împărțim lucruri, Darrow… spune el adulmecând iarăși, de data asta mai aproape de gâtul meu. Poate vrei să ne împărtășești și nouă de ce miroși a fum.

Înlemnesc, neștiind ce să-i răspund.

— Ia uite-l cum se zvârcolește. Ia uite-l cum țese o minciună.

Vocea lui Titus exprimă un dezgust profund.

— Pot să-ți miros înșelătoriile. Îți miros minciunile – curg din tine ca transpirația.

— Ca o femeie în călduri, zice Pollux sardonic, ridicând din umeri în semn de scuze spre mine.

— Dezgustător, mârâie Vixus. E un tip abject. Un mizerabil, un fătălău.

Nu știu de ce am crezut că aș putea să-l întorc pe Vixus împotriva lui Titus.

— Ești un mic parazit, continuă Titus. Ne-ai erodat încet, încet moralul pentru că n-ai vrut să ni te supui; ai așteptat ca nobilii mei băieți și fete să moară de foame.

M-au prins la înghesuială din spate și din lateral. Titus e uriaș. Pollux și Vixus sunt sălbatici și aproape la fel de mari de statură ca mine.

— Ești o creatură mizerabilă. Un vierme în măduva noastră.

Ridic din umeri relaxat, încercând să-i fac să creadă că nu sunt îngrijorat.

— Putem aranja toate astea, le spun.

— A, da? zice Titus.

— Soluția e simplă, uriașule, îi spun eu sfătos. Adu-ți băieții și fetele acasă. Nu mai face raiduri în fiecare zi pe teritoriul Casei Ceres ca să nu te trezești că năvălește vreo altă Casă și vă măcelărește pe toți. Apoi o să vorbim despre foc. Despre mâncare.

— Crezi că poți să ne spui nouă ce să facem, Darrow? Asta vrei? mă întreabă Vixus. Crezi că ești mai bun decât noi pentru că ai obținut un punctaj mai mare la un test cretin? Pentru că ai fost ales primul de Proctori?

— Crede, da, chicotește Titus. Crede că *merită* să ajungă Primus.

Vixus își apropie fața de șoim de mine, mârâind fiecare cuvânt pe care-l rostește. Buzele lui, frumoase când e calm, se dezvelesc acum cu cruzime, și-i simt mirosul fetid al respirației când se apropie să se uite la mine, măsurându-mă cu privirea și încercând să-mi demonstreze că nu e impresionat de mine. Scoate un hohot de râs disprețuitor. Îl văd cum își trage capul, pregătindu-se să mă scuipe. Îl las să o facă. Flegma mă lovește și mi se scurge încet pe obraji, către buze.

Titus ne privește cu un rânjet animalic. Îi strălucesc ochii; Vixus îl privește așteptând o încurajare, Pollux se apropie.

— Ești un cocoșel răzgâiat, zice Vixus, aflat atât de aproape de mine încât nasurile aproape ni se ating. Așa că exact fără asta o să te și las, bunul meu domn, fără cocoșelul tău amărât.

— Sau ați putea să mă lăsați să plec, spun. Mi se pare că-mi blocați ușa.

— Ha, ha! râde el, privindu-și stăpânul. Încearcă să ne demonstreze că nu-i e frică, Titus. Încearcă să evite să se bată.

Mă privește cu ochii aceia aurii, lipsiți de expresie.

— Am făcut praf de mii de ori băieței înfumurați ca tine în duelurile de club.

— Serios? îl întreb mimând neîncrederea.

— I-am frânt ca pe surcele. Și apoi le-am luat fetele ca să mă distrez. Cum le-am mai făcut de râs în fața taților lor. Ce mai epave plângăcioase am făcut din băieți ca tine.

— Oh, Vixus, rostesc oftând, fără să las să mi se simtă în voce tremurul furiei și al fricii. Vixus, *Vixus, Vixus.* Nu există băieți ca mine.

Mă uit spre Titus ca să mă asigur că ne privim în ochi când relaxat, de parcă aș dansa, îmi întind mâna de Sondor al Iadului și îl lovesc pe Vixus în laterala gâtului, în jugulară, cu forța unui baros. Îl termin, dar totuși continui să-l mai lovesc cu cotul, cu genunchiul și cu cealaltă mână. Dacă s-ar fi ținut mai bine pe picioare, prima lovitură i-ar fi putut rupe gâtul în două. În schimb, se dă peste cap în gravitația mică, ajungând la orizontală, cutremurându-se sub ploaia mea de lovituri când atinge solul. Dă ochii peste cap. Mi se strânge stomacul de frică. Am un corp atât de puternic.

Titus și ceilalți sunt prea surprinși de explozia bruscă de violență ca să mă poată opri când mă strecor printre brațele lor întinse și o iau la fugă pe coridor.

Nu l-am ucis.

Nu l-am ucis.

24.

Războiul lui Titus

Nu l-am ucis pe Vixus. Dar am distrus orice șansă de a uni Casa. Cobor în viteză scările circulare ale turnului. În spatele meu se aud strigăte. Trec pe lângă discipolii lui Titus care stau lenevind. Dacă ar ști ce-am făcut, mi-ar putea pune piedică. Două fete se

uită la mine când le depășesc, aud strigătul conducătorului lor, dar reacționează prea încet. Trec de ele, ies prin ușa joasă a turnului și intru în curtea castelului.

— Cassius, strig spre turnul porții, unde dorm oamenii mei. Cassius!

Scoate capul pe o fereastră și îmi vede fața.

— Rahat! Roque, strigă el. S-a întâmplat, adună oamenii.

Trei dintre băieții lui Titus și una dintre fete aleargă după mine prin curte. Sunt mai înceți, dar observ încă o fată părăsindu-și postul de pe zid ca să mă ajungă. E Cassandra. Bucățile de metal pe care și le-a împletit în părul scurt, zornăie. Sare fără efort de pe parapetul înalt de opt metri și, cu un topor în mână, aleargă să-mi taie calea înainte să ajung la scări. Lupul auriu de pe inelul ei strălucește în lumină slabă. Arată minunat.

Apoi toți cei din tribul meu ies din turnul porții. Și-au adus ranițele improvizate, cuțitele și bâtele pe care le-am cioplit din crengile căzute pe care le-am găsit în pădure. Dar nu avansează spre mine. Sunt deștepți, așa că deschid poarta imensă care separă castelul de panta care coboară spre vâlcea. Ceața intră pe poarta deschisă, iar ei se fac nevăzuți. Doar Quinn rămâne în urmă.

Quinn, cea mai rapidă de pe Marte. Aleargă peste caldarâm ca o gazelă pentru a-mi veni în ajutor. Bâta ei se învârte prin aer. Cassandra nu o vede. Părul ei blond strâns într-o coadă lungă fâlfâie în aerul rece al nopții în timp ce se întinde, și dintr-o parte, din unghiul mort, o lovește pe Cassandra peste genunchi cu bâta. Trosnetul lemnului care lovește osul puternic de Auriu se aude tare. La fel de tare ca și strigătele Cassandrei. Nu-și rupe piciorul, dar alunecă și cade pe caldarâm. Quinn nu încetinește nicio secundă. Se-aruncă lângă mine și împreună lăsăm în urmă gașca lui Titus.

Îi ajungem din urmă pe ceilalți pe fundul vâlcelei. Luăm calea dealurilor abrupte și mergem prin ceața deasă ce înghite ținuturile înalte spre fortul nostru din nord. Vaporii de apă ni se strâng în păr ca perlele. Ajungem la fort mult după miezul nopții. E doar un turn rece și părăginit care stă aplecat deasupra unei râpe ca un vrăjitor beat. Lichenii acoperă pietrele mari și întunecate. Ceața ascunde parapeții. Ne pregătim prima cină din păsările care stau pe streșinile turnului solitar. Unele dintre ele

scapă. Le-aud zgomotul aripilor în noaptea întunecată. Războiul nostru civil a început.

•

Din păcate, Titus nu e un dușman prost. Nu vine după noi, așa cum ne așteptam s-o facă. Speram că o să încerce să ne prindă și să ne asedieze fortul din nord pentru ca armata lui să vadă focurile arzând între zidurile de piatră și să simtă mirosul cărnii prăjindu-se în grăsime. Oile pe care le-am prins mai devreme ne-ar fi ajuns săptămâni, luni întregi, dacă am fi avut apă. Am fi benchetuit în fiecare noapte. L-ar fi părăsit pe Titus. Dar Titus știe despre arma mea, focul, așa că ne evită pentru ca băieții și fetele lui să nu vadă luxul de care dispunem.

Nu-i lasă prea mult timp singuri pe cei din tribul lui pentru a nu le da timp să se gândească. Frenezia, războiul amorțesc simțurile oamenilor. Așa că, începând cu a șasea zi, organizează raiduri asupra Casei Ceres și creează trofee pentru actele de curaj și violență – semne făcute cu sânge pe care băieții și fetele le poartă cu mândrie pe obraji. Ne strecurăm pe lângă ei, urmărindu-le atacurile din tufișuri și din iarba înaltă. La un moment dat, câștigăm o poziție bună și ajungem pe culmile de la sud de Phobos. De-acolo suntem martorii asediului Casei Ceres.

De jur împrejurul Casei Ceres fumul se ridică asemenea unei coroane întunecate. Merii sunt puși la pământ. Caii, schiloditi sau furați. Luptătorii lui Titus reușesc chiar să prindă cu lasoul o torță de pe una dintre fortificațiile celor din Ceres, într-o încercare de a aduce focul în castelul Marte. Dar călăreții Casei Ceres îi ajung din urmă cu ciubere de apă și-i opresc înainte să ajungă acasă. Titus tremură de furie în timp ce caii trec pe lângă ei și călăreții sting focul înainte de a se întoarce în cetate. Cu ajutorul celui mai bun soldat al lui, răgușitul Pollux, răstoarnă un cal, folosind o suliță lungă făcută dintr-o creangă. Călărețul cade din șa și, într-o secundă, Pollux e în locul lui. În aceeași zi mai iau doi prizonieri.

În cea de-a opta zi la Institut, urmăresc asediul alături de Cassius și Roque, de pe culmi. Astăzi, Titus călărește calul capturat până aproape de zid, agitând un lasou și provocându-i pe arcași să-și lanseze săgețile spre el și spre cal. O biată fată scoate capul pentru a da drumul săgeții dintr-un unghi mai bun. Întinde coarda arcului până în dreptul urechii, țintește, și chiar

înainte să-i dea drumul, Titus aruncă lasoul în sus. Fata se trage în spate. Nu destul de repede. Lasoul o prinde de gât și Titus dă pinteni calului, strângându-l. Prietenii ei se grăbesc să o prindă. O țin strâns, dar sunt nevoiți să-i dea drumul înainte să-și rupă gâtul.

Țipetele prietenilor ei reverberează peste câmpie în timp ce e trasă cu violență de pe zid și târâtă de Titus în ovațiile adepților săi. Cassandra o pune pe fată în genunchi și o transformă în sclava noastră. Flăcările holdelor care ard strălucesc în amurg în timp ce mai mulți Proctori plutesc pe deasupra cu sticle de vin și o tavă cu cine știe ce delicatese.

— „Iar inimile violente aprind cele mai aspre focuri", murmură Roque stând într-un genunchi.

— E îndrăzneț, spun eu respectuos, și-i place chestia asta. Îi străluceau ochii când l-am lovit pe Vixus în gât. Îi place prea mult.

Cassius dă din cap.

— E periculos, sunt de acord, dar vrea cu totul altceva, spune Cassius.

Mă uit spre el. Are ceva tăios în glas.

— Și e un mincinos.

— Crezi? întreb eu.

— Nu el l-a ucis pe Priam.

Roque devine tăcut. Mai mic decât noi, cum stă așa într-un genunchi, pare un copil. Părul lui lung e prins într-o coadă. Are pământ sub unghiile cu care se chinuie să-și lege șireturile în timp ce se uită în sus.

— Nu el l-a ucis pe Priam, repetă Cassius.

Vântul geme peste dealul din spatele nostru. Noaptea se lasă greu azi. Obrajii lui Cassius se cufundă în umbre; totuși, e la fel de arătos.

— Nu l-ar fi pus pe Priam cu un monstru ca Titus. Priam era un conducător, nu un războinic. L-au pus pe Priam cu cineva slab, ca unul dintre recruții noștri inferiori.

Îmi dau seama unde vrea să ajungă Cassius. E motivul pentru care îl și urmărește pe Titus; răceala din ochii lui îmi amintește de privirea șarpelui în timp ce-și urmărește prada. Mi se întoarce stomacul pe dos, dar îl conduc pe Cassius pe calea pe care mi se pare că vrea să meargă, invitându-l să atace. Roque se uită

la mine cu capul aplecat într-o parte, observând ceva ciudat în comportamentul meu față de Cassius.

— Și i l-au dat lui Titus pe altcineva, zic eu.

— *Pe altcineva,* repetă Cassius, dând din cap.

Se gândește la Julian. N-o spune, la fel cum n-o spun nici eu. Las ideea să-i infesteze mintea. Îmi las prietenul să creadă că dușmanul nostru i-a ucis fratele. E o cale de scăpare.

— *Sângele cere sânge cere sânge cere sânge*...

Roque șoptește în vânt și cuvintele lui coboară spre vest, spre câmpia întinsă și flăcările care dansează în orizontul jos. În zare, munții rămân reci și întunecați. Zăpada deja se strânge pe vârfuri. E o priveliște care ar lăsa pe oricine fără suflare, dar ochii lui Roque nu mă părăsesc nicio secundă.

•

Găsesc o mică plăcere în faptul că sclavii lui Titus nu-i sunt niște aliați prea eficienți. Departe de a fi la fel de temeinic îndoctrinați ca un Roșu, acești sclavi făcuți peste noapte sunt creaturi încăpățânate. Urmează ordinele pentru că altfel riscă să termine Institutul în categoria Rușinaților. Dar în mod deliberat, nu fac niciodată nici mai mult, nici mai puțin decât li se spune; e forma lor de rebeliune. Se bat când și cu cine le spune el, chiar dacă ar trebui să se retragă. Culeg fructele pe care el îi pune să le culeagă, chiar dacă știu că sunt otrăvitoare, și așază pietre una peste alta până când grămada se prăbușește. Iar dacă ar fi o poartă deschisă spre fortăreața inamică și Titus nu le-ar spune să intre, ar sta pur și simplu acolo scărpinându-se în fund.

Pe lângă capturarea sclavilor și furtul recoltelor și fructelor din livezile celor din Ceres, armata lui Titus, destul de pricepută la acte de violență, e demnă de milă când încearcă să facă orice altceva. Oamenii lui își fac nevoile în latrine săpate la suprafață, după copaci sau în râu, încercând astfel să-i otrăvească pe studenții din Casa Ceres. O fată chiar cade în apă după ce s-a ușurat. Se bălăcește în propria-i murdărie. E o scenă de comedie, dar de râs nu mai râde nimeni cu excepția studenților din Ceres. Ei stau în spatele zidurilor înalte, prind pești din râu și mănâncă pâine coaptă în propriile lor cuptoare și miere din stupii lor.

Ca pedeapsă pentru că au râs, Titus târăște unul dintre sclavii băieți până în fața porții. Sclavul e înalt, are un nas mare și un zâmbet neastâmpărat dedicat doamnelor. Crede că totul e un

joc până când Titus îi taie o ureche. Atunci începe să strige după maică-sa ca un copil mic.

Proctorii, nici măcar cel al Casei Ceres, nu opresc violența. Privesc din cer câte doi sau câte trei, plutind în timp ce robo-medicii coboară de pe Olimp pentru a cauteriza o rană sau a trata un traumatism cranian sever.

În cea de-a douăzecea zi la Institut, apărătorii aruncă un coș cu chifle peste zid în timp ce oamenii lui Titus încearcă să dărâme ușa înaltă cu un trunchi de copac. Asediatorii sfârșesc prin a se bate între ei pentru mâncare, doar pentru a descoperi că toate chiflele fuseseră coapte cu lame în ele. Țipetele țin până după-amiază.

Răspunsul lui Titus vine chiar înainte de căderea nopții. Alături de cinci dintre noii sclavi, inclusiv cel cu urechea lipsă, se apropie până la un kilometru jumătate de poartă. Se plimbă prin fața sclavilor, cu patru bețe lungi în mână. Apoi le oferă fiecăruia câte unul, mai puțin fetei pe care a tras-o cu lasoul de pe zid.

Făcând o ușoară plecăciune spre poarta Ceres, face semn cu mâna și le ordonă sclavilor s-o bată pe fată. E puternică și înaltă ca Titus, așa că e greu să-ți fie milă de ea. La început.

Primele lovituri ale sclavilor sunt destul de ușoare. Apoi Titus le amintește despre rușinea care o să le păteze numele pentru totdeauna dacă nu se supun; loviturile devin mai puternice; ținta e capul auriu al fetei. O lovesc încontinuu, mult după ce țipetele s-au oprit și sângele i-a năclăit deja părul blond. Când Titus se plictisește, o târăște de păr pe fata rănită înapoi în tabără. Trupul ei alunecă inert la pământ.

Vedem totul din ascunzătoarea noastră din ținuturile înalte și e nevoie atât de Lea cât și de Quinn să-l oprească pe Cassius să o ia la fugă spre câmpie. Îi spun că fata n-o să moară, că bețele sunt doar de spectacol. Roque scuipă cu amărăciune în iarbă și o ia pe Lea de mână. E ciudat să vezi cum ea îi dă putere.

În dimineața următoare, descoperim că răspunsul lui Titus nu s-a mărginit la bătaie. După ce noi ne-am retras spre castel, Titus s-a strecurat în mijlocul nopții și a ascuns-o pe fată chiar în fața porții celor din Ceres, legată și cu căluș la gură, sub un morman de iarbă. Apoi a pus-o pe una dintre fetele care-l urmează să țipe toată noaptea, prefăcându-se că e una dintre sclavele din tabără. Țipete de viol și violență.

Poate că fata capturată din Casa Ceres se credea în siguranță sub pătura de iarbă. Poate se gândea că Proctorii o vor salva și o vor lăsa să se întoarcă acasă, la mama și la tatăl ei, la lecțiile ei de echitație, la cățeluși și la cărți. Dar, în negura de dinaintea zorilor, e zdrobită de copitele cailor când călăreții, înfuriați de falsele țipete, ies în galop din cetatea Ceres pentru a o salva din tabăra improvizată a lui Titus. Nu-și dau seama de greșeala pe care au făcut-o decât atunci când văd robo-medicii coborând din spatele lor pentru a-i duce trupul distrus spre Olimp.

Nu se mai întoarce. Și Proctorii tot nu intervin. Nici nu știu sigur de ce există.

Mi-e dor de casă. De Lykos, desigur, dar și de locul în care eram în siguranță cu Dancer, Matteo și Harmony.

•

Curând nu mai e niciun sclav de prins. Cei din Casa Ceres nu mai ies după lăsarea întunericului, iar zidurile înalte sunt păzite fără torțe. Copacii de afară au fost cu toții tăiați, dar mai sunt holde și livezi în interiorul cetății. Pâinea încă se coace, iar râul încă trece în interiorul fortificațiilor lor. Titus nu poate face nimic altceva decât să le distrugă pământul și să fure puținele mere care au mai rămas. Majoritatea sunt pline de ace de cusut și ace de viespi. Titus a eșuat. Și astfel, asemenea oricărui tiran după un război pierdut, își întoarce privirea spre interior.

25.

Război tribal

Treizeci de zile la Institut și, în afară de fumul unor focuri îndepărtate, n-am văzut nicio altă dovadă despre existența altor Case inamice. Soldații Casei Ceres patrulează marginile estice ale teritoriului nostru. Călăresc nestingheriți acum că tribul lui Titus s-a retras în castel. Castel. Nu. A devenit o coșmelie.

Ajung acolo împreună cu Cassius în zori. Ceața încă îmbracă cele patru turnuri și lumina se chinuie să străpungă cerul mohorât al ținuturilor noastre înalte. Sunetele din interiorul zidurilor reverberează în dimineața tăcută ca monedele într-o cutie de tinichea. Vocea lui Titus. Îi înjură pe ceilalți să se

trezească. Se pare că puțini o fac. Cineva îi spune să se ducă la plimbare și asta nu mă surprinde deloc. Paturile sunt singurele lucruri cu adevărat confortabile din castel și fără îndoială că au fost puse acolo pentru a încuraja lenea. Tribul meu nu se bucură de astfel de condiții; noi dormim pe pietre, înghesuiți unul în celălalt în jurul focurilor care trosnesc. Ah, ce n-aș da pentru un pat.

Eu și Cassius ne furișăm pe drumul de pământ care duce spre intrare. Abia vedem pe unde mergem, atât de densă e ceața. Se aud mai multe zgomote din interior. Se pare că sclavii s-au trezit. Aud o tuse, vociferări și câteva strigăte. Un scârțâit lung și un zgomot de lanțuri ne-anunță că se deschide poarta. Cassius mă trage pe marginea drumului și rămânem ascunși în ceață în timp ce sclavii trec pe lângă noi. Fețele lor sunt palide în lumina slabă. Au cearcăne, obrajii supți și părul murdar. Noroiul li s-a întărit pe piele în jurul Sigiliilor. Unul dintre ei trece atât de aproape încât îi simt mirosul. Mă-ncordez brusc, îngrijorat că o să simtă mirosul de fum pe mine, dar nu se întâmplă asta. Lângă mine, Cassius e tăcut, dar îi simt furia.

Ne strecurăm înapoi pe drum și-i vedem pe sclavi muncind în siguranța relativă a pădurii. Nu arată ca niște Aureolați în timp ce curăță rahatul și caută fructe în tufișurile spinoase. Unul sau doi dintre ei nu mai au urechi. Vixus, refăcut după atacul meu, cu excepția unei vânătăi violete pe gât, se plimbă printre ei și-i plesnește cu un băț lung. Dacă testul constă în a uni Casa dezbinată, înseamnă că îl pic.

În timp ce dimineața se duce, poftele se schimbă odată cu apariția razelor calde ale soarelui, iar eu și Cassius auzim un sunet care ne face pielea de găină. Țipete. Țipete din turnul înalt al lui Marte. Sunt niște țipete deosebite, de genul celor care-ți înnegresc sufletul.

Odată, pe când eram doar un copil în Lykos, mama ne servea supă la masa de piatră a familiei în seara Sărbătorii Laurului. Era la un an după moartea tatălui meu. Kieran și Leanna stăteau lângă mine, niciunul dintre ei nu avea încă mai mult de zece ani. Deasupra mesei, un singur bec strălucea cu intermitențe, așa că mama era ascunsă în întuneric, cu excepția unui braț, de la cot în jos. Apoi am auzit țipătul, amortizat din cauza distanței și a tunelurilor din oraș. Parcă văd și acum cum tremura supa în

polonic, cum tremura mâna mamei când a auzit. Țipete. Nu de durere, ci de groază.

•

— Ce le face fetelor ălora..., îmi spune Cassius printre dinți în timp ce ne îndepărtăm de castel odată cu lăsarea nopții. E un animal.

— E război, spun eu, deși cuvintele par golite de sens chiar și pentru propriile mele urechi.

— Suntem la școală! îmi reamintește el. Cum ar fi dacă Titus le-ar face asta fetelor noastre? Leei... lui Quinn?

Nu zic nimic.

— L-am ucide, răspunde Cassius în locul meu. L-am ucide, apoi i-am tăia instrumentul și i l-am băga pe gât.

Știu că se gândește și la ce i-o fi făcut Titus lui Julian.

În ciuda protestelor lui, îl iau de mână și-l trag departe de castel. Porțile sunt închise peste noapte. Nu putem face nimic. Mă simt din nou neajutorat. La fel de neajutorat ca atunci când Dan-Pocitul a luat-o pe Eo de lângă mine. Dar sunt alt om acum. Palmele mele devin pumni. Sunt mai bun decât eram atunci.

Pe drumul înapoi spre fortul nostru din nord vedem ceva strălucind în aer. Cizmele gravitaționale Aurii licăresc în timp ce Fitchner coboară. Mestecă gumă și se ține de inimă când ne vede privirile rele.

— Dar ce-am făcut, tinerii mei prieteni, să merit asemenea priviri?

— Le tratează pe fetele alea ca și când ar fi animale! strigă Cassius cu venele umflate pe gât. Sunt Aurii și el se poartă cu ele ca și când ar fi câini, ca și când ar fi Rozalii.

— Dacă le tratează ca și când ar fi Rozalii, asta se întâmplă pentru că în lumea asta mică de aici nu merită mai mult decât Rozaliii din lumea mare de afară.

— Glumești, zice Cassius incapabil să înțeleagă. Sunt Aurii, nu Rozalii. E un monstru.

— Atunci demonstrează că tu ești un bărbat și oprește-l, spune Fitchner. Atâta timp cât nu le omoară una câte una, nu e problema noastră. Toate rănile se vindecă. Chiar și astea.

— Asta-i o minciună, îi spun.

N-o să mă vindec niciodată după ce i s-a întâmplat lui Eo. Durerea o să rămână pentru totdeauna.

— Unele lucruri nu trec. Unele lucruri nu pot fi îndreptate niciodată.

— Și cu toate astea noi nu facem nimic pentru că el are mai mulți *luptători,* scuipă Cassius.

Îmi vine o idee.

— Asta o putem schimba, zic eu.

Cassius se întoarce spre mine. Aude în glasul meu aceeași răceală de moarte pe care o văd în ochii lui când vorbește despre Titus. Avem ceva ciudat în comun. Suntem făcuți din gheață și foc – deși nu sunt sigur care dintre noi e gheața, și care focul. În orice caz, extremele ne guvernează mai mult decât ne-ar plăcea; de-asta aparținem lui Marte.

— Ai un plan, spune Cassius.

Dau din cap cu răceală.

Fitchner ne privește pe amândoi și rânjește.

— Era și afurisitul de timp.

•

Planul începe cu o concesie pe care numai cineva care a fost odată soț ar putea s-o facă. Cassius nu se poate opri din râs când îi spun detaliile. Chiar și lui Quinn îi scapă un zâmbet a doua zi dimineața. Apoi pornește alergând ca o căprioară spre turnul Deimos pentru a-i prezenta în mod formal Antoniei scuzele mele. Urmează ca într-o oră să ne întâlnim aproape de râul Furor, la nord de castel, acolo unde avem depozitate provizii, pentru a-mi comunica răspunsul Antoniei.

Cassius păzește fortul nostru alături de ceilalți din trib, în cazul în care Titus încearcă să ne atace în timp ce eu și Roque mergem spre locul unde ascundem proviziile în timpul zilei. Quinn nu apare. Apune soarele. În ciuda întunericului, cercetăm drumul pe care ar fi trebuit să se întoarcă de la turnul Deimos. Ajungem până aproape de turn, pe dealurile joase înconjurate de păduri dese. Cinci dintre oamenii lui Titus stau la baza turnului. Roque mă trage în desișul pădurii. Mi-arată un copac la vreo cincizeci de metri distanță, în care Vixus pândește de pe o creangă, la înălțime. Au prins-o pe Quinn? Nu, e prea rapidă pentru a se lăsa prinsă. Ne-a trădat cineva?

Ne-ntoarcem la fort odată cu ivirea zorilor. Sunt sigur că am fost și mai obosit de-atât, dar nu-mi aduc aminte când. Bășicile mi-au distrus picioarele în ciuda încălțămintei potrivite și, din

cauza zilelor lungi petrecute la soare, mi se cojește pielea de pe gât. Ceva nu e în regulă.

Lea ne așteaptă la poarta fortului. Îl îmbrățișează pe Roque și se uită la mine de parcă aș fi tatăl ei sau ceva de felul ăsta. Nu e la fel de timidă ca de obicei. Trupul ei ca al unei păsări tremură, dar nu de frică, ci de mânie.

— Trebuie să-l omori pe gunoiul ăla, Darrow. Trebuie să-i tai boașele alea nenorocite.

Titus.

— Ce s-a întâmplat? întreb eu uitându-mă împrejur. Lea. Unde e Cassius?

Îmi spune.

Titus a prins-o pe Quinn în timp ce se întorcea de la turn. Au bătut-o. Apoi Titus a trimis aici o ureche de-a ei. Mesajul mi se adresa. Au crezut că Quinn e prietena *mea* și Titus are impresia că îmi știe temperamentul. Au primit răspunsul pe care-l așteptau, doar că nu de la mine.

Cassius era de gardă și, în timp ce ceilalți dormeau, s-a strecurat spre castel ca să-l provoace pe Titus la duel. Cumva, băiatul ăsta genial s-a gândit că sute de ani de onoare și tradiție Aureolată înseamnă mai mult decât boala care consumă tabăra lui Titus de doar câteva săptămâni. Fiul Imperatorului s-a înșelat. La fel cum nici nu s-a așteptat ca moștenirea lui să însemne atât de puțin. În lumea reală ar fi fost în siguranță. În cea mică, nu e.

— Dar e în viață, spun eu.

— Da, sunt în viață, Pixie ce ești! zice Cassius apărând fără cămașă la intrarea în fort.

— Cassius! zice Roque cu respirația tăiată și chipul îi pălește brusc.

Cassius are ochiul stâng închis și umflat. Buzele sparte. Coastele vineții ca strugurii. Celălalt ochi e plin de sânge. Trei degete dislocate se-ntind ca niște rădăcini, iar un umăr îi arată ciudat.

Ceilalți se holbează la el cu tristețe. Cassius era băiatul Imperatorului – cavalerul lor în armură strălucitoare. Acum, trupul lui e o ruină și privirea de pe fețele lor, paloarea care le pătează pielea, toate îmi spun că n-au mai văzut niciodată un om frumos mutilat.

Eu am văzut.

Cassius duhnește a pișat.

Încearcă să se comporte ca și când n-ar însemna nimic.

— M-au rupt cu bătaia când l-am provocat. Mi-au dat cu o lopată în moalele capului. Apoi au stat deasupra mea și-au tras o pișare în cerc. M-au legat în împuțiciunea aia de turn, dar Pollux mi-a dat drumul, ca un băiat bun ce e, și-a fost de acord să deschidă poarta dacă o să avem vreodată nevoie.

— Nu credeam că ești atât de prost, îi spun.

— Normal că e, vrea să fie unul dintre cavalerii Suveranei, zice Roque bombănind. Și tot ce vor ăia să facă e să se dueleze.

Își flutură părul lung. Noroiul s-a întărit pe bucata de piele cu care îl ține strâns în coadă.

— Ar fi trebuit să ne aștepți.

— Ce s-a întâmplat, s-a întâmplat, spun eu. Mergem înainte cu planul.

— Bine, mârâie Cassius, dar când vine vremea, Titus e al meu.

26.

Mustang

O parte din Cassius a dispărut. Băiatul care părea invincibil când l-am întâlnit prima dată e schimbat acum. L-a schimbat umilirea. Cum anume, nu-mi dau seama, dar încerc s-o fac în timp ce-i îndrept degetele și-l ajut să-și pună umărul la loc. Se prăbușește din pricina durerii.

— Mulțumesc, frate, îmi spune.

Mă cuprinde cu mâna de după gât pentru a se ridica. E prima dată când spune asta.

— Am picat testul, zice, și nu-l contrazic. M-am dus acolo ca un prost. Dacă am fi fost oriunde altundeva, m-ar fi omorât.

— Măcar n-ai plătit cu viața, îi spun.

— Doar cu mândria, chicotește.

— E bine. Ai din abundență, zice Roque zâmbind.

— Trebuie să ne întoarcem, spune Cassius dintr-odată serios și uitându-se când la Roque, când la mine. Quinn. Trebuie s-o aducem înapoi, înainte să o ducă în turn.

— O s-o facem.

Al dracului să fie dacă n-o s-o facem.

•

Conform planului, eu și Cassius mergem spre est, mai departe decât am mers până acum. Rămânem în ținuturile înalte din nord, dar ne asigurăm că mergem pe culmile de unde putem fi văzuți din câmpie. Spre est, mereu spre est, picioarele noastre lungi ne duc repede și tot mai departe.

— Se vede un călăreț în sud-est, spun eu.

Cassius nu se uită.

Trecem printr-o vâlcea umedă unde ne astâmpărăm setea dintr-un lac întunecat, alături de o familie de cerbi. Suntem plini de noroi pe picioare. Deasupra apei zumzăie insecte. Pământul îmi dă o senzație plăcută când îl simt între degete, în timp ce mă aplec să beau. Îmi cufund capul în apă, apoi mă alătur lui Cassius și mâncăm niște carne uscată de miel. I-ar trebui niște sare. Am crampe la stomac din cauza proteinelor.

— Cât de departe spre est crezi că suntem față de castel? îl întreb pe Cassius, arătând în spate.

— Poate douăzeci de kilometri. E greu de spus cu exactitate. Mi se pare că suntem mai departe, dar numai pentru că mi-au obosit picioarele.

Se ridică și privește în direcția spre care i-am arătat.

— Aha. Am înțeles.

O fată călare pe un mustang pătat ne supraveghează de pe marginea vâlcelei. Are o bară lungă și acoperită legată de șa. Nu-mi dau seama din ce Casă e, dar am mai văzut-o undeva. Mi-amintesc ca și când s-ar fi întâmplat ieri. E fata care mi-a zis că sunt un Pixie când am căzut de pe poneiul pe care mă suise Matteo.

— Vreau să-i iau calul pentru drumul înapoi, zice Cassius.

Nu vede cu ochiul stâng, dar îndrăzneala i-a revenit, poate un pic prea exagerată.

— Hei, drăguțo! strigă el. *Rahat, ce mă dor coastele.* Excelent cal! Din ce Casă ești?

Toată treaba asta mă îngrijorează.

Fata vine până la zece metri de noi, dar are sigiliile de pe mâneci și colan acoperite de două bucăți lungi de pânză țesută. Pe față are trei linii diagonale făcute dintr-un amestec de suc de afine și grăsime de animal. Nu știm dacă e din Ceres. Sperăm că

nu. Ar putea să fie din pădurile sudice, din est, sau chiar din îndepărtatele ținuturi înalte din nord-est.

— Salutări, Marte, zice ea cu aroganță, uitându-se la sigiliile de pe hainele noastre.

Cassius se-nclină teatral. Eu nu mă deranjez.

— Mda, hai că-i bine, spun eu lovind o piatră cu piciorul. Salutare… Mustang. Frumos Sigiliu. Și cal.

Îi dau de înțeles că a avea un cal e o raritate.

E mică și delicată. Zâmbetul ei însă nu-i la fel. E batjocoritor.

— Ce faceți, băieți, atât de departe? Culegeți grâu?

— Avem destul acasă, zic eu bătându-mă peste lama curbată și arătând înspre sud de castelul nostru.

Se-abține să nu râdă de minciuna mea.

— Sigur că aveți.

— O să fiu sincer cu tine, zice Cassius, încercând să zâmbească. Ești extraordinar de frumoasă. Probabil că ești din Casa Venus. Lovește-mă cu orice ții acoperit cu pânza aia sub șa și du-mă la tine-n fortăreață. O să fiu Rozaliul tău dacă îmi promiți că nu mă împărți cu nimeni și-mi ții de cald în fiecare noapte.

Face un pas nesigur înainte și-i întinde o mână.

— Și în fiecare dimineață.

Mustangul fetei face patru pași în spate până când Cassius renunță la ideea de a-l fura.

— Dar ce curtenitor ești, frumușelule. Și dacă mă uit la furca aia din mâna ta îmi dau seama că ești și un luptător excelent, zice ea, făcând cu ochiul.

Cassius își umflă pieptul, aprobator.

Ea așteaptă să priceapă aluzia.

Apoi el se încruntă.

— Da. Păi, vezi tu, nu aveam alte unelte în magazie decât cele care țin de zeitatea noastră, deeeeeci, presupun că ai mai întâlnit oameni din Casa Ceres până acum.

Fata se-apleacă din șa și zâmbește sarcastic.

— Voi nu aveți recolte. Doar v-ați bătut cu cei care au, și cu siguranță nu aveți arme mai bune pentru că altfel le-ați fi avut cu voi. Așa, Ceres e și prin părțile astea. Cel mai probabil în ținuturile joase, lângă pădure, pentru holde. Sau lângă marele fluviu despre care vorbește toată lumea.

E toată numai ochi zâmbitori și are un rânjet superior pe fața în formă de inimă. Părul ei lung, lăsat în cozi împletite pe spate e atât de auriu încât strălucește în soare.

— Deci voi sunteți din pădure? întreabă ea. Din nordul ținuturilor înalte, probabil. Oh, e atât de amuzant! Și cam cât de proaste sunt *cu adevărat* armele voastre? Cai e clar că nu aveți. Ce Casă săracă.

— Cea mai de jos, ține Cassius să spună.

— Voi se pare să sunteți destul de mândri, spun eu punându-mi lama curbată pe umăr.

— Destul de. Destul de, zice ea, ridicând mâna și agitând-o prin aer. Mult mai mândri decât ar trebui să se simtă Frumosul de colo. Numai povești îndrugă.

Îmi las greutatea pe celălalt picior ca să văd dacă observă. Își strunește calul înapoi.

— Hai, hai, Secerătorule, și tu ai să încerci să te sui în șaua mea?

— Mă gândeam doar să te dau pe tine jos, Mustang.

— Ți-ar cam plăcea o mică tăvăleală în noroi, nu-i așa? Ce-ai zice dacă ți-aș promite că te las să te sui aici lângă mine dacă îmi mai dai câteva indicii despre locul unde e castelul tău? Turnuri? Puncte slabe? Haide, pot să fiu un stăpân milostiv.

Mă măsoară din priviri, jucăușă. Ochii strălucesc ca unei vulpi. Totul e încă un joc pentru ea, ceea ce înseamnă că face parte dintr-o Casă civilizată. Simt un pic de invidie în timp ce o examinez cu atenție. Cassius nu mințea; chiar e de admirat. Dar aș prefera să o dau jos de pe mustang. Mă dor picioarele și ne jucăm un joc periculos.

— Ce număr de recrutare ai avut? o întreb dorindu-mi să fi fost mai atent atunci.

— Mai mare decât al tău, Secerătorule. Mi-aduc minte că Mercur te voia cu îndârjire, dar Recrutorul lui nu i-a dat voie să te aleagă în prima rundă. Ceva legat de nivelul tău de furie.

— Erai mai sus decât mine? Atunci nu ești din Mercur, pentru că ei au ales un băiat în locul meu. Și nu ești nici din Jupiter, pentru că ei au ales un afurisit de puști monstruos.

Încerc să-mi aduc aminte cine altcineva a fost ales înaintea mea, dar nu reușesc, așa că zâmbesc.

— Poate nu ar trebui să fii așa vanitoasă. Așa mi-aș da seama cine te-a ales.

Observ că are un cuțit sub tunica neagră, dar tot nu-mi aduc aminte de ea de la Recrutare. Nu eram atent. Cassius s-ar putea să-și amintească de ea, ținând cont de felul în care se uită după fete, dar cred că acum nu se poate gândi decât la Quinn și la urechea ei tăiată.

Ne-am terminat treaba aici. Putem să o lăsăm în pace pe Mustang. E destul de deșteaptă să-și dea seama de restul. Dar s-ar putea să fie problematic să plecăm fără cal și nu cred că Mustang chiar are nevoie de al ei.

Mă prefac plictisit. Cassius stă cu ochii pe dealurile dimprejur. Apoi tresar brusc, de parcă aș fi observat ceva. „Șarpe" șoptesc în urechea lui Cassius în timp ce mă uit la copitele din față ale calului. Se uită și el și, de-acum, mișcarea fetei e involuntară. Deși își dă seama că e un truc, se apleacă și se uită la copite. Sar ca să acopăr distanța de zece metri dintre noi. Sunt rapid. La fel e și ea, dar s-a dezechilibrat ușor și trebuie să se lase pe spate pentru a struni calul care se împleticește în noroi. Mă arunc înainte și-o apuc cu mâna dreaptă de cozile împletite exact în momentul în care calul țâșnește într-o parte. Încerc să o dau jos din șa, dar e feroce.

Rămân cu o mână plină de bucle aurii. Mustangul a întins-o, iar fata râde și mă înjură din cauza părului smuls. Apoi furca lui Cassius se învârte prin aer și-l face pe cal să se împiedice. Fata și animalul cad în iarba plină de noroi.

— La naiba, Cassius! strig eu.

— Îmi pare rău!

— Puteai s-o omori!

— Știu! Știu! Îmi pare rău.

Alerg să văd dacă și-a rupt gâtul. Nu se mișcă. Mă aplec să-i iau pulsul și simt o lamă în vintre. Mâna mea e deja acolo și îi întoarce încheietura. Îi iau cuțitul și o țintuiesc la pământ.

— Știam eu că vrei să ne tăvălim prin noroi.

Zâmbește superior. Apoi își strânge buzele ca și când ar vrea s-o sărut. M-aplec. În loc de asta însă, fluieră și planul nostru se complică.

Aud zgomot de copite.

Toată lumea are nenorociți din ăștia de cai în afară de noi.

Fata îmi face cu ochiul, iar eu îi trag pânza de pe Sigiliu. Casa Minerva. Grecii ar fi numit-o Atena. Desigur. Șaptesprezece cai

coboară în vâlcea din vârful dealului. Călăreții au sulițe-paralizator. De unde dracu' au făcut rost de sulițe-paralizator?

— E timpul să fugi, Secerătorule, mă tachinează ea. Îmi sosește armata.

Nu avem unde să fugim. Cassius se aruncă în lac. Mă ridic de pe Mustang, alerg după el prin noroi și mă arunc de pe mal pentru a ne întâlni în apă. Nu știu să înot, dar învăț repede.

Călăreții Casei Minerva ne provoacă în timp ce călcăm apa în mijlocul micului lac. E vară, dar apa e rece și adâncă. Se lasă seara. Mâinile și picioarele mi-au amorțit. Cei din Minerva se învârt încă în jurul lacului și așteaptă să obosim. N-o s-o facem. Aveam trei duro-rucsacuri în buzunare. Le umflu și-i dau două lui Cassius, păstrând unul pentru mine. Ne ajută să plutim și, cum nimeni din Minerva nu pare să aibă intenția de a înota spre noi, deocamdată suntem în siguranță.

— Roque ar fi trebuit să-l aprindă până acum, îi spun lui Cassius după câteva ore de înotat.

Se simte rău din cauza rănilor și a frigului.

— Roque o să-l aprindă. Încredere, bunule domn, ai încredere.

— Iar noi ar fi trebuit să fim aproape de casă până acum.

— Pe de altă parte, merge mai bine decât planul meu.

— *Arăți plictisită, Mustang*! strig cu dinții clănțănind. Haide să înoți puțin.

— Și să intru în hipotermie? Nu-s proastă. Sunt în Minerva, nu Marte, ține minte! zice ea râzând de pe mal. Aș prefera să mă încălzesc în inima castelului tău. Vezi?

Arată spre ceva în spatele nostru și vorbește repede cu trei băieți înalți; unul dintre ei pare la fel de mare ca un Obsidian – e lat în umeri ca un nor uriaș de furtună.

O coloană groasă de fum se înalță în depărtare.

În sfârșit.

— Cum naiba au trecut idioții ăia testul? întreb eu cu voce tare. Dau de gol poziția castelului.

— Dacă apucăm să ne întoarcem, o să-i înec în propriul lor pișat, răspunde Cassius și mai tare. Cu excepția Antoniei. E prea drăguță pentru așa ceva.

Ne clănțăne dinții în gură.

Cei optsprezece călăreți cred că Marte e o Casă de proști, fără cai și slab pregătiți.

— Secerătorule, Frumosule, trebuie să vă părăsesc acum! strigă Mustang spre noi. Încercați să nu vă înecați până când nu mă întorc cu stindardul vostru. Puteți să fiți gărzile mele de corp drăguțe. O să vă dau chiar și pălării asortate! Dar o să trebuiască să vă învăț să gândiți mai bine.

Se-ndepărtează galopând alături de cincisprezece călăreți. Auriul uriaș călărește lângă ea asemenea unei umbre gigantice. Strigă în timp ce se îndepărtează. Ne-au lăsat și companie – doi călăreți cu sulițe-paralizator. Uneltele noaste agricole zac în nămol pe mal.

— M-M-ustang e o b-b-bună-ci-ci-une, reușește Cassius să zică.

— Mă s-s-s-sperie.

— Mi-mi-aduce a-a-aminte d-de maică-m-m-mea.

— C-ce-ceva e în ne-nereg-gulă cu tin-ne.

Dă din cap că e de acord.

— Deci… pla-planul merge oa-oa-recum.

Dacă reușim să ieșim din lac fără să fim capturați.

Noaptea se lasă și odată cu întunericul vin și urletele lupilor din ținuturile înalte ascunse de ceață. Începem să ne scufundăm pentru că sacii noștri pierd aer prin niște găurele. Am avea o șansă să ne strecurăm în întuneric, dar cei doi din Casa Minerva care au rămas nu stau leneși lângă foc. Pândesc prin întuneric, așa că nu știm niciodată unde sunt de fapt. De ce n-or sta la ei în castel omorându-se ca proștii între ei ca băieții noștri?

O să fiu din nou sclav. Poate că nu un sclav adevărat, dar nu contează. Nu se poate să pierd. Eo a murit degeaba dacă îmi dau voie să mă scufund aici, dacă permit ca planul meu să eșueze. Cu toate astea nu știu cum să îmi înfrâng dușmanii. Sunt deștepți, iar șansele sunt toate împotriva mea. Visul lui Eo se scufundă odată cu mine și sunt gata să înot spre mal indiferent de consecințe, când ceva sperie caii.

Apoi se aude un țipăt dincolo de apă.

Frica îmi coboară încet pe șira spinării când aud ceva urlând. Nu are cum să fie un lup. Și nu poate nici să fie ce cred eu că e. O lumină albastră clipește în timp ce o suliță-paralizator se declanșează în întuneric. Un băiat urlă o înjurătură. L-a lovit un cuțit. Cineva aleargă să-l ajute și electricitatea se declanșează din nou, sclipind albastru. Văd un lup negru deasupra unui corp

în timp ce celălalt se prăbușește. Apoi din nou întuneric. Liniștea spartă de sunetul robo-medicilor coborând de pe Olimp.

Aud o voce familiară.

— E liber acum. Ieșiți din apă, peștișorilor.

Înotăm spre mal și ne împotmolim în noroi. O ușoară hipotermie s-a instalat deja. Nu o să ne omoare, dar degetele mele încă se mișcă încet și sunt pline de noroi. Corpul mi se zgâlțâie de parcă stau pe un burghiu.

— Spiridușule, psihopatule, tu ești? strig eu.

Al patrulea trib se strecoară din întuneric. Poartă blana lupului pe care l-a omorât. Îl acoperă din cap până la fluierele picioarelor. Al naibii puști. Auriul de pe pantalonii lui negri e acoperit de noroi. La fel îi e și fața.

Cassius se târăște în genunchi pentru a-l prinde pe Sevro într-o îmbrățișare.

— Oh, eș-ești cel-cel mai fru-fru-mos Spi-spi-riduș. Fru-frumos, fru-frumos bă-băiat. Și mirositor.

— A mâncat ciuperci otrăvite? întreabă Spiridușul, vorbind peste umărul lui Cassius. Nu mă mai atinge, Pixie ce ești.

Îl împinge pe Cassius cu o privire jenată.

— I-ai o-omorât pe ăștia d-doi? întreb eu tremurând.

Mă aplec și le iau hainele uscate pentru a le schimba cu ale mele. Li se simte pulsul.

— Nu, zice Sevro dând capul pe spate. Trebuia?

— De-de-de ce mă întrebi pe-pe min-ne? Nu sunt Proc-proctorul t-tău, zic râzând. Știi ce și cum.

Sevro ridică din umeri.

— Tu ești ca mine, zice el apoi se uită disprețuitor la Cassius. Și în același timp, ești ca el. Deci, să-i omor? întreabă el detașat.

Cassius și cu mine ne uităm speriați unul la celălalt.

— N-n-nu, convenim amândoi în timp ce robo-medicii vin să-i ridice pe cei din Minerva.

I-a rănit suficient de grav încât să-i scoată din joc.

— Și m-mă rog, tu ce-ce faci tocm-mai pe-aici îm-mbră-cat în l-lup? îl întreabă Cassius.

— Roque mi-a zis c-o să fiți prin est, răspunde Sevro tăios. Mi-a zis să vă transmit că planul merge înainte.

— Au-au-au ajuns cei din Minerva la castel? întreb.

Sevro scuipă în iarbă. Lunile gemene aruncă umbre sinistre pe fața lui întunecată.

— De unde naiba să știu? Au trecut pe lângă mine în timp ce veneam încoace. Dar n-aveți un sistem, să știți. Planul vostru nu duce nicăieri.

Sevro chiar ne ajută? Desigur, ajutorul lui începe prin enumerarea a tot ce consideră că nu e în regulă.

— Dacă cei din Casa Minerva ajung la castel, o să-l distrugă pe Titus și o să ne ia teritoriul.

— Da. Asta e și ideea, spun.

— Și-or să ne ia și stindardul…

— E un r-risc pe care trebuie să ni-l asumăm.

— … motiv pentru care am furat stindardul din castel și l-am îngropat în pădure.

Ar fi trebuit să mă gândesc și eu la asta.

— L-ai furat. Pur și simplu, zice Cassius râzând. Dement mic ce ești. Ești nebun. Excelent! Al o sutălea ales. Excelent!

Sevro pare enervat. Mulțumit, dar enervat.

— Chiar și așa, nu putem garanta că vor pleca de pe teritoriul nostru.

— Ce s-s-sugerezi? întreb, încă tremurând, dar nerăbdător.

Ar fi putut să ne ajute dinainte.

— Găsiți un mecanism pe care să-l folosiți pentru a-i da afară după ce v-au făcut vouă treaba și l-au doborât pe Titus, *evident.*

— Da. D-da, înțeleg, spun eu oprindu-mă din tremurat. Dar cum?

— O să luăm stindardul celor din Minerva, dă Sevro din umeri.

— S-stai așa, zice Cassius. Știi cum putem face asta?

— Da' tu ce crezi că am făcut eu tot timpul ăsta, rahat mătăsos ce ești? Mi-am frecat-o prin tufișuri?

Cassius și cu mine ne uităm unul la celălalt.

— Ceva de genu', spun eu.

— Da, cam asta, aprobă și Cassius.

•

Galopăm pe caii celor din Minerva spre est, prin ținuturile înalte. Nu sunt un călăreț foarte bun. Cassius, bineînțeles că este, așa că învăț cum să-l țin de coastele învinețite. Fețele noastre sunt pictate cu noroi. O să fim ca umbrele în noapte. O să ne vadă caii, sulițele și sigiliile și-or să creadă că suntem de-ai lor.

Castelul Casei Minerva se află într-un ținut deluros acoperit de flori sălbatice și măslini. Cele două luni strălucesc puternic

deasupra peisajului mișcător. Bufnițele țipă din crengile noduroase de deasupra. Pe măsură ce ne apropiem de întinsa lor fortăreață din ardezie, o voce ne strigă de pe parapetul de deasupra porții. Sevro nu e foarte prezentabil în blana lui de lup, așa că ne păzește retragerea.

— Am găsit Casa Marte, strig eu. Hei! Deschide afurisita asta de poartă.

— Parola, cere leneș santinela de pe creneluri.

— Țâțefundcap! strig eu.

Sevro a auzit-o ultima dată când a fost aici.

— Excelent! Unde sunt Virginia și călăreții? întreabă santinela.

Mustang?

— Le-au luat stindardul, omule! Proștii nici măcar n-aveau cai. S-ar putea chiar să reușim să cucerim castelul!

Santinela mușcă momeala.

— Vești excelente! Virginia e un demon. June a pregătit cina. Mâncați ceva în bucătărie și apoi veniți la mine, dacă vreți. Mă plictisesc și vreau să mă distrez.

Poarta scârțâie în timp ce se deschide foarte, foarte încet. Râd când se deschide suficient încât să intrăm amândoi. Nici măcar nu suntem întâmpinați de gărzi. Castelul lor e diferit – mai uscat, mai curat și mai puțin opresiv. Au grădini și măslini care cresc între coloanele de ardezie de la nivelul cel mai de jos.

Ne-ascundem în umbră în timp ce pe lângă noi trec două fete cu pahare cu lapte. Nu au torțe sau focuri pe care inamicul le-ar putea vedea de la distanță, doar niște lumânări mici. E cu atât mai ușor să ne strecurăm prin împrejurimi. Se pare că fetele sunt drăguțe – Cassius face una dintre fețele lui și se preface că urcă după ele pe scări.

După ce-mi aruncă un zâmbet, se strecoară spre bucătăria de unde se aud zgomote, în timp ce eu caut camera de comandă. O găsesc la cel de-al treilea nivel. De la ferestre se vede câmpia întunecată. În fața ferestrelor stă harta Minervei. Un steag care arde plutește deasupra castelului Casei mele. Nu știu ce înseamnă asta, dar sigur nu e de bine. O altă fortăreață, Casa Diana, se află la sud de Minerva, în Pădurea Mare. Astea sunt toate Casele pe care le-au descoperit.

Au propriile tabele de scor pentru a-și nota reușitele. Cineva cu numele Pax pare un afurisit de coșmar. A luat personal opt sclavi și a provocat coborârea robo-medicilor după nouă

studenți, așa că presupun că e vorba despre uriașul pe care l-am văzut, mare cât un Obsidian.

Nu le găsesc stindardul nicăieri în camera de comandă. Ca și noi, nu au fost atât de proști încât să-l lase undeva la-ndemână. Dar nu-i nicio problemă, o să-l găsim noi. Ca la țanc, simt intrând prin ferestre mirosul de fum de la focul pus de Cassius. Ce cameră frumoasă de război au ei. Mult mai frumoasă decât a lui Marte.

Sparg totul.

Și după ce le-am distrus harta și am terminat de distrus fața statuii Minervei, folosesc un topor pe care l-am găsit pentru a ciopli numele Marte în frumoasa și lunga lor masă de război. Sunt tentat să scriu numele altei Case pentru a-i mâna pe o pistă greșită, dar vreau să știe cine a făcut asta. Casa asta e prea bine alcătuită, prea ordonată și prea rațională. Au un lider, călăreți, santinele (naive, dar oricum), bucătari, măslini, lapte cald, sulițe-paralizator, cai, miere și strategie. Minerva. Niște răsfățați cu nasul pe sus. Să se simtă și ei puțin ca în Casa Marte. Să simtă furia. Haosul.

Se-aud strigăte. Focul lui Cassius se întinde. O fată intră fugind în camera de război. Aproape că leșină când mă vede ridicând toporul. N-are niciun rost să o rănesc. Nu putem lua prizonieri, cel puțin nu cu ușurință. Așa că scot și lama curbată și sulița-paralizator. Am noroi pe față. Părul meu auriu e vâlvoi. Arăt înfricoșător.

— Tu ești June? mârâi la ea.

— N-nu... de ce?

— *Tu* știi să gătești?

Râde, deși e îngrozită. Trei băieți vin de după colț. Doi sunt mai bine făcuți, dar mai scunzi decât mine. Urlu ca un zeu al mâniei. Ah, cum fug.

— Dușmani! strigă ei. Dușmanii!

— Sunt în turnuri, urlu eu încontinuu ca să-i induc în eroare, în timp ce cobor scările. La nivelurile superioare! Peste tot! Prea mulți! Grămezi, grămezi întregi! Marte e aici! A venit *Marte*!

Fumul se întinde odată cu țipetele.

— Marte! strigă toți. A venit Marte!

Un băiat trece în fugă pe lângă mine. Îl prind de guler și-l arunc pe geam în curtea de jos, împrăștiind mulțimea de studenți Minerva de acolo. Mă duc în bucătărie. Focul lui Cassius

n-arată rău. În mare parte grăsime și tufăriș. O fată care urlă încearcă să-l stingă.

— June! strig eu.

Se întoarce direct în sulița-paralizator și tremură în timp ce electricitatea îi amorțește mușchii. Așa le fur bucătăreasa.

Cassius mă găsește alergând cu June pe umăr prin grădinile castelului.

— Ce naiba!

— E bucătăreasă, îi explic.

Râde atât de tare încât aproape se sufocă.

Cei din Minerva se afundă în haos, ieșind în fugă din garnizoane. Cred că inamicul se află în turnuri și că citadela o să se facă scrum. Cred că Marte a venit cu toate forțele.

Cassius mă trage spre grajduri. Șapte cai au fost lăsați în urmă. Furăm șase dintre ei după ce aruncăm o lumânare în rezerva de fân și ieșim pe poarta principală în vreme ce fumul și panica mistuie fortăreața. Nu am stindardul. Exact cum am plănuit. Sevro a zis că fortăreața are o ușă secretă în spate. Ne-am gândit că, dacă cineva ar vrea cu disperare să scape dintr-o cetate învinsă, pe-acolo ar ieși; cineva care ar vrea să protejeze stindardul. Am avut dreptate.

Sevro ni se alătură după două minute. Urlă de sub blana lui de lup în vreme ce se apropie. Mult în spate, inamicul îl urmărește pe jos cu sulițe-paralizator. Acum ei sunt cei fără cai. Și n-au nicio șansă să recupereze stindardul cu bufniță care strălucește în mâinile murdare ale lui Sevro. Cu bucătăreasa zăcând inconștientă în șa, galopăm toți trei pe sub stelele nopții înapoi spre ținuturile înalte distruse de lupte, râdem, chiuim și urlăm.

27.

Casa Furiei

Îl găsim pe Roque la Turnul Phobos însoțit de Lea, Nasolu', Clovnul, Scaiete, Buruiană și Pietricică. Avem opt cai – doi i-am furat la lac și șase de la castel. Îi includem în planul nostru. Eu, Cassius și Sevro trecem podul care se întinde peste râul Medas. O iscoadă inamică galopează spre nord pentru a o preveni pe

Mustang. Restul de cai furați, conduși de Antonia, pleacă în aceeași direcție odată cu dispariția iscoadei. Roque, fără cal, aleargă spre sud.

Calul meu e singurul care nu e acoperit de noroi. E o iapă strălucitoare. Și eu strălucesc. Duc în mâna stângă stindardul auriu al Casei Minerva. Am fi putut să-l ascundem. Să-l ascundem undeva unde să fie în siguranță. Dar trebuie să știe că e la noi, și deși el l-a furat, Sevro nu vrea să-l care. Îi plac prea mult cuțitele lui curbate. Cred că uneori le vorbește în șoaptă. De Cassius avem nevoie pentru alte lucruri decât să care stindardul. În plus, dacă l-ar duce ar însemna că el e liderul. Și asta nu se poate.

Traversăm ținuturile joase într-o tăcere mormântală. Ceața se strecoară printre copaci. Trec prin ea. Cassius și Sevro călăresc la dreapta și la stânga mea. Nu-i văd și nici nu-i aud, dar știu că undeva lupii au început deja să urle. Sevro îi aude și le răspunde urlând și el. Mă chinui să rămân în șa de fiecare dată când iapa mea se sperie. Am căzut de două ori până acum. Râsul lui Cassius se aude din întuneric. E greu să-mi amintesc că fac toate astea pentru Eo, pentru a porni o revoltă. În seara asta totul pare un joc; într-un fel chiar este, pentru că am început în sfârșit să mă distrez.

Castelul nostru e cucerit. Îmi dau seama de asta văzând focurile aprinse pe metereze. Castelul se află mult deasupra vâlcelei, pe un deal, iar focurile creează halouri ciudate în întunericul stăpânit de cețuri. Copitele calului meu calcă ușor peste iarba umedă în timp ce în dreapta mea, râul Medas bolborosește în întuneric ca un copil bolnav. Cassius e pe undeva pe-acolo, dar nu-l văd.

— Secerătorule! strigă Mustang prin ceață.

Vocea nu-i e deloc jucăușă. E undeva la patruzeci de metri în fața mea, la baza drumului în pantă care duce spre castel. Se apleacă în față cu brațele încrucișate pe oblâncul șeii. Șase călăreți o flanchează. Restul probabil că au ocupat castelul, altfel i-aș fi auzit. Mă uit la băieții din spatele ei. Pax e atât de mare că sulița pare un sceptru în mâinile lui uriașe.

— Salutare, Mustang.

— Așadar, nu te-ai înecat. Ar fi fost mai ușor așa, zice cu fața învăluită în întuneric. Sunteți o rasă detestabilă, știi asta?

A fost în castel și nu are destule cuvinte să-și exprime furia.

— Viol? Mutilări? Crimă? scuipă ea.

— Eu n-am făcut nimic, spun, la fel cum nici Proctorii n-au făcut nimic.

— Da. Nu ai făcut *nimic.* Totuși, stindardul nostru e acum la tine și asta ce înseamnă? Frumosul e și el pe acolo, prin ceață? Hai, dă-i drumul, spune-mi că nu tu îi conduci. Spune-mi că nu tu ești răspunzător.

— Titus e răspunzător.

— Ticălosul ăla mare? Da, Pax l-a pus la pământ.

Face semn spre băiatul monstruos din spatele ei. Părul lui Pax e tuns scurt, are ochii mici și o bărbie cât un călcâi cu o gaură în mijloc. Pe lângă el, calul aduce cu un câine. Brațele lui neînarmate sunt doar carne întinsă peste niște bolovani.

— N-am venit să stau de vorbă, Mustang.

— Ai venit să-mi tai o ureche? șuieră ea.

— Nu eu. Spiridușul.

Unul dintre oamenii ei cade urlând din sa.

— Ce na…, murmură un călăreț.

În spatele lui, cuțitele sunt deja pline de sânge. Sevro urlă ca un nebun. Alte șase urlete i se alătură în timp ce Antonia și jumătate din garnizoana Turnului Phobos coboară dealurile nordice călărind caii negri furați. Urlă prin ceață ca niște nebuni. Soldații lui Mustang nu știu ce să facă. Sevro doboară încă unul. Nu folosește sulițe-paralizator. Robo-medicii vuiesc prin cerul dintr-odată plin de Proctori. Au venit cu toții să privească. Mercur merge în spatele celorlalți, cărând o grămadă de băuturi pe care le oferă prietenilor săi. Privim cu toții în sus spre ciudata apariție; caii continuă să alerge. Timpul se oprește.

— Pentru încăierare! închină zeflemitor întunecatul Apolo din înălțimi. Pentru încăierare!

Apoi începe haosul. Mustang strigă ordine și stabilește strategii. Alți patru călăreți coboară drumul în pantă dinspre poarta castelului pentru a-i sări în ajutor. E rândul meu. Înfig stindardul Minervei în pământ și urlu ca un apucat. Dau pinteni iepei, care se năpustește înainte aproape pierzându-mă pe drum. Mă cutremur când zdrobește pământul moale sub copite. Țin frâiele cu putere în mâna stângă, în timp ce cu dreapta scot lama curbată. Urlu, și mă simt din nou ca un Sondor al Iadului.

Inamicii se-mprăștie când mă văd galopând spre ei. Furia e cea care-i derutează. Nebunia lui Sevro, brutalitatea maniacală

a Casei Marte. Călăreții se-mprăștie care-ncotro, cu excepția unuia. Pax sare de pe cal și aleargă spre mine.

— *Pax au Telemanus,* urlă el ca un titan posedat, făcând spume la gură.

Îmi înfig călcâiele în coastele iepei și urlu. Apoi Pax îmi plachează calul. Umărul lui îl lovește în stern. Animalul nechează. Lumea mea se întoarce cu susul în jos. Zbor din șa peste capul iepei și mă prăbușesc la pământ.

Amețit, mă ridic în genunchi pe câmpul frământat de copite.

Nebunia mistuie câmpul de luptă. Forțele Antoniei străpung flancul lui Mustang. Au arme primitive, dar caii sunt suficienți pentru a-i lua prin surprindere. Câțiva dintre oamenii Minervei sunt aruncați din șa. Alții aleargă spre stindardul abandonat, dar Cassius apare galopând din ceață, îl ia și fuge cu el spre sud. Doi dintre inamici îl urmăresc, scindându-și astfel forțele. Ceilalți șase soldați din garnizoana Antoniei le pregătesc o ambuscadă în pădure, unde caii nu pot galopa.

Un reflex rapid mă face să m-aplec în timp ce o suliță îmi zboară pe deasupra capului. Mă ridic cu lama curbată în mână. Tai încheietura cuiva. Prea încet. Mișcările mele sunt ca un dans și-mi aduc aminte ritmul sacadat pe care l-am învățat de la unchiul meu în minele abandonate. Dansul Secerătorului îmi coordonează mișcările, la fel de fluide ca o apă curgătoare. Trec lama peste un genunchi. Osul Aureolatului nu se rupe, dar forța loviturii îl aruncă din șa. Mă rotesc în lateral și lovesc din nou și din nou, atingând copita unui cal și rupându-i încheietura. Animalul se prăbușește.

O altă suliță-paralizator vine spre mine. Evit vârful, îl rup cu mâinile mele de Roșu și înfig capătul plin de electricitate într-un alt atacator. Băiatul cade. Ceva cât un munte îl împinge de-o parte și aleargă spre mine. Pax. În caz că sunt idiot, își urlă numele ca să știu cine e. Părinții lui l-au conceput pentru a conduce atacurile trupelor de desant Obsidiene.

— *Pax au Telemanus*!

Se bate cu sulița uriașă peste piept și-l lovește pe Clovn atât de puternic, încât prietenul meu cu părul înfoiat zboară la propriu înapoi.

— *Pax au Telemanus*!

— *E un bulangiu*! răspund eu în bătaie de joc.

Apoi un cal mă lovește în spate și mă împiedic înspre băiatul monstruos. Sunt terminat. M-ar fi putut lovi cu sulița. În loc de asta, mă prinde în brațe. E ca și când aș fi îmbrățișat de un urs auriu care își strigă în continuu nenorocitul de nume. Îmi trosnește spatele. Doamne, ai milă. Mă strânge de cap. Umărul mă doare îngrozitor. A dracului treabă. Nu pot să respir. N-am întâlnit niciodată atâta forță. Dumnezeule. E un nenorocit de căpcăun. Apoi aud niște urlete. Zeci de urlete. Spatele îmi trosnește.

Pax își strigă victoria.

— V-am prins căpitanul! Mă piș pe voi, Marte! Pax au Telemanus v-a doborât căpitanul! Pax au Telemanus!

Privirea mi se întunecă și aproape că nu mai văd nimic. Dar furia din mine nu se domolește.

Îmi urlu mânia încă o dată înainte să leșin. E o manevră ieftină. Pax e un om onorabil. Totuși, îi strivesc biluțele cu genunchiul. Mă asigur că le lovesc pe amândouă odată ori de câte ori pot. O dată. De două ori. Trei. Patru. Trage aer în piept și se prăbușește. Leșin peste el în noroi în zgomotul aplauzelor Proctorilor.

•

Sevro îmi spune ce s-a întâmplat în timp ce-i buzunărește pe prizonierii luați după bătălie. După ce eu și Pax ne-am neutralizat reciproc, Roque a năvălit în vâlcea cu Lea și restul tribului meu. Mustang, fată inventivă, a fugit spre castel și încă reușește să-l controleze, cu șase luptători. Toți prizonierii din Casa Marte pe care i-a capturat nu vor fi ai ei decât dacă îi atinge cu vârful stindardului. Slabe șanse. Avem unsprezece dintre oamenii lor, iar Roque s-a dus să dezgroape stindardul pentru a-i face sclavi. Ne-am putea asedia propriul castel – n-avem cum să atacăm zidurile înalte – dar Ceres și restul Casei Minerva ar putea apărea oricând. Dacă se întâmplă asta, Cassius trebuie să se ducă la Casa Ceres și să le dea stindardul Minervei. Totodată, treaba asta îl ține destul de mult la distanță, cât să-mi consolidez eu poziția de lider.

Roque și Antonia mă însoțesc pentru a negocia cu Mustang la poarta castelului. Șchiopătez și-mi protejez o coastă ruptă. Mă doare când respir. Când ajungem la poartă, Roque face un pas în spate pentru ca eu să fiu cel care iese în evidență. Antonia strâmbă din nas, dar în cele din urmă face la fel. Mustang e

plină de sânge după încăierare și nu văd niciun zâmbet pe fața ei frumoasă.

— Proctorii au urmărit totul, zice ea tăios. Au văzut ce s-a întâmplat în... locul ăla. Totul...

— A fost mâna lui Titus, îngaimă Antonia obosită.

— Doar a lui? zice Mustang uitându-se la mine. Fetele nu se pot opri din plâns.

— Nu a murit nimeni, zice Antonia enervată. Deși sunt slabe, se vor pune pe picioare. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat, capitalul Auriu nu a suferit nicio pierdere.

— Capitalul Auriu..., murmură Mustang. Cum poți fi atât de rece?

— Fetițo, oftează Antonia, Aurul e un metal rece.

Mustang se uită cu neîncredere la Antonia și apoi dă din cap.

— *Marte.* O zeitate înfiorătoare. Vi se potrivesc toate astea, nu-i așa? Barbarie? Secole trecute. Evul Întunecat.

N-am niciun chef să ascult lecții despre moralitate de la un Aureolat.

— Am vrea să pleci din castel, îi spun. Faceți asta, tu și oamenii de aici, și-o să ți-i dăm și pe cei pe care i-am capturat. N-o să-i facem sclavi.

La baza dealului, Sevro stă lângă prizonieri cu stindardul în mână și-l gâdilă pe supăratul Pax cu un fir de păr de cal.

Mustang își flutură acuzator un deget în fața mea.

— Asta e o școală. Realizezi, nu? Indiferent de regulile pe care decide Casa ta să le urmeze. Fiți nemiloși cât vă poftește inima. Dar există o limită. Există o afurisită de limită în ceea ce puteți face în școala asta, în jocul ăsta. Cu cât sunteți mai brutali, cu atât mai proști o să le păreți Proctorilor, adulților care vor să știe ce ați făcut – și ce sunteți capabili să faceți. Credeți că ei vor ca niște monștri să conducă Societatea? Credeți că ar lua un monstru ca ucenic?

Îmi vine în minte chipul lui Augustus când se uita la soția mea atârnând în spânzurătoare, ochii lui la fel de morți ca ai unui șarpe.

— Ei vor vizionari. Conducători de oameni. Nu ucigași. Există limite, continuă ea.

— Nu există nicio nenorocită de limită, răbufnesc eu.

Mustang strânge din dinți. Înțelege acum cum o să se termine totul. Până la urmă, să ne dea castelul înapoi n-ar costa-o nimic;

încercarea de a-l păstra, da. Ar putea ajunge chiar ca una dintre fetele din turn. Nu s-a gândit la asta până acum. Îmi dau seama că vrea să plece. Simțul dreptății e cel care o ține în loc. Cumva, crede că ar trebui să plătim, că Proctorii ar trebui să coboare și să intervină. Majoritatea puștilor cred același lucru despre jocul ăsta; la dracu', Cassius a zis-o de o sută de ori când plecam amândoi în recunoaștere. Dar jocul nu e așa pentru că viața nu e așa. Zeii nu coboară pe pământ pentru a împărți dreptatea. Cei puternici fac asta. De-asta ne învață nu doar despre suferința necesară pentru a obține puterea, ci și despre disperarea care vine din faptul de a nu o avea, disperarea pe care o simți când nu ești Auriu.

— O să-i păstrăm ca sclavi pe cei din Casa Ceres, pretinde Mustang.

— Nu, sunt ai noștri, spun eu tărăgănat. Și o să facem cu ei ce-o să vrem.

Se uită la mine mult timp, gânditoare.

— Atunci îl luăm pe Titus.

— Nu.

— Îl *păstrăm* pe Titus, altfel nu mai avem ce discuta, răbufnește ea.

— N-o să păstrați pe nimeni.

Nu e obișnuită să i se spună nu.

— Vreau asigurări că vor fi în siguranță. Vreau ca Titus să plătească.

— Nu contează nici cât negru sub unghie ce vrei tu. Aici ai numai ce iei. Asta face parte din planul lecției.

Scot lama curbată și o împlânt cu vârful în pământ.

— Titus aparține Casei Marte. E al nostru. Așa că încearcă, te rog, să-l iei.

— O să fie judecat, o asigură Roque pe Mustang.

Mă întorc spre el cu ochii arzând.

— Taci din gură.

Privește în pământ, știind că n-ar fi trebuit să vorbească. Nu contează. Ochii lui Mustang nu se uită la Antonia sau la Roque. Nu se uită în jos, spre vâlceaua unde Lea și Cipio îi țin îngenuncheați pe luptătorii ei, sau la Scaiete și Buruiană care stau pe spatele lui Pax și-l gâdilă fiecare, pe rând. Ochii ei nu se uită spre lamă. Se uită doar la mine. Mă aplec spre ea.

— Dacă Titus ar fi violat o fetiță care întâmplător era Roșie, ce-ai fi simțit?

Mustang nu știe ce să-mi răspundă. Legea, în schimb, știe. Nu s-ar fi întâmplat nimic. Nu e viol decât dacă fata poartă Sigiliul unei Case vechi precum cea a lui Augustus. Chiar și atunci, e considerat un delict împotriva stăpânului, nu a fetei.

— Privește în jurul tău, spun eu încet. Nu există niciun Auriu aici. Eu sunt Roșu. Tu ești Roșie. Suntem cu toții Roșii până când unul dintre noi obține destulă putere. Atunci primim drepturi. Atunci ne facem propria lege.

Mă îndrept și ridic vocea.

— Ăsta e scopul a tot ce se întâmplă. Să te facă să-ți fie frică de o lume în care nu tu ești stăpân. Siguranța și justiția nu sunt date. Sunt create de cei puternici.

— Ar trebui să speri că nu e adevărat.

— De ce?

— Mai e un băiat aici la fel ca tine, spune ea întunecându-se la față ca și când ar regreta ceea ce trebuie să-mi spună. Proctorul meu îi spune Șacalul. E mai deștept, mai crud și mai puternic decât tine; o să câștige jocul ăsta și o să ne facă pe toți sclavii lui dacă o să ne comportăm în continuare ca niște animale.

Ochii ei mă imploră.

— Așa că te rog, grăbește-te și evoluează.

28.

Fratele meu

Când aprind primul nostru foc în castelul Marte, pretind că am chibriturile de la cineva din Casa Minerva. June e adusă din închisoarea improvizată și cât ai clipi ne pregătește un festin din carne de capră și oaie și din ierburi aduse de oamenii din tribul meu. Tribul meu se comportă de parcă asta ar fi prima masă după multe săptămâni. Ceilalți membrii ai Casei sunt suficient de înfometați încât să creadă minciuna. Minerva și luptătorii ei au plecat de mult.

— Acum ce facem? îl întreb pe Roque în timp ce ceilalți mănâncă pe săturate.

Castelul e plin de mizerii și lumina focurilor nu face altceva decât să lumineze gunoiul. Cassius a plecat să o vadă pe Quinn, așa că rămân singur pentru câteva momente cu Roque.

Cei din tribul lui Titus stau în grupuri separate. Fetele nu vorbesc cu băieții din cauza lucrurilor pe care i-au văzut pe unii dintre ei făcându-le. Toți mănâncă cu ochii-n pământ. Se simte rușinea. Oamenii Antoniei stau lângă ai mei și se holbează la cei ai lui Titus. Ochii lor sunt plini de dezgust. Și de trădare, chiar dacă își umplu burțile. Au fost deja câteva încăierări care au ajuns de la cuvinte la pumni. Credeam că victoria o să-i unească. Dar asta nu s-a întâmplat. Scindarea e mai puternică decât oricând, și chiar dacă nu o pot defini cu exactitate cred că există o singură cale de a o repara.

Roque nu-mi oferă răspunsul pe care voiam să-l aud.

— Proctorii nu intervin pentru că vor să vadă cum și dacă facem dreptate, Darrow. E trăsătura esențială pe care o evaluează în situația asta. Cum aplicăm Legea?

— Minunat, spun eu. Și ce? Ar trebui să-l biciuim pe Titus? Să-l ucidem? Asta ar însemna să aplicăm Legea.

— Oare? Sau ar fi doar răzbunare?

— Tu ești poetul. Lămurește-o tu, zic aruncând o piatră peste metereze.

— Nu poate să rămână legat în beci. Știi asta. N-o să scăpăm niciodată de amorțeala asta dacă rămâne acolo, și tu ești cel care trebuie să decidă ce facem cu el.

— Nu Cassius? întreb eu. Cred că și-a câștigat dreptul de a spune ceva. Până la urmă, l-a revendicat.

Nu vreau să împart puterea cu Cassius, dar nici nu vreau să iasă din Institut fără nicio perspectivă. Îi sunt dator.

— L-a revendicat? tușește Roque. Cât de barbar sună *asta*?

— Deci Cassius n-ar trebui să se implice?

— Îl iubesc ca pe un frate, dar nu.

Fața îngustă a lui Roque se încordează când își pune mâna pe brațul meu.

— Cassius nu poate conduce Casa asta. Nu după ce s-a întâmplat... băieții și fetele lui Titus s-ar putea să-l asculte, dar n-o să-l respecte niciodată. N-o să creadă că e mai puternic

decât ei nici dacă este. Darrow, *s-au pișat* pe el. Suntem Aurii. Noi nu uităm.

Are dreptate.

Mă trag de păr de frustrare și mă uit la Roque ca și când el mi-ar face probleme.

— Nu înțelegi cât de mult înseamnă asta pentru Cassius. După moartea lui Julian... Trebuie să reușească. Nu se poate să fie ținut minte doar pentru ce s-a întâmplat. Nu se poate.

De ce îmi pasă atât de mult?

— Nu contează nici cât negru sub unghie cât înseamnă asta pentru el, îmi repetă Roque cuvintele zâmbind.

Îi simt degetele subțiri ca paiele pe brațul meu.

— N-o să le fie niciodată frică de el.

Aici frica e necesară. Și Cassius știe asta. Altfel de ce-ar lipsi de la victorie? Antonia nu s-a îndepărtat nicio clipă. Pollux, cel care a deschis poarta, la fel. Rămân la câțiva metri distanță pentru a fi asociați cu puterea mea. Sevro și Scaiete se uită la ei cu zâmbete șmechere.

— Tu tot din cauza asta ești aici, ticălos uneltitor? îl întreb pe Roque. Ca să împărțim gloria?

Ridică din umeri și mușcă dintr-un picior de oaie pe care i l-a adus Lea.

— Lasă asta. Eu sunt aici pentru mâncare.

•

Îl găsesc pe Titus în beci. Cei din Minerva l-au legat și l-au bătut destul de rău după ce au văzut sclavele din turn. Asta a fost dreptatea lor. Zâmbește când mă vede stând în fața lui.

— Câți membri ai Casei Ceres ai omorât în raidurile tale? întreb.

— Linge-mi boașele.

Scuipă cu flegmă plină de sânge. Mă feresc.

Mă abțin cu greu să nu-l lovesc fix acolo. L-am doborât deja pe Pax azi. Titus are tupeul să mă întrebe ce s-a întâmplat.

— Acum eu conduc Casa Marte.

— I-ai folosit pe cei din Minerva să-ți facă treaba murdară, nu? N-ai vrut să dai ochii cu mine? Lașitate tipică de Auriu.

Mi-e frică de el. Nu știu de ce. Mă las totuși într-un genunchi și-l privesc în ochi.

— Ești un mare prost, Titus. N-ai evoluat. N-ai trecut dincolo de primul test. Ai crezut că toată treaba asta e despre crime și

violență. Idiotule. E despre civilizație, nu despre război. Ca să ai o armată, mai întâi trebuie să ai o civilizație – tu te-ai aruncat cu capul înainte în violență, așa cum au vrut ei. De ce crezi că nouă, Casei Marte, nu ne-au dat nimic și celorlalte Case le-au dat atâtea resurse? Trebuia să luptăm ca niște nebuni și să dispărem, așa ca tine. Dar eu am trecut testul. Acum eu sunt eroul. Nu uzurpatorul. Iar tu ești doar un căpcăun într-o pivniță.

— Oh, uraaa. Uraaa! zice și încearcă să aplaude cu mâinile legate. Mă doare-n cur.

— Câți ai ucis? întreb.

— Nu destui.

Își înclină capul mare. Are părul uleios și negru din cauza noroiului; e ca și când ar fi încercat să acopere auriul. Pare să-i placă noroiul. Îl are sub unghii, îi îmbracă pielea lucioasă.

— Am încercat să le fărâm capetele. Să-i omor înainte să vină robo-medicii. Dar au fost întotdeauna mai rapizi.

— De ce ai vrut să-i omori? Nu înțeleg care ar fi scopul. Sunt semenii tăi.

Rânjește când aude ultima parte.

— Ai fi putut să schimbi lucrurile, nenorocitule.

Ochii lui mari sunt mai calmi, mai triști decât mi-i aminteam. Nu-i place de sine însuși, îmi dau seama. Ceva din el e prea trist. Mândria pe care credeam că o are nu e de fapt mândrie; e doar dispreț.

— Zici despre mine că sunt crud, dar tu aveai chibriturile și iodul. Să nu crezi că nu știam încă de dinainte să le simt mirosul. Noi mueam de foame și tu te-ai folosit de ce ai găsit ca să ajungi lider. Așa că nu-mi ține mie lecții de morală, trădător nenorocit ce ești.

— Atunci de ce n-ai făcut ceva în privința asta?

— Lui Pollux și Vixus le era fiică de tine. La fel și celorlalți. Și credeau că Spiridușul o să-i omoare în somn. Ce puteam să fac dacă eu eram singurul căruia nu-i era frică?

— Și de ce nu-ți e?

Râde zgomotos.

— Ești doar un băiat cu o lamă curbată. La început am crezut că ești dur. Că vedem lucrurile la fel, zice trecându-și limba peste buza însângerată. Am crezut că ești ca mine, doar că mai rău, din cauza răcelii care ți se citește în ochi. Dar nu ești rece. Îți pasă de rahații ăștia.

— Ce vrei să spui? îl întreb încruntat.

— Simplu. Ți-ai făcut prieteni. Roque. Cassius. Lea. Quinn.

— Și tu ai făcut la fel. Pollux, Cassandra, Vixus.

Fața lui Titus se contorsionează îngrozitor.

— *Prieteni*? scuipă el. Prieten cu *ei*? Cu Sprâncenele alea Aurii? Sunt monștri, nenorociți fără suflet. O adunătură de canibali cu toții. Au făcut aceleași lucruri ca și mine, dar… pffff.

— Tot nu înțeleg de ce le-ai făcut ce le-ai făcut sclavelor, îi spun. Vorbim de viol, Titus. Viol.

Fața lui e tăcută și crudă.

— Ei au făcut-o primii.

— Cine?

Nu mă mai ascultă. Dintr-odată îmi povestește cum au luat-o pe „ea” și au violat-o în fața lui. Apoi afurisiții s-au întors după o săptămână și au făcut-o din nou. Așa că i-a omorât; le-a zdrobit capetele.

— I-am omorât pe monștrii ăia dați dracului. Acum fiicele lor au parte de aceeași a dracului de nenorocire ca și ea.

Mă simt de parcă aș fi fost lovit în față.

La dracu’.

Mă trece un fior.

Dați dracului.

Sar înapoi.

— Ce naiba ai? întreabă Titus.

Dacă eram un Auriu poate că n-aș fi observat, poate doar m-ar fi contrariat cuvântul ciudat. Nu sunt un Auriu.

— Darrow?

Mă târăsc cu greu spre coridor. Mă mișc ca prin ceață. Acum totul are sens. Ura. Dezgustul. Răzbunarea. Canibalii îi mănâncă pe-ai lor. I-a făcut canibali. Pollux, Cassandra, Vixus – cine sunt ai lor? Ai *lor*? Aurii. *Dați dracului.* Nu *afurisiți.* Titus a zis *dați dracului.* Un Auriu n-ar spune asta. Niciodată. Și i-a zis lamă curbată, nu seceră.

La dracu’.

Titus e un Roșu.

29.

Unitate

Titus e ceea ce n-a vrut Dancer să devin eu. E la fel ca Harmony. O creatură care trăiește doar pentru răzbunare. O revoltă condusă de Titus ar eșua în câteva săptămâni. Și mai rău, dacă Titus continuă pe calea pe care a luat-o, continuă să fie instabil, mă pune pe mine în pericol. Dancer a mințit sau chiar nu a știut că au fost și alți Roșii transformați, care și-au pus masca Auriilor. Câți alții mai sunt? Câți a infiltrat Ares aici, în Societate? În Institut? Nu contează dacă sunt o mie sau unul singur. Instabilitatea lui Titus pune în pericol fiecare Roșu transformat în Auriu. Pune în pericol visul lui Eo. Iar asta e ceva ce nu pot să accept. Eo nu a murit pentru ca Titus să poată omorî câțiva puști.

Suspin în armurărie în timp ce hotărăsc ce trebuie făcut.

Și mai mult sânge îmi va păta mâinile, pentru că Titus e un câine turbat care trebuie oprit.

•

Dimineață îl scot în careu în fața tuturor celor din Casă care curăță rămășițele festinului de aseară. Chiar și sclavii au venit să se uite. Câțiva Proctori plutesc pe deasupra. Nu îi însoțește niciun robo-medic, ceea ce e un semn al consimțământului lor tăcut.

Îl trântesc pe Titus la pământ în fața celor din fostul lui trib. Cu toții se uită în tăcere, râcâind agitați cu picioarele piatra cubică din curtea ascunsă în ceață. Un fior rece îmi trece prin mână din duro-oțelul lamei curbate.

— Pentru infracțiunile de viol, mutilare și tentativă de omor asupra membrilor Casei sale, îl condamn pe Titus au Ladros la moarte, spun enumerând motivele. Îmi contestă cineva dreptul de a face asta?

Mă uit mai întâi la Proctorii de deasupra. Nimeni nu scoate un sunet.

Apoi mă uit fix la crudul Vixus. Vânătaia încă nu i-a dispărut. Privirea mi se întoarce apoi spre Cassandra. Mă uit chiar și la

răgușitul Pollux, cel care l-a salvat pe Cassius și ne-a deschis porțile. Stă lângă Roque. Ce repede se uită aici de loialitate.

Ce repede am uitat și eu. O să ucid un Roșu pentru că a omorât Aurii. A săpat în pământ la fel ca mine. Are un suflet la fel ca al meu. Murind, sufletul lui o să se ducă în vale; în viață a fost prost și egoist în propria-i suferință. Ar fi trebuit să fim mai buni de atât. Roșii sunt mai buni decât el, nu-i așa?

Tribul lui Titus rămâne tăcut; vina lor colectivă e legată de liderul lor. Când el se duce, dispare și ea. Îmi repet asta. Totul o să fie bine.

— Eu contest sentința, spune Titus. Și îți lansez o provocare ție, mâncător de rahat ce ești.

— Accept, *bunul meu domn,* spun eu înclinându-mă curtenitor.

— Atunci, un duel în tradiția Ordinului Sabiei, anunță Roque.

— Atunci, aleg eu, spune Titus uitându-se la lama mea. Săbii drepte. Fără lame curbate.

— Cum dorești, îi răspund și, în timp ce mă dau în spate, îl simt pe prietenul meu care-mi pune o mână pe cot.

— Darrow, e al meu, șoptește Cassius cu răceală. *Îți amintești*? Te rog, Darrow, lasă-mă să onorez Casa Bellona.

Nu spun nimic. Mă uit la Roque care scutură din cap; la fel face și Quinn, care stă în spatele lui Cassius. Dar eu sunt cel care conduce aici. Și i-am făcut o promisiune prietenului meu, care acum îmi recunoaște poziția. Mă roagă în loc să pretindă. Așa că mă prefac puțin că mă gândesc și apoi îi accept cererea. Mă dau la o parte și îl las pe Cassius să înainteze, cu o sabie dreaptă în mâna lui de scrimer. E o armă urâtă, dar a ascuțit-o cu ajutorul pietrelor.

— Măi să fie! Prințișorul! zice Titus râzând zeflemitor. Minunat. O să fie o plăcere să mă piș pe cadavrul tău când terminăm.

Titus e făcut pentru încăierări. E făcut pentru câmpuri de luptă mocirloase și pentru războaie civile. Mă întreb dacă știe cât de ușor o să moară azi.

Roque desenează cu cenușă un cerc în jurul luptătorilor. Clovnul și Nasolu’ se apropie cu brațele pline de arme. Titus alege o sabie lungă pe care a luat-o de la un soldat Ceres cu cinci zile în urmă. Metalul zgârie piatra. Ecoul învăluie curtea. O rotește o dată și încă o dată, de probă. Cassius rămâne nemișcat.

— Ți-ai udat deja pantalonii? întreabă Titus. Stai liniștit. O să fiu rapid.

Roque termină cu formalitățile și dă semnalul de începere a luptei.

Cassius nu se grăbește.

Săbiile urâte parcă se rup când se ating. Loviturile sunt dure. Lamele se ciobesc și scrâșnesc. Dar cât sunt de tăcute când găsesc în sfârșit carnea.

Nu se aude decât gâfâitul lui Titus.

— L-ai omorât pe Julian, zice Cassius încet. Julian au Belona din Casa Belona.

Își scoate sabia din piciorul lui Titus și o împlântă în alt loc. Apoi o trage afară.

Titus râde și lovește fără putere. Deja e jalnic.

— L-ai omorât pe Julian.

Cuvintele sunt însoțite de o lovitură. Cassius repetă cuvintele până când nu mă mai pot uita. „L-ai omorât pe Julian.” Dar Titus e deja mort. Fața lui Quinn e plină de lacrimi. Roque le ia de-acolo pe ea și pe Lea. Armata mea e tăcută. Scaiete scuipă și o ia pe Pietricică pe după umeri. Clovnul arată mai abătut ca niciodată. Nici măcar Proctorii nu comentează ceva. Furia lui Cassius umple curtea ca un bocet crud la moartea unui frate bun. Zice că a făcut-o pentru dreptate, pentru onoarea familiei și a Casei sale. Dar aici e vorba de răzbunare, și pare atât de neînsemnată.

Mi se face frig.

Eu trebuia să fiu acolo. Nu bietul meu frate, Titus – dacă ăsta chiar era numele lui. Merita mai mult de-atât.

Sunt pe punctul de a plânge. Furia și tristețea îmi umplu pieptul în timp ce-mi fac loc printre ceilalți. Roque se uită la mine când trec pe lângă el. Fața lui seamănă cu a unui cadavru.

— Asta n-a fost dreptate, spune fără să mă privească în ochi.

Am picat testul. Nu-l contrazic. N-a fost dreptate. Dreptatea e lipsită de patimă; e corectă. Eu sunt conducătorul. Eu am dat sentința. Eu trebuia s-o fac. În loc de asta, am legitimat răzbunarea și vendeta. Cancerul nu o să dispară. L-am înrăutățit.

— Cel puțin Cassius e din nou temut, murmură Roque. E singurul lucru care ți-a reușit.

Bietul Titus. Îl îngrop într-o dumbravă de lângă râu. Sper ca astfel să ajungă mai repede în vale.

În noaptea aceea nu dorm.

Nu știu dacă pe soția lui, pe fiica sau pe mama lui au rănit-o. Nu știu din ce mină venea. Durerea lui e și a mea. Durerea lui l-a înfrânt la fel cum m-a înfrânt și pe mine pe eșafod. Dar eu am mai primit o șansă. A lui unde e?

Sper ca suferința lui să se ducă odată cu moartea. Nu l-am iubit până când n-a murit; și merita să moară, dar tot rămâne fratele meu. Așa că mă rog să-și găsească liniștea în vale și ca în ziua în care o să-l văd din nou să mă strângă în brațe ca pe un frate și să mă ierte pentru ce i-am făcut, pentru că am făcut-o pentru un vis, pentru poporul nostru.

Numele meu, căruia i s-au adăugat trei lingouri, plutește și mai aproape de mâna de Primus.

Cassius s-a ridicat cu două.

Dar nu poate să fie decât un singur Primus.

•

Cum nu pot să dorm, preiau garda de la Cassandra. Ceața se înfășoară în jurul zidurilor, așa că legăm niște oi dincolo de poartă. Or behăi ele dacă se apropie vreun dușman. Simt un miros ciudat, afumat și puternic.

— Rață prăjită?

Mă întorc și-l văd pe Fitchner lângă mine. Părul ciufulit îi atârnă peste fruntea îngustă și astăzi nu poartă armura aurie; doar o tunică neagră cu dungi aurii. Îmi întinde o bucată de rață. Mirosul îmi face stomacul să ghiorăie.

— Ar trebui să fim cu toții supărați pe tine, îi spun.

I se citește surprinderea pe față.

— Cei care spun asta vor de obicei să explice de ce nu sunt supărați.

— Tu și Proctorii vedeți tot, nu-i așa?

— Chiar și când vă ștergeți la cur.

— Și nu l-ați oprit pe Titus pentru că totul face parte din programa școlară.

— Adevărata întrebare e de ce nu te-am oprit pe tine.

— Să-l omor.

— Da, micuțule. Ar fi fost foarte valoros în armată, nu crezi? Poate nu ca Praetor conducător de nave. Dar ce mai Legat ar fi fost, conducând oameni în costume stelare dincolo de porțile

inamice în timp ce plouă cu foc peste scuturile lor electromagnetice? Ai văzut vreodată Ploaia de Fier? Când oamenii sunt lansați de pe orbită pentru a cuceri orașe? Era făcut pentru asta.

Nu-i răspund.

Fitchner își șterge grăsimea de pe buze cu mâneca tunicii.

— Viața e cea mai eficientă școală din câte s-au creat. Odată ca niciodată îi obligau pe copii să stea cu capul plecat și să citească din cărți. Dura mult până înțelegeau ceva, zice el bătându-se peste cap. Dar avem dispozitive și tablete acum, iar noi, Auriii, avem celelalte Culori care se ocupă de cercetare pentru noi. Nu avem nevoie să studiem chimie și fizică. Avem computere și alți oameni care fac asta. Ceea ce trebuie să studiem noi este umanitatea. Ca să putem conduce, noi trebuie să studiem politica, psihologia și științele comportamentale – cum reacționează oamenii disperați în prezența altora, cum se formează grupurile, cum funcționează armatele, cum lucrurile se dărâmă și de ce. Lucrurile astea nu le-ai putea învăța altundeva.

— Nu, înțeleg care e scopul, șoptesc eu. Învăț mai mult când greșesc, atâta timp cât greșelile nu mă omoară.

Ce multe am învățat din încercarea mea de a fi un martir.

— Foarte bine. Pentru că faci destule greșeli. Ești un răhățel cam impulsiv. Dar ăsta e locul pentru acumulare. Pentru învățat. Aici este viața… doar că sunt și robo-medici, mai multe șanse și scenarii artificiale. Cred că ți-ai dat seama că primul test, Trecerea, măsura raportul dintre necesitate și emoție. Al doilea a fost lupta între triburi. Acum urmează alte teste. Alte șanse, alte lecții de învățat.

— Câți dintre noi pot să moară? întreb eu dintr-odată.

— Nu-ți face griji pentru asta.

— Câți?

— Există un număr limită stabilit de Consiliul de Control al Calității, dar suntem încă în parametri normali în ciuda a ceea ce s-a întâmplat cu Șacalul, zâmbește Fitchner.

— Șacalul…, zic eu. Asta s-a întâmplat noaptea trecută când am văzut atâția robo-medici grăbindu-se spre sud?

— I-am zis eu numele? Uups, zice rânjind. Ceea ce vreau să spun e că robo-medicii sunt foarte eficienți. Vindecă aproape

toate rănile. Dar crezi că vor fi la fel de eficienți când Cassius o să afle cine i-a omorât fratele?

Mi se strânge stomacul.

— L-a omorât deja pe ucigașul lui Julian. Se pare că nu erai atent.

— Desigur. Desigur. Mercur crede că ești genial. Apolo crede că ești cel mai slab dintre toți. Chiar nu-i place de tine, să știi.

— De parcă-mi pasă.

— O, ar trebui să-ți pese. Apolo e un drăguț.

— Bine. Și tu ce crezi? Ești Proctorul meu.

— Eu cred că ești un suflet străvechi.

Se uită la mine și se apleacă peste parapet. Dincolo de castel noaptea e cețoasă. Din întuneric se aude un lup urlând.

— Cred că ești la fel ca fiara de-acolo. Faci parte dintr-o haită, dar ești foarte trist, foarte singur. Și nu-mi dau seama de ce, dragul meu băiat. E totul atât de distractiv! Bucură-te! Viața n-o să fie niciodată mai bună de-atât.

— Și tu ești la fel, îi spun. Singuratic. Ești plin de glume și comentarii acide, la fel ca Sevro, dar totul e o mască. Asta pentru că nu arăți precum ceilalți, nu-i așa? Sau ești sărac? Cumva te ții deoparte.

— Cum arăt?! râde el cu poftă. Ce contează asta? Crezi că sunt un *Bronzuliu* doar pentru că nu arăt ca Adonis?

Se-apleacă spre mine pentru că-l interesează cu adevărat ce-o să spun.

— Ești urât și mănânci ca un porc, Fitchner, dar mesteci metabolizante în loc să te duci pur și simplu la un Artizan care să te aranjeze ca să arăți ca toți ceilalți. Te-ar scăpa de burta aia într-o secundă.

Mușchii fălcii îi tresar. E oare furie?

— De ce ar trebui să vizitez un Artizan? șuieră dintr-odată. Pot să omor un Obsidian cu mâinile goale. Un Obsidian. Sunt mai isteț decât un Argintiu în discuții și negocieri. Rezolv probleme de matematică la care Verzii doar visează. De ce aș vrea să arăt altfel?

— Pentru că asta te ține în loc.

— În ciuda originilor mele umile, sunt cunoscut. Sunt important.

Fața lui ascuțită ca o secure mă provoacă să-l contrazic.

— Sunt un Auriu. Un rege peste oameni. Nu mă schimb eu ca să-i mulțumesc pe alții.

— Dacă-i adevărat ce zici, de ce iei metabolizante? Și de ce ești doar un Proctor?

— A fi Proctor e o poziție prestigioasă, băiete, se enervează Fitchner. Recrutorii m-au votat reprezentant al Casei.

— Și cu toate astea, nu ești Imperator. Nici vreun fel de Guvernator. Câți oameni pot să facă lucrurile pe care zici tu că poți să le faci?

— Foarte puțini, zice el scurt, cu o față furioasă. Foarte puțini.

Se uită în sus.

— Ce recompensă vrei pentru capturarea stindardului Casei Minerva?

— Nu-i asta treaba lui Sevro? întreb eu, înțelegând că discuția noastră se apropie de sfârșit.

— Ți-a pasat-o ție.

Cer cai, arme și chibrituri. Acceptă curtenitor, se-ntoarce și dă să plece înainte să apuc să-i pun o ultimă întrebare. Îl prind de mână înainte să se ridice în aer. Se-ntâmplă ceva. Nervii mi se prăjesc. Prin mână parcă îmi trec ace de acid. Icnesc. Plămânii încetează să mai funcționeze pentru o secundă.

— Blestemat să fie! spun tușind și mă prăbușesc la pământ.

Poartă o armură electromagnetică. Nici măcar n-am văzut generatorul. E ca un scut electromagnetic, dar încorporat în armură.

Așteaptă fără să zâmbească.

— Șacalul, spun eu. L-ai menționat. Și fata din Casa Minerva mi-a zis despre el. Cine e?

— E fiul ArhiGuvernatorului, Darrow. Pe lângă el, Titus era doar un bebeluș.

•

Niște cai mari pasc pe câmp dimineața următoare. Lupii încearcă să doboare o iapă mică. Un armăsar alburiu aleargă și omoară un lup cu copitele. Îl adjudec pentru mine. Ceilalți îl numesc Quietus. Înseamnă „lovitura de grație”.

Îmi amintește de Pegasul care a salvat-o pe Andromeda. Cântecele pe care le cântam în Lykos vorbeau despre cai. Sunt convins că lui Eo i-ar fi plăcut să călărească unul.

Îmi dau seama doar câteva zile mai târziu că, atunci când mi-au numit calul Quietus, de fapt își băteau joc de mine și de rolul pe care l-am avut în moartea lui Titus.

30.

Casa Diana

Trece o lună. Ca urmare a morții lui Titus, Casa Marte devine mai puternică. Își câștigă forța nu de la Recruții superiori, ci de la drojdie, de la tribul meu și de la Recruții medii. Am declarat interzisă abuzarea sclavilor. Sclavii Ceres, deși încă temători în preajma lui Vixus și a încă vreo câțiva, se ocupă de pregătirea hranei și de foc; pentru altceva nu prea sunt de folos. Cincizeci de capre și de oi au fost adunate la castel, ca să le avem în cazul unui asediu; de asemenea, avem rezerve de lemne de foc. Dar nu avem apă. Pompele din sala de baie n-au mai funcționat după prima zi, și nu avem găleți în care să putem strânge provizii de apă. Mă îndoiesc că e o întâmplare.

Transformăm scuturile în bazine și ne folosim de coifuri ca să aducem apă din râul care curge în râpa din josul castelului. Tăiem copaci și-i scobim pentru a-i transforma în coveți în care păstrăm apă. Scoatem pietre și săpăm un puț, dar nu putem săpa suficient încât să trecem dincolo de noroi. Încercăm atunci să căptușim fundul puțului cu pietre și bucăți de lemn, astfel încât să-l putem folosi ca pe un rezervor de apă. Dar se tot scurge. Așa că ne mulțumim cu covețile, asta e. Nu trebuie să ne lăsăm asediați.

Turnul e mai curat.

După tot ce s-a întâmplat cu Titus, îi cer lui Cassius să mă învețe să lupt cu lama. Învăț neverosimil de repede. Mă antrenez cu o lamă dreaptă. Nu-mi folosesc niciodată lama curbată, pe care deja o simt ca făcând parte din mine. Iar scopul nu este să învăț să folosesc lama dreaptă, care seamănă cu briciul, ci să învăț cum poate fi folosită împotriva mea. În plus, nu vreau să-l învăț pe Cassius să lupte cu lama curbată. Dacă o să afle vreodată despre Julian, asta o să fie singura mea șansă.

Nu mă descurc la fel de bine la Kravat. Nu-mi reușesc loviturile cu piciorul. Totuși, învăț să rup o trahee. Și învăț cum să-mi folosesc mâinile așa cum trebuie. S-a terminat cu loviturile moriscă. Gata cu apărarea prostească. Sunt periculos și rapid, dar nu-mi place disciplina pe care o impune Kravatul. Vreau să fiu un luptător eficient. Asta e tot. Kravatul pare menit să mă facă să dobândesc pacea interioară. Ceea ce e o cauză pierdută.

Totuși, acum îmi țin mâinile asemenea lui Cassius și lui Julian, în aer, cu coatele la nivelul ochilor, astfel încât lovesc sau blochez de sus în jos. Uneori, Cassius aduce vorba despre Julian, și atunci simt cum mă cuprinde o beznă adâncă. Mă gândesc cum Proctorii ne privesc și se amuză – probabil las impresia unui individ malefic și manipulator.

Uit că eu, Cassius, Roque și Sevro suntem dușmani. Roșu și Auriu. Uit că poate într-o zi va trebui să-i omor pe toți. Mă numesc frate și nu pot să nu mă gândesc la ei în același fel.

Bătălia cu Casa Minerva s-a redus la o serie de ambuscade a bandelor, fără ca vreuna dintre părți să câștige un avantaj suficient asupra celeilalte astfel încât să obțină o victorie decisivă. Mustang nu vrea să riște bătălia în câmp deschis pe care o doresc eu, și nici nu poate fi provocată. Oamenii ei nu sunt la fel de tentați de glorie sau violență ca soldații mei.

Totuși, cei din Casa Minerva își doresc cu ardoare să mă captureze. Pax înnebunește când mă vede. Mustang chiar a încercat să-i ofere Antoniei, sau cel puțin așa susține Antonia, un acord mutual de apărare, doisprezece cai, șase sulițe-paralizator și șapte sclavi în schimbul meu. Nu știu dacă spune adevărul când îmi povestește toate astea.

— M-ai trăda cât ai clipi din ochi dacă asta te-ar apropia de titlul de Primus, îi spun.

— Da, îmi răspunde ea iritată pentru că-i întrerup fastidioasa operațiune de întreținere a unghiilor. Dar de vreme ce te aștepți, n-ar fi o trădare, dragule.

— Și-atunci de ce n-ai acceptat oferta?

— Ah, drojdia te admiră. Ar fi un dezastru în faza asta. Poate după ce o să dai greș la ceva, da, poate când soarta n-o să mai fie de partea ta.

— Sau aștepți un preț mai mare.

— Exact, dragule.

Niciunul dintre noi nu-l aduce în discuție pe Sevro. Știu că-i e teamă că o să-i taie gâtul dacă mă atinge. Mă urmează peste tot acum, înfășurat în blana lui de lup. Uneori merge pe jos. Alteori călărește o iapă neagră, micuță. Nu-i place să poarte armură. Lupii se apropie de el fără să ezite, de parcă ar fi un membru al haitei. Vin să mănânce căprioare ucise de el pentru că flămânzesc de când am închis caprele și oile la adăpost. Pietricică le lasă mereu hrană lângă ziduri de fiecare dată când vânăm ceva. Îi privește curioasă ca un copil cum se apropie în grupuri de câte trei sau patru.

— Am ucis șeful haitei, îmi spune Sevro când îl întreb de ce-l urmează lupii.

Mă măsoară cu privirea de sus până jos și-mi aruncă un rânjet de pezevenghi de sub blana de lup.

— Stai liniștit, n-aș putea să mă pun în pielea ta.

L-am pus pe Sevro să comande drojdia, pentru că știu că sunt singurii oameni pe care ar putea să-i simpatizeze. La început îi ignoră. Apoi, încetul cu încetul, îmi dau seama că noaptea au început să se audă mai multe urlete neomenești decât înainte. Ceilalți îi numesc Urlătorii, și după câteva nopți sub comanda lui Sevro, poartă cu toții mantii negre din blană de lup. Sunt șase: Sevro, Scaiete, Nasolu', Clovnul, Pietricică și Buruiană. Când te uiți la ei ai impresia că fețele lor pasive se holbează dintr-un bot de lup plin de colți. Îi folosesc pentru misiuni pașnice. Fără ei, nu sunt sigur că aș mai fi lider. Soldații mei bodogănesc înjurături când trec pe lângă ei. Vechile răni încă nu s-au vindecat.

Am nevoie de o victorie, dar Mustang nu o să mă înfrunte în luptă, iar zidurile de treizeci de metri înălțime ale Casei Minerva nu sunt la fel de ușor de înfruntat ca prima dată. Sevro străbate de-a lungul și de-a latul sala noastră de război susținând că jocul e gândit prost.

— Trebuiau să știe că nu vom putea trece peste blestematele de ziduri. Și nimeni nu e atât de prost încât să trimită la înaintare oameni pe care nu-și permite să-i piardă. Mustang sigur n-ar face asta. Pax poate că ar face-o. E un idiot, arată ca un zeu, dar e un idiot și vrea să te lase fără boașe. Am auzit că i-ai bubuit una de-a lui.

— Pe-amândouă.

— Poate că ar trebui pur și simplu să-i punem pe Pietricică sau pe Spiriduș într-o catapultă și să-i aruncăm peste zid, sugerează Cassius. Desigur, ar trebui să găsim o catapultă...

M-am săturat de războiul ăsta cu Mustang. Undeva, spre sud sau spre vest, Șacalul își adună forțele. Undeva, inamicul meu, fiul ArhiGuvernatorului, se pregătește să mă distrugă.

— Abordăm problema din unghiul greșit, le spun lui Sevro, Quinn, Roque și Cassius.

Suntem doar noi în sala de război. Vântul toamnei aduce înăuntru mirosul frunzelor moarte.

— Oh, te rog, împărtășește-ne din înțelepciunea ta, spune Cassius râzând.

Stă tolănit pe mai mult scaune, cu capul în poala lui Quinn care-și trece mâinile jucăuș prin părul lui.

— Murim de nerăbdare să auzim.

— Asta e o școală care există, de cât timp, de mai bine de trei sute de ani? Așa că până acum s-au văzut toate permutările. Fiecare problemă pe care o întâmpinăm a fost gândită astfel încât să poată fi rezolvată. Sevro, zici că fortăreața nu poate fi cucerită? Ei bine, Proctorii sigur știu asta. Asta înseamnă că trebuie să schimbăm paradigma. Trebuie să încheiem o alianță.

— Împotriva cui? întreabă Sevro. Ipotetic vorbind.

— Împotriva Casei Minerva, răspunde Roque.

— E o idee proastă, mormăie Sevro, curățând un cuțit și ștergându-l de mâneca neagră. Castelul lor este lipsit de importanță tactică. N-are nicio valoare. Teritoriul de care avem nevoie este cel de lângă râu.

— Crezi că ne trebuie cuptoarele lui Ceres? întreabă Quinn. Mi-ar prinde bine niște pâine.

Tuturor ne-ar prinde bine. Am ajuns piele și os din cauzei hranei compuse numai din carne și fructe de pădure.

— Dacă jocul durează și pe parcursul iernii, da, zice Sevro trosnindu-și degetele. Dar nu putem face breșe în fortărețele astea. Joc idiot. Așa că avem nevoie de pâinea lor și de sursa lor de apă.

— Avem apă, îi amintește Cassius.

Sevro oftează plin de frustrare.

— Trebuie să ieșim din castel ca să facem rost de ea, Sir Prostălău. Un asediu pe bune? Am rezista cinci zile fără să ne refacem provizia de apă. Șapte, dacă bem sângele animalelor ca

Morgdy. Avem nevoie de fortăreața Casei Ceres. Plus că puțoii recoltelor nu sunt în stare să lupte ca să-și salveze viețile, dar au ceva de valoare acolo.

— Puțoii recoltelor? Hahahaha, cârâie Cassius.

— Tăceți din gură, cu toții, spun.

Nu tace nimeni. Pentru ei e doar o distracție. E un joc. Nu au nicio urgență, nicio nevoie disperată. Fiecare moment pe care îl irosim e un moment în care Șacalul își întărește forțele. Ceva din felul în care au vorbit despre el Mustang și Fitchner mă înspăimântă. Sau e vorba de faptul că este fiul dușmanului meu? Ar trebui să-mi doresc să-l omor, în loc de asta, nu vreau decât să fug și să mă ascund numai la gândul numelui său.

E un semn de slăbiciune a aptitudinilor mele de lider căruia trebuie să mă împotrivesc.

— *Liniște*! strig și, în sfârșit, tac cu toții.

— Am văzut focuri la orizont. Sudul, pe unde cutreieră Șacalul, e pustiit de război.

Cassius chicotește când aude de Șacal. Crede că e o fantomă invocată de mine.

— Poți să nu mai râzi din orice? izbucnesc eu la Cassius. Nu e o afurisită de glumă, numai dacă nu cumva crezi că fratele tău a murit pentru distracție.

Asta-i închide gura.

— Întâi de toate, subliniez eu, trebuie să eliminăm Casa Minerva și pe Mustang.

— Mustang. Mustang. Mustang. Cred că pur și simplu vrei să te dai la Mustang, pufnește Sevro, la care Quinn scoate un sunet de protest.

Îl înhaț pe Sevro de guler și-l ridic în aer cu o mână. Încearcă să scape, dar nu e la fel de rapid ca mine, așa că se bălăngăne în strânsoarea mea, la mai bine de jumătate de metru deasupra podelei.

— Să nu te mai aud, îi spun aducându-l mai aproape de fața mea.

— S-a-nțeles, Secerătorule.

Ochii lui ca niște mărgele sunt doar la câțiva centimetri de ai mei.

— Am întrecut măsura.

Îl las jos și își îndreaptă gulerul.

— Deci ne îndreptăm spre Pădurea Mare pentru alianța asta, corect?

— Da.

— O să fie o misiune veselă, spune Cassius, ridicându-se în picioare. Facem o brigadă.

— Nu. Doar eu și Spiridușul. Voi nu mergeți, îi zic.

— Mă plictisesc, mai bine vin cu voi.

— Rămâi. Am nevoie de tine aici.

— E un ordin? mă întreabă.

— Da, răspunde Sevro.

Cassius mă țintuiește cu privirea.

— *Tu* îmi dai *mie* ordine? rostește el pe un ton ciudat. Poate ai uitat că eu merg unde vreau.

— Deci o lași pe Antonia la comandă în timp ce mergem amândoi să ne riscăm gâturile? îl întreb.

Quinn îl strânge de braț. Crede că n-o observ. Cassius se întoarce spre ea și zâmbește.

— Sigur, Secerătorule. Sigur că rămân aici. Exact cum mi-ai *sugerat.*

•

Eu și Sevro campăm în ținuturile înalte din sud, având sub ochi Pădurea Mare. Nu aprindem niciun foc. Noaptea, cercetași de-ai noștri și de-ai altor Case bântuie dealurile. Văd siluetele a doi cai conturându-se în lumina soarelui care apune dincolo de acoperișul-bulă. Felul în care soarele se reflectă în acoperiș face ca apusurile să fie purpurii, roșii și roz, amintindu-mi de străzile din Yorkton văzute de la înălțime. Apoi soarele dispare și eu și Sevro rămânem în întuneric.

Sevro crede că totul e numai un joc prostesc.

— Atunci de ce-l joci? îl întreb.

— De unde puteam să știu cum o să fie? Crezi că am primit o broșură? Tu ai primit o broșură despre cum să-ți bați joc de oameni? mă întreabă el nervos, scobindu-se între dinți cu un os. E prostesc.

Totuși, părea să știe încă de pe navă în ce consta Trecerea. Îi spun asta.

— Nu știam.

— Și pari să ai toate afurisitele de abilități necesare pentru școala asta.

— Și? Dacă maică-ta era bună la pat, presupui că e Roz? Toată lumea se adaptează.

— Minunat, mormăi.

Îmi spune să trec la subiect.

— Te-ai furișat în turn, ai furat stindardul nostru și l-ai îngropat. L-ai salvat. Apoi ai reușit să furi stindardul casei Minerva. Și totuși, n-ai primit nici măcar un lingou de merit pentru Primus. Nu ți se pare ciudat?

— Nu.

— Fii serios.

— Ce vrei să spun? Niciodată n-am fost simpatizat, zice el ridicând din umeri. Nu m-am născut înalt și frumos ca tine și băiețelul tău, Cassius. A trebuit să lupt pentru tot ce mi-am dorit. Asta nu mă face plăcut. Mă face doar un Spiriduș nesuferit.

Îi spun ce am auzit. Că el a fost ultimul recrutat. Fitchner nu l-a vrut. Dar Recrutorii au insistat. Sevro se uită la mine în beznă. Nu spune nimic.

— Ai fost ales pentru că erai cel mai mic dintre băieți. Arătai a fi cel mai slab. Aveai punctaje extrem de mici și erai și mic. Te-au recrutat din același motiv din care i-au recrutat pe toți ceilalți recruți-inferiori, pentru că erați mai ușor de ucis în timpul Trecerii. Un miel de sacrificiu pentru un altul cu care aveau ei planuri, planuri mari. Tu l-ai omorât pe Priam, Sevro. De asta nu te lasă să devii Primus. Am dreptate?

— Ai dreptate. L-am omorât așa cum aș fi omorât un câine drăgălaș. Rapid. Ușor, zice el scuipând osul. Iar tu l-ai ucis pe Julian. *Am dreptate*?

E ultima dată când vorbim despre Trecere.

Dimineața lăsăm ținuturile de sus în urmă și ajungem la dealuri. Dintre ierburi se înalță copaci. Mergem la galop, în cazul în care bandele războinice ale Casei Minerva sunt prin preajmă. Văd una undeva departe când ajungem la lizieră. Nu ne-au observat. Departe, spre sud, cerul e acoperit de fum. Deasupra teritoriului Șacalului se adună ciorile.

Aș vrea să vorbesc mai mult cu Sevro, să-l întreb despre viața lui de până acum. Dar privirea lui e prea pătrunzătoare. Nu vreau ca apoi să mă întrebe și el pe mine, nu vreau să vadă prin mine la fel de ușor cum am văzut eu prin Titus. E ciudat. Băiatul ăsta mă place. Mă insultă, dar mă place. Și mai ciudat, îmi

doresc cu disperare să mă placă. De ce? Cred că din cauză că mi se pare că e singurul, incluzându-i și pe Roque și Cassius, care înțelege viața. E urât într-o lume în care ar trebui să fie frumos și, din cauza acestor lipsuri, i s-a sortit să moară. În multe feluri, nu e mai bun decât un Roșu.

Aș vrea să-i spun că sunt Roșu. Ceva din mine crede că și el e. Și am pe undeva senzația că m-ar respecta mai mult dacă ar ști că sunt Roșu. Nu m-am născut privilegiat. Sunt la fel ca el. Dar îmi țin gura, cu siguranță Proctorii ne urmăresc.

Lui Quietus nu-i place prin pădure. La început, tufărișul e atât de des încât trebuie să ne croim drum cu săbiile. Dar în curând tufărișul se rărește și intrăm în regatul copacilor zeilor. Puține alte lucruri mai cresc aici. Coloșii împiedică trecerea luminii, iar rădăcinile lor se întind ca niște tentacule care storc vigoarea pământului, în vreme ce cresc la fel de înalți ca niște clădiri. Mă aflu din nou în oraș, un oraș plin de animale care mișună și de trunchiuri de copaci, în locul metalului și al betonului, care îmi obstrucționează însă la fel de mult vederea. Apoi, pe măsură ce ne aventurăm mai adânc în pădure, îmi amintesc de mină – sub coroanele copacilor e strâmt și întunecat, de parcă cerul sau soarele n-ar mai exista.

Sub picioare ne trosnesc frunze de toamnă uriașe. Știu că suntem urmăriți. Lui Sevro nu-i place chestia asta. Ar vrea să se strecoare și să descopere ochii care ne urmăresc.

— Asta ar anula scopul, îi spun.

— *Asta ar anula scopul,* mă maimuțărește el.

Facem o pauză cât să mâncăm niște carne de capră și niște măsline furate. Ochii care ne urmăresc din copaci cred că sunt prea prost ca să-mi schimb paradigma, ca și cum n-aș putea bănui niciodată că se ascund deasupra și nu undeva la sol. Totuși, nu privesc în sus. Nu trebuie să-i sperii pe idioți sau să-i las să-și dea seama că mi-am dat seama ce joc fac. Va trebui să-i cuceresc în curând, dacă încă mai sunt liderul Casei mele. Mă întreb dacă se folosesc de frânghii ca să treacă dintr-un copac într-altul. Sau au membrele suficient de mari pentru asta?

Pe Sevro îl mănâncă pielea în continuare să-și scoată cuțitul și să se repeadă într-unul dintre copaci. N-ar fi trebuit să-l iau cu mine. Nu e făcut pentru diplomație.

În cele din urmă cineva se hotărăște să-mi vorbească.

— Salut, Marte, spune cineva.

La dreapta mea se aude ecoul unei alte voci. Copii proști. Ar fi trebuit să-și păstreze trucurile pentru noapte. Ar fi ceva îngrozitor prin pădurile astea cufundate în întuneric, niște voci venind de pretutindeni. Ceva neliniștește caii. Animalele zeiței Diana sunt ursul, mistrețul și cerbul. Am adus sulițe pentru primele două. Se presupune că sunt fiare uriașe prin pădurile astea – urși monstruoși creați de Artizani, pentru că, cel mai probabil, Artizanii s-au plictisit să tot lucreze la căprioare. Auzim mugete de undeva din adâncul pădurii. Îl liniștesc pe Quietus.

— Numele meu este Darrow, șeful Casei Marte. Am venit să mă întâlnesc cu Primusul vostru, dacă aveți unul. Dacă nu aveți, șeful casei va fi îndeajuns. Și dacă nu aveți nici șef, duceți-mă la cine are coaiele mai mari.

Liniște.

— Mulțumim pentru ajutor, strigă Sevro.

Ridic o sprânceană spre el și dă din umeri. Tăcerea e prostească. Vor să-mi arate că nu acceptă ordine de la mine. Fac lucrurile în felul lor. Ce băieți și fete de nădejde sunt. Apoi, din spatele unui copac mai îndepărtat, apar două fete înalte. Poartă uniforme de culoarea lemnului. În spate au arcuri. Cuțite la cizme. Cred că una are un cuțit în părul prins în coc. Și-au pictat pe fețe simbolul lunii cu suc din fructe de pădure. De centuri le atârnă piei de animale.

N-am o înfățișare războinică. Mi-am spălat părul până l-am făcut să strălucească. Am fața curată, rănile pansate, rupturile din uniformă cusute. Am curățat chiar și petele de sudoare cu nisip și grăsime animală. Arăt, după cum mi-au confirmat și Quinn și Lea, diavolesc de arătos. Nu vreau să intimidez Casa Diana. De asta l-am lăsat pe Sevro să vină cu mine. Pentru că arată ridicol și copilăros atâta vreme cât își ține cuțitele deoparte.

Cele două fete rânjesc când îl văd pe Sevro și nu se pot abține să nu-mi facă ochi dulci. Apar mai multe. Ne iau majoritatea armelor – cele pe care le găsesc. Și ne acoperă capetele cu blănuri ca să nu vedem drumul spre fortăreața lor. Număr pașii. Sevro numără și el. Blănurile miros a putreziciune. Aud ciocănitori și-mi aduc aminte de farsa lui Fitchner. Cred că ne apropiem, așa că mă împiedic și cad. Niciun tufiș. Apoi ne învârtim iarăși și suntem duși departe de ciocănitori. La început

îmi fac griji că poate vânătorii ăștia sunt mai isteți decât îi credeam. Apoi îmi dau seama că nu sunt. Aud iar ciocănitori.

— Hei, Tamara, l-am adus aici!

— Nu-i aduce sus, cap pătrat! strigă o fată. Nu le oferim o partidă de recunoaștere pe gratis. *De câte ori trebuie*... Așteaptă. Cobor eu.

Mă mai conduc câțiva pași și mă plantează lângă un copac.

De undeva de lângă umărul meu aud un băiat vorbind. Are o voce moale și leneșă, ca o lamă de cuțit.

— Eu zic să le belim boașele.

— Taci din gură, Tactus. Doar marchează-i ca sclavi, Tamara. Nu stăm la discuții diplomatice.

— Uită-te la lama lui. O nenorocită de unealtă de secerător.

— Ah, deci el e, spune cineva.

— Pretind lama lui când o să împărțim prada. Îi vreau și scalpul, dacă nu cumva și-l dorește altcineva.

— Taci. Toată lumea să tacă! sare o fată. Tactus, lasă imediat cuțitul ăla!

Tactus pare să fie un băiat tare nesuferit.

Îmi dau jos blana care-mi acoperea capul. Mă aflu alături de Sevro într-un mic crâng. Nu văd niciun castel, dar aud ciocănitorile. Mă uit în jur și mă aleg cu o lovitură iute în cap din partea unui băiat slăbuț, dar bine-legat, cu privire plictisită și păr de culoarea bronzului făcut țepi cu sevă și suc de zmeură. Are pielea de o nuanță închisă, ca mierea de stejar, iar pomeții înalți și ochii înfundați în orbite îi dau o alură batjocoritoare.

— Deci pe tine te-au poreclit *Secerătorul,* zice Tactus tărăgănat, făcând câteva mișcări de antrenament cu lama mea. Păi, arăți cam prea frumușel ca să fii periculos.

— Flirtează cu mine? o întreb pe Tamara.

— Tactus, pleacă! Mulțumesc, dar acum du-te! spune fata micuță de statură, dar agresivă.

Are părul mai scurt decât al meu. E flancată de trei băieți solizi. Felul în care îl privesc pe Tactus îmi confirmă părerea pe care mi-am făcut-o despre el.

— Secerătorule, de ce ai venit cu un pigmeu după tine? întreabă Tactus arătând spre Sevro. Îți lustruiește încălțămintea? Îți adună chestii din păr?

Chicotește spre ceilalți băieți.

— Sau poate e valet.

— Pleacă, Tactus, mârâie Tamara.

— Desigur, se supune Tactus. Mă duc să mă joc cu ceilalți copii, mamă.

Dă cu lama de pământ și-mi face cu ochiul de parcă noi doi suntem singurii care știm ce mascaradă urmează.

— Scuze pentru toate astea, spune Tamara. Nu e tocmai politicos.

— Nu-i nimic, spun.

— Sunt Tamara de… Era să-mi spun numele adevărat de familie, râde ea. Din Casa Diana.

— Și ei cine sunt? întreb arătând spre băieți.

— Gărzile mele de corp. Și tu ești…

Ridică un deget.

— Lasă-mă să ghicesc. Lasă-mă să ghicesc. *Secerătorul.* Oh, am auzit de tine. Casa Minerva nu te simpatizează deloc.

Sevro pufnește auzind care-mi e reputația.

— Și el cine e? întreabă ea ridicând din sprâncene.

— Garda mea de corp.

— *Garda de corp*? Dar e foarte mic.

— Și tu arăți ca… mormăie Sevro.

— Așa sunt și lupii, îi răspund Tamarei, întrerupând înjurătura lui Sevro.

— Noi ne temem mai mult de șacali decât de lupi.

Poate că ar fi trebuit să vină și Cassius ca să vadă că nu l-am inventat eu pe nemernicul ăla. O întreb pe Tamara despre Șacal, dar mă ignoră.

— Ajută-mă să înțeleg, spune Tamara cordial. Dacă cineva mi-ar fi spus că Secerătorul din Casa măcelarilor o să vină în poiana mea pretinzând diplomație, aș fi crezut că e vreo glumă de-a Proctorilor. Deci ce vrei de fapt?

— Să scap de Casa Minerva.

— Ca să veniți aici și să ne atacați pe noi în locul lor? mormăie una dintre gărzile de corp.

Mă întorc spre Tamara zâmbind rezonabil și-i spun adevărul.

— Vreau să scap de Casa Minerva ca să pot veni aici să vă înving pe voi, desigur. Și apoi să câștig prostia asta de joc și să vă distrug civilizația. Nu?

Râd cu toții.

— Ei bine, ești cinstit. Dar nu prea isteț, din câte se pare. Te potrivești. Să-ți spun ceva, Secerătorule. Proctorul nostru ne-a

zis că cei din Casa voastră n-au mai câștigat de ani de zile. De ce? Pentru că voi, măcelarii, sunteți ca o vâlvătaie de foc. Ardeți tot ce atingeți în primele etape ale jocului. Distrugeți. Pustiiți. Distrugeți alte Case pentru că nu vă puteți face rost de hrană altfel. Dar când nu mai rămâne nimic de ars, flămânziți. Asediile. Iarna. Avantajul tehnologic. Toate astea vă distrug pofta de sânge, renumita voastră furie. Așa că spune-mi, de ce aș da mâna cu o vâlvătaie de foc, când pot pur și simplu să stau deoparte uitându-mă cum rămâne fără lucruri pe care le poate distruge?

Dau din cap și-i flutur momeala.

— Focul poate fi folositor.

— Explică.

— Poate că o să vă uitați la noi cum flămânzim, dar o să vă uitați din poziția de sclavi ai altor Case? Sau o să priviți din fortăreața voastră puternică, cu o armată de două ori mai puternică, pregătită să măture cenușa?

— Nu e de-ajuns.

— Îți promit personal că noi, cei din Casa Marte nu vom întreprinde niciun atac împotriva Casei Diana câtă vreme înțelegerea noastră nu va fi încălcată. Dacă mă ajutați să cuceresc Minerva, vă ajut să cuceriți Ceres.

— Casa Ceres…, spune ea uitându-se spre băieții din garda de corp.

— Nu fi lacomă, îi spun. Dacă încercați să cuceriți Casa Ceres pe cont propriu, o să vă atace și Marte și Minerva.

— Da, da, zice ea dând nervoasă din mâini. Ceres e prin apropiere?

— Foarte aproape. Și au pâine, îi spun aruncând o privire spre pieile în care sunt îmbrăcați oamenii ei. Ceea ce cred că ar fi o varietate binevenită după atâta carne.

Își mută greutatea de pe un picior pe altul și îmi dau seama că am făcut-o. Îmi propun să țin minte: întotdeauna să negociez cu mâncare.

Tamara își drege vocea.

— Deci ziceai că aș putea să-mi dublez trupele?

31.

Prăbușirea lui Mustang

Călăresc îmbrăcat în echipament de război. În negru complet. Mi-am strâns părul rebel cu o legătură făcută dintr-un intestin de capră. Am antebrațele acoperite cu apărători de duro-oțel capturate în bătălie. Armura din duro-oțel e neagră și ușoară, poate devia orice tăiș, mai puțin o sabie ionică sau un brici. Am cizmele pline de noroi. Dungi roșii și negre îmi brăzdează fața. Îmi țin lama curbată la spate. Cuțite ascunse peste tot. Quietus e acoperit pe ambele părți de nouă arbalete roșii și zece lupi. Lea le-a desenat. Fiecare arbaletă reprezintă un inamic adus în incapacitate, care de cele mai multe ori e vindecat de robo-medici și aruncat din nou în focul bătăliei. Fiecare lup reprezintă un sclav. Cassius călărește alături de mine. Strălucește. Armura de duro-oțel pe care a primit-o ca recompensă e lustruită, și e la fel de sclipitoare ca sabia strălucitoare și părul ce-i saltă asemenea unui șirag de arcuri aurii. Arată de parcă n-a fost niciodată încercuit și nimeni nu s-a pișat pe el.

— Păi, cred că eu sunt fulgerul, spune Cassius. Și tu, întunecatul meu prieten, ești tunetul.

— Și-atunci eu ce sunt? Vântul? întreabă Roque și-și îmboldește calul ca să vină alături de noi, împroșcând în jur cu noroi.

— Ești plin de vânturi, râd eu. Din alea puturoase.

Membrii Casei călăresc în urma noastră. Sunt toți, mai puțin Quinn și June, care au rămas la castel, formând garnizoana. E un joc de noroc. Călărim încet, astfel încât Minerva să-și dea seama că ne apropiem. Ceea ce nu știu ei este că eu am fost deja acolo cu câteva ore mai înainte, în timpul nopții, și că Sevro este acolo chiar acum. Încă mai am noroi pe sub unghii.

Cercetașii Casei Minerva trag cu săgeți în noi din vârfurile stâncoase ale dealurilor. Se prefac că râd de noi, dar de fapt ne numără, încercând să ne înțeleagă strategia. Dar par derutați când năvălim pe teritoriul lor de ierburi înalte și măslini. Atât de derutați că își retrag cercetașii în spatele zidurilor. Nu ne-au mai văzut niciodată cu toate forțele adunate, ca acum. Urlătorii,

iscoadele noastre, călăresc perfect vizibili pe caii lor negri, cu mantiile negre fluturându-le ca niște aripi de corbi. Recruții noștri superiori ucigași sunt avangarda corpului principal – crudul Vixus, Pollux cel răgușit, răzbunătoarea Cassandra, mulți din banda lui Titus. Sclavii mărșăluiesc în urma proprietarilor, a celor care i-au capturat.

Călăresc în față, flancat de Cassius și Antonia. Ea duce stindardul astăzi. Sunt doar câțiva arcași pe ziduri, așa că îi spun lui Cassius să se asigure că nu suntem prinși într-o ambuscadă din lateral în cazul în care câțiva din Casa Minerva se ascund prin preajmă. Se îndepărtează în galop.

Fortăreața Casei Minerva e înconjurată de vreo sută de metri de pământ arid transformat în mocirlă de ploile torențiale de săptămâna trecută. Acesta e câmpul de măcel. Dacă pășim în cercul de noroi, arcașii vor încerca să ne ucidă caii. Dacă nu ne retragem, vor încerca să ne ucidă și pe noi. Pe câmp zac cadavrele a vreo douăzeci de cai aparținând ambelor Case. Acum două zile Cassius a condus un atac sângeros asupra unei bande războinice de-a Casei Minerva chiar până la porțile castelului.

Dincolo de câmpul de măcel e iarbă. Oceane de iarbă atât de înaltă că Sevro poate sta în picioare în ea fără să fie văzut. Ne oprim la marginea cercului de noroi, în mijlocul unei pajiști pline de flori sălbatice de toamnă. Ni se afundă picioarele în noroi când pășim, și Quietus nechează ușor sub mine.

— *Pax*! strig deodată. *Pax*!

Îi urlu numele sub zidurile fortăreței până când poarta principală începe să se deschidă greoi, la fel de greoi ca în noaptea în care ne-am strecurat înăuntru eu și Cassius. Mustang iese călare. Merge încet la trap prin mocirlă și se apropie de noi, atentă la tot ce e-n jur.

— O să fie un duel? întreabă ea rânjind. Pax din Nobila și Înțeleapta Casă Minerva împotriva Secerătorului din Casa Măcelarilor Sângeroși?

— O, faci totul să sune atât de captivant, cască Antonia care nu are nici măcar un strop de noroi pe ea.

Mustang o ignoră.

— Și sunteți siguri că n-ați ascuns pe nimeni în iarba înaltă de colo care să ne atace când o să ieșim să ne susținem campionul? mă întreabă Mustang. Să-i dăm foc și să aflăm?

— Suntem toți aici, spune Antonia. Știi câți suntem.

— Da. Pot să număr. Mulțumesc, îi răspunde Mustang fără să se uite la ea.

Își ține ochii ațintiți asupra mea. Pare îngrijorată, coboară vocea.

— Pax o să te rănească.

— *Pax, te mai dor coaiele*? strig pe deasupra capului ei.

Deodată răsună o tobă dinăuntrul fortăreței și Mustang tresare. Numai că nu e o tobă. Pax iese pe poartă. Lovește cu putere cu securea de război în scut. Mustang îi strigă să se retragă și el se supune ca un câine, dar bubuiturile securii în scut nu încetează. Cădem de acord ca miza să fie toți sclavii pe care-i avem fiecare. O recompensă grasă.

— Credeam că Frumușelul o să se dueleze, spune Mustang și ridică din umeri.

Urmărește în continuare cu privirea întinderea de iarbă.

— Unde e tipul țicnit? Umbra ta, cel care conduce haita de lupi? Se ascunde în iarbă? Nu vreau să mă trezesc cu el sărindu-mi în spate.

Îl strig pe Sevro. O mână se ridică din ceata de Urlători. Fețele care se ivesc de sub pelerinele negre din blană de lup sunt acoperite de noroi. Mustang numără. Sunt toți cei cinci Urlători. De fapt părem să fim cu toții, în afară de Quinn. Totuși, Mustang nu e mulțumită. Ne cere să ne retragem la o depărtare de șase sute de metri de cercul de noroi. În plus, o să dea foc ierbii pe o suprafață de o sută de metri începând din locul în care ne aflăm. După arderea ierbii, duelul se va ține pe bucata aceea de pământ pârjolit. Zece oameni aleși de ea, împreună cu zece oameni aleși de mine vor face un cerc în interiorul căruia se va ține lupta. Ceilalți oameni ai ei vor rămâne în castel, iar ceilalți oameni ai mei vor sta la o distanță de șase sute de metri.

— Nu ai încredere în mine? o întreb. Nu am oameni ascunși în iarbă.

— Foarte bine. Atunci n-o să ardă nimeni.

Nu arde nimeni. Când focul e pe cale să se stingă și pământul e tot numai cenușă și fum și noroi pe câmpul de măcel, plec de lângă trupe. Mă însoțesc zece oameni. Pax lovește cu securea de luptă în scutul lui cu un blazon reprezentând un cap de femeie cu șerpi în loc de păr. Meduza. N-am mai luptat niciodată până acum cu cineva care poartă scut. Armura bine fixată îl

acoperă în întregime, mai puțin încheieturile. Țin sulița-paralizator în mâna pe care mi-am vopsit-o în roșu și lama curbată în mâna pe care am vopsit-o în negru.

Inima îmi bubuie în piept când cercul se formează în jurul nostru. Cassius vine spre mine. Chiar și în lumina slabă, strălucește puternic. Îmi aruncă un zâmbet ironic.

— Nu te opri nicio clipă. Seamănă cu Kravat chestia asta.

Aruncă o privire spre Pax.

— Iar tu ești mai rapid decât afurisitul ăsta. Corect?

Îmi face cu ochiul și mă bate pe umăr.

— Corect, frate?

— Al naibii de corect, îi răspund făcându-i cu ochiul la rândul meu.

— Tunet și fulger, frate. Tunet și fulger!

Pax are statura unui Obsidian. Are lejer peste doi metri înălțime și se mișcă exact ca o panteră dată dracului. La gravitația 0,37 ar putea să dea cu mine de-a azvârlită la mai bine de treizeci de metri. Mă întreb cât de sus poate să sară. Sar ca să-mi destind picioarele. Aproape trei metri. Aș putea să sar peste el ușor. Solul încă mai fumegă.

— Sari, sari, lăcustă mică, mormăie el. E ultima dată când îți mai folosești picioarele.

— Ce-ai zis?

— Am spus că e ultima dată când îți mai folosești picioarele.

— Bizar… șoptesc.

Pax clipește de mai multe ori și se încruntă.

— Ce e… bizar?

— Ai voce de fată. Ai pățit ceva la coaie?

— Jego…

Apare Mustang călare, purtând stindardul lor și spune ceva despre cum fetele nu se provoacă niciodată una pe alta la duel.

— Duelul se termină cu…

— Capitularea, spune Pax nerăbdător.

— Cu moartea, îl corectez.

De fapt, nu contează. Sunt în punctul în care pur și simplu îmi bat joc de ei. Tot ce am de făcut e să dau semnalul.

— Capitularea, confirmă Mustang.

Apoi termină pregătirile și duelul începe. Aproape. O serie de pocnituri din cer ne semnalează boom-urile sonice pe măsură ce Proctorii vin să ni se alăture de pe Olimp. Coboară învârtindu-se

din muntele lor plutitor, venind din turnuri diferite. Cu toții își poartă însemnele astăzi, coifuri impozante din aur strălucitor. Armurile lor sunt spectaculoase. Nu au nevoie de ele, dar le face plăcere să le poarte. Astăzi au adus o masă cu ei. Plutește pe propriul ei lift gravitațional, susținând carafe enorme de vin și tăvi cu mâncare, iar Proctorii se așază ca la petrecere în jurul ei.

— Sper că suntem suficient de distractivi, le strig. N-ați vrea să ne oferiți niște vin? A trecut ceva timp de când n-am mai băut.

— Baftă împotriva titanului, micuțule muritor! îmi strigă Mercur.

Își strâmbă fața rotundă într-un râs jovial și își duce încet la buze o carafă de vin. Câteva picături se rostogolesc de la sute de metri înălțime și-mi cad pe armură. Se scurg ca sângele.

— Bănuiesc că trebuie să le oferim un spectacol, strigă Pax.

Eu și Pax rânjim. E un soi de compliment faptul că au venit să ne vadă. Apoi Neptuna, al cărei coif cu blazonul reprezentând un trident se clatină când înghite un ou de prepeliță, strigă la noi să-i dăm drumul, și securea lui Pax îmi flutură la picioare ca un soi de mătură malefică. Știu că vrea să mă facă să sar ca să mă atace cu scutul și să mă izbească din aer ca pe o muscă. Așa că mă dau în spate și apoi sar în față când brațul lui se lasă în jos. Avansează și el, anticipând, așa că strecor rapid sulița-paralizator prin dreapta lui și i-o înfig la subraț cu toată forța. Sulița se rupe în două. Dar Pax nu cade nici măcar când se electrocutează. Ba chiar mă lovește atât de puternic cu dosul palmei, încât zbor dincolo de cerc și aterizez în noroi. Mi-a rupt un molar. Am gura plină de sânge și de noroi. Mă trec fiori. Dar deja mă răsucesc.

Mă ridic în picioare împleticindu-mă, cu lama curbată în mână. Sunt plin de noroi. Arunc o privire spre ziduri. Armata lor a împrejmuit parapetul – nu puteau rata lupta campionilor. Acum e momentul. Aș putea da semnalul. Au porțile deschise pentru eventualitatea în care ar trebui să trimită ajutor. Cel mai apropiat călăreț al nostru este la o distanță de șase sute de metri, mult prea departe. Am plănuit asta. Și totuși, nu dau semnalul. Îmi doresc să-mi obțin singur victoria azi, chiar dacă sunt egoist. Armata mea trebuie să înțeleagă de ce sunt eu liderul.

Mă reîntorc în cerc. N-am nimic isteț de spus. Pax e mai puternic. Eu sunt mai rapid. Asta e tot ce știm unul despre altul. Ce se-ntâmplă acum nu seamănă deloc cu stilul lui Cassius de luptă. Nu e nimic elegant. Numai brutalitate. Mă împinge cu scutul. Stau atât de aproape de el încât nu-și poate roti securea. Fiecare lovitură îmi dă dureri îngrozitoare în dintele rupt. Mă lovește din nou și atunci sar, trag de scut cu mâna dreaptă și mă arunc peste el. Cuțitul de la încheietură îmi flutură și îl înjunghii în ochi. Ratez și îi zgârii doar viziera.

Las ceva distanță între noi, iau un cuțit și încerc o șmecherie. Parează disprețuitor cu scutul lama care zboară spre el. Dar când își coboară scutul ca să se uite la mine, sunt deja în aer, și aterizez peste el cu toată greutatea. Șocul loviturii îi trage foarte puțin scutul în jos. Cu mâna liberă îi împroșc coiful cu noroi.

Nu mai vede nimic. Cu o mână ține securea. Cu cealaltă scutul. N-are cum să-și curețe viziera. Ar fi simplu dacă ar putea face asta. Dar nu poate. Îl lovesc în mod repetat în încheietură până când scapă securea. După aceea iau monstruozitatea de obiect și-l izbesc cu el peste coif. Armura încă nu cedează. Mă lovește cu scutul și aproape mă duce în pragul leșinului. Rotesc din nou securea grea și, în sfârșit, se încovoaie la pământ. Mă las într-un genunchi, gâfâind.

Apoi urlu.

Cu toții urlă.

Urletele răsună pe teritoriul Casei Minerva. Urlete venind dinspre armata mea aflată la distanță. Urletele celor zece recruți superiori ucigași care m-au ajutat să fac cercul pentru duel. Urlete de pe câmpul de măcel. Mustang aude zgomotul îngrozitor din spate și-și întoarce brusc calul. Teroarea i se citește pe chip. Urlă și Proctorii, mai puțin Minerva, Apolo și Jupiter. Se aud urlete din burțile cailor morți care zac în mijlocul câmpului de măcel. În apropierea porții deschise.

— Sunt în nămol, urlă Mustang.

Are dreptate întrucâtva. Dar gândește ca un Auriu. Cineva țipă când îi vede pe Sevro și pe Urlătorii lui ieșind din burțile cusute și umflate ale cailor care zac în noroiul de lângă poartă. Ca niște demoni care se zămislesc acum, se târăsc din măruntaiele umflate și descompuse. Jumătate dintre cei mai buni soldați ai Casei Diana ies odată cu ei. Tactus cu părul lui

țepos sare din burta unei iepe albe. Aleargă alături de Buruiană, Scaiete și Clovnul. Sunt la cincizeci de metri de porțile greoaie.

Gărzile Casei Minerva sunt pe metereze, de unde au urmărit duelul. Nu pot riposta în fața atacului fulger al soldaților demoni închizând porțile greoaie. Abia reușesc să-și scoată arcurile și să-și potrivească săgețile înainte ca Sevro, Urlătorii și aliații noștri să se strecoare prin poarta gata să se închidă. De cealaltă parte a cetății, soldații Casei Diana urmează să escaladeze zidurile cu frânghiile pe care le foloseau înainte să se cațăre în copacii lor prostești. Da. Se aude un fluierat din partea aceea. Au fost văzuți de un paznic. Dar nimeni nu sare în ajutorul lui. Armata mea înaintează, până și falșii Urlători pe care i-am împrumutat de la Casa Diana și i-am îmbrăcat astfel încât să semene cu Sevro și ceata lui.

Distrugem Casa Minerva în câteva minute. Departe, în înalt, Proctorii tot mai urlă și râd. Cred că s-au îmbătat. Totul se termină înainte ca Mustang să poată face altceva decât să traverseze galopând câmpul mocirlos, trecând de iarba care încă mai arde înăbușit. În urmărirea ei pornesc doisprezece călăreți, printre care Vixus și Cassandra. O s-o prindă înainte de căderea nopții, și am văzut ce le face Vixus prizonierilor și urechilor lor, așa că încalec pe Quietus și pornesc în urmărire.

Mustang își abandonează calul la marginea unei pădurici din sud. Descălecăm și lăsăm trei oameni de pază lângă cai, în caz că se întoarce. Cassandra se afundă în pădure. Vixus merge după mine, urmărindu-mă ca și cum aș ști unde se ascunde Mustang. Nu-mi place treaba asta. Nu-mi place să fiu singur în pădure cu Vixus și Cassandra. N-ar fi nevoie decât de o lamă înfiptă în spate. Oricare dintre ei ar face-o. Spre deosebire de Pollux, ei încă mă urăsc, iar Urlătorii mei și Cassius sunt departe. Totuși, nu apare niciun cuțit.

O găsesc pe Mustang din întâmplare. Doi ochi aurii se ivesc dintr-o groapă de noroi. Privirile ni se întâlnesc. Vixus e în apropiere. Se jură că abia așteaptă să îmblânzească afurisita de iapă, să vadă cum îi șade cu căpăstru. Stând așa și uitându-se lacom printre tufișuri, pare încovoiat și răsucit și rău – ca un copac ars. Este cel mai slab om pe care l-am văzut, așa că i se văd toate venele și tendoanele pulsând sub pielea întinsă. Își trece limba peste dinții perfecți. Știu că vrea să mă întărâte, așa că-l fac să mă urmeze departe de groapa de noroi.

Eo nu a meritat să moară ca sclavă pentru Societate. Și în ciuda culorii ei, Mustang nu merită niciun soi de căpăstru.

32.

Antonia

Am trecut testul. Interminabilul război cu Casa Minerva a luat sfârșit. Și am prins în capcană și Casa Diana. Înaintea bătăliei, Casa Diana avea trei opțiuni. Ar fi putut să ne trădeze în favoarea Casei Minerva și să ne transforme în sclavi, dar l-am pus pe Cassius să trimită soldați care să intercepteze eventualii călăreți. Ar fi putut să-mi accepte propunerea. Sau s-ar fi putut duce spre castelul nostru încercând să-l cucerească. Puțin mi-ar fi păsat dacă ar fi făcut asta; era o capcană. Nu lăsasem niciun strop de apă înăuntru și l-am fi putut asedia cu ușurință.

Acum au pus mâna pe fortăreața Minerva, iar noi suntem afară, în câmp. Ar fi putut respecta înțelegerea. Noi am fi luat stindardul; iar ei ar fi luat cetatea și pe cei aflați înăuntru. Dar știam că se vor lăcomi. Și se lăcomesc. Porțile se închid și ei își imaginează că dețin un bastion strategic. Bun. De asta l-am vrut pe Sevro înăuntru cu ei.

Curând încep să se ridice dâre de fum. Sevro le distruge rezervele de hrană în timp ce ei îi transformă în sclavi pe cei din Casa Minerva și păzesc zidurile. Apoi le mânjește bazinele de apă cu excremente și se ascunde împreună cu Urlătorii lui în beciuri.

Casa Diana nu e obișnuită cu metodele astea de luptă. De fapt, nu și-au abandonat întrutotul obiceiurile din pădure. Aproape că nu depunem niciun efort așteptându-i să iasă. Aparent, după trei zile sunt surprinși că tot nu plecăm. Ba din contră, ne așezăm tabăra în nordul și în sudul cetății, înconjurați de cai și de focuri, astfel încât să nu se poată strecura pe lângă noi în timpul nopții. Sunt însetați. Comandantul lor, Tamara, nu vrea să mă primească. Se jenează că a fost prinsă trădând.

În cele din urmă, în cea de-a patra zi, Tamara îmi oferă zece sclavi din Casa Minerva și pe toți soldații noștri captivi dacă îi garantez întoarcerea acasă în siguranță. O trimit pe Lea să-i

spună să-și bage oferta-n cur. La întoarcere, Lea chicotește ca un copil. Își ciufulește părul, mă prinde de braț și se apleacă mai aproape de mine, imitând disperarea Tamarei.

— *Fii înțelegător,* strigă ea. *Nu ești un om de cuvânt*?

În cea de-a cincea noapte încearcă să fugă și-i prindem pe toți până la unul. În afară de Tamara. A căzut de pe cal și a murit călcată în picioare în noroi.

— Avea cureaua de la șa tăiată, îmi arată Sevro bucata de piele retezată. Tactus?

— Probabil.

— Mama lui e Senator. Tatăl lui e Pretor, izbucnește Sevro. L-am cunoscut când eram mici. A omorât o fată în bătaie pentru că n-a vrut să-l sărute pe obraz. Nemernic dement.

— S-o lăsăm baltă, îi spun. Nu putem dovedi nimic.

Tactus e sclavul nostru, la fel ca toți ceilalți membri ai Caselor Diana și Minerva. Chiar și Paxus. Privesc alături de Cassius și Roque, călare pe cai, cum noii noștri sclavi adună lemne de foc și fân în jurul fortăreței Minerva. Aprind o vâlvătaie uriașă, iar noi trei ne încălzim la focul victoriei.

— Asta o să-ți aducă ultimul lingou de merit, îmi spune Cassius. Înseamnă că ajungi Primus, frate.

Mă bate pe umăr și-n ochi îi văd doar o mică fulgerare de invidie.

— Nu se putea o alegere mai bună.

— Dumnezeule, nu credeam să văd vreodată latura asta a arătosului nostru prieten, spune Roque. Modestie! Cassius, tu ești?

Cassius dă din umeri.

— Jocul ăsta înseamnă doar un an din viețile noastre sau poate chiar mai puțin. După aceea, urmează perioada de ucenicie sau studiile academice. Apoi avem viața înainte. Mă bucur că noi trei am fost în aceeași Casă – vor exista recompense pentru fiecare dintre noi în cele din urmă.

— Așa e, îi spun strângându-l de umăr.

Își ține privirea în pământ, fără să ne poată privi în ochi până când nu-și recapătă glasul.

— Chiar… chiar dacă am pierdut un frate aici. Durerea aceea nu va dispărea. Dar simt că am câștigat alți doi.

Ridică privirea și-i vedem ochii sticlind feroce.

— Și vorbesc serios, băieți. Vorbesc cât se poate de serios. Trebuie să ne facem mândri unii pe alții aici. Să mai batem niște Case, să câștigăm tot nenorocitul de joc; dar tatăl meu are nevoie de ofițeri pe navele din armada lui… dacă sunteți interesați, e aranjat. Casa Bellona are mereu nevoie de Pretori pentru a deveni mai puternică.

Ultima parte o spune cu timiditate, de parcă am avea altceva mai bun de făcut.

Îl mai strâng încă o dată de braț și dau aprobator din cap în timp ce Roque are o replică ironică despre cum o să se facă politician, pentru că mai degrabă ar trimite alți oameni la moarte decât să se ducă el însuși. Fiilor lui Ares le-ar curge balele de încântare dacă aș deveni Pretor al Casei Bellona.

— Nu-ți face griji, Roque, o să-i spun tatei despre poeziile tale, râde Cassius. Și-a dorit dintotdeauna un războinic bard.

— Desigur, continuă Roque exagerând. Să-i spui neapărat stimatului Imperator Bellona că sunt un maestru al metaforei și un meșter al asonanței.

— Roque, maestru și meșter… o, Doamne, râd eu în vreme ce apar călare Sevro și Quinn și încă o fată care călărește o rasă de cal cum n-am mai văzut până acum.

Fata are capul acoperit cu un sac. Quinn o prezintă ca fiind un emisar al Casei Pluto.

O cheamă Lilath și au găsit-o așteptând la marginea pădurii. Vrea să stea de vorbă cu Cassius.

Lilath a fost cândva o fată cu fața rotundă și cu obraji care știau să zâmbească, dar acum au uitat. Are chipul tras, cu arsuri proaspete, urme de înțepături și o expresie de cruzime. A îndurat foametea și răspândește o răceală care-mi e străină. Mi-e teamă. Mă simt ca Mickey atunci când s-a uitat la mine. Eram un lucru rece, tăcut, pe care nu-l înțelegea. La fel e și ea. E ca și cum m-aș uita la un pește dintr-un râu subteran.

Cuvintele lui Lilath vin alene și zăbovesc în aer.

— Vin din partea Șacalului.

— Spune-i numele adevărat, îi sugerez.

— N-am venit să vorbesc cu tine, spune ea fără să arate nici cea mai vagă emoție. Am venit pentru Cassius.

Calul ei e micuț și slab. Are copitele crăpate. Hainele de rezervă îi fac șaua să pară mai umflată. Cu excepția unui arc nu mai văd nicio altă armă. Sunt o Casă din zona montană – au

haine mai multe pentru un climat mai rece și cai mai mici pentru deplasări mai dificile. Dacă nu cumva e o înșelătorie. O pun să-mi arate inelul. E un copac de jelanie – chiparosul lui Pluto. Rădăcinile i se pierd în pământ. Fetei îi lipsesc două degete. Are urme de arsuri pe cioturi, pentru cauterizare, asta înseamnă că au arme ionice. Când se mișcă, îi zornăie părul. Nu știu de ce.

Mă privește în tăcere, de parcă m-ar compara cu stăpânul ei.

Se pare că am lipsuri.

— Cassius au Bellona, stăpânul meu îl vrea pe Secerător.

Continuă fără ca noi să scoatem vreun cuvânt. Suntem prea surprinși.

— Viu. Mort. Nu ne pasă. În schimbul lui, vei primi cincizeci de din astea pentru… armata ta.

Îi aruncă două săbii ionice.

— Poți să-i spui stăpânului tău să vină să dea ochii cu mine, îi spun.

— Nu discut cu băieți morți, spune Lilath în vânt. Stăpânul meu l-a însemnat pe Secerător. Înainte de venirea iernii va fi ucis. De noi sau de voi.

— Du-te de te caută, îi spune Cassius.

Fata îi aruncă lui Cassius un săculeț.

— Ca să te ajute să te decizi.

Nu mai spune nimic apoi. Quinn dă din umeri și ridică nedumerită din sprâncene plecând să o conducă pe Lilath.

Mă uit la săculețul din mâna lui Cassius. Mă cuprinde paranoia. Ce-o fi înăuntru?

— Deschide-l, îi spun.

— Neah. Tipa asta e la fel de nebună ca una Violet, râde Cassius. N-avem nevoie să ne infecteze pe toți.

Și totuși pune săculețul la păstrare într-o cizmă. Vreau să țip la el să-l deschidă, în schimb zâmbesc de parcă n-am niciun motiv să-mi fac griji.

— Era ceva bizar cu ea. Nu părea umană, spun relaxat.

— Arată ca unul dintre lupii noștri flămânzi, spune Cassius rotind una dintre săbiile ionice – aerul tremură. Măcar ne-am ales cu astea. Acum pot să te învăț să te duelezi cum trebuie. Chestiile astea trec prin duro-armură. Lucruri cu adevărat periculoase.

Șacalul a aflat adevărul despre mine. Gândul îmi dă fiori. Iar Roque spune ceva și mai rău.

— Ați observat că îi zornăia părul? ne întreabă el, alb la față. Avea dinți prinși în șuvițe.

Trebuie să ne pregătim să întâlnim armata Șacalului. Asta înseamnă să ne consolidăm teritoriul și să eliminăm amenințările care încă mai planează. Trebuie să distrugem ce-a mai rămas din Casa Diana prin Pădurea Mare. Și am nevoie de Casa Ceres. Îl trimit pe Cassius împreună cu Urlătorii și alți doisprezece călăreți să distrugă Casa Diana. Eu mă întorc cu celelalte trupe și cu sclavii la castel ca să ne pregătim în așteptarea Șacalului. Încă n-am conceput un plan, dar o să fiu pregătit pentru el când o să se întrezărească.

— După ce-au dormit înăuntrul unor cai morți, probabil că Urlătorii noștri o să-i alunge cu mirosul din Pădurea Mare, râde Cassius dând pinteni calului și îndepărtându-se de coloana principală. O să-l asmut pe Spiriduș asupra lor și-o să fim înapoi înainte să te bagi în pat.

Sevro nu vrea să plece fără mine. Nu înțelege de ce Cassius are nevoie de ajutorul lui să mături rămășițele Casei Diana. Îi spun adevărul.

— Cassius are într-o cizmă un săculeț pe care i l-a dat Lilath. Vreau să-l furi.

Privirea lui nu mă judecă. Nici măcar acum. Uneori mă întreb ce am făcut încât să mă bucur de o asemenea loialitate, dar alteori încerc să nu-mi forțez norocul căutând calul de dar la dinți.

•

În noaptea în care Cassius asediază Casa Diana în Pădurea Mare, restul armatei mele sărbătorește în spatele zidurilor înalte ale Castelului Marte. Fortăreața e curată și masa abundentă. Primesc chiar și sclavii din friptura de capră cu cimbru pregătită de June și din carnea de vânat asezonată cu ulei de măsline. Am grijă de toate. Sclavii își pleacă privirile jenați când trec pe lângă ei, chiar și Pax. Lupul urlând tatuat pe frunte i-a zdrobit mândria. Doar Tactus mă privește în ochi. Pielea lui de culoarea mierii închise seamănă cu cea a lui Quinn, dar ochii lui îmi amintesc de un șarpe.

Îmi face cu ochiul.

După ce am obținut victoria împotriva lui Pax, recruții superiori par să-mi fi acceptat în sfârșit poziția de lider, chiar și Antonia. Îmi amintește de cum eram tratat pe străzi după ce m-

a transformat Mickey. Eu sunt Auriul aici. Eu reprezint puterea. E prima dată când mă simt așa după condamnarea lui Titus la moarte. În curând o să apară Fitchner și-o să-mi dea mâna de Primus și totul va fi bine.

Alături de mine mănâncă Roque, Quinn, Lea, și acum și Pollux. Chiar și Vixus și Cassandra, care de obicei stau cu Antonia, au venit să mă felicite pentru victorie. Râd și mă bat pe umăr. Cipio, jucărioara Antoniei, numără sclavii. Antonia nu-mi apare în cale, dar o văd înclinându-și capul în semn de aprobare. Miracolele chiar există.

Sunt Primus. Am cinci lingouri de aur. În curând va veni Fitchner să acorde onorurile. Dimineața, Casa Ceres va cădea. Au mai puțin de o treime din numărul oamenilor noștri. Cu grânele lor ca hrană pentru armată și cu fortăreața lor ca bază de operațiuni, voi deține puterea a patru Case. Vom mătura din calea noastră tot ce a mai rămas în nord și vom coborî spre sud înainte să dea prima zăpadă. Atunci îl voi înfrunta pe Șacal.

Roque se așază lângă mine și ne uităm împreună la cei care petrec.

— Mă gândesc să o sărut pe Lea, îmi spune brusc.

O văd râzând alături de câțiva recruți mijlocii în apropierea unui foc. Și-a tuns scurt părul, și se uită spre noi, plecându-și capul cu cochetărie când Roque îi susține privirea. Roșește și el și se uită în altă parte.

— Credeam că nu-ți place de ea. Se ține după tine ca un cățel, râd eu.

— Păi da. La început nu mă interesa pentru că mi s-a părut că se agață de mine ca de o... plută de salvare. Dar... a crescut...

Mă uit la el și mă bufnește râsul. Nu mă pot opri din râs.

Arătăm ca niște lupi aurii. Suntem mai slabi față de cum eram când am început Institutul. Mai murdari. Avem părul mai lung. Avem cicatrice. Eu mai multe decât majoritatea. Se poate să fiu prea dependent de carnea roșie. Am un molar spart. Dar râd. Râd până când molarul mă doare prea tare. Uitasem că suntem oameni, puștani care se îndrăgostesc.

— Păi, nu irosi primul sărut, îi spun. Ăsta e singurul sfat pe care ți-l dau.

Îi spun să o ducă într-un loc special. Să o ducă într-un loc care înseamnă ceva pentru el sau pentru amândoi. Eu am dus-o pe Eo la sondă – Loran și Barlow au râs de mine după aceea din

cauza asta. Utilajul era oprit și se afla într-un tunel ventilat, așa că nu era nevoie să purtăm căștile costumelor de protecție, trebuia doar să fim atenți la șerpi. Dar ea transpirase totuși de emoție. Părul lung îi încadra fața, acoperindu-i și ceafa. M-a strâns tare de încheietură și nu mi-a dat drumul până când n-a știut că eram al ei. Până când am sărutat-o.

Zâmbesc și-l plesnesc pe Roque peste fund ca să-i aducă noroc. Unchiul Narol zicea că e o tradiție. Folosea teaca unei lame curbate pe mine. Cred că mințea.

•

Noaptea o visez pe Eo. Rareori dorm fără s-o visez. Paturile din turnul înalt al castelului sunt goale. Roque, Lea, Cassius, Sevro și Urlătorii sunt plecați. În afară de Quinn, nu e niciunul dintre prietenii mei aici. Sunt Primus, dar mă simt atât de singur. Focul trosnește. Vântul rece al toamnei pătrunde în încăpere. Se tânguie ca vântul din tunelurile abandonate al minei și mă duce cu gândul la soția mea.

Eo. Mi-e dor de căldura ei în pat alături de mine. Mi-e dor de gâtul ei. Mi-e dor să-i sărut pielea fină, să-i miros părul, să-i simt gustul când îmi șoptea cât de mult mă iubește.

Apoi un zgomot de pași și imaginea ei pălește.

Lea dă buzna în dormitor. Vorbește cu frenezie. Abia înțeleg ce spune. Mă ridic dominând-o protector cu statura mea și-i pun o mână pe umăr ca s-o calmez. Mi-e imposibil. Sub bretonul tuns scurt ochii îi lucesc înnebuniți.

— Roque! se tânguie ea. Roque a căzut într-o râpă. Are picioarele rupte. Nu pot s-ajung la el.

O urmez atât de grăbit încât nu-mi mai iau nici pelerina, nici lama curbată. Castelul e adormit cu excepția gărzilor. Zburăm dincolo de porți, fără să mai luăm caii. Strig la unul dintre paznici să vină cu noi. Nu mă uit înapoi să văd dacă vine. Lea aleargă în față, conducându-mă prin vâlcea și apoi pe culmile dealurilor din nord, spre râpele ținuturilor înalte unde am aprins pe vremuri primele focuri ale tribului. Ceața e densă. Noaptea e întunecată. Și îmi dau seama cât de prost sunt.

E o capcană.

N-o mai urmez pe Lea. Nu-i spun. Nu știu dacă vor veni din spate, așa că mă las pe burtă și mă ascund într-un șanț ca să mă fac nevăzut în ceață. Mă acopăr cu ferigi. Acum îi aud. Zgomot de săbii. De pași și sulițe-paralizator. Înjurături. Câți

sunt? Lea mă strigă înnebunită. Nu e singură. M-a condus spre ei. Îl aud pe nemernicul de Vixus. Simt mirosul de flori al Cassandrei. Se freacă mereu cu flori pe piele ca să-și ascundă mirosul corpului.

Se strigă unul pe altul în negură. Și-au dat seama că știu că e o capcană. Cum să mă întorc la trupe? Nu îndrăznesc să mă mișc. Câți sunt? Mă caută. Dacă o iau la fugă o să reușesc? Sau o să mă opresc în vârful unei săbii? Am două cuțite ascunse în cizme. Atât. Le scot.

— Hei, Secerătorule, o aud pe Antonia de undeva de deasupra strigându-mă în ceață. Lider neînfricat? Oh, Secerătorule. Nu trebuie să te ascunzi, dragule. Nu suntem supărați pe tine fiindcă ne dai ordine ca un rege. Nu suntem destul de indignați cât să-ți scoatem ochii cu cuțitele. Nu, deloc. Dragule?

Îmi strigă răutăți, provocându-mi vanitatea. N-am fost niciodată prea vanitos, dar ei nu pricep asta. O cizmă calcă chiar lângă capul meu. Ochi verzi scrutează întunericul. Am impresia că m-au văzut. Nu m-au văzut. Ochelari cu infraroșu. Cineva le-a dat ochelari cu infraroșu. Îi aud pe Vixus și Cassandra. Antonia mârâie frustrată.

— Secerătorule, dacă nu ieși la joacă, vor exista consecințe, spune oftând. Ce consecințe, te întrebi? Păi, o să-i tai gâtul micuței Lea.

Aud un scâncet când Lea e trasă de păr.

— Iubițica lui Roque…

Nu ies din ascunzătoare. La dracu’. Nu ies. Viața mea nu-mi aparține doar mie. Îi aparține și lui Eo și familiei mele. Nu mi-o pot pierde, nu din mândrie, nu pentru Lea, nu pentru a evita durerea pierderii încă unui prieten. Oare l-au prins și pe Roque?

Mă doare maxilarul. Îmi încleștez dinții. Molarul mă doare cumplit. Antonia n-o să facă asta.

Nu poate face asta.

— Ultima șansă, dragule. Nu?

Se aude un sunet de carne sfâșiată, urmată de un gâlgâit și de o bufnitură când trupul se prăbușește la pământ.

— Păcat.

Îmi vine să urlu când vin robo-medicii zbârnâind prin ceața nopții. Cu toată forța mâinilor mele, a corpului meu, sunt neputincios acum, aici.

Nu mă clintesc din loc până dimineața, când sunt sigur că au plecat cu toții. Robo-medicii nu au luat trupul Leei. Proctorii l-au lăsat aici ca să știu sigur că a murit, ca să nu pot spera că a supraviețuit. Nemernicii. Mort, trupul ei este fragil. Ca al unei păsărele căzute din cuib. Fac un adăpost din pietre în jurul ei. Pietrele sunt mari, dar n-o să poată ține lupii la distanță.

Nu găsesc corpul lui Roque, așa că nu știu ce s-a ales de el. Oare prietenul meu a murit?

Mă simt ca o fantomă când îmi croiesc drum prin ținuturile înalte, ocolind castelul ca să-i evit pe acoliții Antoniei. Mă ascund într-un lăstăriș de lângă drumul pe unde se va întoarce Cassius dinspre Pădurea Mare. E amiază când îl văd venind în fruntea unei coloane de cai și sclavi. Când mă vede ieșind din lăstăriș dă pinteni calului, apropiindu-se de mine să mă salute.

— Frate! mă strigă. Ți-am adus un dar.

Sare din șa și mă îmbrățișează, punându-mi apoi în jurul umerilor una dintre tapițeriile din Casa Diana. Apoi face un pas în spate.

— Ești alb la față ca o fantomă. Ce s-a întâmplat?

Îmi culege o frunză din păr. Poate că în clipa asta îmi vede tristețea din ochi.

Sevro apare călare din spatele lui și le povestesc amândurora ce s-a întâmplat.

— Jigodia, murmură Cassius, în timp ce Sevro rămâne tăcut. Biata Lea. Biata Lea. Era o dulce. Crezi că Roque a murit?

— Nu știu, îi spun. Pur și simplu nu știu.

— Blestemații, zice Cassius clătinând din cap.

— Probabil că unul dintre Proctori i-a dat Antoniei ochelarii cu infraroșu, speculează Sevro. Sau a mituit-o Șacalul. Ar avea sens.

— Cui îi pasă de asta? țipă Cassius dând din mâini. Poate că Roque zace pe undeva rănit sau mort, omule. Nu pricepi?

Mă prinde de ceafă și îmi apropie fruntea de a lui.

— O să-l găsim, Darrow. O să ne găsim fratele.

Dau din cap, simțind cum amorțeala îmi cuprinde pieptul.

Antonia nu mai apare la castel. Nici acoliții ei, Vixus și Cassandra. N-au reușit să mă omoare și au șters-o. Dar unde?

Quinn își ridică mâinile în aer și țipă la noi când intrăm pe porțile castelului.

— Nu știam unde a dispărut toată afurisita de lume! Erau de patru ori mai mulți sclavi decât noi până să veniți. Dar e în regulă, e în regulă.

Când îi spunem ce s-a întâmplat se prinde de brațul lui Cassius. Lacrimile îi umplu ochii din cauza Leei, dar refuză să creadă că Roque e mort. Clatină continuu din cap.

— Ne putem folosi de sclavi ca să-l căutăm. Probabil e rănit și se ascunde pe undeva. Asta e. Sigur asta e.

Nu-l găsim. Toată armata îl caută. Niciun semn. Ne reunim în jurul mesei lungi din sala de război.

— Probabil e mort pe fundul vreunui șanț, spune Sevro în noaptea aceea.

Îmi vine să-l pocnesc. Dar are dreptate.

— Șacalul a făcut asta, spun printre dinți.

— Mare brânză, zice el.

— Mai zi o dată!

— Sevro vrea să spună că nu contează dacă Șacalul a făcut-o. Nu putem face nimic împotriva lui acum. Chiar dacă a încercat să te omoare, nu suntem în situația în care l-am putea omorî, spune Quinn. Să ne ocupăm mai întâi de cei din împrejurimi.

— *E stupid,* mormăie Sevro.

— Ce surpriză. Se pare că Spiridușul nu e de acord, izbucnește Cassius. Zi odată dacă ai ceva în gușă, pigmeule.

— Nu-mi vorbi de sus, mârâie Sevro.

Cassius chicotește.

— Îmi ajungi până la genunchi, așa că nu mă călca pe bătături.

— Sunt egal cu tine întrutotul.

Sevro are o asemenea căutătură încât mă aplec mai în față, temându-mă ca nu cumva să-i zboare un cuțit în ochi lui Cassius.

— Egal cu mine? La ce? Descendență? rânjește Cassius. A, stai, voiam să spun înălțime, frumusețe, inteligență, bani. E de-ajuns?

Quinn dă o lovitură puternică de picior în scaun.

— Care naiba e problema? se răstește la el. Nu contează. Numai taci naibii din gură.

Sevro stă cu privirea ațintită în pământ. Simt o pornire bruscă să-l bat pe umăr.

— Ce ziceai, Sevro? îl întreabă Quinn.

— Nimic.
— Ei, haide.
— A spus că nimic, chicotește Cassius.
— Cassius, ridic eu vocea și asta îl face să tacă. Sevro, te rog.
Sevro oftează și se uită la mine cu obrajii îmbujorați de furie.
— Ziceam doar că n-ar trebui să stăm pe curul nostru aici în timp ce Șacalul face ce vrea, zice el ridicând din umeri. Trimiteți-mă în sud. O să le fac necazuri.
— Ce necazuri? întreabă Cassius. Ce-o să faci, o să-l omori pe Șacal?
— Da, zice Sevro uitându-se calm la Cassius. O să-i înfig un pumnal în gât și-o să-i crestez o gaură până în măduvă.
Tensiunea care plutește în aer mă neliniștește.
— Doar nu vorbești serios, spune Quinn calmă.
— Vorbește serios, zice Cassius încruntându-se. Și greșește. Nu suntem monștri. Nici eu, nici tu, Darrow nici atât. Pretorii Bellona nu sunt cuțitari pe timp de noapte. Avem de apărat cinci sute de ani de onoare.
— Pișat și minciuni, îi taie Sevro vorba cu un gest.
— E vorba de educație, spune Cassius strâmbând din nas abia sesizabil.
Un rictus crud îi schimonosește gura lui Sevro.
— Ești un pixie dacă înghiți chestiile astea. Crezi că taică-tu a devenit Imperator fiind onorabil?
— Să-i zicem *cavalerism,* Spiridușule, mârâie Cassius. N-ar fi corect să încerci să omori pe cineva cu sânge rece, mai ales nu la *școală.*
— Sunt de acord cu Cassius, spun ieșind din muțenie.
— Nici nu mă mir.
Sevro se ridică brusc și vrea să plece. Îl întreb unde se duce.
— E clar că n-ai nevoie de mine. Ai primit toate sfaturile de care ai nevoie.
— Sevro.
— Mă duc să-l caut pe Roque prin șanțuri. *Din nou.* Dar Bellona n-ar face asta. Nu și-ar murdări genunchii ăia prețioși.
Sevro face o plecăciune batjocoritoare în fața lui Cassius înainte să plece.
Rămân împreună cu Quinn și Cassius în sala de război până când Cassius cască și zice că ar trebui să prindem un pic de somn pentru că mai avem doar șase ore până-n zori. Mai

suntem doar eu și Quinn. Are părul tuns scurt și inegal, dar bretonul aproape că-i intră în ochi. Stă tolănită pe scaun băiețește și-și curăță unghiile.

— La ce te gândești? mă întreabă.

— La Roque… și la Lea.

Ascult bolboroseala din mintea mea. Odată cu ea răsună toate sunetele morții. Trosnetul lui Eo. Tăcerea lui Julian în vreme ce se zvârcolea în propriu-i sânge. Sunt Secerătorul și moartea e umbra mea.

— Doar atât? mă întreabă ea.

— Cred că ar trebui să dormim puțin, îi răspund.

Mă urmărește cu privirea cum plec fără să mai spună nimic.

33.

Scuze

Cassius mă trezește în toiul nopții.

— Sevro l-a găsit pe Roque, îmi spune el în șoaptă. E praf. Haide.

— Unde?

— În nord. Nu poate fi mișcat.

Ne îndepărtăm în galop de castel la lumina celor două luni gemene. Fulgii unei zăpezi timpurii umplu aerul. Noroiul gâlgâie sub pașii noștri în drumul spre Metas, în nord. Nu se aude nimic altceva în afara clipocitului apei și vântul care cutreieră copacii. Ștergându-mi somnul de la ochi, mă uit spre Cassius. Are cu el cele două săbii ionice, și deodată simt un gol în stomac când îmi dau seama ce se întâmplă. Nu știe unde e Roque. Dar știe altceva.

Știe ce-am făcut.

E o capcană din care nu pot scăpa. Bănuiesc că se mai întâmplă și lucruri din astea în viață. E ca atunci când te holbezi spre pământ când cazi de la înălțime. Faptul că vezi sfârșitul apropiindu-se nu înseamnă că-l poți evita, îndrepta, opri.

Mai mergem încă vreo douăzeci de minute.

— Nu a fost o surpriză, zice Cassius brusc.

— Poftim?

— Știam de aproape un an că Julian era sortit să moară.

Zăpada cade în liniște în vreme ce înaintăm împreună prin noroi. Sub mine, calul a nădușit din cauza efortului. Pas cu pas prin nămol.

— A fost praf la teste. N-a fost niciodată cel mai inteligent, nu în felul în care-l voiau ei. Oh, era blând și avea inteligență emoțională – putea simți imediat tristețea sau furia cuiva. Dar empatia e o însușire a Culorilor inferioare.

Rămân tăcut.

— Există vrajbe care nu se sting niciodată, Darrow. Câinii și pisicile. Gheața și focul. Augustus și Bellona. Familia mea și familia ArhiGuvernatorului.

Privirea lui Cassius rămâne ațintită înainte, chiar și când calul i se poticnește iar respirația lui încețoșează aerul.

— Dar în ciuda prevestirilor rele, Julian a fost încântat când a primit scrisoarea de acceptare cu Sigiliul personal al ArhiGuvernatorului. Nu ni s-a părut în ordine nici mie și nici fraților mei. Nu crezuserăm niciodată că Julian era genul de băiat care ar fi fost acceptat aici. L-am iubit, toți frații și verii noștri l-au iubit; dar l-ai cunoscut. Oh, l-ai cunoscut – nu avea cea mai ascuțită minte, dar nici pe cea mai leneșă; n-ar fi făcut parte din procentul celor inferiori. Nu era nevoie să fie dat la rebuturi. Dar numele lui era Bellona. Un nume urât de dușmanul nostru. Așa că dușmanul nostru s-a folosit de birocrație, de funcție, de autoritatea dobândită la timp, ca să ucidă un băiat bun. E ilegal să refuzi invitația la Institut. Julian a fost încântat, iar noi – mama și tata și frații și surorile și verii și toți cei dragi – eram atât de plini de speranțe pentru el. S-a antrenat atât de mult.

Vocea lui capătă un ton batjocoritor.

— Dar până la urmă, Julian a fost dat de mâncare lupilor. Sau ar trebui să spun lupului?

Trage de hățuri și-și oprește calul, țintuindu-mă cu ochi aprigi.

— Cum ai aflat? îl întreb uitându-mă drept înainte, dincolo de apa întunecată.

Fulgi de zăpadă dispar pe suprafața neagră. De la distanța asta munții se văd ca niște dâmburi umbrite. Râul clipocește. Nu descalec.

— Că i-ai făcut treaba murdară lui Augustus? râde el disprețuitor. Am avut încredere în tine, Darrow. Așa că n-aveam

nevoie să văd ce-mi trimisese Șacalul. Dar când Sevro a încercat să fure săculețul când dormeam în Pădurea Mare, mi-am dat seama că era ceva necurat la mijloc.

Îmi observă reacția.

— Ce? Credeai că te-ai întovărășit cu idioți?

— Câteodată. Da.

— Ei bine, am văzut-o în seara asta.

O hologramă.

După tot ce s-a întâmplat cu Roque și Lea, uitasem de pachet. Mai bine ar fi rămas uitat. Mai bine aș fi avut încredere în el și nu l-aș fi trimis pe Sevro să-l fure. Poate că atunci l-ar fi aruncat. Poate că lucrurile ar fi stat altfel acum.

— Ce-ai văzut? îl întreb.

— O hologramă în care te-am văzut omorându-l pe Julian, *frate.*

— Șacalul a făcut rost de o hologramă, mârâi eu. Înseamnă că a primit-o de la Proctorul lui. Asta înseamnă că jocul e aranjat. Bănuiesc că nu contează pentru tine că Șacalul e băiatul ArhiGuvernatorului și că te manipulează ca să scapi de mine.

Tresare.

— Nu știai că Șacalul e băiatul lui, nu? Cred că știa că o să-l recunoști dacă-l vezi și de asta a trimis-o pe Lilath.

— Nu l-aș fi recunoscut. Nu i-am întâlnit niciodată pe plozii nemernicului. I-a ținut ascunși înainte de Institut. Și familia mea m-a ținut ascuns pe mine după…

Vocea îi scade, iar ochii i se cufundă într-o amintire îndepărtată.

— Noi doi îl putem învinge, Cassius. Nu trebuie să ne lăsăm dezbinați…

— Pentru că mi-ai ucis fratele? spune el și scuipă. Nu există niciun *noi,* pizdă proastă. Dă-te jos de pe calul ăla afurisit.

Descalec și Cassius îmi aruncă una dintre săbiile ionice. Stau în noroi înfruntându-mi prietenul. Ne privesc doar ciorile și luna. Și Proctorii. Lama mea e prinsă de șa, cel puțin e curbată, dar e inutilă împotriva unei săbii ionice. Cassius o să mă omoare.

— N-am avut de ales, îi spun. Sper că știi asta.

— O să putrezești în iad, jigodie manipulatoare, țipă el. M-ai lăsat să-ți spun frate.

— Și ce voiai să fac? Să-l fi lăsat pe Julian să mă omoare în timpul Trecerii? Tu ai fi făcut-o?

Ultima replică îl încremenește.

— E vorba de felul în care l-ai omorât.

Rămâne tăcut pentru o clipă.

— Venim aici ca prinți și școala asta trebuie să ne învețe să devenim bestii. Dar tu ai venit ca bestie deja.

Râd cu amărăciune.

— Și tu ce erai când l-ai sfâșiat pe Titus?

— N-am făcut ce-ai făcut tu, urlă Cassius.

— Te-am lăsat să-l omori, Cassius, pentru ca oamenii noștri să nu mai țină minte cum o ceată de băieți s-a pișat din plin pe fața ta. Așa că nu te purta cu mine de parcă aș fi nu știu ce monstru.

— Ești, mârâie el.

— Ah, tacă-ți fleanca aia afurisită și să-i dăm drumul. Ipocritule.

Duelul nu durează mult. M-am antrenat cu el câteva luni. El a participat la dueluri toată viața. Ecoul săbiilor se aude peste râul iute. Zăpada cade în continuare. Împroșcăm cu noroiul care se lipește de noi. Gâfâim. Ni se îngreunează respirația. Îmi tremură mâinile când săbiile se izbesc și zăngăne. Sunt mai rapid decât el, mai fluid. Aproape că îi ating coapsa, dar știe prea bine mișcările jocului. Cu o mișcare din încheietură îmi parează sabia, apoi pășește în față și-mi înfige sabia ionică prin armură direct în burtă. Ar trebui să ardă cauterizându-mă instantaneu și să-mi distrugă nervii, afectându-mă pe viață, dar are sarcina ionică închisă, așa că simt doar o apăsare îngrozitoare când metalul străin îmi intră în corp și căldura țâșnește afară.

Uit să respir. Apoi icnesc. Tremur din tot corpul. Mă chircesc în jurul sabiei. Îi pot mirosi gâtul lui Cassius. E aproape. La fel de aproape ca atunci când mă prindea de ceafă și mă numea frate. Are părul slinos.

Demnitatea mă părăsește și încep să schiaun ca un câine.

Mă cuprinde o durere vibrândă – începe ca o presiune, simt metalul umplându-mi parcă stomacul, apoi se transformă într-o durere oribilă. Mă cutremur încercând să-mi recapăt respirația. Nu pot să respir. E ca și cum aș avea o gaură neagră în măruntaie. Cad pe spate gemând. Durere. Și încă ceva. Ceva diferit. Teroare și frică. Corpul meu știe că i se apropie sfârșitul. Apoi sabia dispare și începe nenorocirea. Cassius mă lasă sângerând și plângând în noroi. Tot ceea ce sunt dispare și devin sclavul propriului meu trup. Plâng.

Sunt iarăși copil. Mă chircesc. O, Doamne, e îngrozitor. Nu înțeleg durerea. Mă mistuie. Nu mai sunt bărbat, sunt copil. Vreau să mor repede. Mă scufund în noroiul rece, rece. Tremur și plâng. Nu mă pot abține. Îmi simt corpul ciudat. Mă trădează. Metalul mi-a străpuns măruntaiele.

Pierd sânge. Odată cu sângele se pierd speranțele lui Dancer, sacrificiul tatălui meu, visul lui Eo. Abia mă mai pot gândi la ei. Noroiul e negru și rece. Mă doare atât de tare. Eo. Mi-e dor de ea. Mi-e dor de casă. Care era al doilea dar al ei? N-am aflat niciodată. Sora ei nu mi-a spus. Acum știu ce înseamnă durerea. Nimic nu merită toate astea. Nimic. Vreau să fiu sclav din nou, vreau să o văd pe Eo, vreau să mor. Orice, dar nu asta.

Partea a IV-a

Secerătorul

Bătrânele din Lykos spun că atunci când
un om e mușcat de un șarpe, tot veninul
trebuie scos din rană pentru că e primejdios.
Când m-au mușcat pe mine, unchiul Narol
a lăsat dinadins puțin înăuntru.

34.

Pădurea nordică

Agonie.

Și claustrofobie.

Mi-e rău și sunt rănit.

Durerea e în vise.

E în întuneric. În capul pieptului.

Mă trezesc țipând și o mână blândă îmi acoperă gura. Mi se pare că văd pe cineva.

Eo? Îi șoptesc numele și mă întind după ea. Mâinile mele pline de noroi îi murdăresc fața. Fața ei ca de înger. A venit să mă ducă în vale. Părul ei a devenit Auriu. Întotdeauna am crezut că ar putea fi Aurie. Însemnele ei sunt aripi aurii; nici urmă de Sigiliul Roșu pe mâini. Pentru asta a fost nevoie de moarte.

Transpir în ciuda ninsorilor și ploilor care cad. Ceva mă protejează. Tremur și strâng în mână bandana purpurie. Am pierdut haemanthusul. Când s-a întâmplat asta? Am părul năclăit de noroi. Eo îl spală și-mi mângâie fruntea ușor. O iubesc. O aud vorbind singură sau cu cineva. Nu mai am mult. Mai am vreun pic de timp? Sunt în vale? E ceață. Văd cerul și un copac uriaș.

Tremur și transpir. Să putrezești în iad, Cassius. Eram prietenul tău. Poate că ți-am ucis fratele, dar n-am avut de ales.

Tu ai avut, nenorocit arogant. Îl urăsc. Îl urăsc pe Augustus. Îi văd pe amândoi cum o spânzură pe Eo. Își bat joc de mine și râd. O urăsc pe Antonia. Îl urăsc pe Fitchner și pe Titus. Urăsc. Urăsc. Ard, sunt nebun și transpir. Îi urăsc pe Șacal și pe Proctori. Urăsc. Mă urăsc pe mine pentru tot ce-am făcut. Tot ce-am făcut. Pentru ce? Ca să câștig un joc. Să câștig un joc pentru cineva care n-o să știe niciodată ce-am făcut. Eo e moartă. Nu-i ca și cum o să se întoarcă vreodată să vadă tot ce-am făcut pentru ea.

Sunt mort.

Apoi mă trezesc. Durerea e încă acolo, în măruntaie. Trece prin mine. Dar nu mai transpir. Febra s-a dus, furia infecției s-a domolit. Mă aflu la intrarea într-o peșteră. E un foc aprins și la doar câțiva centimetri o fată care doarme acoperită de blănuri. Respiră încet în aerul plin de fum. Părul ei e răvășit și auriu. Nu e Eo. E Mustang.

Plâng în tăcere. O vreau pe Eo. De ce nu o pot avea? De ce nu pot să o aduc înapoi la viață? O vreau pe Eo. Nu o vreau pe fata asta de lângă mine. Mă doare mai rău decât rana. Nu o să pot niciodată repara ce s-a întâmplat cu Eo. N-am fost în stare nici măcar să-mi conduc armata și să câștig. N-am putut să-l bat pe Cassius, ca să nu mai spun de Șacal. Am fost cel mai bun Sondor al Iadului; aici sunt nimic. Lumea e prea mare și prea rece. Eu sunt prea mic. Lumea a uitat-o pe Eo, i-a uitat deja sacrificiul. N-a mai rămas nimic.

Adorm din nou.

Când mă trezesc, Mustang stă lângă foc. Știe că m-am trezit, dar mă lasă să cred că n-a observat. Stau acolo cu ochii închiși și o ascult cum fredonează. E un cântec pe care-l știu. Un cântec pe care-l aud când visez. Ecoul iubirii mele moarte. Cântecul cântat de cea căreia ei îi spun Persefona. Fredonat de o Aureolată ca un ecou al visului lui Eo.

Încep să plâng. Niciodată n-am crezut mai mult în existența unui Dumnezeu decât acum când aud vocea ei tânguitoare. Soția mea e moartă, dar ceva din ființa ei a rămas încă aici.

În dimineața următoare vorbesc cu Mustang.

— Unde ai auzit cântecul ăla? o întreb fără să mă ridic.

— La CutiaHologramă, zice ea roșind. Îl cânta o fetiță. Nu-nseamnă nimic.

— E trist.

— Majoritatea lucrurilor sunt.

Au trecut patru săptămâni, îmi spune Mustang. Cassius e Primus. A venit iarna. Casa Ceres nu mai e sub asediu. Soldații lui Jupiter pătrund uneori în pădure. Se-aud sunetele bătăliei dintre cele două super-puteri din nord, Jupiter și Marte. Jupiter în vest, Marte în est. De când a înghețat râul, ambele tabere îl pot trece pentru atacuri surpriză. Vulturilor noștri le-au crescut penele de iarnă. Lupi înfometați urlă în noapte. Ciorile vin în soluri dinspre sud. Dar Mustang nu știe de fapt prea multe, și încep să nu mai am răbdare cu ea.

— Faptul că te-am ținut în viață mi-a cam distras atenția, ține să-mi amintească.

Stindardul ei stă sub o pătură la picioarele mele. E ultima rămasă din Casa Minerva. Totuși, nu pare înfrântă. Și nu m-a făcut sclav.

— Sclavii sunt proști, spune ea. Și tu ești deja beteag. De ce să te fac și prost?

Trec mai multe zile până când sunt în stare să merg. Mă tot întreb unde sunt acum pricepuții robo-medici. Au grijă de cineva pe care Proctorii îl plac, fără-ndoială. Am câștigat titlul de Primus și ei nu mi l-au dat. Acum știu de ce o să câștige Șacalul. Scapă ei de competiție pentru el.

•

În săptămânile care urmează, Mustang pândește cu mine prin pădure. Mă mișc destul de greu prin zăpadă, dar puterile încep să-mi revină. Ea spune că e datorită medicamentelor pe care le-a găsit, în mod suspect, sub un tufiș. Un Proctor prietenos trebuie că le-a pus acolo. Ne oprim când vedem un cerb. Întind arcul, dar nu pot să întind coarda până la ureche. Rana mă doare. Mustang mă privește atentă. Încerc din nou și simt o durere profundă. Dau drumul săgeții. Mâncăm resturi de iepure în noaptea aceea. Au un gust ciudat și mă aleg cu niște crampe. Am tot timpul dureri de stomac. E și din cauza apei. Nu avem în ce s-o fierbem și n-avem nici iod. Doar zăpadă și un mic pârâu din care bem. Uneori nu putem face nici focul.

— Ar fi trebuit să-l omori pe Cassius sau să-l îndepărtezi, îmi spune Mustang.

— Credeam că ești mai nobilă de-atât, spun eu în timp ce jupoi iepurele pe care l-am prins.

— Îmi place să câștig. E o trăsătură de familie. Și uneori, trișatul e permis, spune râzând. Primești un lingou de merit de fiecare dată când îți recapturezi stindardul. Așa că am aranjat să fie pierdut de cineva în favoarea Casei Diana de mai multe ori. Apoi m-am dus și l-am luat înapoi. Am ajuns Primus într-o săptămână.

— E cu dus și-ntors. Totuși, armata ta te-a plăcut, spun eu.

— Toată lumea mă place. Acum mănâncă-ți nenorocitul ăla de iepure. Ești slab ca o scândură.

Iarna e din ce în ce mai friguroasă. Suntem undeva în marile păduri din nord, în nordul extrem față de Casa Ceres și la nord-vest de ținuturile înalte unde eram eu înainte. Încă nu am văzut niciun soldat de-al lui Marte. Nu știu ce aș face dacă aș vedea.

— M-am ascuns de toți în afară de tine, zice Mustang. Asta mă ține în viață și mă lasă să gândesc.

— Care ți-e planul? întreb.

— Să rămân în viață și să gândesc, râde ea ca pentru sine.

— Te pricepi mai bine decât mine la asta.

— Ce vrei să spui?

— Nimeni din Casa ta nu te-ar fi trădat.

— Pentru că eu nu am condus ca tine, spune ea. Trebuie să înțelegi că oamenilor nu le place să li se spună ce să facă. Poți să-ți tratezi prietenii ca pe niște supuși, dar nu le spune că sunt supuși pentru că te vor ucide. Oricum, tu pui prea mult preț pe ierarhie și frică.

— Eu?

— Dar cine? Mi-am dat seama de la început. Nu ți-a păsat niciodată decât de misiune, oricare ar fi fost ea. Prima dată când te-am întâlnit am știut că o să-mi tai gâtul doar ca să obții ce-ți dorești. Apropo, ce-ți dorești? mă întreabă ea după un moment de tăcere.

— Să câștig, spun eu.

— Hai, te rog. Nu ești chiar atât de prost.

— Mă cunoști așa de bine?

Grăsimea iepurelui sfârâie deasupra focului.

— Știu că plângi în somn după o fată pe care o cheamă Eo. Ți-e soră? Sau vreo fată pe care ai iubit-o? E un nume foarte inColor. Ca și al tău.

— Sunt un grăunte de pe o planetă îndepărtată. Nu ți-au zis?

— Nu mi-au spus nimic. Nu prea ies din casă. Am un tată sever, zice ea dând dintr-o mână. În orice caz, nu contează. Tot ce contează e că oamenii nu au încredere în tine pentru că e evident că îți pasă mai mult de țelul tău decât de ei.

— Și tu ești diferită?

— Oh, foarte diferită, domnule Secerător. Îmi plac oamenii mai mult decât ție. Tu ești lupul care urlă și mușcă. Eu sunt mustangul care atinge mâna cu nasul. Oamenii știu că pot lucra cu mine. Cu tine e, la naiba, ucide sau vei fi ucis.

Are dreptate.

Când aveam un trib, făceam lucrurile cum trebuie. I-am făcut pe toți, băieți și fete, să mă iubească. I-am făcut să își merite locul. I-am învățat cum să omoare o capră de parcă numai eu știam. Le-am dat focul ca și cum eu aș fi creat chibriturile. Le-am împărtășit un secret – că noi aveam mâncare și Titus, nu. Mă priveau ca pe un tată. Îmi amintesc că am văzut asta în ochii lor. Când Titus trăia, eu eram un simbol al bunătății și speranței. Apoi când a murit... am devenit el.

— Uneori uit că treaba Institutului e să mă învețe lucruri, îi spun lui Mustang.

Fata Aurie se apleacă spre mine și-mi spune:

— Cum ar fi că trebuie să trăim pentru ceva mai mult de atât?

Cuvintele ei îmi străpung inima. Ecoul lor răsună de pe alte buze. Trăiește pentru mai mult. Mai mult decât putere. Mai mult decât răzbunare. Mai mult decât ceea ce primim.

Trebuie să învăț mai bine decât ei, nu doar să-i *înving. Așa* o să-i ajut pe Roșii. Sunt doar un băiat. Sunt nesăbuit. Dar dacă învăț cum să devin conducător pot să fiu mai mult decât un agent al Fiilor lui Ares. Pot să-i ofer poporului meu un viitor. Asta a vrut Eo.

•

Miezul iernii. Lupii sunt înfometați. Urlă în noapte. Când ucidem ceva suntem nevoiți uneori să-i alungăm. Dar într-o zi, când omorâm un ren în amurg, o haită coboară din ținuturile din nord. Vin dinspre copaci asemenea unor spectre întunecate. Umbre. Cel mai mare dintre ei e cât mine. Are blana albă. Ceilalți nu mai au blănurile negre, ci gri. Lupii ăștia se schimbă odată cu anotimpul. Mă uit la ei în timp ce ne înconjoară. Fiecare se mișcă în felul lui. Dar fiecare se mișcă numai odată cu haita.

— Așa ar trebui să luptăm, îi șoptesc lui Mustang privind lupii care se apropie.

— Putem să vorbim despre asta mai târziu?

Îl doborâm pe liderul haitei cu trei săgeți și ceilalți se împrăștie. Eu și Mustang ne pregătim să jupuim bestia albă. În timp ce își trece cuțitul de-a lungul blănii, se uită în sus, cu nasul roșu de frig.

— Sclavii nu fac parte din haită, așa că noi nu putem lupta ca ei. Nu că asta ar conta. Nici lupii nu fac treaba cum trebuie. Depind prea mult de liderul haitei. Dacă tai capul, corpul se retrage.

— Deci răspunsul stă în autonomie, spun eu.

— Poate, zice mușcându-și buza.

Mai târziu în seara aceea, își dezvoltă ideea.

— E ca o mână.

S-a așezat comod lângă mine; picioarele ei le ating pe ale mele. Destul de aproape cât să simt vina cum mi se târăște pe șira spinării. Carnea care se prăjește umple peștera cu o aromă plăcută și puternică. Afară viscolește puternic și blana lupului se usucă deasupra focului.

— Dă-mi mâna, zice. Care e cel mai bun deget al tău?

— Fiecare e bun pentru altceva.

— Nu fi încăpățânat.

Îi spun că degetul mare. Mă pune să țin un băț doar cu degetul mare, și-apoi mi-l ia cu ușurință. Apoi mă pune să-l apuc fără degetul mare dar cu restul degetelor. Îmi răsucește mâna și bățul scapă.

— Imaginează-ți că degetul tău mare îi reprezintă pe membrii Casei. Restul degetelor sunt toți sclavii pe care i-ai capturat. Primusul sau oricine ar fi liderul, e creierul. Totul funcționează afurisit de bine, nu?

Nu poate să-mi ia bățul din mână. Îl pun jos și-o întreb care e ideea.

— Acum încearcă să faci și altceva decât să apuci pur și simplu stindardul. Mișcă-ți degetul mare contrar acelor de ceasornic, iar pe celelalte, cu excepția celui din mijloc, în sensul acelor de ceasornic.

Fac asta. Se holbează la mine și râde nevenindu-i să creadă.

— Idiotule.

I-am stricat toată demonstrația. Sondorii Iadului sunt îndemânatici. Îi privesc mâinile în timp ce încearcă să facă și ea același lucru. Desigur că nu reușește. O înțeleg.

— Mâna e la fel ca Societatea, spun eu.

E structura armatelor de la Institut. Ierarhia e bună pentru treburile simple. Unele degete sunt mai importante decât altele. Unele se pricep mai bine la anumite lucruri. Toate degetele sunt controlate de gradul cel mai mare, creierul. Creierul își controlează dispozitivul. Face în așa fel încât degetul mare și celelalte să lucreze împreună. Dar controlul pe care îl exercită creierul singur e limitat. Imaginează-ți că fiecare deget ar avea un creier propriu și acela ar interacționa cu creierul principal. Degetele se supun, dar funcționează independent. Ce ar putea atunci să facă mâna? Ce ar putea face o armată? Încep să învârt bățul pe degete, în scheme complicate. Exact asta.

Ne privim în ochi și își trece degetele peste palma mea în timp ce explică. Știu că ar vrea să reacționez la atingerea ei, dar îmi impun să mă gândesc la alte lucruri.

Ideea asta a ei nu face parte din programa niciunui Proctor.

Lecția lor e despre trecerea de la anarhie la ordine. E despre control. Despre acumularea sistematică a puterii, structura puterii și păstrarea ei. E un model care demonstrează că Legea Ierarhiei e cea mai bună. Societatea reprezintă ultimul stadiu al evoluției, singurul răspuns. Ea tocmai a dărâmat regula sau, cel puțin, i-a găsit limitele.

Dacă aș putea câștiga ajutorul voluntar al sclavilor, armata n-ar arăta nicidecum asemenea Societății. Ar fi mai bună. La fel cum mult mai productivi ar fi Roșii de pe Lykos dacă ar crede cu adevărat că pot câștiga Laurul. Sau la fel ca un Pretor la bordul navei lui stelare care și-ar folosi nu doar propriul geniu, ci și pe cel al echipajului său Albastru.

Strategia lui Mustang e visul lui Eo.

E ca și cum un șoc electric trece prin mine.

— De ce n-ai încercat asta cu sclavii pe care i-ai capturat?

Își trage mâna când observă că nu-i răspund la atingeri.

— Am încercat.

Rămâne tăcută pentru tot restul nopții. Spre dimineață începe să tușească.

În zilele care urmează, Mustang e tot mai bolnavă. Îi aud hârâitul din plămâni și-i dau o fiertură făcută din măduvă, carne

de lup și frunze fierte într-o cască pe care am găsit-o. Arată ca și cum ar fi pe moarte. Nu știu ce să fac. Nu prea mai avem mâncare, așa că vânez, dar vânatul e puțin, iar lupii sunt înfometați. Animalele mari au fugit din pădure, așa că ne hrănim mai mult cu iepuri. Tot ce pot să fac e să o încălzesc și să mă rog ca robo-medicii să coboare din nori. Proctorii știu unde suntem. Întotdeauna știu unde suntem.

În săptămâna următoare găsesc urme de pași prin pădure. Doi oameni au trecut pe aici. Urmăresc pașii din zăpadă până la o tabără abandonată, sperând că au ceva mâncare pe care s-o pot fura. Găsesc oase de animale și tăciunii încă fierbinți. Nici urmă de cai. Ceea ce înseamnă că nu sunt iscoade. Dezertori, Rușinații care și-au încălcat jurământul după ce au fost făcuți sclavi. Sunt o grămadă acum.

Urmăresc pașii din zăpadă prin pădure timp de vreo oră, apoi încep să mă îngrijorez. Urmele se întorc, îndreptându-se spre un loc familiar, spre peștera noastră. E deja noapte când ajung înapoi. Aud râsete în adăpostul pe care-l împart cu Mustang. Săgeata mi se pare subțire între degete când o pun în arc. Ar trebui să mă opresc și să-mi recapăt suflarea. Rana mă doare. Respir cu greutate, dar nu pot să le dau și mai mult timp. Nu și dacă au prins-o pe Mustang.

Nu mă pot vedea pentru că stau după blana de ren înghețată și zăpada tasată ridicată ca un zid la intrarea în peșteră pentru a ne proteja de intemperii. Focul se-aude trosnind înăuntru. Fumul se strecoară prin gurile de aerisire pe care eu și Mustang ne-am chinuit o zi întreagă să le facem. Băieții stau unul lângă altul, ne mănâncă ce-a mai rămas din carne și ne beau apa.

Sunt murdari și zdrențuroși, cu părul ca niște ierburi cleioase. Au pielea pătată. Capete negre. Au fost frumoși altădată, nu mă-ndoiesc. Unul dintre ei se-așază pe pieptul lui Mustang. Fata care mi-a salvat viața e legată la gură și îmbrăcată doar în lenjeria de corp. Tremură de frig. Unul dintre băieți are o mușcătură însângerată pe gât. E o rană pentru care vor să o facă să plătească. Cuțitele sunt înroșite la foc. E clar că unuia dintre băieți îi place să o vadă dezbrăcată. Se-ntinde să-i atingă pielea ca și când ar fi o jucărie făcută doar pentru plăcerea lui.

Gândesc instinctiv, ca un lup. Un sentiment înfricoșător mă cuprinde, ceva ce nu știam că simt pentru fata asta. Nu până

acum. Durează puțin până mă calmez și îmi opresc mâinile din tremurat. Mâna lui îi coboară pe coapsă.

Primului băiat îi trag o săgeată în genunchi. Pe-al doilea îl lovesc când se întinde după cuțit. Țintesc prost din nou. Îl lovesc în umăr, nu în ochi. Mă strecor în adăpost cu cuțitul de jupuit, gata să îi termin pe amândoi în timp ce urlă de durere. Ceva din mine, partea umană mai exact, nu mai există și nu mă opresc decât atunci când văd ochii lui Mustang.

— Darrow, zice ea încet.

Chiar și tremurând, e încă frumoasă – fata asta micuță care m-a readus la viață. Sufletul cu ochii strălucitori care păstrează viu cântecul lui Eo. Tremur de furie. Dacă m-aș fi întors cu zece minute mai târziu, noaptea asta m-ar fi distrus pentru totdeauna. Nu pot să mai trec peste încă o moarte. Mai ales dacă e a lui Mustang.

— Darrow, lasă-i în viață, îmi zice ea din nou, șoptind la fel ca Eo când îmi spunea că mă iubește.

Mă tulbură. Nu mai suport sunetul vocii ei, furia din mine.

Nu pot să vorbesc. Fața mi-e amorțită și nu pot să scap de grimasa furiei care o controlează. Îi târăsc afară de păr pe cei doi băieți și-i lovesc cu picioarele până când apare Mustang, apoi îi las gemând în zăpadă și mă întorc ca să o ajut să se îmbrace. Pare atât de fragilă când îi așez pieile de animal peste umerii osoși.

— Cuțit sau zăpadă, îi întreabă pe băieți după ce s-a îmbrăcat.

Ține cuțitele înroșite la foc în mâinile tremurânde și tușește. Știu la ce se gândește. Dacă îi lăsăm să plece o să ne omoare în somn. Niciunul dintre ei n-o să moară din cauza rănilor de săgeată. Robo-medicii ar fi venit până acum dacă era cazul. Sau poate că nu vin pentru Dezertori.

Băieții aleg zăpada.

Mă bucur. Mustang nu voia să folosească cuțitul.

Îi legăm de un copac la marginea pădurii și aprindem un foc pentru ca una dintre Case să-i găsească. Mustang a insistat să vină cu mine, tușind tot drumul, pentru a se asigura că fac ceea ce mi-a cerut. Avea dreptate să se îndoiască de mine.

Noaptea, după ce Mustang adoarme, vreau să mă întorc să-i omor pe Dezertori. Dacă îi găsesc cei din Jupiter sau Marte, o să le spună unde suntem și o să fim capturați.

— N-o face, Darrow, îmi zice ea când dau la o parte pielea de ren.

Fața i se ivește de sub pături.

— O să trebuiască să ne mutăm dacă îi las în viață, îi spun. Și tu ești deja bolnavă. O să mori.

Aici avem căldură. Avem adăpost.

— Atunci o să ne mutăm dimineață, zice ea. Sunt mai puternică decât par.

Uneori, asta e adevărat. Acum nu e cazul.

Când mă trezesc dimineață observ că în timpul nopții s-a înghesuit în mine ca să se încălzească. Trupul ei e prea fragil. Tremură ca o frunză în vânt. Îi miros părul în timp ce ea respiră încet. Are urme de sare pe față. O vreau pe Eo. Vreau ca părul acesta să fie al ei, căldura pe care o simt să fie a ei. Dar nu o îndepărtez pe Mustang. Mă doare când o țin în brațe, dar durerea vine din trecut, nu de la ea. Ea e ceva nou, ceva plin de speranță. Ca primăvara pentru iarna mea întunecată.

Odată cu zorii pătrundem și mai adânc în pădure și ne facem un adăpost din copaci căzuți și zăpadă tasată, lângă o stâncă. Nu aflăm ce se întâmplă cu Dezertorii sau cu peștera noastră.

Mustang abia mai poate să doarmă din cauza tusei. Când în sfârșit adoarme, înghesuită în mine, o sărut ușor pe gât așa încât să nu o trezesc. În secret, mi-aș dori să se trezească doar ca să vadă că sunt aici. Pielea ei e fierbinte. Fredonez cântecul Persefonei.

— Nu-mi amintesc niciodată cuvintele, îmi șoptește într-o seară când stă cu capul la mine în poală. Aș vrea să-mi amintesc.

N-am mai cântat de când eram în Lykos. Am vocea răgușită și aspră. Încet, încet încep să cânt.

Ascultă, ascultă,
Aminte adu-ți de amurg,
furia soarelui și grâul vălurit
Am căzut și iar am căzut
Și-mpreun-am dansat
șoptind un cânt tânguit,
de ce-a fost bine, ce greșit

Și

Fiule, fiule, aminte adu-ți de focul
frunzelor roșii-n schimbat de-anotimp,
am căzut și-am căzut am cântat împletind,
toamnei venite giulgiu și chip

Și
Acolo în vale
ascultă-l tăind,
secerătorul ascultă-l tăind
Acolo în vale
Ascultă secerătorul cântând
de iarna ce vine-n curând

Fetiță, fetiță,
aminte adu-ți
când ploaia a-nghețat
și sub zăpada ce-a fost a murit,
Am căzut și iar am căzut
Și-mpreun-am dansat
prin iadul iernii care-a venit

Iubito, iubito
aminte adu-ți
când iarna murit-a odată cu cerul senin,
și-ntre urlete, urlete multe
cântec sădit-am,
sfidându-i ocara

Fiule, fiule,
aminte adu-ți
de lanțul de fier al stăpânului aur,
strigând, tot strigând
nici înfrânți n-am uitat,
că-n vale-am ascuns
mai mult decât vis

Și
Acolo în vale
ascultă-l tăind,
secerătorul ascultă-l tăind

Acolo în vale
Ascultă secerătorul cântând
de iarna ce vine-n curând.

— E ciudat, zice ea.

— Ce anume?

— Tata mi-a spus că vor fi revolte din cauza acestui cântec. Că vor muri oameni. Dar e o melodie atât de liniștită.

Tușește cu sânge într-o cârpă.

— Obișnuiam să cântăm în jurul focurilor de tabără, la țară ne ținea departe de…

Tușește din nou.

— … ochii lumii. După ce… a murit fratele meu… Tata n-a mai cântat cu mine niciodată.

Știu că o să moară curând. E doar o chestiune de timp. Are fața palidă și zâmbește stins. Și pentru că robo-medicii nu apar, nu-mi rămâne decât un singur lucru de făcut. Trebuie să o las aici și să mă duc să caut medicamente. Una dintre Case s-ar putea să fi găsit sau să fi primit ca recompensă niște injectabile. Va trebui să plec în curând, dar mai întâi trebuie să-i fac rost de niște mâncare.

Cineva mă urmărește în ziua când vânez prin pădurea înzăpezită. Am pe mine blana albă de lup. Și ei sunt camuflați. Nu văd cine e, dar știu că e acolo. Mă prefac că trebuie să reglez coarda arcului și arunc o privire înapoi. Nimic. Liniște și zăpadă. Doar sunetul vântului prin crengile înghețate. Mă urmăresc în continuare în timp ce înaintez.

Îi simt în spatele meu la fel cum simt în corp durerea rănii. Mă prefac că văd o căprioară și fug printr-un desiș, apoi mă cațăr într-un pin înalt de cealaltă parte.

Aud ceva pocnind.

Trec pe sub mine. Îi simt în oase, așa că scutur crengile de sub picioare. Zăpada adunată cade la pământ. O urmă distorsionată ce seamănă cu un om se formează în zăpadă. Se uită spre mine.

— Fitchner? strig.

Balonul de gumă pocnește din nou.

— Poți să cobori acum, băiețaș, latră Fitchner.

Își dezactivează pelerina-fantomă și cizmele gravitaționale și se lasă în zăpadă. Poartă un costum termic subțire și negru.

Hainele mele matlasate și pieile împuțite de animal nu-mi țin nici pe jumătate atât de cald.

Au trecut săptămâni de când nu l-am mai văzut. Pare obosit.

— Ai venit să termini ce a început Cassius? îl întreb sărind din copac.

Se uită la mine și rânjește.

— Arăți îngrozitor.

— Și tu la fel. Patul moale, mâncarea caldă și vinul nu-ți priesc? îi zic arătând în sus.

Muntele Olimp se vede în depărtare printre crengile scheletice ale copacilor în iarnă.

— Datele spun că ai pierdut nouă kilograme, râde el.

— Grăsimea de copil, spun. Sabia ionică a lui Cassius a decupat-o de pe mine.

Întind arcul și-l îndrept spre el. Mă întreb dacă poartă armura electromagnetică. Oprește orice în afară de armele electromagnetice și briciuri. Doar armurile-recul te pot apăra de astea – și nu suficient de bine.

— Ar trebui să trag.

— N-ai să îndrăznești. Sunt un Proctor, băiețaș.

Îi trag în coapsă. Doar că săgeata pierde din viteză înainte să atingă câmpul invizibil al scutului care luminează fosforescent, ca apoi să cadă la pământ. Îl poartă deci tot timpul, chiar și atunci când nu au armura electromagnetică.

— Hai că asta chiar a fost enervant, zice căscând.

Scut electromagnetic, cizme gravitaționale, pelerină-fantomă și cred că are și pumn electromagnetic și un brici. Zăpada se topește când îi atinge pielea. M-a văzut în copac, deci îmi imaginez că și-a injectat picături în ochi. Sigur are lentile termice și pentru vedere pe timp de noapte. Are o tabletă și un analizator, știu asta pentru că mi-a ghicit greutatea. Probabil că știe și câte celule albe am în sânge. Oare poate face și analiză spectrală?

— Nu prea se doarme zilele astea pe Olimp. Treabă multă, zice el căscând din nou.

— Cine i-a dat Șacalului holograma cu mine omorându-l pe Julian? întreb.

— Chiar că treci direct la subiect.

A făcut ceva în timp ce vorbeam, sunetele din jurul nostru au dispărut. Nu mai aud nimic dincolo de o bulă invizibilă care se întinde pe cinci metri. Nu știam că are jucării d-astea.

— Proctorii i-au dat holograma Șacalului, îmi zice el.

— Care dintre ei?

— Apolo. Noi toți. Nu contează.

— Presupun că asta s-a întâmplat pentru că îl favorizează pe Șacal. Am dreptate? întreb eu nelămurit.

— Ca de obicei, zice spărgând un balon de gumă. Din păcate, ție chiar nu îți e permis să câștigi și tocmai spre asta te îndreptai. Așa că…

Îi cer să-mi explice. Îmi răspunde că tocmai a făcut-o. Are cearcăne sub ochii obosiți în ciuda colagenului și a cosmeticelor pe care le folosește ca să-și ascundă oboseala. Are burta mai mare, dar brațele îi sunt tot subțiri. Ceva mă îngrijorează la el și nu e doar felul în care arată.

— Nu îmi este permis, repet eu. Permis. Nimănui nu i se poate *permite* să câștige. Credeam că afurisitul ăsta de scop era să ne ridicăm prin propriile puteri până în vârf. Deci dacă mie nu îmi este *permis* să câștig, înseamnă că Șacalului i se permite.

— Te-ai prins, zice el și nu pare prea fericit.

— Dar asta n-are niciun sens. Corupe toată ideea, spun eu înfierbântat. Ați încălcat regulile.

Se presupune că Auriul cel mai bun ar trebui să se ridice, dar ei deja au ales câștigătorul. Treaba asta nu distruge doar Institutul, ci și întreaga Societate. Cei mai buni sunt cei care conduc. Asta ne spun. Acum și-au încălcat propriile principii ținând partea cuiva într-o bătaie din curtea școlii. E la fel ca treaba cu Laurul. Ipocrizie.

— Și băiatul ăsta cine ar trebui să fie? Următorul Alexandru? Cezar? Gingis Han? Vreun Wiggin? întreb eu. Toată treaba asta e un mare nonsens.

— Adrius e fiul *iubitului* nostru ArhiGuvernator, Augustus. Asta e tot ce contează.

— Da, mi-ai spus asta deja, dar de ce trebuie să câștige el? Doar pentru că tatăl lui e o persoană importantă?

— Din păcate, da.

— Fii mai clar.

— ArhiGuvernatorul, oftează el, ne-a amenințat, măgulit și mituit în secret pe fiecare dintre noi, toți doisprezece, până când

am căzut de acord că fiul lui ar trebui să câștige. Dar trebuie să fim atenți cum trișăm. Recrutorii, adevărații mei șefi, ne supraveghează fiecare mișcare din palatele lor, de pe nave etcetera. Și ei sunt persoane foarte importante. Și apoi, mai trebuie să ne ferim și de Consiliul de Control al Calității, de Suverană și de Senatori, la fel ca și de restul Guvernatorilor. Pentru că, deși sunt multe școli, oricare dintre ei se poate uita la ce se întâmplă în oricare dintre ele.

— Ce? Cum?

— Nano-cameră biometrică, spune el bătându-mă peste inelul cu lup. Nu-ți face probleme, acum le arată cu totul altceva. Am activat un câmp de bruiaj și, oricum, e o întârziere de juma de zi pentru editare. În restul timpului, orice Recrutor, orice Însemnat pot să privească și să decidă dacă îți acordă sau nu un noviciat când toate astea se termină. A, și ce le mai place de tine.

Mii de Aureolați m-au supravegheat tot timpul.

Stomacul, deja înghețat, mi se strânge și mai mult.

Demetrius au Bellona, Imperator al Flotei a Șasea, tatăl lui Cassius și Julian, Recrutator al Casei Marte, m-a privit cum i-am ucis un fiu și l-am înșelat pe celălalt. Nu mai pot să respir. Dacă îi spuneam lui Titus că știu că e un Roșu pentru că eu însumi sunt Roșu? Oare au observat când Titus a spus „dați dracului”? Am spus că Titus e Roșu cu voce tare sau mi-am zis doar în gând?

— Și dacă dau jos inelul?

— Atunci dispari. Mai rămân însă camerele pe care le-am ascuns pe câmpul de bătălie, zice el făcându-mi cu ochiul. Să nu mai spui la nimeni. Acum, dacă Recrutorii descoperă schema ArhiGuvernatorului... o să plătim cu toții de-o să ne iasă pe nas. O să apară tensiuni între Casele școlii, asta e sigur. Dar, și mai important, ar putea să fie un Război de Sânge între Casele Augustus și Bellona.

— Și tu o să ai probleme dacă se află despre mită?

— O să fiu mort, zice încercând fără succes să zâmbească.

— De-asta arăți ca naiba. Ești în mijlocul unei furtuni de rahat. Și eu ce rol am în toate astea?

Chicotește fără niciun chef.

— Mulți Recrutori te plac. Cei din Casa Marte au dreptul să îți ofere primii un noviciat, dar poți să ai în vedere și alte oferte din afara Casei. Dacă mori, vor fi foarte nefericiți. Mai ales Sabia

Casei Marte. Îl cheamă Lorn au Arcos; ai auzit de el cu siguranță. Se pricepe de minune să folosească briciul.

— Care. E. Rolul. Meu? repet întrebarea.

— N-ai niciun rol. Doar rămâi în viață. Și nu te pune în calea Șacalului. Altfel, Jupiter sau Apolo o să te omoare și eu nu o să pot face nimic să-i opresc.

— Deci ei sunt câinii lui de pază, nu?

— Printre alții, da.

— Păi atunci, dacă mă omoară, Recrutorii or să-și dea seama că e ceva în neregulă.

— N-or să-și dea. Apolo o să se folosească de alte Case să facă treaba sau o s-o facem noi înșine și o să ștergem imaginile de pe nano-camere. Apolo și Jupiter nu sunt proști. Așa că nu te juca cu ei. Lasă-l pe Șacal să se joace și o să ai un viitor.

— La fel ca și tine.

— La fel ca și mine.

— Înțeleg, zic eu.

— Bine. Bine. Știam că o să înțelegi. Știi, mulți dintre Proctori te plac, până și cea a Casei Minerva. La început nu putea să te sufere, dar de când i-ai dat drumul lui Mustang, i se permite din nou să stea pe Olimp. Nu mai e așa jenată.

— I se permite să stea pe Olimp? întreb eu cu naivitate.

— Normal. Sunt regulile Institutului. După ce Casa ta e înfrântă, tu, ca Proctor, te duci acasă și încerci să le explici Recrutorilor ce n-a mers.

Zâmbetul lui Fitchner se strâmbă dintr-odată când observă strălucirea din ochii mei.

— Deci, dacă le e distrusă Casa, trebuie să plece. Iar Apolo și Jupiter sunt cei care mă vor mort, zici tu?

— Nu…, mă imploră el înțelegând ce vreau să spun.

— Nu? întreb eu lăsându-mi capul într-o parte.

— Nu… poți! izbucnește el bulversat. Tocmai ți-am spus că Sabia afurisitei de Casă Marte vrea să te aibă ca novice. Și mai sunt și alții – Senatori, Politicieni, Pretori. Vrei să ai un viitor?

— Vreau să-i scot Șacalului boașele pe gât. Atâta tot. După aia o să-mi găsesc un noviciat. Îmi imaginez că o să fie unul impresionant dacă reușesc să fac asta.

— Darrow! Fii rezonabil, omule.

— Fitchner, prietenii mei Roque și Lea au murit din cauza amestecului ArhiGuvernatorului. Să vedem ce-o să zică atunci când o să-l fac pe fiul lui, Șacalul, sclavul meu.

— Ești nebun ca un Roșu! zice el dând din cap. Te joci cu veniturile Proctorilor. Niciunul nu e mulțumit cu situația de acum. Cu toții vor să avanseze. Dacă le pui în pericol viitorul, Apolo și Jupiter o să coboare și o să-ți taie capul!

— Nu și dacă le distrug eu Casele mai întâi, spun încruntându-mă. Trebuie să plece dacă fac asta, nu? Cineva de încredere mi-a spus că astea sunt regulile. *Acum,* mai am un prieten care e pe moarte și am nevoie de niște antibiotice. Ar fi excelent dacă ai putea să-mi dai tu câteva.

— După tot ce ai zis, de ce aș face asta? se holbează el prostește la mine.

— Pentru că până acum ai fost un Proctor de doi bani. Îmi datorezi niște recompense. Plus că trebuie să te gândești și la propriul tău viitor.

— Mi se pare corect, zice el, râzând învins.

Scoate un medicament injectabil din trusa medicală prinsă de picior și mi-l întinde. Observ că armura electromagnetică nu mă rănește când îmi atinge mâna. Deci pot fi dezactivate. Îi mulțumesc bătându-l pe umăr cu afecțiune. Dă ochii peste cap. Armura e dezactivată pe tot corpul. Apoi se activează. Aud sunetul aproape imperceptibil care vine de la curea, unde are drăcia. Acum că am inamici Proctori, e o informație utilă.

— Și acum ce ai de gând să faci? mă întreabă Fitchner.

— Cine e mai periculos? Apolo sau Jupiter? Fii sincer, Fitchner.

— Amândoi sunt niște monștri. Apolo e mai ambițios. Cu, Jupiter e simplu – lui doar îi place să se joace de-a Dumnezeu pe-aici.

— Atunci Casa Apolo e prima. După asta, o să-l zdrobesc pe Jupiter. Și după ce ei vor pleca, cine o să-l protejeze pe Șacal?

— Șacalul, râde el sec.

— Atunci o să vedem dacă merită cu adevărat să câștige.

Înainte să plec, Fitchner aruncă un pachețel.

— Nu c-ar conta acum, dar am primit asta. Mi s-a spus să-ți transmit că prietenii tăi nu te-au uitat.

— Cine?

— Nu pot să-ți spun.

Cine i-a dat pachetul sigur e un prieten, pentru că în cutie se află Pegasul meu; iar înăuntrul lui e mugurele de haemanthus al lui Eo. Îmi pun medalionul cu Pegas la gât.

35.

Dezertorii

Prietenii mei îmi sunt alături. Ce-au vrut să spună prin asta? Care prieteni? Fiii lui Ares? Sau misterul prieteniei e mai general, referindu-se la cei care îmi sprijină ascensiunea la Institut? Cunosc ei semnificația Pegasului? Sau mi-au oferit pur și simplu ceva ce credeau că-mi lipsește?

Atât de multe întrebări; și niciuna dintre ele nu contează. Ei sunt în afara jocului. Jocul. Ce altceva mai contează cu excepția jocului? Toate lucrurile reale de pe lumea asta, toate relațiile mele, toate aspirațiile și nevoile mele se învârt în jurul acestui joc, în jurul victoriei mele. Ca să câștig, am nevoie de armată, dar nu poate fi una de sclavi. Nu din nou. Am nevoie acum, la fel cum voi avea nevoie când voi conduce o rebeliune, de adepți, nu de sclavi.

Omul nu poate fi eliberat prin aceeași nedreptate care l-a înrobit.

La o săptămână după ce îi fac injecția lui Mustang și-i scade febra, pornim spre nord. Prinde puteri pe măsură ce înaintăm. Tusea i-a dispărut și acum zâmbește din nou. Uneori are nevoie de odihnă, dar mă ajunge curând din urmă, aproape depășindu-mă. Și ține să-mi și spună asta. Facem cât mai mult zgomot cu putință când mergem, ca să atragem prada spre noi. În cea de-a șasea noapte când aprindem un foc enorm, apar primii momiți.

Dezertorii vin de-a lungul râului, folosindu-se de zgomotul apei ca să-și mascheze apropierea. Îi simpatizez din prima. Dacă focul nostru n-ar fi fost o capcană, ne-ar fi luat prin surprindere. Dar e o capcană, și când doi dintre ei pășesc în lumină, sărim brusc. Dar dacă sunt suficienți de deștepți cât să vină pe firul apei, atunci sunt și suficient de deștepți cât să aibă pe cineva pândind în întuneric. Aud sunetul unei săgeți potrivite în arc. Apoi un scâncet. Mustang se ocupă de cel ascuns în întuneric.

Eu de ceilalți doi. Mă ridic din grămada de zăpadă, scuturându-mi de nea mantia de lup și-i dobor pe la spate pe cei doi lovindu-i cu arcul.

După aceea, cel doborât de Mustang își oblojește ochiul umflat lângă foc, în vreme ce eu vorbesc cu liderul lor. O cheamă Milia. E înaltă ca o trestie, are o față lungă de cal și e puțin adusă de spate. Are corpul osos înveșmântat în zdrențe și blănuri furate. Celălalt tip care nu a fost rănit este Dax. Scund, frumușel, cu trei degete degerate. Le oferim blănuri și cred că asta contează în discuția care urmează.

— Vă dați seama că vă putem face sclavi, nu? îi întreabă Mustang fluturându-și stindardul. Așa că ați deveni de două ori Dezertori și ați fi de două ori ocoliți la finalul jocului.

Miliei nu pare să-i pese, dar lui Dax da. Celălalt o imită pe Milia.

— Mă doare-n cot. Nu e nicio diferență între o dată sau de trei ori, spune Milia.

Cu toții poartă semnul de sclavie al Casei Marte. Nu-i recunosc, dar inelele lor îmi arată că sunt din Casa Iunona.

— Mai bine îndur rușinea decât vânătăi pe genunchi. Știi cine e tatăl meu?

— Nu mă interesează cine e tatăl tău.

— Tatăl meu, insistă ea, e Gaius au Trachus, justițiar al emisferei sudice a planetei Marte.

— Tot nu mă interesează.

— Iar tatăl lui este…

— Nu mă interesează.

— Atunci ești *un prost,* spune Milia tărăgănat. Ești de două ori prost dacă ai de gând să mă faci sclava *ta.* O să-ți tai gâtul noaptea.

Îi fac semn din cap lui Mustang. Se ridică brusc în picioare și pune stindardul pe capul Miliei. Semnul lui Marte e înlocuit de cel al Minervei. Apoi Mustang șterge semnul Minervei. Dax face ochii mari.

— Chiar și dacă te eliberez? o întreb pe Milia. Tot îmi mai tai gâtul?

Nu mai știe ce să spună.

— Mily, șoptește Dax. Care e planul tău?

— Fără sclavie, îi explic. Fără bătăi. Dacă voi săpați o latrină pentru tabără, atunci eu sap două. Dacă cineva vă rănește, îl fac bucăți. Așadar, vă alăturați armatei noastre?

— Armatei *lui,* mă corectează Mustang.

Mă uit la ea și mă încrunt.

— Și cine e el? întreabă Milia cu privirea ațintită asupra mea.

— El e Secerătorul.

Ne ia o săptămână să adunăm zece Dezertori. Din felul cum văd eu lucrurile, aceștia zece au lăsat să se înțeleagă destul de clar că nu vor să fie sclavi. Așa că s-ar putea să le placă de prima persoană care le va oferi un scop, hrană, blănuri, de prima persoană care nu le va cere să-i lingă cizmele. Majoritatea au auzit de mine, dar sunt cu toții dezamăgiți că nu am la mine faimoasa lamă curbată cu care l-am învins pe Pax. Se pare că Pax a devenit o adevărată legendă. Mi se spune că a luat pe sus și a aruncat în Argos un cal cu tot cu călăreț în timpul luptei dintre sclavii lui Marte cu cei ai lui Jupiter.

Pe măsură ce ne strângem tot mai mulți, ne ascundem de armatele mai numeroase. Chiar dacă Marte e Casa mea, acum, cu Roque mort și Cassius dușman, numai Quinn și Sevro îmi mai sunt prieteni. Poate și Pollux, dar el se îndreaptă dincotro bate vântul. Șobolan nemernic.

Nu mă pot alătura Casei mele. Locul meu nu mai e acolo. Poate că le-am fost comandant, dar îmi amintesc felul cum mă priveau. Iar acum este crucial să afle că sunt în viață.

În ciuda războiului dintre Marte și Jupiter, neclintita Ceres rămâne necucerită pe malul râului. În spatele zidurilor lor înalte mirosul pâinii se înalță în continuare. Bande înarmate aparținând ambelor armate cutreieră câmpurile din jurul Casei Ceres, traversând înghețatul Argos după bunul plac. Sunt înarmați cu săbii ionice slab încărcate, așa că se pot electrocuta și schilodi doar dintr-o atingere a metalului. Robo-medicii șuieră pe tot câmpul de bătaie când ambuscadele se termină cu încăierări violente, vindecând studenții răniți care sângerează sau se vaită din cauza oaselor rupte. Campionii fiecărei armate poartă armuri ionice ca să se protejeze împotriva noilor arme. Caii se ciocnesc unii de alții. Săgețile ionice zboară. Sclavii se bat între ei cu vechile arme, cele mai simple, pe câmpurile întinse care despart ținuturile înalte de fluviul Argos. Totul e spectaculos, dar prostesc, atât de prostesc.

Privesc împreună cu Mustang și Milia cum se ciocnesc două trupe protejate de armuri din Casele Marte și Jupiter pe câmpul din fața Turnului Phobos. Flamurile flutură. Caii stropșesc sub copite zăpada înaltă. Când cele două valuri de metal se aruncă unul asupra celuilalt, e o ciocnire de glorii în armură. Lăncile scânteiază cu electricitate amorțitoare pe armurile și scuturile largi. Săbii orbitoare se izbesc de alte lame ca și cum ar fi ale lor. Recruți superiori se bat cu recruți inferiori. Sclavii aleargă și se izbesc unii de alții, simpli pioni în acest joc de șah uriaș.

Îl văd pe Pax cu o armură ruginită stacojie, atât de veche că seamănă cu un costum-prăjitor. Mă pufnește râsul când se năpustește asupra unui călăreț. Dar dacă există cumva o imagine a unui cavaler perfect, acela nu ar fi Pax. Nu, ar fi Cassius. Acum îl văd. În armura strălucitoare, electrocutând oponent după oponent, galopând în rândurile inamicului, cu sabia vâjâindu-i în stânga și-n dreapta, licărind ca o limbă de foc. Știe să lupte, dar sunt șocat de cât de prostește o face – se afundă în mijlocul trupelor dușmane cu câțiva lăncieri lângă el, capturând inamici. Apoi trupele rămase se regrupează și fac același lucru cu ale lui. Iarăși și iarăși, fără ca vreuna dintre părți să câștige un avantaj substanțial.

— Ce cretini, îi spun lui Mustang. Îi orbesc toate armurile și săbiile alea drăguțe. Sigur. Poate dacă se mai ciocnesc unii de alții încă de vreo trei sau patru ori, poate până la urmă o să meargă.

— Au tactică, spune ea. Uite acolo, o formațiune de luptă în formă de săgeată. Și o manevră acolo care se va transforma într-o mișcare de flancuri.

— Și totuși, am dreptate.

— Și totuși, nu te înșeli.

Rămâne tăcută un moment, privind.

— Seamănă cu micul nostru război, numai că nu alergi tu urlând la oameni ca un vârcolac. Ah, vremurile de altădată, oftează Mustang punându-mi o mână pe umăr.

Milia se uită la noi strâmbând din nas.

— Tactica aduce victoria în lupte. Războaiele se câștigă cu strategie, îi spun.

— Ooooo. Eu sunt Secerătorul. Zeul lupilor. Regele strategiei, spune Mustang ciupindu-mă de obraz. Ești pur și simplu adorabil.

Îi dau peste mână. Milia își dă ochii peste cap.

— Așadar, care-ți e strategia, milord? mă întreabă Mustang.

Cu cât evit conflictele cu inamicii, cu atât au mai multe șanse Proctorii să mă distrugă. Ascensiunea mea trebuie să fie meteorică. Dar nu-i spun asta.

— Strategia noastră e viteza, îi spun. Viteza și daunele majore.

•

În dimineața următoare bandele războinice ale Casei Marte își găsesc podul peste Metas blocat de copaci doborâți în timpul nopții. Așa cum mă așteptam, întorc caii și călăresc înapoi spre castel, temându-se de o capcană. Oamenii lor de pază din Phobos și Deimos nu ne pot vedea, privesc cercetători în jos și trimit semnale de fum cum că nu e niciun inamic în pădurile aride de foioase din preajma podului. Nu ne văd pentru că stăm ascunși la vreo cincizeci de metri de pod, în pădure, pe burtă, încă dinainte de ivirea zorilor. Toți dezertorii mei poartă acum o mantie albă sau gri de lup. Ne-a luat o săptămână să găsim toți lupii, dar probabil a fost mai bine așa. Vânătoarea a creat o legătură între noi. Cei zece soldați ai mei sunt o ceată bătăioasă. Mincinoși, trișori șmecheri care mai degrabă și-ar distruge viitorul decât să fie sclavi în acest joc. Așa că e o ceată mândră, practică, dar nu tocmai onorabilă. Exact oamenii de care am nevoie. Au fețele vopsite cu găinaț de pasăre și argilă cenușie, așa că arătăm ca niște animale sălbatice spectrale de iarnă când umflăm cu respirația blănile rânjitoare în care suntem înveliți.

— Le place să fie prețuiți de cineva neînfricat, îmi zisese Milia cu o noapte în urmă, cu o voce la fel de rece și sticloasă ca țurțurii atârnați de plopi. Și mie la fel.

— Marte o să înghită momeala, îmi șoptește Mustang acum. N-a mai rămas prea mult creier printre membrii Casei.

Nu, de când a murit Roque. Mustang și-a ales un loc aproape de mine în zăpadă. Atât de aproape încât are picioarele întinse lipite de ale mele, iar fața ei, răsucită într-o parte când stă pe burtă, e doar la câțiva centimetri de a mea pe sub pelerinele albe. Când inspir aerul e deja cald datorită respirației ei. Cred că e prima dată când îmi trece prin minte să o sărut. Alung gândul și invoc amintirea buzelor neastâmpărate ale lui Eo.

E deja amiază când Cassius trimite trupe – în mare majoritate sclavi, temându-se de o ambuscadă – ca să adune copacii doborâți peste pod. De fapt, Cassius face un joc inteligent. De vreme ce crede că se luptă cu Jupiter, presupune că ambuscada va consta într-o șarjă bruscă de cavalerie imediat ce podul va fi eliberat. Așa că-și trimite călăreții să înconjoare râul prin sudul ținuturilor înalte, ocolind prin partea îndepărtată a podului, lângă Phobos, ca să prindă într-o ambuscadă cavaleria care presupune că va apărea dinspre Pădurea Mare sau dinspre câmpuri. Fata cea șireată, Milia, îmi dă de știre despre aceste mișcări ale călăreților printr-un hăulit de la mai bine de un kilometru și jumătate depărtare, din pinii înalți unde s-a ascuns ca să iscodească pentru noi. E timpul să acționăm.

Ne năpustim din pădurea desfrunzită fără urlete sau strigăte asupra sclavilor care trudesc. Patru recruți superiori stau călare privindu-i pe cei care muncesc. Unul dintre ei e Cipio. Alergăm mai repede. Gonim printre copacii desfrunziți, venind din lateral. Nu ne văd. Ieșim din pădure. Ne întrecem între noi ca să dăm prima lovitură.

Câștig.

Sar cinci metri în față în condițiile de gravitație scăzută, zbor din pădure ca un demon posedat și-l lovesc pe Cipio în umăr cu o sabie boantă. Se prăbușește din șa. Calul nechează. Mustang doboară un alt recrut superior cu stindardul ei. Soldații mei mișună înainte, umbre tăcute înveșmântate în alb și gri. Alți doi dintre Dezertorii mei sar pe caii recruților superiori și-i ciomăgesc pe călăreți cu bâte și topoare tocite. Am ordonat să nu fie nimeni ucis; totul se termină în patru secunde. Caii nici măcar nu-și dau seama unde le-au dispărut călăreții. Soldații mei trec de cai și ajung la sclavii care adună butucii căzuți de pe pod. Jumătate dintre ei nici nu ne aud până când Mustang transformă pe șase dintre ei în sclavi ai Casei Minerva și le ordonă să-i înrobească și pe ceilalți. Apoi se aud strigăte și sclavii Casei Marte îmi atacă oamenii cu topoarele.

Cei din Casa Minerva o recunosc pe Mustang și ea îi eliberează ștergându-le semnul lui Marte. E ca un val mișcător. Șase sclavi sunt ai noștri. Se năpustesc asupra altor sclavi ai Casei Marte și-i țintuiesc la pământ până când Mustang îi transformă pe toți în sclavi ai Casei Minerva. Opt, prin aceeași metodă. Zece. Unsprezece, și unul singur ne face necazuri. El e

trofeul. Pax. Nu poartă armură, mulțumesc lui Dumnezeu. A venit aici doar ca să muncească, dar tot e nevoie de șapte dintre ai noștri ca să-l pună la pământ. Răcnește și-și urlă numele. Mă arunc spre el și-i dau un pumn în față. Scuip și râd în timp ce ne îngrămădim deasupra lui până când doisprezece dintre noi reușim să imobilizăm monstrul genetic. Mustang îl eliberează de semnul lui Marte, iar răcnetul lui se transformă într-un râs atât de ascuțit că seamănă cu al unei fete.

— *Libertateeeee*! urlă el.

Sare în picioare uitându-se după cineva pe care să-l schilodească.

— Darrow au Andromedus! țipă la mine, gata să-mi spargă fața până când Mustang îi închide gura.

— E de partea noastră, spune Mustang.

— Adevărat? întreabă Pax, schimonosindu-și fața uriașă într-un zâmbet. Asta da știre!

Și mă prinde într-o îmbrățișare de urs.

— *Libertateeee,* frați și... surori! Dulce libertate!

Îi lăsăm pe Cipio și pe ceilalți recruți superiori gemând în țărână.

Dinspre Phobos și Deimos se ridică spre cer semnale luminoase în timp ce noi gonim prin pădurile din vale spre munții pitici din nord, ca nu cumva călăreții din Casa Marte să dea ocol podului și să ne atace. Oamenii de pază au văzut tot ce s-a întâmplat. Probabil sunt îngroziți. A durat mai puțin de un minut. Pax nu se mai oprește din râsul acela de fetiță.

Cei din Casa Marte vor fi derutați de reducerea bruscă a efectivului. Dar am nevoie de mai mult de-atât. Vreau să le înlocuiesc imaginea pe care și-au creat-o despre mine, aceea a unui lider slab, cu o imagine supranaturală, ceva dincolo de înțelegere. Vreau să devin ca Șacalul – anonim și supranatural.

În acea noapte mă strecor prin zăpadă la nord de Castelul Marte. Oameni călare patrulează prin vâlcea. Zgomotul copitelor călcând pe iarbă se aude înăbușit în noapte. Aud căpestrele cailor zornăind în întuneric. Nu îi văd. Pelerina mea din blană de lup e la fel de albă ca zăpada. Mi-am tras gluga pe cap, așa că arăt ca un soi de creatură care stă de veghe la unul dintre cercurile cele mai înghețate ale iadului. Suprafața stâncii e mai abruptă de cum îmi aminteam. Aproape cad când escaladez stânca verticală acoperită de zăpadă. Ajung la zidul castelului.

Pe metereze pâlpâie torțe. Vântul mătură flăcările. Mustang ar trebui să fie prin preajmă să aprindă explozibilul.

Îmi dezbrac pelerina și o fac ghem. Am pielea acoperită de cărbune. Înfig limbile metalice între crăpăturile dintre pietre. E ca și cum m-aș cățăra iarăși pe utilajul de sondat, numai că sunt mai puternic și nu port costumul-prăjitor. Floare la ureche. Pegasul îmi saltă pe piept în timp ce urc. Șase minute mai târziu, când ajung în vârf, nici măcar nu gâfâi.

Mă agăț cu degetele de piatră, chiar sub metereze. Rămân agățat, ascultând pașii santinelei. Desigur că e o sclavă. Și nu e proastă. Mă vede când mă cațăr peste metereze și aproape îmi bagă o suliță în gât. Îi arăt inelul cu semnul lui Marte și-mi duc un deget la buze, făcându-i semn să tacă.

— De ce să nu dau alarma? mă întreabă fata, despre care îmi dau seama că a făcut parte din Casa Minerva.

— Ți-au spus să păzești zidul de dușmani? Sunt sigur că asta au făcut. Dar eu fac parte din Casa Marte. Inelul dovedește asta. Deci nu pot fi dușman, nu?

Se încruntă.

— Primusul mi-a spus să păzesc zidul de intruși și să ucid sau să dau alarma…

— Aici e casa mea. Eu sunt Primusul de drept al Casei Marte. Sunt stăpânul tău și-ți *ordon* să păzești zidul de intruși. E imperativ, îi spun făcându-i cu ochiul. Jur că Virginia ar fi fericită dacă ai urma ordinele primite întocmai.

Ridică capul la auzul numelui real al lui Mustang și mă măsoară cu privirea.

— Primusul meu trăiește?

— Casa Minerva încă nu a căzut, îi spun.

Chipul fetei aproape se descompune când încearcă să schițeze un zâmbet.

— Mda… păi… cred că asta e casa ta. Nu te pot împiedica să intri. Sunt constrânsă prin legământ să mă supun. Stai puțin… știu cine ești. Au zis că ai murit.

— Mulțumită Primusului tău încă respir.

Aflu de la ea că membrii Casei dorm în timp ce sclavii păzesc fortăreața pe timpul nopții. Asta e problema cu sclavii. Sunt foarte dornici să găsească o cale să-și neglijeze îndatoririle și sunt extrem de încântați să împărtășească secrete. O las în

urmă și mă furișez în turn folosindu-mă de o cheie pe care mi-a strecurat-o accidental în mână.

În timp ce mă furișez în propria mea casă, sunt tentat să-i fac o vizită lui Cassius. Dar n-am venit aici ca să-l omor. Violența este metoda proștilor. Câteodată sunt și eu prost, dar astăzi mă simt inteligent. N-am venit nici ca să fur stindardul. Sigur e păzit. Nu. Am venit aici ca să le reamintesc că s-au temut cândva de mine. Că sunt cel mai bun dintre ei toți. Că mă pot duce unde vreau. Că pot face ce vreau.

Rămân ascuns în întuneric, deși aș putea folosi același argument cu toți sclavii care stau de pază. În loc să fac asta, scrijelesc o lamă curbată pe toate ușile din turn. Mă strecor în sala de război și scrijelesc o lamă curbată pe masa uriașă ca să dau naștere mitului. Apoi scrijelesc un craniu pe scaunul lui Cassius și împlânt un cuțit în spătar ca să dau naștere zvonurilor.

Când plec pe aceeași cale pe care am venit, văd cum dealurile din nordul castelului izbucnesc în flăcări. Tufișurile adunate sub forma lamei curbate a Secerătorului ard intens în noapte.

Dacă Sevro mai este printre cei din Casa Marte mă va găsi. Și aș cam avea nevoie de ajutorul micului ticălos.

36.

Un al doilea test

Ca să am o armată, trebuie să am cu ce să o hrănesc. Așa că o să iau cuptoarele celor din Casa Ceres, după care tânjesc și Marte și Jupiter.

Noilor membri ai bandei noastre, veniți din Casa Minerva, li se pare perfect normal să-mi accepte autoritatea. Nu-mi fac iluzii. Sigur, sunt impresionați de felul în care mi-am ascuns Urlătorii în cadavre de cai acum câteva luni și își amintesc cum l-am înfrânt pe Pax. Dar mi se supun numai pentru că Mustang are încredere în mine. Cei din casa Diana, cel puțin pentru moment, rămân sclavi. Trebuie să le câștig încrederea. Tactus, în mod ciudat, e singurul care pare să aibă încredere în mine. Pe de altă

parte, tăcutul tânăr era tot numai un zâmbet când i-am spus c-o să-l cos într-un cal mort acum o lună. Mai sunt încă doi din Casa Diana pe care i-am cusut atunci. Ceilalți le spun Caii Morți și fiecare dintre ei poartă șuvițe albe de păr de cal împletit. Mie mi se pare că sunt puțin nebuni.

Dacă e ceva ce se găsește din abundență în munți și în ținuturile muntoase, aceia sunt lupii. Îi vânăm pentru a-i antrena pe noii mei recruți în stilul nostru de luptă. Fără atacuri strălucitoare de cavalerie. Fără nenorocitele alea de lănci. Și, cu siguranță, fără reguli stupide despre confruntarea inamicului. Toată lumea primește mantii, blănuri care duhnesc până când se usucă și îndepărtăm toată putreziciunea. Cu toții în afară de Pax. Nu există lup cu o blană suficient de mare pentru el.

— Casa Ceres a mai trecut prin asedii, spune Mustang.

Are dreptate.

Noaptea par să aibă mai mulți soldați treji decât ziua. Sunt mereu atenți la atacuri surpriză. Maldăre de iască ard lângă ziduri luminându-le. Nu știu de unde, dar acum au și câini. Îi vedem patrulând de-a lungul fortificațiilor. Drumul dinspre apă e păzit de când am încercat să-l trimit pe Sevro înăuntru prin latrine acum mult timp, în timpul unui atac surpriză când ne războiam cu Minerva. Abia dacă m-a iertat pentru asta. Studenții Casei Ceres nu mai ies afară din cetate. Au înțeles ce riscă atunci când luptă cu Case mai puternice în câmp deschis. Vor rămâne înăuntru peste iarnă, iar la primăvară, când foamea și frigul vor fi slăbit suficient celelalte Case, vor ieși din fortăreața lor puternici, pregătiți și organizați.

Doar că n-o să apuce primăvara.

— Deci atacăm în timpul zilei, ghicește Mustang.

— Normal, îi spun.

Mă-ntreb uneori de ce ne mai deranjăm să vorbim. Îmi știe toate gândurile. Chiar și pe cele nebunești.

Ideea de acum e una extrem de nebunească. Am exersat-o o zi întreagă într-un luminiș din Pădurea Nordică, după ce am pus copacii la pământ cu topoarele. Pax este cel care face ca planul să fie posibil. Organizăm întreceri pentru a vedea cine are cel mai bun echilibru când merge pe trunchiurile de copaci căzute. Mustang câștigă. Milia cea cu față de cal iese pe locul doi și scuipă de nervi că nu a învins-o pe Mustang. Eu ies al treilea.

Ca și atunci când am întins capcana pentru cei din Casa Marte, cu o noapte înainte ne strecurăm cât putem de aproape și ne îngropăm în zăpada adâncă. Din nou, eu și Mustang rămânem împreună, îmbrățișându-ne sub zăpadă. Tactus încearcă să se cupleze cu Milia, dar ea îl trimite la plimbare.

— Dacă stai puțin să te gândești, încercam să-ți fac o favoare, bombăne el către Milia în timp ce se cuibărește la subrațul mirositor al lui Pax. Ești la fel de frumoasă ca negul unei vrăjitoare. Când o să mai ai tu vreo șansă să te cuibărești cu unul ca mine? Scroafă nerecunoscătoare.

Mustang și celelalte fete pufnesc batjocoritor. Apoi tăcerea nopții și răceala câmpiei ne intră în oase și rămânem tăcuți.

În zori eu și Mustang tremurăm unul în celălalt și un nou strat de zăpadă amenință să ne distrugă planul, îngropându-ne și mai adânc. Dar vântul bate suficient de tare și fulgii nu se strâng într-un strat prea gros deasupra noastră. Mă trezesc primul, dar rămân nemișcat. Și, după ce casc și alung ultimele urme ale somnului, armata mea începe să se trezească asemenea unui organism, fiecare student foindu-se și bombănind către celălalt, formând un șir de Aurii îngrămădiți unul în altul, tușind și trăgându-și nasul în tunelul de sub zăpadă. Nu-i văd, dar îi aud trezindu-se în ciuda zgomotului furtunii de zăpadă.

O crustă de gheață s-a strâns peste noapte pe hainele mele groase. Mustang își încălzește mâinile de mine, sub blănuri. Îi simt respirația caldă pe gât. Când încep să mă mișc, cască și se îndreaptă, îndepărtându-se puțin în timp ce se întinde ca o pisică sub zăpada care începe să cadă între noi.

— Blestemată treabă, chiar că e îngrozitor, bombăne Dax, însoțitorul Miliei.

Nu-l văd din tunelul nostru de zăpadă.

Mustang îmi dă un ghiont. Tactus abia se vede încolăcit la subrațul lui Pax. Cei doi, cuibăriți împreună ca niște îndrăgostiți, se trezesc și se trag repede unul de lângă celălalt când deschid pleoapele înghețate.

— Mă întreb care dintre ei e Romeo, șoptește Mustang răgușită.

Râd și fac o gaură în tavanul tunelului nostru de zăpadă. Cei douăzeci și patru de oameni care compun banda mea sunt singuri în câmpie, cu excepția unor iscoade călare care se

zăresc în depărtare. N-o să ne facă probleme. Vântul bate dinspre râul de nord, mușcându-mi fața.

— Ești pregătit pentru asta? întreabă Mustang rânjind când îmi bag înapoi capul în tunel. Sau ți-e prea frig?

— Mi-era mai frig când stăteam în mijlocul lacului, atunci când te-am păcălit prima dată, spun eu râzând. Ah, vremurile bune de altădată.

— Făcea parte din planul meu diabolic să-ți câștig încrederea, micuțule, zâmbește ea jucăușă.

Îmi citește îngrijorarea în ochi, așa că mă strânge de mână și se apropie pentru ca restul să nu ne audă.

— Crezi că m-aș cuibări cu tine aici în zăpadă dacă n-aș fi crezut că planul o să funcționeze? Negativ. Dar mi-a înghețat fundul și vântul începe să se domolească, așa că hai să mergem, Secerătorule.

Număr până la trei și ne-am ridicat. Zăpada se fărâmițează în jurul nostru și vântul ne izbește fețele în timp ce alergăm în viteză cei o sută de metri de câmp deschis până la ziduri. Toți douăzeci și patru. Apoi se lasă din nou tăcerea. Vântul bate în rafale. Ducem după noi bârna lungă de lemn în jurul căreia ne strângem la fel ca în noaptea trecută, când a împărțit cu noi tunelul de zăpadă. E grea, dar suntem douăzeci și patru, iar Pax a moștenit de la părinții lui gene care-i permit să doboare un afurisit de cal. Respirăm greu. Picioarele ne ard. Strângem din dinți în timp ce lemnul pe care-l ducem pe umeri ne afundă în zăpada adâncă. E un drum obositor. Un strigăt se aude de pe zid. Ecoul acestei chemări singuratice reverberează în dimineața liniștită de iarnă. Apoi alte strigăte. Și altele. Se aud lătrături. Confuzie. O săgeată zboară pe lângă noi, tăcută și sinistră. Încă una. E fascinant cât de tăcută e lumea în timp ce săgețile cad, aducând moartea. Vântul s-a domolit din nou. De dincolo de nori apare soarele și suntem scăldați în căldura dimineții.

Am ajuns la zid. Se aud strigăte din spatele fortificațiilor de piatră și din turnuri. Semnalul unui corn. Lătratul câinilor. Zăpada cade de pe parapeți în timp ce arcașii se apleacă peste bastioanele de piatră. O săgeată se înfige în lemn, lângă mâna mea. Cineva cade însângerat la pământ. E Dax. Apoi Pax dă comanda și el, Tactus și încă cinci dintre cei mai puternici ridică bârna pe care am tăiat-o dintr-un trunchi de copac și o proptesc cu putere de zid. O țin înclinată la un anumit unghi și urlă din

pricina greutății. E cu cinci metri mai jos de vârful zidului, dar deja alerg pe panta subțire. Pax geme ca un mistreț sprijinind în umăr toată greutatea. Strigă și urlă. Mustang e în spatele meu, urmată de Milia. Aproape alunec. Echilibrul și mâinile mele de Sondor al Iadului mă împiedică să cad de pe lemnul noduros. O săgeată îmi trece prin mantie. Mă sprijin de zid în capătul bârnei ce se balansează. Pax și băieții lui urlă răgușiți din cauza efortului. Vine și Mustang. Își pune piciorul în palmele mele și sare ultimii cinci metri pentru a ajunge la parapet. Taie în stânga și-n dreapta cu sabia și strigă ca o zeiță a morții. Apoi Milia sare la fel și funia pe care și-a legat-o în jurul taliei atârnă după ea. O leagă în vârf și mă cațăr pe ea ultimii cinci metri. Bârna de lemn se prăbușește la pământ în spatele meu. Scot sabia. E haos. Casa Ceres a fost luată pe nepregătite. N-au avut niciodată dușmani pe metereze. Acum suntem trei aici, urlând și vânturându-ne săbiile. Furia și entuziasmul mă cuprind și îmi încep dansul.

Nu au decât arcuri. Au trecut luni de zile de când au folosit săbii. Ale noastre nu sunt ascuțite sau încărcate de electricitate, dar duro-oțelul e neplăcut în orice formă s-ar prezenta. Câinii sunt cel mai greu de doborât. Îl lovesc pe unul cu piciorul în cap. Pe altul îl arunc de pe metereze. Milia e la pământ. Mușcă un câine de gât și-l lovește între picioare până când acesta se îndepărtează schelălăind.

Mustang aruncă pe cineva de pe parapet. Îl dobor pe unul dintre arcașii care încearcă să tragă în ea. De afară, Pax strigă la mine să deschid porțile. Pur și simplu, abia așteaptă să se bată.

Mă iau după Mustang, sărind de pe metereze în curtea interioară, unde o găsesc luptându-se cu un student solid din Casa Ceres. Îl dobor cu o lovitură de cot și arunc pentru prima dată o privire în fortăreața pâinii. Castelul are o structură nefamiliară, cu o curte care duce spre mai multe clădiri și un turn uriaș în care se coace pâinea. Mirosul îmi face stomacul să freamăte. Dar tot ce contează e poarta. Alergăm spre ea. Din spatele nostru se aud strigăte. Ajungem la poartă exact în momentul în care treizeci și șase de studenți ai Casei Ceres ies din turn și aleargă prin curte.

— Grăbește-te! strigă Mustang. Hai, *grăbește-te*!

Milia trage cu arcul în inamicii de pe parapeți.

Apoi deschid poarta.

— PAX AU TELEMANUS! PAX AU TELEMANUS!

Mă dă la o parte. E la bustul gol, uriaș, plin de mușchi și urlă. Are părul vopsit alb și modelat în forma a două coarne cu ajutorul sevei de copac. Pe post de bâtă are o bucată de lemn cât mine de lungă. Studenții Casei Ceres se retrag. Unii cad. Alții se împiedică. Un băiat țipă când Pax se apropie în viteză.

— PAX AU TELEMANUS! PAX AU TELEMANUS!

Nu vrea să fie poreclit în vreun fel în timp ce atacă asemenea unui minotaur posedat. Când intră în grupul de studenți Ceres îi face praf. Băieți și fete sunt aruncați prin aer ca spicele în ziua secerișului.

Restul armatei mele aleargă în urma nebunului. Încep să urle, nu pentru că le-am spus eu să o facă, nu pentru că se cred parte din Urlătorii lui Sevro, ci pentru că ăsta e sunetul pe care l-au auzit când soldații mei au ieșit din burțile cailor, sunetul care le-a făcut inimile să se oprească atunci când au fost cuceriți. Pax își strigă numele și-l strigă și pe al meu în timp ce îmi cucerește o cetate aproape de unul singur. Îl ia pe un băiat de picioare și-l folosește pe post de bâtă. Mustang trece de-a lungul câmpului de bătaie ca o Walkirie, transformându-i în sclavi pe cei care stau paralizați la pământ.

În cinci minute, cuptoarele și cetatea sunt ale noastre. Închidem porțile, urlăm și mâncăm niște pâine dată dracului.

Îi eliberez pe sclavii din Casa Diana care m-au ajutat să cuceresc fortăreața și îmi fac timp să râd cu fiecare dintre ei. Tactus stă pe spatele unui amărât și-i împletește părul în codițe de fată. Când îl dau la o parte, mă plesnește peste mână.

— Nu mă atinge, zice furios.

— Ce-ai zis? mârâi eu.

Rămâne nemișcat în fața mea, ajungându-mi cu nasul până la bărbie și vorbește foarte încet, astfel încât numai eu să-l aud.

— Ascultă, uriașule. Eu sunt din Casa Valii. Sângele meu curge pur încă de pe vremea Cuceririi. Aș putea să te cumpăr și să te vând doar cu banii pe care-i primesc într-o singură săptămână. Așa că nu mă privi tu de sus, așa cum faci cu toți ceilalți în jocul ețul ăsta; ești doar un rege de curtea școlii.

Apoi vorbește mai tare, astfel încât să-l audă toată lumea.

— Fac ce vreau pentru că am cucerit acest castel pentru tine și am dormit într-un cal mort pentru a cuceri Minerva! Am dreptul la *puțină* distracție.

— Un litru jumate, spun eu apropiindu-mă.

— Ce bombăni acolo? zice dându-și ochii peste cap.

— Cam atâta sânge o să te fac să înghiți.

— Ei bine, puterea face dreptul, chicotește el și-mi întoarce spatele.

Stăpânindu-mi furia, le spun celor din armata mea că nu vor mai fi niciodată sclavi atâta timp cât poartă blana mea de lup. Dacă nu le place ideea, pot să o întindă. Niciunul n-o face, dar asta nu-i o surpriză. Vor să câștige, dar pentru a-mi urma ordinele, pentru a înțelege că nu mă cred vreun mare împărat închipuit, inimile lor mândre au nevoie să se simtă apreciate. Așa că mă asigur că sunt. Îi fac fiecărui student un compliment diferit. Unul pe care o să și-l amintească pentru totdeauna. Chiar și atunci când o să le distrug Societatea, în fruntea unui miliard de Roșii urlând, le vor spune copiilor lor că Darrow din Casa Marte le-a pus mâna pe umăr și le-a făcut un compliment.

Studenții învinși ai Casei Ceres văd cum îmi eliberez armata de sclavi și rămân cu gura căscată. Mă recunosc, dar nu înțeleg de ce sunt singurul din Casa Marte, de ce eu am puterea sau de ce cred că e permis să eliberezi sclavi. În timp ce ei încă se miră, Mustang îi face sclavi cu ajutorul simbolului Casei Minerva, iar confuzia lor crește.

— Câștigați-mi o cetate și o să vă câștigați și voi libertatea, le spun tuturor.

Corpurile lor sunt diferite de ale noastre. Mai moi – prea multă pâine și prea puțină carne.

— Dar probabil că tânjiți după niște vânat și carne sălbatică. Vă lipsesc niște proteine din dietă, cred eu.

Am adus destul încât să împărțim.

Eliberăm mai mulți dintre sclavii pe care Casa Ceres i-a luat în ultimele luni. Nu-s mulți și majoritatea fac parte din Casele Marte și Iunona. Această nouă alianță li se pare ciudată, dar o primesc cu ușurință după ce luni întregi au muncit în cuptoare.

Noaptea se termină prost când sunt trezit după o oră de somn. Când deschid ochii, Mustang stă la capătul patului. Când o văd simt un fior de groază, dar mă gândesc că a venit pentru altceva, că mâna pe care mi-o ține pe picior reprezintă un gest simplu, uman. Dar îmi aduce vești pe care nu voiam să le mai aud niciodată.

Tactus n-a ținut cont de autoritatea mea și a încercat să violeze una dintre sclavele Ceres în timpul nopții. Milia l-a prins și Mustang abia a oprit-o să nu-l omoare pe Tactus. Toată lumea e înarmată și gata de bătaie.

— E de rău, zice Mustang. Studenții Casei Diana și-au pus echipamentul de război și se pregătesc să-l recupereze din mâinile lui Pax și ale Miliei.

— Sunt atât de nebuni că vor să se bată cu *Pax*?

— Da.

— Mă îmbrac.

— Te rog.

Ne întâlnim două minute mai târziu în camera de război a Casei Ceres. Masa poartă deja semnul lamei mele curbate. Nu eu l-am făcut și arată oricum mult mai bine decât aș fi reușit eu să-l fac.

— Idei?

Mă așez pe scaunul din fața lui Mustang. Consiliul nostru e alcătuit din doi oameni. În astfel de momente îmi lipsesc Cassius, Roque, Quinn și toți ceilalți. Mai ales Sevro.

— Când Titus a făcut asta ai spus că noi singuri ne facem legea, dacă îmi amintesc eu corect. L-ai condamnat la moarte. Mai facem asta? Sau o să facem ceva ce e mult mai convenabil? mă întreabă ea, deși e deja convinsă că o să-l las pe Tactus nepedepsit.

O surprind dând din cap.

— O să plătească, îi spun.

— Chestia asta… *mă scoate din minți.*

Își ia picioarele de pe masă și se apleacă spre mine clătinând din cap.

— Ar trebui să fim mai buni de-atât. Așa ar trebui să fie Însemnații – dincolo de pornirile care, citează ea cu ironie, *subjugă* Culorile mai slabe.

— Nu e vorba despre porniri, spun bătând frustrat cu degetele în masă. E vorba despre putere.

— Tactus face parte din Casa Valii, strigă Mustang. Familia lui e străveche. Câtă putere mai vrea nenorocitul ăla?

— Putere asupra *mea,* vreau să spun. I-am spus că există ceva ce nu poate face. Acum încearcă să-mi demonstreze că poate face ce vrea.

— Deci e doar un alt păgân, ca Titus.

— L-ai cunoscut. Normal că e un păgân. Dar nu. Mișcarea asta a fost una tactică.

— Ei bine, rahatul ăsta deștept te-a pus într-o situație dificilă.

— Nu-mi place asta, spun dând cu palma în masă. Nu-mi place când altcineva alege bătăliile sau câmpul de luptă. Așa o să pierdem.

— Nu se poate câștiga, pe bune. Nu avem cum să ieșim primii. Cineva tot o să te urască, orice ai face. Trebuie doar să ne dăm seama care soluție e mai puțin distructivă. Înțelegi?

— Cum rămâne cu dreptatea? întreb.

— Cum rămâne cu victoria? spune ridicându-și sprâncenele. Nu asta contează?

— Încerci să îmi întinzi o capcană?

— Doar te testez, rânjește ea.

— Tactus a omorât-o pe Tamara, Primusul ei, spun încruntându-mă. I-a tăiat curelele șeii și a trecut cu calul peste ea. E malefic. Merită orice pedeapsă i-am da.

Mustang ridică din sprâncene ca și când toate astea erau de așteptat.

— Vede ceva ce vrea și-l ia.

— Ce admirabil, bombăn eu.

— O raritate, zice ea aplecându-și capul spre mine și privindu-mă lung cu ochii ei vii.

— Ce anume?

— M-am înșelat în ceea ce te privește. Asta se întâmplă rar.

— Eu m-am înșelat în ceea ce-l privește pe Tactus? întreb. Chiar e malefic? Sau e mereu cu un pas înainte? Oare înțelege jocul mai bine?

— Nimeni nu înțelege jocul.

Mustang își pune înapoi pe masă cizmele pline de noroi și se lasă pe spate. Părul auriu i se lasă peste umeri prins într-o coadă lungă. Focul îmi trosnește în inimă, iar pupilele ei îmi dansează în fața ochilor. Nu-mi mai e dor de vechii mei prieteni când o văd zâmbind așa. Îi cer să-mi explice.

— Nimeni nu înțelege jocul pentru că nimeni nu cunoaște regulile. E la fel ca în viață. Unii consideră că onoarea are valoare universală. Unii cred că legile țin lucrurile împreună. Alții știu mai bine. Dar până la urmă, cei care se ridică cu ajutorul otrăvii, n-o să și moară din pricina ei?

— Poate în cărțile de povești, ridic eu din umeri. În viața reală, de cele mai multe ori, nu mai rămâne nimeni care să-i otrăvească.

— Sclavii Casei Ceres așteaptă ochi pentru ochi. Dacă-l pedepsești pe Tactus, îi superi pe puștii din Casa Diana. Ei ți-au câștigat fortăreața și tu îi scuipi în față. Ține minte că, din punctul lor de vedere, Tactus pentru *tine* a stat ascuns o zi în burta unui cal atunci când mi-ai cucerit castelul. Resentimentul o să se răspândească la fel ca birocrația Arămiilor. Pe de altă parte, dacă nu-l pedepsești o să-i pierzi pe toți din Ceres.

— Nu pot să fac asta, oftez. Am mai picat o dată testul ăsta. L-am condamnat pe Titus la moarte și am crezut că fac dreptate. M-am înșelat.

— Tactus e un Auriu de Fier. Sângele lui e la fel de vechi ca Societatea. Pentru ei, compasiunea, reforma, sunt o boală. E la fel ca familia lui. N-o să se schimbe. N-o să învețe. El crede în putere. Celelalte Culori nu sunt oameni pentru el. Auriii Inferiori nu sunt oameni pentru el. E legat de propria-i soartă.

Și totuși eu sunt un Roșu care se comportă ca un Auriu. Niciun om nu e legat de soartă. Pot să-l schimb… știu că pot. Dar cum?

— Ce crezi că ar trebui să fac? întreb.

— Ha! Marele Secerător, zice ea plesnindu-se peste coapsă. De când îți pasă ție ce crede altcineva?

— Tu nu ești doar *altcineva.*

Dă din cap și, după un moment, vorbește.

— Am auzit odată o poveste. Mi-a spus-o Pliniu, tutorul meu, un individ îngrozitor de-a dreptul. Acum e Politician așa că n-o lua chiar de bună. Oricum, pe Pământ erau odată un om și cămila lui.

Încep să râd, dar ea povestește în continuare.

— Călătoreau printr-un mare deșert plin de tot soiul de lucruri îngrozitoare. Într-o zi, în timp ce omul pregătea tabăra, cămila l-a lovit fără niciun motiv. Așa că omul a biciuit-o. Rănile cămilei s-au infectat. A murit și omul a rămas singur.

— Mâini. Cămile. Tu și metaforele tale…

— Fără armată, zice ea dând din umeri, ești ca un om rămas singur în deșert. Așa că pășește cu grijă, Secerătorule.

•

Vorbesc cu Nyla, fata din Casa Ceres. Doar noi. E tăcută. Îi merge mintea brici, dar n-are deloc condiție fizică. Ca un cântec

de pasăre, ca Lea. Are o buză umflată și sângerândă. Când o văd, îmi vine să-l castrez pe Tactus. Ea n-a venit deja pervertită, ca toți ceilalți. Pe de altă parte, a participat la Trecere.

— Mi-a zis că vrea să-i masez umerii. A zis să fac tot ce-mi cere pentru că el e stăpânul meu fiindcă a vărsat sânge ca să cucerească cetatea. Apoi a încercat... mă rog... știi tu.

O sută de generații de oameni au folosit aceeași logică inumană. Tristețea pe care mi-o provoacă spusele ei mă face să-mi fie dor de casă. Dar asta s-a întâmplat și acolo. Îmi amintesc și acum țipetele care au făcut polonicul de supă să tremure. Îmi amintesc cum a făcut rost de antibiotice de la Gamma verișoara mea.

Nyla clipește și se holbează pentru un moment în podea.

— I-am spus că sunt sclava lui Mustang. A Casei Minerva. E stindardul ei. Nu eram obligată să mă supun. Dar el continua să mă împingă în jos. Am țipat. M-a lovit cu pumnul și apoi m-a strâns de gât până când lucrurile au început să devină neclare și abia îi mai simțeam mirosul blănii de lup. Apoi fata aceea înaltă, Milia, cred că l-a pus la pământ.

N-a zis c-ar fi fost și alți soldați din Casa Diana în cameră. Dar au fost și alții. Armata mea. Le-am dat putere și ei așa o folosesc. E vina mea. Sunt ai mei, dar sunt malefici. Și n-o să le treacă dacă îl pedepsesc pe unul dintre ei. Trebuie să își dorească să fie buni.

— Ce vrei să fac cu el? o întreb.

Nu mă întind să o consolez. Pare să n-aibă nevoie de asta, deși eu cred că are. Îmi amintește și de Evey.

Nyla își trece mâna prin buclele murdare și ridică din umeri.

— Nimic.

— Nimic nu e de ajuns.

— De ajuns să răscumpere ce a încercat el să-mi facă? Să îndrepte totul? zice ea cu mâinile în șolduri. Nimic e de ajuns.

În dimineața următoare îmi strâng armata în curtea castelului Ceres. Doisprezece dintre ei șchiopătează. Datorită tăriei lor, oasele Aureolaților se rup greu, așa că majoritatea rănilor căpătate în timpul atacului sunt superficiale. Resentimentul se simte în aer, atât din partea celor din Ceres, cât și a celor din Casa Diana. E un cancer care o să mănânce armata asta de vie, indiferent împotriva cui se îndreaptă. Pax îl scoate pe Tactus afară și-l trântește în genunchi.

Îl întreb dacă a încercat să o violeze pe Nyla.

— Legile tac pe vreme de război, se laudă Tactus.

— Nu mi-l cita mie pe Cicero, îi spun. Statutul tău e mult peste cel al unui centurion scăpat de sub control.

— Aici, cel puțin, știi despre ce vorbești. Sunt o creatură superioară, urmașul unui neam mândru și posesor al unei moșteniri glorioase. Puterea îmi dă dreptul, Darrow. Asta cred Însemnații.

— Un om își arată măsura în funcție de ceea ce face când obține puterea, strig eu.

— Mai las-o baltă, Secerătorule, comentează Tactus, plin de încredere în sine la fel ca toți cei de teapa lui. Ea este o pradă de război. Am capturat-o prin puterea mea. Iar în fața celor puternici, cei slabi se apleacă.

— Eu sunt mai puternic decât tine, Tactus. Așa că pot face cu tine ce vreau. Nu?

Tace, dându-și seama că a căzut într-o capcană.

— Tu ești dintr-o familie mai nobilă decât a mea, Tactus. Părinții mei sunt morți. Sunt ultimul din neamul meu. *Dar,* față de tine sunt o creatură superioară.

Rânjește disprețuitor.

— Nu ești de acord? zic aruncându-i un cuțit la picioare în timp ce-l scot pe al meu. Atunci te implor să-ți faci auzite doleanțele.

Cuțitul lui rămâne unde a căzut.

— Prin urmare, prin dreptul conferit de putere, pot să fac cu tine ce vreau.

Îi anunț pe toți că violul nu o să fie niciodată permis și apoi o întreb pe Nyla ce sentință ar trebui să pronunț. Așa cum mi-a spus și înainte, nu vrea nicio pedeapsă. Mă asigur că aud cu toții asta, ca să nu se răzbune mai târziu pe ea. Tactus și susținătorii lui înarmați o privesc mirați. Nu înțeleg de ce fata nu dorește răzbunare, dar asta nu-i oprește să-și zâmbească mișelește, gândindu-se că șeful lor a scăpat de pedeapsă. Apoi vorbesc eu.

— Eu spun că tot o să-ți iei douăzeci de bice pe spate, Tactus. Ai încercat să obții ceva ce nu are de-a face cu jocul acesta. Ai cedat în fața jalnicelor tale instincte de animal. Aici, așa ceva e mai condamnabil decât crima. Sper ca peste cincizeci de ani, când ai să te gândești la acest moment, ai să te rușinezi și ai să-ți recunoști slăbiciunea. Sper c-ai să te temi că fiii și fiicele tale

vor afla ce i-ai făcut unui seamăn Auriu. Până atunci, douăzeci de lovituri sunt de-ajuns.

Unii dintre soldații Casei Diana ies din rând înfuriați, dar Pax își ridică toporul pe umăr și ei se retrag, holbându-se la mine. Mi-au oferit o cetate și eu o să le biciuiesc războinicul preferat. Îmi văd armata murind în timp ce Mustang îi dă jos cămașa lui Tactus. Se uită fix la mine, ca un șarpe. Știu ce gânduri malefice îi trec prin minte. Aceleași gânduri le-am avut și eu despre biciuitorii mei.

Îl biciuiesc cu brutalitate de douăzeci de ori, fără să mă abțin de la nimic. Pax aproape că trebuie să-l taie în două pe unul dintre soldații Casei Diana pentru a-i opri să mă atace și să oprească pedeapsa.

Tactus abia reușește să se ridice în picioare. Furia îi arde în ochi.

— O greșeală, îmi șoptește. Așa o greșeală.

Apoi îl iau prin surprindere. Îi dau biciul și-l trag aproape de mine, luându-l cu mâna după ceafă.

— *Ai merita să-ți tai boașele pentru ce-ai făcut, egoist nenorocit ce ești,* îi spun eu la ureche. Asta e armata mea, zic ridicând vocea. E armata *mea.* Faptele ei rele sunt ale mele, la fel cum sunt și ale voastre, la fel cum sunt și ale lui Tactus. Ori de câte ori unul dintre voi înfăptuiește o violență ca asta, ceva atât de gratuit și de pervers, acest gest aparține tuturor și mie în egală măsură, pentru că atunci când faceți ceva rău suferim cu toții.

Tactus stă pur și simplu acolo ca un prost. Nu mai înțelege nimic.

Îl împing cu putere în piept. Se clatină în spate. Mă țin după el, îmbrâncindu-l.

— Ce-ai de gând să faci? îl întreb și-i împing mâna cu care ține biciul la piept.

— Nu știu ce vrei să spui..., șoptește el.

— Haide, omule! Aveai de gând să-ți bagi jucăria în cineva din armata *mea.* De ce să nu mă și biciuiești dacă tot te-ai pornit? De ce nu m-ai răni și pe mine? O să fie mai ușor. Milia nici măcar nu o să încerce să te înjunghie. Îți promit.

Îl îmbrâncesc din nou. Se uită spre ceilalți, dar nimeni nu vorbește. Îmi dau jos cămașa și îngenunchez. Aerul e rece. Stau cu genunchii pe piatră și zăpadă. Ochii mei îi întâlnesc pe ai lui

Mustang și rămân acolo. Îmi face cu ochiul și simt că pot să fac orice. Îi spun lui Tactus să-mi dea douăzeci și cinci de lovituri. Am primit și mai multe. Brațele lui sunt slăbite și la fel îi e și voința. Tot doare, dar mă ridic după cinci lovituri și-i dau biciul lui Pax.

Începe numărătoarea de la șase.

— Ia-o de la început, strig eu. Violatorul ăla mic și nenorocit nu poate să dea destul de tare cât să mă rănească.

Dar Pax e dat dracului. El poate.

Armata mea strigă în semn de protest. Ei nu înțeleg. Auriii nu fac așa ceva. Auriii nu se sacrifică unul pentru celălalt. Conducătorii iau; nu oferă. Armata mea strigă din nou. Îi întreb de ce e asta mai rău decât violul cu care toți sunt atât de împăcați? Nu e Nyla una dintre noi acum? Nu face și ea parte din organism?

La fel ca Roșii. Ca Obsidienii. Ca toate celelalte Culori.

Pax încearcă să fie blând. Dar fiind vorba de Pax, atunci când termină spatele meu arată ca o bucată mestecată de carne de capră. Mă ridic în picioare. Fac tot ce pot ca să nu mă clatin. Văd stele verzi. Îmi vine să mă vait. Să plâng. Cu toate astea, le spun că oricine face ceva rău – știu ei la ce mă refer – va trebui să mă biciuiască la fel ca acum în fața întregii armate. Îi văd cum se uită la Tactus acum, cum se uită la Pax și cum se uită la spatele meu.

— Nu mă urmați pentru că sunt cel mai puternic. Pax e acela. Nu mă urmați pentru că sunt cel mai deștept. Mustang e aceea. Mă urmați pentru că nu știți unde să mergeți. Eu știu.

Îi fac semn lui Tactus să vină spre mine. Se clatină, e palid și confuz ca un miel nou-născut. Frica i se citește pe față. Frica de necunoscut. Frica de durerea pe care o accept de bună-voie. Frica pe care o simte când își dă seama cât e de diferit de mine.

— Nu te teme, îi spun și-l strâng în brațe. Suntem frați de sânge, rahat mic. Frați de sânge.

Învăț.

37.

Spre sud

— Rahat pe băț, scâncesc în timp ce Mustang mă unge pe spate cu o alifie în sala de război.

Îmi dă un bobârnac.

— De ce? mă văicăresc eu.

— Adevărata măsura a unui om se vede atunci când deține puterea, râde ea. L-ai luat pe el în râs când te-a luat cu Cicero și apoi ai dat-o tu pe Platon.

— Platon e mai bătrân. Îl bate pe Cicero. Auu!

— Și ce-a fost chestia aia cu frați de sânge? Nu înseamnă absolut nimic. Puteai la fel de bine să spui că sunteți veri de conuri de pin.

— Durerea împărtășită creează cea mai puternică legătură.

— Ei, păi ia uite ce am pentru tine.

Îmi scoate o bucățică de piele însângerată dintr-o rană. Mă vait.

— Durere împărtășită... spun eu cutremurându-mă. Nu cauzată... Psihopato... au!

— Te vaiți ca o fată. Credeam că martirii erau duri. Pe de altă parte, s-ar putea să fii nebun de legat. Probabil din cauza febrei de când ai fost înjunghiat. Și apropo, l-ai traumatizat pe Pax. Plânge. Bună treabă.

Chiar aud suspinele lui Pax venind din armurărie.

— Dar am reușit ceva, nu?

— Sigur, Mesia. Ai făcut un cult în jurul tău, râde ea batjocoritor. Îți ridică idoli în piață. Îngenunchează implorându-ți înțelepciunea. O, mărite Doamne. Ce-o să mă mai distrez când o să-și dea seama că nu te plac și că te pot biciui pentru vreo obrăznicie de-a lor. Acum stai nemișcat, Pixie ce ești. Și nu mai vorbi. Mă enervezi.

— Știi ceva, după ce absolvim, poate ar trebui să devii Roz. Ai o atingere atât de delicată.

Zâmbește cu superioritate.

— Să ajung într-o Grădină de Roze? Haha! Taică-meu ar fi foarte satisfăcut. Ah, încetează cu chițăiala. N-a fost un joc de cuvinte prea rău.

•

A doua zi îmi organizez armata. Las în sarcina lui Mustang alegerea a șase plutoane a câte trei cercetași fiecare. Am cincizeci și șase de soldați acum, și mai mult de jumătate sunt sclavi. Îi spun să includă un membru al Casei Ceres în fiecare

grup, dintre cei mai ambițioși. Fiecare pluton primește o unitate de comunicare din cele opt găsite în sala de război a Casei Ceres. Aparatele sunt primitive, hârâitoare, dar oferă armatei mele ceva de care nu ne-am mai bucurat până acum – o evoluție față de semnalele cu ajutorul fumului.

— Așadar, presupun că ai un plan, în afară de faptul că ne îndreptăm spre sud ca o hoardă de mongoli..., îmi spune Mustang.

— Desigur. Mergem să căutăm Casa Apolo.

Așa cum i-am promis lui Fitchner.

Cercetașii părăsesc Casa Ceres în cursul nopții, împrăștiindu-se spre sud pe șase căi diferite. Restul armatei îi urmează în zori, chiar înainte ca soarele iernii să răsară. Nu voi risipi această oportunitate. Iarna i-a forțat pe toți să se retragă în fortărețe. Zăpada înaltă și râpele ascunse îngreunează înaintarea cavaleriei, făcând-o mai puțin folositoare. Jocul a încetinit, dar nu și eu. Din partea mea, Marte și Jupiter se pot bate aici în continuare. O să mă ocup de ambele mai târziu.

A doua zi după plecarea noastră spre sud, la căderea nopții, zărim fortăreața Iunona, deja cucerită de Jupiter. Se află undeva la est, lângă un afluent al Argosului. E încercuită de munți. Dincolo de munți se întind zidurile înghețate înalte de șase kilometri ale Valles Marineris. Iscoadele îmi aduc informații despre trei cercetași inamici, călare, aflați la marginea pădurii dinspre est. Ei cred că sunt din Casa Pluto, oamenii Șacalului. Caii sunt negri, iar călăreții au părul vopsit în aceeași culoare. Poartă oase împletite în păr. Mi se spune că zdrăngănesc ca niște clopoței de vânt din bambus.

Oricine ar fi acești călăreți, păstrează distanța. Nu cad în niciuna din capcanele mele. Se pare că sunt conduși de o fată. Călărește un cal sur drapat într-o mantie de piele cusută cu oase neînălbite – pare-se că robo-medicii nu sunt prea eficienți în sud. Cred că e vorba de Lilath. Dispare spre sud împreună cu cercetașii ei când se ivește dinspre sud-est o bandă războinică mai numeroasă care ocolește Pădurea Mare.

Acum vorbim de o armată adevărată pe cai adevărați.

Un singur călăreț se desprinde din formația războinică și înaintează spre noi. Duce cu sine flamura Casei Apolo. Are părul lung, lăsat liber și fața aspriță de vânturile iernii care suflă dinspre marea de la miazăzi. O tăietură de pe frunte aproape că

i-a atins ambii ochi, ochi care mă fixează acum ca doi cărbuni încinși aflați în fața bronzului călit.

Ies în față ca să-l întâmpin, nu înainte de a le spune soldaților mei să încerce să arate cât mai jalnic și năpăstuiți posibil. Lui Pax nu-i prea reușește. Mustang îl obligă să îngenuncheze, așa că acum arată relativ normal. Ea se sprijină de umărul lui într-o poziție comică de ușurare și începe o bătaie cu bulgări pe măsură ce se apropie emisarul. E o acțiune prostească, zgomotoasă, care-mi face armata să pară grozav de vulnerabilă.

Mă prefac că șchiopătez. Îmi arunc mantia din blană de lup. Mă prefac că tremur. Mă asigur că sabia mea jalnică din duro-otel seamănă mai mult a baston decât a armă.

Îmi cocoșez corpul înalt pe măsură ce se apropie de mine și arunc o privire în spate spre soldații mei care se joacă. Expresia mea de jenă e gata să fie distrusă de un hohot de râs. Mi-l înăbuș.

Vocea emisarului sună ca oțelul frecat de o piatră aspră. Nu se simte pic de umor în el, nicio conștientizare a faptului că suntem niște adolescenți care joacă un joc și că lumea își duce cursul real dincolo de această vale. În sud s-au întâmplat lucruri care i-au făcut să uite asta. Așa că atunci când îi ofer un zâmbet sfios, nu-mi zâmbește înapoi. E bărbat. Nu mai e doar un băiat. Cred că e pentru prima dată când văd pe cineva transformat pe deplin.

— Iar voi sunteți niște rămășițe zdrențăroase din nord, spune batjocoritor Primusul Casei Apolo, Novas.

Încearcă să-și dea seama din ce Casă facem parte. M-am asigurat deja ca stindardul Ceres să fie vizibil. Îi strălucesc ochii. Vrea să-l obțină pentru propria-i glorie. De asemenea, observă mulțumit că mai bine de jumătate dintre soldații mei sunt sclavi.

— N-o să rezistați mult în sud. Poate vreți să vă adăpostiți de ger? Mâncare caldă și locuri de dormit? Sudul e aspru.

— Pot să pariez că nu-i mai rău decât în nord, omule, îi spun. Au briciuri și armuri electromagnetice acolo. Proctorii nu ne-au mai protejat.

— Nu sunt acolo ca să vă protejeze, blegule, îmi spune. Proctorii îi ajută pe cei care se descurcă singuri.

— Ne-am descurcat singuri cât de bine am putut, îi spun cu blândețe.

— Copilaș, spune el după ce dă o flegmă. Nu te smiorcăi aici. Sudul nu dă ascultare lacrimilor.

— Dar… în sud nu poate fi mai rău decât în nord.

Îi povestesc tremurând despre Secerătorul din ținuturile înalte. Un monstru. O brută. Un ucigaș. O ființă diabolică, absolut diabolică.

Dă din cap când vorbesc despre Secerător. Deci a auzit de mine.

— Secerătorul ăsta al tău a murit. Păcat. Mi-ar fi plăcut să-mi încerc forțele cu el.

— Era un demon! protestez eu.

— Aici avem demonii noștri. Un demon cu un singur ochi în pădure și un monstru și mai rău în munții din vest. Șacalul, îmi mărturisește el continuându-și prezentarea.

Mi s-ar da permisiunea să mă alătur Casei Apolo ca mercenar, nu ca sclav, în niciun caz ca sclav. M-ar ajuta să-l înving pe Șacal, și apoi să recuceresc nordul. Am fi aliați. Mă crede slab și prost.

Îmi privesc inelul. Proctorul Caisei Apolo va ști ce spun. Vreau să știe că sunt pe cale să-i distrug Casa. Dacă vrea să încerce să mă oprească, îl invit.

— Nu, îi spun lui Novas. Familia m-ar renega. N-aș mai însemna nimic pentru ei dacă m-aș alătura ție. Nu. Îmi pare rău.

Zâmbesc în sinea mea.

— Avem suficientă hrană cât să putem traversa teritoriul vostru. Dacă ne lăsați, vom accepta…

Mă pălmuiește peste față.

— Ești un Pixie, îmi spune. Îți tremură buzele, oprește-te. Ești o rușine pentru culoarea ta.

Se apleacă asupra mea peste oblâncul șeii.

— Ești prins între uriași și vei fi zdrobit. Dar poartă-te ca un bărbat când o să venim după tine. Nu mă lupt cu copiii.

În clipa aceea Mustang îl lovește cu un bulgăre de zăpadă în cap; desigur, a țintit voit și începe să râdă zgomotos.

Novas nu reacționează. Singurul care se mișcă e calul lui care se întoarce ca să-l conducă înapoi la armata lor rătăcitoare. Îl privesc îndepărtându-se și simt cum mi se strecoară un fior de neliniște în suflet.

— Dă-i drumul acasă, arcașule! strigă Tactus. Dă-i drumul acasă la mămica!

Novas se reîntoarce la cei treizeci de cai greoi ai săi. Singurele noastre trupe de cavalerie sunt cercetașii, care nu pot rezista în luptă în fața săbiilor și lăncilor ionice chiar dacă caii greoi se vor împiedica în mormanele înalte de zăpadă. Armele noastre sunt făcute numai din duro-oțel. Avem doar duro-armuri și piei de lup. Eu nici măcar nu port armură. Pentru o vreme n-am de gând să lupt în nicio bătălie decât dacă trebuie. N-am primit nicio recompensă după ce am capturat fortăreața și stindardul Casei Ceres. Proctorii m-au abandonat, dar nu și vremea. În mod normal, infanteria cade ca secerată în fața cavaleriei, dar zăpada și adâncimile ei înșelătoare ne protejează.

În noaptea aceea ne așezăm tabăra pe malul vestic al râului, în apropierea munților, departe de câmpul deschis care se întinde înaintea Pădurii Mari întunecate. Cavaleria grea a Casei Apolo va trebui să traverseze râul înghețat dacă vor să ne atace în timp ce dormim. Știu că vor încerca să facă asta când ne vor crede suficient de slabi, gata să fim secerați. Se înșală îngrozitor. Sunt aroganți. La apusul soarelui, îi trimit pe Pax și pe oamenii lui zdraveni să crape cu topoarele gheața subțire de pe râul care ne mărginește tabăra. În timpul nopții auzim nechezat de cai și corpuri prăbușindu-se. Robo-medicii vin bâzâind să salveze vieți. Băieții și fetele astea au ieșit din joc.

Ne continuăm drumul spre sud, îndreptându-ne spre locul unde cred cercetașii mei că se află castelul Casei Apolo. La căderea nopții mâncăm bine. Facem supă din carne și oase de animale prinse de cercetași. Mâncarea îmi ține armata mulțumită. Avem pachete cu provizii de pâine. După cum a spus cândva marele corsican „O armată nu poate să mărșăluiască pe stomacul gol”. Pe de altă parte, el nu s-a descurcat prea bine pe timp de iarnă.

Mustang merge alături de mine în fruntea coloanei. Deși e înfășurată în mantii de lup la fel de groase ca ale mele, abia dacă-mi ajunge la umăr. Iar când mergem prin zăpadă înaltă e aproape caraghios să o vezi încercând să țină pasul cu mine. Dar dacă încetinesc, mă aleg cu o privire încruntată. Părul împletit îi tresaltă în timp ce se străduiește să țină pasul. Când ajungem pe un teren mai ușor de traversat îmi aruncă o privire. Nasul ei obraznic e roșu ca o cireașă din cauza gerului, dar ochii au culoarea mierii încinse.

— N-ai dormit bine, îmi spune.

— Când am dormit eu bine vreodată?

— Când ai dormit lângă mine. În prima săptămână petrecută în pădure strigai în timpul nopții. După aceea, ai dormit ca un bebeluș.

— Mă inviți înapoi? o întreb.

— Nu ți-am spus niciodată să pleci.

Face o pauză.

— Așa că de ce ai făcut-o?

— Îmi distragi atenția.

Râde ușor și apoi pleacă de lângă mine și se duce să meargă alături de Pax. Rămân nedumerit atât din cauza răspunsului meu, cât și din cauza cuvintelor ei. N-am crezut că o să-i pese în vreun fel dacă plecam sau nu. Un zâmbet prostesc mi se lățește pe față. Tactus mi-l surprinde.

— Îndrăgostit ca o turturea, fredonează el.

Îi arunc o mână plină de zăpadă în cap.

— Să n-aud un cuvânt.

— Dar mai trebuie să spun ceva, ceva *serios.*

Se apropie de mine și trage aer în piept.

— Ți se scoală și ție de la durerea de spate? mă întreabă și apoi începe să râdă.

— Ești vreodată serios?

Ochii lui ageri strălucesc.

— Ah, nu vrei să fiu serios.

— Dar ascultător?

Își lovește palmele între ele.

— Păi, știi că nu sunt tocmai încântat de ideea unei lese.

— Vezi vreo lesă pe undeva? îl întreb arătând cu degetul spre fruntea lui, acolo unde ar fi trebuit să aibă însemnul de sclav.

— Și de vreme ce știi că n-am nevoie de o lesă, ai putea să-mi spui încotro ne îndreptăm. Aș fi mai… *eficient* așa.

Nu mă provoacă, pentru că îmi vorbește încet. După biciuirea pe care am încasat-o amândoi, a devenit înspăimântător de loial. În ciuda tuturor zâmbetelor și rânjetelor și râsetelor, i-am câștigat obediența. Iar întrebarea lui e sinceră.

— Mergem să distrugem Casa Apolo, îi spun.

— De ce Apolo? mă întreabă. Bifăm Casele la întâmplare, sau e ceva ce ar trebui să știu?

Tonul vocii lui mă face să-mi ridic capul. De la început m-a dus cu gândul la un soi de pisică uriașă. Poate e din cauza felului înfricoșător de nepăsător în care se mișcă. De parcă ar fi ucis ceva fără ca măcar să-și încordeze mușchii. Sau poate pentru că mi-l pot imagina stând încolăcit pe o canapea în timp ce se linge ca să se curețe.

— Am văzut chestii în zăpadă, Secerătorule, îmi spune el în șoaptă. Urme în zăpadă, ca să fiu mai precis. Și urmele astea nu sunt lăsate de picioare.

— Labe? Copite?

— Nu, dragul meu comandant, spune el apropiindu-se și mai mult de mine. Urme liniare.

Înțeleg ce vrea să spună.

— Cizme gravitaționale care zboară foarte jos. Spune-mi, de ce ne urmăresc Proctorii? Și de ce poartă pelerine-fantomă?

Șoaptele lui nu înseamnă nimic din cauza inelelor. Dar el nu știe asta.

— Pentru că se tem de noi, îi spun.

— Se tem de tine, vrei să spui, zice el privindu-mă cu atenție. Ce știi tu și eu nu știu? Ce i-ai spus lui Mustang și nouă nu ne spui?

— Vrei să afli, Tactus?

N-am uitat toate nelegiuirile pe care le-a făcut, dar îl prind de umăr și-l trag mai aproape de mine, ca pe un frate. Știu ce putere are contactul fizic.

— Atunci șterge Casa Apolo de pe blestemata aia de hartă și o să-ți spun.

Buzele i se curbează într-un zâmbet sălbatic.

— Cu plăcere, bunule Secerător.

•

Ne ținem departe de câmpul deschis și urmăm cursul râului continuându-ne drumul spre sudul îndepărtat, ascultând relatările cercetașilor noștri despre mișcările de trupe ale inamicului. Apolo pare să controleze totul. Dintre oamenii Șacalului nu zărim decât grupuri mici de cercetași. E ceva bizar cu soldații lui, ceva ce-ți dă fiori. Mă gândesc pentru a mia oară la dușmanul meu. Ce-l face atât de înspăimântător pe băiatul ăsta fără chip? E înalt? Slab? Gras? Rapid? Urât? Și ce i-a creat reputația, numele? Nimeni nu pare să știe.

Cercetașii Casei Pluto nu se apropie de noi, în ciuda tentațiilor pe care le oferim. Îl pun pe Pax să înalțe cât mai sus stindardul Casei Ceres, astfel încât toți călăreții Casei Apolo din împrejurimi să-l vadă strălucind. Cu toții își dau seama că au o șansă de a obține gloria. Ne ciocnim cu grupuri de cavalerie. Cercetașii cred că ne pot captura stindardul și astfel pot obține un statut mai înalt în Casa lor. Vin spre noi prostește, în grupuri de trei sau patru și îi distrugem cu ajutorul arcașilor Ceres, al sulițașilor Minerva sau cu țepușe îngropate în zăpadă. Îi roadem încetul cu încetul, la fel cum lupul roade elanul. Cu toate astea, îi lăsăm pe toți să plece. Vreau să-i găsesc îngrozitor de furioși când o să le calc pragul. Niște sclavi ca ei nu ar face decât să ne încetinească.

În noaptea aceea, Pax și Mustang stau alături de mine în preajma unui foc mic și-mi povestesc despre viețile lor din afara scolii. Pax e ca o moară stricată odată ce se pornește – un povestitor surprinzător de energic, cu o înclinație pentru complimentarea tuturor, chiar și a tipilor răi, așa că jumătate din timp nu-ți dai seama cine e rău și cine bun. Ne povestește despre cum a rupt odată în jumătate sceptrul tatălui său și despre cum altădată a fost confundat cu un Obsidian și era gata să fie îmbarcat spre Agoge, locul unde se țin antrenamentele pentru luptele spațiale.

— Bănuiesc că s-ar putea spune că mi-am dorit dintotdeauna să devin Obsidian, mormăie el.

Când era mic, se strecura din conacul familiei sale din Noua Zeelandă, de pe Pământ și li se alătura Obsidienilor când executau Nagoge, partea nocturnă a antrenamentului lor, care consta în furturi și jafuri pentru a-și suplimenta hrana meschină pe care o primeau la Agoge. Pax se bătea și se lupta cu ei pentru resturi de mâncare. Ne povestește cum câștiga mereu, asta până să apară Helga. Eu și Mustang schimbăm o privire și ne abținem să nu izbucnim în râs în timp ce el ne descrie grandilocvent proporțiile ample ale Helgăi, pumnii ei mari, coapsele uriașe.

— A fost o dragoste uriașă, îi spun lui Mustang.

— O dragoste care putea cutremura pământul, îmi dă ea replica.

Tactus mă trezește a doua zi dimineață. Are ochii la fel de reci ca zorii înghețați.

— Caii noștri s-au hotărât să fugă. Toți.

Mă conduce la fetele și băieții din Casa Ceres care au stat de veghe în cursul nopții.

— Niciunul dintre ei n-a văzut nimic. Acum caii erau aici, în clipa următoare nu mai erau.

— Bieții cai trebuie să fie derutați, spune Pax cu tristețe. A fost crivăț noaptea trecută. Poate că au fugit să se adăpostească în pădure.

Mustang găsește frânghiile cu care fuseseră legați. Sunt rupte pe jumătate.

— Mai puternici decât s-ar fi părut, zicea ea suspicioasă.

— Tactus? întreb făcând semn din cap spre frânghii.

Se uită spre Pax și Mustang înainte să răspundă.

— Sunt urme de pași…

— Dar…

— De ce să dau din gură degeaba? ridică el din umeri. Știi ce urmează să spun.

Proctorii au rupt frânghiile.

Nu le spun soldaților ce s-a întâmplat, dar zvonul se răspândește rapid când se înghesuie cu toții să se încălzească. Mustang nu-mi pune întrebări, deși își dă seama că-i ascund ceva. La urma urmei, doar nu am *găsit* pur și simplu medicamentele pe care i le-am dat în pădurea din nord.

Încerc să privesc obstacolul ăsta ca pe un test. Când va începe rebeliunea, astfel de lucruri se vor întâmpla.

Cum reacționez? Las furia să iasă din mine. O las să iasă și merg mai departe. Ușor de zis, greu de făcut.

Ne îndreptăm spre pădurile din est. Fără cai nu mai avem ce căuta pe câmpiile de lângă râu. Castelul Apolo este undeva în apropiere, după câte îmi spun cercetașii. Cum o să-l cuceresc fără cai? Fără niciun element care să-mi confere viteză?

Odată cu lăsarea întunericului se mai ivește un obstacol. Oalele pe care le-am luat de la Casa Ceres ca să ne gătim hrana sunt crăpate. Toate. Iar pâinea pe care am păstrat-o atât de sigur împachetată în hârtie e plină de gărgărițe. Le trosnesc între dinți ca pe niște semințe zemoase când îmi mănânc cina care constă numai din pâine. Pentru recruți nu înseamnă nimic mai mult decât o nefericită răsturnare de situație. Dar eu știu că e vorba de ceva mai mult.

Proctorii mă avertizează să mă întorc.

— De ce te-a trădat Cassius? mă întreabă Mustang noaptea, când ne culcăm într-o scobitură de lângă un morman de zăpadă. Santinelele noastre din Casa Diana urmăresc perimetrul taberei din copaci.

— Să nu mă minți.

— De fapt, eu l-am trădat pe el, îi spun. Cel pe care… cel pe care l-am omorât în timpul Trecerii era fratele lui.

Mustang face ochii mari. Și după o clipă de tăcere dă din cap.

— Și eu am un frate care a murit. Nu mai e… n-a mai fost la fel după aceea… o astfel de moarte schimbă lucrurile.

— Pe tine te-a schimbat?

— Nu, îmi spune ea de parcă tocmai și-a dat seama de asta. Dar mi-a schimbat familia. I-a transformat în oameni pe care uneori nu-i mai recunosc. Așa e viața, presupun.

Deodată se trage înapoi.

— De ce i-ai spus lui Cassius că i-ai ucis fratele? Ești nebun, Secerătorule?

— Nu i-am spus nimic. Proctorii au făcut-o, prin intermediul Șacalului. I-au dat un holo-cub.

— Înțeleg, spune ea cu o privire rece. Așadar trișează pentru fiul ArhiGuvernatorului.

•

Plec de lângă ea și de lângă căldura focului și mă duc în pădure să mă piș. Aerul e rece și proaspăt. Bufnițele țipă pe crengile copacilor, făcându-mă să mă simt privit.

— Darrow? o aud pe Mustang de undeva din noapte și mă întorc.

— Mustang, m-ai urmărit?

Darrow. Nu Secerătorul. Ceva nu e în ordine. Ceva în felul în care-mi rostește numele, chiar faptul în sine, că îmi rostește numele. E ca și cum aș auzi o pisică lătrând. Dar nu o pot vedea în întuneric.

— Mi s-a părut că am văzut ceva, îmi spune ea, de undeva din umbră, și ecoul vocii îi răsună în adâncul pădurii. E chiar aici. N-o să-ți vină să crezi.

Urmez sunetul vocii ei.

— Mustang! Nu ieși din tabără. *Mustang*!

— Deja am plecat, dragule.

Copacii se înalță amenințător în jurul meu. Crengile lor mă ating. Pădurea e tăcută. Întuneric. E o capcană. Nu e Mustang.

Proctorii? Șacalul? Mă urmărește cineva.

Când te urmărește cineva și nu știi unde e, poți să faci un singur lucru inteligent. Schimbă dracului paradigma, încearcă să câștigi și tu teren. Fă-l să te caute.

Mă pun în mișcare. O iau la goană înapoi spre armata mea. Apoi mă arunc după un copac, mă cațăr în el și aștept, urmărind. Scot cuțitele. Sunt gata să le arunc. Sunt înfășurat în mantie.

Liniște.

Apoi se aud rămurele trosnind. Ceva se mișcă prin pădure. Cineva uriaș.

— Pax? strig.

Niciun răspuns.

Apoi simt o mână puternică atingându-mi umărul. Creanga pe care stăteam ghemuit se îndoaie din cauza noii greutăți când un bărbat își dezactivează pelerina-fantomă și apare din aerul rarefiat. L-am mai văzut undeva. Părul blond și ondulat e bine tuns și-i încadrează fața oacheșă, ca de zeu. Are o bărbie sculptată parcă în marmură și ochi care lucesc răutăcioși, strălucitori ca armura pe care o poartă. Proctorul Apolo. Chestia uriașă se mișcă din nou, undeva sub noi.

— Darrow, Darrow, Darrow, cloncăne la mine cu vocea lui Mustang. Ești păpușa preferată, dar nu dansezi așa cum ar trebui. O să te corijezi și o să pornești spre nord?

— O să…

— Refuzi? Nu contează.

Mă împinge cu forță de pe creangă. În cădere mă mai lovesc de o alta. Mă prăbușesc în zăpadă. Simt miros de animal. Blană. Apoi bestia rage.

38.

Prăbușirea Casei Apolo

Ursul e uriaș – mai mare decât un cal, mai mare decât o căruță. La fel de alb ca un cadavru secătuit de sânge. Ochi roșii și galbeni. Colți negri ascuțiți ca briciul, cât brațul meu de lungi. Nu seamănă deloc cu urșii pe care i-am văzut la CH. Are o

dungă roșie de-a lungul spinării. Labele i se termină cu degete, câte opt la fiecare. Nu este firesc. E făcut de Artizani pentru vânătoare. A fost adus în pădurile de aici ca să ucidă, special ca să mă ucidă. Eu și Sevro l-am auzit mormăind acum câteva luni când ne-am dus să cădem la pace cu Casa Diana. Acum îi simt balele.

Pentru o clipă rămân ca trăsnit. Apoi ursul mormăie din nou și se năpustește înainte.

Mă rostogolesc și o iau la goană. Alerg mai repede decât am făcut-o oricând altcândva. Zbor. Dar ursul e mai rapid, chiar dacă e mai puțin agil; pădurea se cutremură când se năpustește printre tufișuri și copaci.

Alerg în spatele unui copac-zeu uriaș și plonjez printre niște rugi de mure. Pământul îmi scrâșnește sub picioare și-mi dau seama, în vreme ce frunzele și zăpada se spulberă sub mine, unde sunt. Las locul respectiv între mine și urs și-l aștept să-și croiască drum prin tufișuri. Dă buzna și se repede la mine. Sar înapoi. Și apoi dispare urlând în timp ce se prăbușește în capcana căptușită cu un pat de țepușe de lemn. M-aș fi bucurat mai mult dacă nu aș fi făcut un pas în spate și nu m-aș fi prăbușit într-o a doua capcană.

Pământul se clatină. De fapt, eu mă clatin. Picioarele mi se smucesc în sus și zbor prin aer la capătul unei frânghii. Mă bălăngăn acolo ore în șir, temându-mă prea tare de Proctorul Apolo ca să-mi chem armata. Fața mă furnică și mă mănâncă din cauza sângelui care îmi curge spre cap. Apoi aud o voce familiară străpungând liniștea nopții.

— Hei, hei, ce să vezi, aud glasul miștocar de undeva de sus. Se pare că avem două piei de jupuit.

•

Sevro rânjește când îi spun că m-am aliat cu Mustang. În tabără, unde Mustang organizează grupuri care să pornească în căutarea mea, reputația lui Sevro îl precede printre oamenii nordului. Cei din Casa Minerva se tem de el. Pe de altă parte, Tactus și ceilalți Cai Morți sunt încântați de apariția lui.

— Ei na, e chiar amicul meu din burta calului, zice Tactus tărăgănat. De ce șchiopătezi, prietene?

— M-a călărit maică-ta strașnic, mârâie Sevro.

— Hah, ar trebui să stai pe vârfuri ca să ajungi măcar să-i săruți bărbia.

— Nu pe bărbie încercam s-o sărut.

Tactus bate din palme râzând și-l trage pe Sevro spre el într-o îmbrățișare neplăcută. Sunt doi oameni foarte bizari. Dar presupun că ghemuitul împreună în cadavre de cai creează o oarecare legătură – sunt un soi de gemeni morbizi.

— Unde ai fost? mă întreabă Mustang în șoaptă, trăgându-mă într-o parte.

— Stai puțin, îi zic.

Sevro nu mai are decât un ochi. Deci el e demonul cu un singur ochi despre care m-a avertizat emisarul Casei Apolo.

— Întotdeauna m-am întrebat ce fel de nebuni mititei erați voi, Urlătorii, zice Mustang.

— Mititei? întreabă Sevro.

— N-am... n-am vrut să te jignesc.

— Sunt mititel, rânjește Sevro.

— Noi, cei din Casa Minerva credeam că sunteți fantome, spune ea și-l bate pe umăr. Nu ești o fantomă. Așa cum nici eu nu sunt un mustang adevărat, în caz că te întrebai. N-am coadă, vezi? Și nu, îl întrerupe ea pe Tactus, n-am purtat niciodată șa, știu că asta aveai de gând să întrebi.

Asta avea de gând.

— O să poarte, îmi șoptește Sevro deoparte.

— Îmi place de ei, îmi spune Mustang ceva mai târziu, referindu-se la Urlători. Mă fac să mă simt înaltă.

— Perrrrfectă! exclamă Tactus ridicând blana însângerată de urs. Ia te uită! Au găsit ceva pe măsura lui Pax.

Înainte să ne alăturăm grupului lângă focul mare de care se îngrijește Pax, Sevro mă trage deoparte și-mi dă un pled. În el e înfășurată lama mea curbată.

— Am păstrat-o în siguranță pentru tine după ce-am găsit-o prin nămol, îmi spune el. Ți-am mai și ascuțit-o; s-au dus vremurile când puteai folosi o lamă boantă.

— Ești un adevărat prieten. Sper că știi asta, îi spun bătându-l pe umăr. Nu un prieten pe parcursul jocului. Un prieten adevărat și după ce vom ieși de aici. Știi asta, nu?

— Nu sunt idiot, îmi răspunde roșind.

Ne așezăm lângă foc și-mi spune că el și ceilalți Urlători, Scaiete, Nasolu', Clovnul, Buruiană și Pietricică – drojdia din fosta mea Casă – n-au mai rămas acolo mai mult de o zi după dispariția mea.

— Cassius ne-a spus că te-a răpit Șacalul, spune Sevro cu gura plină. Ce nuci delicioase, zice mestecând pâinea plină de gărgărițe.

Mănâncă de parcă n-ar mai fi văzut mâncare de săptămâni în șir.

Ne-am adunat în jurul focului aprins în Pădurea Mare, scăldați în lumina buștenilor care trosnesc. Mustang, Milia, Tactus și Pax ni se alătură și ne așezăm unii lângă alții pe un trunchi de copac prăbușit în zăpadă. Stăm înghesuiți ca animalele. Lângă mine e Mustang. Pe sub blănuri, și-a încolăcit un picior de al meu. Pielea însângerată duhnește și trosnește deasupra focului. Picături de grăsime cad în flăcări. Pax o s-o poarte după ce se usucă.

Sevro a pornit în căutarea Șacalului după minciuna servită de Cassius. Micul meu prieten nu vrea să intre în detalii. Urăște detaliile. Își pipăie orbita rămasă goală și spune:

— Șacalul mi-e dator.

— Așadar l-ai văzut? îl întreb.

— Era întuneric. I-am văzut cuțitul. Nici măcar nu i-am auzit vocea. A trebuit să sar de pe munte. A fost o căzătură lungă până am ajuns alături de restul haitei.

Vorbește atât de liniștit. Și totuși, am observat că șchioapătă.

— N-am putut rămâne în munți. Oamenii lui… erau peste tot.

— Dar am luat cu noi ceva din munții ăia, spune Scaiete.

Își pipăie scalpurile legate în jurul taliei cu un zâmbet mămos. Pe Mustang o trece un fior.

În sud a fost haos. Au mai rămas doar Casele Apolo, Venus, Mercur și Pluto, dar aflu că din Mercur n-a mai rămas decât o ceată de hoinari rătăcitori. Păcat. Țineam la Proctorul lor. Aproape că mă alesese la Recrutare, m-ar fi ales dacă ar fi putut. Mă întreb cum ar fi decurs lucrurile atunci.

— Sevro, cu piciorul tău rănit, cât de rapid poți alerga, să zicem, doi kilometri? îl întreb.

Ceilalți sunt nedumeriți când îmi aud întrebarea, dar Sevro ridică nepăsător din umeri.

— Nu mă încetinește. Un minut și jumătate în condițiile astea de gravitație scăzută.

Mă gândesc să-i spun mai târziu ce plănuiesc.

— Avem lucruri mai importante de discutat, Secerătorule, zice Tactus zâmbind. Așadar, am auzit că te-au găsit în pădure

atârnat de picioare deasupra capcanei întinse de ea, continuă el mângâind-o pe coapsă pe Scaiete cea mărunțică.

Își apleacă capul deasupra ei și ea îi zâmbește. Colecția de scalpuri e motivul afecțiunii lui Tactus.

— Doar nu credeai că poți scăpa fără să ne povestești, nu?

Nu e deloc atât de amuzant cum crede el.

Îmi pipăi inelul. Dacă le spun ce s-a întâmplat, le semnez condamnările la moarte. Apolo și Jupiter ascultă ce spun. O privesc pe Mustang și mă simt pustiit. Risc să o pierd numai ca să câștig jocul lor măsluit. Dacă aș fi un om bun, aș păstra inelul pe deget. Mi-aș ține gura. Dar avem planuri de făcut și zei de nimicit. Îmi scot inelul și-l așez în zăpadă.

— Haideți să ne prefacem pentru o clipă că nu facem parte din Case diferite, le spun. Haideți să stăm cu toții de vorbă ca niște prieteni, fără inele.

•

Fără cai, fără posibilitatea de mișcare, nu am niciun avantaj asupra inamicului în ținuturile din jur. Încă o lecție de învățat. Îmi construiesc un avantaj, o strategie nouă. Îi fac să se teamă de mine.

Folosesc tactica divizării. Îmi împart armata în șase grupe de câte zece oameni aflate sub conducerea mea, a lui Pax, a lui Mustang, a lui Tactus, a Miliei, și a Nylei, în urma unei recomandări surprinzătoare venite din partea Miliei. I-aș fi oferit lui Sevro comanda propriului său grup, dar el și Urlătorii lui nu se mai despart de mine. Se învinuiesc pentru cicatricea pe care am căpătat-o pe burtă.

Armata mea se năpustește asupra bunurilor Casei Apolo ca lupii. Nu le atacăm castelul, dar le asaltăm forturile. Le dăm foc depozitelor de provizii. Săgețile noastre îi țintesc la picioare. Le murdărim proviziile de apă și le spunem prizonierilor vești false, după care îi lăsăm să fugă. Le ucidem caprele și porcii. Le distrugem bărcile cu topoarele. Furăm arme. Nu iau prizonieri decât dacă sunt studenți din Casele Venus, Iunona sau Bachus înrobiți de Apolo. Celorlalți le dăm drumul. Frica și legendele trebuie să se răspândească. Armata mea înțelege asta mai bine decât orice. Sunt categorici. Își spun unii altora povești despre mine în jurul focului. Pax îi instigă pe toți; crede că sunt un mit transformat în om. Mulți dintre soldații mei încep să scrijelească pe copaci simbolul lamei curbate. Tactus și Scaiete și-l scrijelesc

în carne. Iar membrii mai pricepuți ai armatei mele fac stindarde din piei bălțate de lup și le flutură în vârful sulițelor în timpul bătăliilor.

Despart sclavii din Casa Ceres și pe ceilalți capturați de curând pentru a-i face să se integreze în diferite grupuri. Știu că alianțele lor sunt nestatornice. Puțin câte puțin. În cele din urmă încep să se refere la ei înșiși nu ca la membri ai Caselor Ceres, Minerva sau Diana, ci după numele unității din care fac parte. Plasez patru soldați Ceres, dintre cei mai mărunței, cu Sevro și Urlătorii lui. Nu știu dacă brutarii vor deveni luptători de elită așa cum s-a întâmplat cu drojdia din Casa Marte, dar dacă îi poate scăpa cineva de formele rotunde de bebeluș, acela e Sevro.

Casa Apolo e roasă de frică timp de o săptămână. Rândurile noastre cresc. Ale lor se diminuează. Sclavii eliberați ne povestesc despre teroarea care domnește în castel, despre groaza că voi apărea din întuneric cu mantia mea de lup plină de sânge ca să le dau foc și să-i schilodesc.

Nu mă tem de Casa Apolo; sunt niște netoți stângaci care nu se pot adapta tacticii mele. Mă tem doar de Proctori și de Șacal. Pentru mine sunt unul și același lucru. După atentatul nereușit al lui Apolo asupra vieții mele, mă tem că vor deveni mai direcți. O să mă trezesc cu un brici înfipt în spate? Ăsta e jocul lor. Aș putea muri în orice clipă. Trebuie să distrug acum Casa Apolo, să-l scot pe Proctorul Apolo din joc înainte să fie prea târziu.

Stau în jurul focului alături de locotenenții mei discutând tactica pe care o vom aborda a doua zi. Suntem la mai puțin de trei kilometri de castelul Apolo, dar nu îndrăznesc să ne atace. Ne-am oprit în adâncul pădurii. Ei s-au retras de frica noastră. Dar nici noi nu-i atacăm. Sunt conștient că Proctorul Apolo ar împiedica chiar și cel mai isteț asalt nocturn.

Înainte să începem, Nyla ne întreabă despre Șacal. Sevro povestește în șoaptă ce a aflat despre el în munți. Odată ce își dă seama că îl ascultăm cu toții începe să vorbească mai tare.

— Are castelul undeva în munții pitici. În subteran, nu la înălțime pe vreun vârf. Chiar lângă Vulcan. Cei din Casa Vulcan au avut un start excelent. Rapid. Au atacat fulgerător Pluto în cea de-a treia zi. Jeguri eficiente. Cei din Casa Pluto nu erau pregătiți. Așa că Șacalul a preluat controlul, i-a forțat să se retragă în tunelurile lor adânci. Cei din Casa Vulcan au dat

năvală cu armele lor avansate făcute chiar de ei în fierării. Totul urma să se sfârșească. Șacalul urma să devină sclav încă din prima săptămână. Așa că a provocat prăbușirea tunelurilor – fără niciun plan, fără nicio cale de scăpare – ca să-și păstreze șansele de a câștiga jocul. A omorât zece oameni din propria-i Casă, o mulțime de recruți superiori. Robo-medicii n-au reușit să salveze pe nimeni. Restul de patruzeci au rămas izolați în peșterile întunecate. O grămadă de apă și niciun pic de mâncare. Au stat acolo aproape o lună până să reușească să sape o cale de ieșire.

Sevro zâmbește și-mi amintesc de ce Fitchner l-a numit Spiridușul.

— Ghiciți ce-au mâncat?

Dacă un șacal e prins într-o capcană, o să-și mănânce piciorul ca să scape. Oare cine mi-a spus asta?

Focul trosnește între noi. Mă așteptam ca Mustang să se foiască neliniștită, dar tot ce observ la ea e furie, pe măsură ce Sevro ne dezvăluie amănunte. Furie pură. Își încleștează maxilarele și pălește la față. O strâng de mână pe sub pătură, dar nu mă strânge în semn de răspuns.

— Cum ai aflat toate astea? bombăne Pax.

Sevro bate cu o unghie într-unul dintre cuțitele lui curbate, scoțând un sunet ușor în noapte. Ecoul zgomotului reverberează în pădure, lovindu-se de copaci și se întoarce la urechile noastre ca o frază rătăcită. Deodată nu se mai aude nimic dinspre pădure, nimic dinspre foc. Îmi simt inima în gât și am un schimb de priviri cu Sevro. Va trebui să se ducă să-l caute pe Tactus.

Suntem înconjurați de un câmp de bruiaj.

— Salutare, copii, se aude un glas de undeva din întuneric. Un foc așa strălucitor e periculos în timpul nopții. Și cum stați cu toții adunați ca niște cățeluși; nu, nu vă ridicați.

E o voce melodioasă. Frivolă. E ciudat să o auzi după atâtea luni de sunete aspre. Nimeni nu are o asemenea voce. Iese la lumină și apare brusc lângă Pax. Apolo. De data asta n-a adus niciun urs cu el, are doar o suliță uriașă din al cărei capăt se scurg scântei purpurii.

— Proctor Apolo, bine ai venit, îi spun.

Santinelele cocoțate în copaci au săgețile îndreptate spre Proctor. Le fac semn să plece și îl întreb pe Proctor ce caută aici,

ca și cum nu ne-am mai fi întâlnit până acum. Prezența lui transmite un mesaj foarte simplu: prietenii mei sunt în pericol.

— Am venit să vă spun să vă întoarceți acasă, dragi nomazi.

Deschide un recipient cu vin și ni-l întinde. Nu bea nimeni, cu excepția lui Sevro, care păstrează recipientul.

— Proctorii n-ar trebui să intervină în desfășurarea lucrurilor. Astea sunt regulile, spune Pax confuz. Cu ce drept ați venit aici? Faceți un joc murdar.

Mustang întreabă și ea același lucru.

Aureolatul oftează, dar înainte să poată spune ceva, Sevro se ridică în picioare și vomită. După care se îndepărtează.

— Unde te duci? se răstește Apolo. Cum îndrăznești să pleci?

— Mă duc să mă piș. Ți-am băut tot vinul. Preferi să mă piș aici?

Sevro își înalță capul și se mângâie pe stomac.

— Poate să mă și cac.

Apolo strâmbă din nas și își mută privirea asupra noastră, ignorându-l pe Sevro.

— Influențarea poate fi cu greu considerată o dovadă de joc murdar, uriașul meu prieten, explică el. Pur și simplu îmi pasă de bunăstarea voastră. Până la urmă, sunt aici ca să vă îndrum pe parcursul studiilor. Ar fi mai bine pentru voi toți să vă întoarceți în nord, asta-i tot. Să zicem că e o strategie mai bună. Terminați-vă bătăliile acolo, consolidați-vă puterea, și apoi vă puteți extinde. Astea sunt regulile războiului: nu te expune când ești slăbit. Nu vă forțați inamicul să lupte cu voi când vă aflați în inferioritate. Nu aveți cavalerie. Nici adăpost. Arme puține. Nu învățați așa cum ar trebui.

Rânjetul lui e încurajator. Îi crestează chipul frumos ca o lună nouă în vreme ce-și răsucește inelele de pe degete, așteptând să-i răspundem.

— Cât de amabil din partea dumneavoastră să vă gândiți la bunăstarea noastră, îi răspunde Mustang cu un batjocoritor accent-superior. Chiar așa, foarte amabil. Îmi încălzește sufletul. Gândindu-mă totodată, fără îndoială, la faptul că faceți parte dintr-o altă Casă. Dar spuneți-mi, vă rog, Proctorul meu știe că vă aflați aici? Sau Proctorul Casei Marte? Dar Proctorul Iunona? mai întreabă ea făcând un semn din cap spre Milia. Faceți cumva o obrăznicie, bunul meu domn? Dacă nu, atunci de ce folosiți câmpul de bruiaj? Nu cumva ceilalți ne privesc?

Privirea lui Apolo se înăsprește, dar își păstrează zâmbetul.

— Ca să fiu sincer, Proctorii voștri nu știu ce puneți la cale, copii. Ai avut o șansă, Virginia. Ai pierdut. Nu deveni ranchiunoasă din cauza asta. Darrow aici de față te-a învins cinstit și clar. Sau iarna pe care ați petrecut-o împreună te-a orbit într-atât încât să uiți că nu poate exista decât o singură Casă câștigătoare, un singur Primus victorios? Ați fost cu toții orbiți? Acest… băiat nu vă poate oferi nimic.

Se uită în jur, privindu-i pe fiecare în parte.

— O să vă repet, dat fiind că sunteți un grup mai greu de cap: dacă învinge Darrow, nu înseamnă că o să învingeți și voi. Nimeni nu o să vă ofere șansa de a fi novici pe lângă ei pentru că îl vor considera pe el ca fiind cheia succesului. Voi doar îl urmați – sunteți ca generalul Ney sau Ajax Minor, și cine-și mai amintește astăzi de ei? Acest *Secerător* nici măcar nu are un stindard propriu. Se folosește de voi. Asta-i tot. Vă face de râs și vă distruge șansele de a avea o carieră după acest Prim An.

— Cu tot respectul, sunteți cam enervant, Proctore, spune Nyla fără obișnuita ei amabilitate.

— Iar tu ești încă o sclavă, zice Apolo arătând spre semnul de pe fruntea ei. Numai bună pentru tot soiul de abuzuri.

— Asta până când voi câștiga dreptul să port așa ceva, spune Nyla făcând un gest spre pelerina din blană de lup a lui Mustang.

— Devotamentul tău este emoționant, dar…

E întrerupt de Pax.

— Mi-ați da voie să vă biciuiesc la sânge, Proctore? Darrow a făcut-o. Lăsați-mă să vă biciuiesc și o să ascult ca și cum aș fi un Rozaliu. Vă jur pe mormintele strămoșilor mei, Telemanus și…

— Nu ești nimic altceva decât un Pixie birocratic, șuieră Milia. Fă-ne un serviciu și șterge-o.

Locotenenții mei îmi sunt loiali, dar mă înfior când mă gândesc ce ar fi spus Tactus sau Sevro dacă ar fi fost aici, în jurul focului. Mă aplec în față ca să-l privesc fix pe Apolo. Totuși, trebuie să-l provoc.

— Fă-ne o favoare, bine? Ia-ți sfatul, bagă-ți-l în cur și șterge-o.

Cineva râde undeva deasupra noastră, e râsul unei femei. Ne mai privesc și alți Proctori din interiorul câmpului de bruiaj. Văd

siluete prin fum. Oare câți ne privesc? Jupiter? Venus, poate, după râs? Ar fi perfect.

Focul joacă pe fața lui Apolo. E furios.

— Uite chestiunile logice pe care le cunosc eu. Iarna ar putea deveni mai aspră, copii. Când afară se face frig, unele ființe mor. Cum ar fi lupii. Sau urșii. Sau mustangii.

Am o replică pentru asta și e perfect țintită.

— Mă întreb, Apolo, ce-o să se întâmple dacă Recrutorii află că trișezi ca să câștige fiul ArhiGuvernatorului? Dacă aranjezi jocul ca un, să spunem, un cap de organizație mafiotă?

Apolo încremenește. Eu merg mai departe.

— Ai eșuat când ai încercat să mă omori în pădure cu ajutorul ursului ăluia idiot. Acum vii aici ca un prostovan disperat ce ești și-mi amenințí prietenii când nu cad pe spate la ideea de a mă trăda. O să ne omori pe toți? Știu că poți edita imaginile pe care le văd Recrutorii. Dar cum o să le explici tuturor Recrutorilor cum am murit cu toții?

Locotenenții mei se prefac șocați.

Merg mai departe.

— Să spunem că un Imperator de flotă, un Legat, sau vreunul dintre Recrutorii celorlalte Case află că ArhiGuvernatorul i-a plătit pe Proctori să trișeze, să elimine competiția astfel încât să câștige fiul lui și să piardă copiii lor. Crezi că vor exista consecințe când se va afla că Proctorii au primit mită? Pentru ArhiGuvernator? Crezi că e posibil să le pese de faptul că le-au murit copiii într-un joc măsluit? Sau de faptul că tu ai fost plătit ca să duci de râpă sistemul meritocrației? Cei mai buni se vor afirma. Sau e vorba de cei cu cele mai bune pile?

Apolo își încleștează maxilarul.

Se uită în sus către ceilalți Proctori. Aceștia rămân cu toții invizibili, în mod înțelept. Probabil că el e cel care a tras paiul cel scurt să vină aici și să-și asume măsluirea jocului. Locotenenții mei rămân tăcuți când începe să vorbească.

— Dacă vor afla, copii, atunci toată lumea va suporta consecințele, ne amenință Apolo. Așa că puteți să vă țineți gura cât încă mai puteți vorbi.

— Altfel ce? izbucnește Mustang cu violență. Ce crezi că poți să faci?

— Dintre toți, tu ar trebui să știi cel mai bine, spune el.

Nu înțeleg ce vrea să spună, dar cred că șarada lui s-a terminat. Am numărat secundele care au trecut de la plecarea lui Sevro. Proctorii n-au făcut-o. Mă întorc spre Mustang.

— În cât timp poate Sevro să alerge doi kilometri?

— Cred că în condițiile astea de gravitație, într-un minut și jumătate. Deși e un mic mincinos, așa că e posibil chiar mai repede.

— Și la ce distanță de noi e castelul Apolo?

— Ah, aș spune vreo trei kilometri, poate ceva mai mult.

Apolo sare în picioare, căutându-l cu privirea pe Sevro.

— Minunat, zic. Mustang, știi ce-mi place cel mai mult la câmpurile de bruiaj?

— Faptul că sunetele nu pot depăși bariera lui?

— Nu. Faptul că sunetele nu pot pătrunde.

Apolo dezactivează câmpul de bruiaj și auzim cu toții urletele. Vin de undeva de la depărtare, cam de la vreo trei kilometri. Dinspre metereze. Dinspre castelul Apolo.

Robo-medicii brăzdează cerul, îndreptându-se bâzâind în direcția vaietelor.

— Venus! Nu i-ai supravegheat? Proasto… mârâie Apolo spre cerul acum pustiu.

— Cel mic și-a scos inelul, strigă o femeie invizibilă. Cu toții și-au scos inelele. Nu pot să văd nimic fără inele, și mai ales nu într-un câmp de bruiaj.

— Dar acum și le-au pus la loc, îi spun. Așa că scoate-ți tableta și spune-mi ce vezi.

— Nenoro… Apolo își încleștează pumnii.

Fac un pas în spate. Mustang se pune între noi, la fel și Pax.

— Haaa! urlă Pax bătându-se cu securea lui uriașă în piept – armura de sub pelerina de blană bubuie ritmic. Haaaa!

Zăpada zboară în jur când Apolo se avântă afară din pădure, cu ceilalți Proctori în urma lui. Vor ajunge prea târziu. Pot să editeze imaginile cât vor, pot să se amestece cât vor, bătălia pentru Casa Apolo a început, iar Sevro și Tactus au ocupat meterezele.

Eu și locotenenții mei ajungem la locul bătăliei la timp pentru a-l vedea pe Tactus cum se cațără pe cel mai înalt turn, cu un cuțit în dinți. Ajuns acolo, se oprește pe marginea unui parapet de o sută de metri, nepăsător ca un erou grec, apoi își dă pantalonii jos și se pișă pe drapelul Casei Apolo. S-a târât prin

rahat ca să câștige steagul ăsta. Sclavii pe care i-am capturat săptămâna asta ne-au spus care este punctul slab al castelului – gropile mari pentru latrine – așa că Tactus, Sevro și ceilalți Urlători le-au valorificat rapid extrem de eficient. Soldații Casei Apolo s-au trezit față în față cu niște diavoli plini de rahat. Ah, cât de îngrozitor miros soldații mei care au cucerit castelul când ne deschid porțile. Înăuntru e haos.

Castelul e înalt, alb, bogat ornamentat. Are o curte rotundă cu șase intrări care duc la șase turnuri mari, în spirală. Oile și vacile stau îngrămădite într-un ocol improvizat în capătul mai îndepărtat al curții. Acolo s-au retras gărzile Apolo. Pe ușile turnului din spate apar mai mulți aliați de-ai lor. Oamenii mei sunt depășiți numeric, trei la unu. Dar oamenii mei sunt liberi, nu sunt sclavi. Vor lupta mai bine. Dar ceea ce amenință să întoarcă sorții bătăliei nu este numărul lor mai mare. Ci Primusul Apolo, Novas. Proctorul i-a dat o armă electromagnetică. O suliță care sclipește cu scântei purpurii. Când atinge cu vârful ei unul dintre Caii Morți din Casa Diana, fata respectivă sare trei metri înapoi și cade la pământ în convulsii, ca o mașină de jucărie stricată ale cărei mecanisme sar de pe pistă.

Îmi adun oamenii în curte, în apropierea porții. Mulți sunt încă în turnuri, ca Tactus. Îi am cu mine pe Pax, Milia, Nyla, Mustang și alți treizeci. Primusul inamic își adună și el forțele. Ne-ar putea distruge numai cu arma pe care o are.

— Mustang, ai stindardul pregătit? întreb.

Îi simt mâna pe ceafă, chiar deasupra armurii. Nu port coif. Mi-am legat părul cu o bucată de piele. Am fața înnegrită cu funingine. În mâna dreaptă țin lama curbată. În stânga, o suliță-paralizator scurtată. Nyla duce stindardul Casei Ceres.

— Pax, noi suntem secera. Fetelor, voi sunteți culegătorii.

Oamenii mei din turnuri urlă în timp ce aleargă și sar de pe metereze ca să se alăture bătăliei, năvălind în curte din toate părțile. Pelerinele lor de lup murdare duhnesc. Caldarâmul dintre armata mea și oamenii Casei Apolo e plin de zăpadă care ne ajunge până la glezne. Proctorii scânteiază undeva la înălțime, așteptând ca sulița electromagnetică să-mi decimeze armata.

— Doboară-le Primusul, îmi șoptește Mustang la ureche, făcând semn spre băiatul înalt și dur. Revendică-l, mai spune ea și mă plesnește peste fund.

— Douăzeci de metri și apoi ne oprim, Pax.

Pax dă din cap aprobator când îmi aude ordinul.

— *Primusul e al meu*! urlu către cele două armate. Novas, lepădătură blestemată. Ești al *meu.* Moluscă bleagă ce ești. Rahat nenorocit.

În vreme ce invadatorul înalt și nebun înarmat cu o lamă curbată urlă la Primusul lor, membrii Casei Apolo se retrag instinctiv.

— Luați-i sclavi pe ceilalți! urlu.

Apoi eu și Pax ne năpustim spre ei.

Ceilalți ne urmează, încercând să se țină după mine. Îl las pe Pax să mă depășească. Urlă învârtindu-și securea de război și se repede la Novas și la grupul lui de gărzi de corp – băieți și fete cu armuri solide, cu simbolul unei amprente purpurii pe coifuri. Aceștia conduc asaltul inamic, îndreptându-se direct spre Pax, coborându-și sulițele în încercarea de a-i opri atacul nebunesc. Sunt ucigași hotărâți, cu nasul pe sus, care au ajuns să fie prea aroganți ca să-și mai poată da seama că sunt în pericol sau să se teamă că vor da nas în nas cu Pax.

Apoi Pax se oprește.

Și fără niciun efort, sar atât de sus încât Pax îmi prinde călcâiul în mână, mă împing în el, și îmi face vânt zece metri mai departe, pe sus. În timp ce zbor prin aer, urlu continuu, ca o creatură ieșită dintr-un nenorocit de coșmar, până când mă izbesc de gărzile de corp. Trei au dispărut deja. O suliță aruncată la întâmplare îmi atinge stomacul și-mi zgârie coastele, făcându-mă să mă rotesc exact când un trident sfâșie aerul în locul unde aveam capul cu o clipă mai devreme. Dintr-un salt sunt din nou în picioare. Mă învârt și evit lovitura, apoi din întoarcere lovesc în jos rupând clavicula cuiva. O altă suliță vine spre mine; o deturnez și alerg spre cel care a lansat-o, un recrut superior al Casei Apolo pe care-l lovesc cu genunchiul în față. Se prăbușește trăgându-mă după el pentru că mi s-a blocat genunchiul în viziera lui. Sunt în avantaj și lovesc nebunește în cădere, anihilând alți trei recruți superiori cu lovituri repetate până când ating pământul.

Suntem în zăpadă. Recrutul superior are nasul rupt și e inconștient, dar când îmi scot genunchiul din casca lui îmi dau seama că, din cauza impactului, mi-a amorțit și e plin de sânge. Mă rostogolesc într-o parte, așteptându-mă să fiu hăcuit de

sulițe. Dar nu sunt. Am zdrobit avangarda Apolo într-o șarjă nebunească; Pax și restul armatei mătură totul în jur ca o cortină de fier, până ce rămânem doar eu și Novas în mijlocul haosului. E înalt și puternic. Din sulița lui pornește un arc curbat care spulberă scutul unui Urlător. O aruncă pe Milia pe spate și-l lovește pe Pax cu sulița în braț, doborându-l la pământ ca pe o jucărie. Dar eu sunt mai înalt și mai puternic.

— Novas, fetiță ce ești! strig. Rozaliu smiorcăit!

Ochii lui aruncă scântei când mă vede apropiindu-mă.

Când se întoarce spre mine ca un elan către șeful haitei, toți cei care se luptă în jur se opresc. Ne apropiem mândri unul de celălalt. El lovește primul. Mă feresc și mă rotesc ajungând în spatele lui. Apoi, luându-mi avânt de parcă aș doborî un copac cu lama mea curbată, îi rup un picior și-i iau sulița.

Geme ca un copil. Îi pun un genunchi pe piept, mulțumit că eu nu am gemut așa când picioarele mi-au fost rupte și refăcute în atelierul lui Mickey. Mă dau în spectacol căscând în ciuda haosului care se dezlănțuie în jur.

Mustang preia frâiele luptei.

Un singur membru al Casei Apolo reușește să fugă. O fată. E o fată iute, dar nu e un membru important al Casei. Nu știu cum, dar reușește să sară din cel mai înalt turn plutind pur și simplu până jos cu stindardul Casei ei. Aproape ca prin farmec. Dar văd distorsiunea din jurul ei. Proctorul Apolo își păstrează poziția în joc. Fata găsește un cal și fuge departe de armata mea, care nu are niciun cal. Pax aruncă o suliță spre ea de la distanță. Țintește bine și sulița ar fi putut țintui calul de gât, pe iarbă, dacă nu s-ar fi iscat din senin un vânt ciudat care s-o doboare. Până la urmă, Mustang e cea care ia un cal din grajdurile Apolo și o urmărește pe fată împreună cu Scaiete și Pietricică. O aduce înapoi așezată de-a curmezișul pe grumazul calului, cu stindardul lovind-o la fund în timpul galopului.

Armata mea vuiește când Mustang intră la trap în curtea castelului cucerit. Am eliberat deja sclavii Casei Ceres; și-au câștigat locul de drept în armata mea. Îi fac cu mâna lui Mustang de la înălțime, de pe metereze, unde stau alături de Sevro și Tactus bălăngănindu-ne fără teamă picioarele peste margine. Casa Apolo a căzut în mai puțin de treizeci de minute în ciuda intervenției lui Apolo cu sulița electromagnetică.

Undeva deasupra, Proctorul Apolo discută cu Jupiter și Venus. Strălucesc în lumina zorilor ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Dar știu că va trebui să părăsească jocul, stindardul și castelul sunt cucerite. Nu-mi mai poate face niciun rău.

— Ești terminat! râd eu de Apolo. Casa ta a căzut.

Oamenii mei încep iarăși să urle. Zgomotul și aerul iernii mă încălzesc pe măsură ce soarele apare deasupra muchiei vestice a Valles Marines. Majoritatea acestor voci ar fi putut aparține unor sclavi. În loc să se întâmple așa, m-au urmat de bună voie. În curând mă vor urma chiar și membrii Casei Apolo.

Râd sălbatic; focul victoriei mi-a încins sângele. Am învins un Proctor. Dar Jupiter încă ne mai poate face rău. Casa lui este neînvinsă, neclintită, în nordul îndepărtat. O furie aprigă mă cuprinde odată cu un alt sentiment, mai întunecat – acela al aroganței, al aroganței furioase și nebunești. Înșfac sulița electromagnetică, ridic brațul și arunc arma cât pot de tare în grupul Proctorilor. Oamenii mei mă privesc făcând acest gest nesăbuit. Cei trei Proctori se risipesc care-ncotro după ce sulița electromagnetică le distruge scuturile. Se întorc și se uită la mine. Ochii lor aruncă scântei. Dar patima pe care o simt în mine n-a fost stinsă de o biată suliță aruncată. Îi urăsc pe nătărăii ăștia uneltitori. O să-i distrug pe toți.

— Jupiter! Tu urmezi. Tu urmezi, băi rahat de câine!

Apoi Pax îmi răcnește numele. Ca un ecou se aude vocea lui Tactus, și apoi a Nylei dintr-un turn îndepărtat. Și într-o clipă o sută de voci îl scandează prin tot castelul cucerit – din curte până pe metereze și în turnuri. Lovesc cu săbiile și sulițele în scuturi și apoi le aruncă spre Proctori. O sută de proiectile se izbesc inofensive de scuturile lor electromagnetice și mulți dintre soldații mei trebuie să se ferească pentru a nu fi loviți de armele ce cad înapoi, dar e o priveliște minunată, iar sunetul ploii de metal care cade peste caldarâm e dulce. Îmi scandează numele din nou. Scandează iarăși și iarăși numele Secerătorului în fața Proctorilor, pentru că acum și-au dat seama cu cine ne luptăm.

39.

Recompensa Proctorului

În dimineața asta armata mea doarme bine. Eu n-am nevoie de somn, deși m-am alăturat lui Sevro și altor doisprezece oameni pe metereze. Stau cu toții aproape de mine, de parcă orice spațiu lăsat liber le-ar putea oferi Proctorilor ocazia să mă omoare.

Sevro a eliberat cinci studenți ai Casei Mercur dintre sclavii Apolo. Stau grupați în jurul lui și joacă un joc al iuțelii, plesnindu-se unii pe alții peste genunchi ca să vadă cine e mai rapid. Eu nu joc pentru că aș câștiga prea ușor; e mai bine să-i las pe copii să se distreze. După cucerirea castelului, deși Sevro și Tactus s-au ocupat de partea cea mai grea, toți băieții și fetele mă cred un soi de minunăție. Mustang mi-a spus că asta e o chestie neobișnuită.

— E ca și cum ar crede că ești din afara acestui timp.

— Nu înțeleg.

— Ca și cum ai fi unul dintre cuceritorii de demult. Auriii străvechi, cei care au cucerit Pământul, i-au distrus flota de nave și așa mai departe. Se folosesc de asta ca de o scuză să nu concureze cu tine, cum ar putea Hefaistos să se ia la întrecere cu Alexandru Macedon, sau Antonius cu Cezar?

Mi se strânge stomacul. Asta nu e decât un joc, iar ei mă iubesc într-atât de mult. Când va veni vremea rebeliunii, băieții și fetele astea vor fi inamicii, și îi voi înlocui cu oamenii mei, Roșii. Oare cât de fanatici vor fi acei Roșii atunci? Și va conta oare cât de cât fanatismul lor când vor trebui să înfrunte creaturi ca Sevro, Tactus, Pax sau Mustang?

Mă uit la Mustang cum se furișează spre mine pe metereze. Șchiopătează ușor din cauza unei glezne scrântite, dar e toată numai grație. Are un cuib de rămurele în păr și cearcăne la ochi. Îmi zâmbește. E frumoasă. Ca Eo.

De pe metereze putem vedea dincolo de Pădurea Mare și zărim și o parte din teritoriile înalte ale Casei Marte, în nord. Munții par că se încruntă la noi din vest, în stânga noastră. Mustang îmi arată ceva pe cer.

— Vine un Proctor.

Gărzile de corp strâng rândurile în jurul meu, dar e doar Fitchner. Sevro scuipă peste parapet.

— Părintele nostru risipitor s-a întors.

Fitchner coboară zâmbind, un zâmbet care e un semn de epuizare, frică și un pic de mândrie.

— Putem să stăm de vorbă? mă întreabă aruncând o privire către prietenii mei încruntați.

Merg împreună cu Fitchner în sala de război a Casei Apolo. Mustang mai pune lemne pe foc. Fitchner o privește sceptic, nemulțumit de prezența ei. Are o părere despre orice, la fel ca o altă persoană pe care o cunosc.

— Ai încurcat groaznic lucrurile, băiete.

— Haide să cădem amândoi de acord să nu-mi mai spui *băiete,* îi răspund.

Dă din cap în semn de aprobare. Nu mai mestecă gumă. Nu știe cum să-mi spună ceea ce are de spus. Mă intrigă îngrijorarea pe care i-o citesc în privire.

— Apolo n-a părăsit Olimpul, îi spun.

Încremenește, surprins că am ghicit.

— Corect. E tot acolo.

— Și ce înseamnă asta, Fitchner? întreabă Mustang care vine și se așază lângă mine.

— Atâta tot, răspunde Fitchner uitându-se la mine. N-a părăsit Olimpul, așa cum ar fi trebuit. E haos total. Apolo ar fi primit o funcție bună dacă ar fi câștigat Șacalul. La fel Jupiter și câțiva dintre ceilalți. Se auzise că ar fi apărut o poziție de Pretor Cavaler pe Luna.

— Și acum șansa aia se duce naibii, spune Mustang aruncându-mi zâmbitoare o privire. Din cauza unui băiat.

— Da.

Mă pufnește râsul. Câmpul de bruiaj creează un efect de ecou.

— Deci ce e de făcut?

— Tot mai vrei să câștigi, nu? mă întreabă Fitchner.

— Da.

— Ăsta e scopul a tot ce se întâmplă? mă întreabă el, deși e clar că altceva îl macină. O să primești un loc de novice indiferent de ce urmează.

Mă aplec înainte și bat darabana pe masă.

— Scopul e să-i încetinim astfel încât să nu mai poată trișa la blestematul lor de joc. Astfel încât ArhiGuvernatorul să nu poată spune pur și simplu că fiul lui e cel mai bun și că ar trebui să mă învingă pe mine pentru că s-a *născut* norocos. E vorba despre merite aici.

— Nu, spune Fitchner aplecându-se și el în față. E vorba despre politică.

Apoi aruncă o privire spre Mustang.

— Vrei să o trimiți de aici?

— Mustang rămâne.

— *Mustang,* spune el batjocoritor. Așadar, Mustang, ce părere ai despre faptul că ArhiGuvernatorul trișează pentru fiul lui?

Mustang ridică din umeri.

— Ucide sau vei fi ucis, înșală sau vei fi înșelat? Am observat că astea sunt regulile pe care le urmează Aureolații, mai ales Războinicii Însemnați.

— Înșală sau vei fi înșelat, spune Fitchner lovindu-se cu degetul peste buza superioară. *Interesant.*

— Ar trebui să-ți fie cunoscută partea cu înșelatul, îi zice ea.

— Trebuie să ne lași pe mine și pe Darrow să stăm de vorbă, *Mustang.*

— Rămâne aici.

— E în regulă, mormăie ea misterioasă.

Mă strânge de umăr înainte să plece.

— M-am plictisit oricum de Proctorul tău.

După ce pleacă Mustang, Fitchner se holbează la mine. Își pipăie buzunarul, ezită, apoi scoate ceva de acolo. O cutiuță. O aruncă pe masă și-mi face semn să o deschid. Știu ce e înăuntru.

— Păi, voi, ticăloșilor, îmi datorați niște recompense, râd eu amar în timp ce-mi strecor pe deget inelul-cuțit de la Dancer.

Îmi flexez încheietura și lama țâșnește, lungă de douăzeci de centimetri. Îmi flexez din nou încheietura și alunecă înapoi.

— Ți l-au luat Obsidienii înainte de Trecere, nu? Mi s-a spus că i-a aparținut tatălui tău.

— Ți-a spus cineva așa ceva? întreb eu înțepând masa din sala de război cu lama. Câtă lipsă de precizie din partea lor.

— Nu trebuie să fii meschin, *băiete.*

Îmi ridic brusc privirea spre Fitchner.

— Ai venit aici să câștigi o poziție de novice. Ai reușit asta. Dacă o să continui să-i provoci pe Proctori, o să te omoare.

— Mi se pare că am avut deja discuția asta.

— Darrow, nu există niciun nenorocit de sens în tot ce faci! E o nesăbuință!

— Niciun sens? repet eu.

— Și dacă-l bați pe fiul ArhiGuvernatorului, atunci ce? Ce-o să obții cu asta?

— Totul, izbucnesc.

Tremur de furie și mă uit fix la foc până când reușesc să-mi recapăt controlul.

— O să dovedesc că sunt cel mai bun Auriu din școala asta. O să arăt că pot face tot ce pot face ei. Până la urmă, de ce aș sta de vorbă cu tine, Fitchner? Am reușit toate astea fără ajutorul tău. N-am nevoie de tine. Apolo a încercat să mă omoare și n-ai mișcat un deget. N-ai făcut nimic! Deci ce-ți datorez mai exact? Poate asta?

Dau drumul lamei afară.

— Darrow.

— Fitchner, spun eu dându-mi ochii peste cap.

Lovește furios în masă.

— Nu vorbi cu mine de parcă aș fi un prost. Uită-te la mine. Uită-te la mine, prostovan infatuat ce ești.

Mă uit la el. I-a mai crescut burdihanul. Are o față descompusă pentru un Auriu. Părul lui blond e pieptănat lins pe spate. N-a fost niciodată prea arătos, dar acum – mai puțin ca niciodată.

— Darrow, uită-te la mine. A trebuit să lupt pentru tot ce am. Nu m-am născut în casa ArhiGuvernatorului. Mai departe de cât am ajuns nu pot merge, deși ar trebui. Fiul meu ar trebui să ajungă mai departe, dar nu poate și nu o va face. O să moară dacă va încerca. Toată lumea are o limită, Darrow. O limită pe care nu o pot trece. A ta e mai sus decât a mea, dar nu e atât de sus pe cât ți-ar plăcea ție, blestematule. Dacă o să treci peste ea, te vor doborî.

Își ferește privirea de parcă s-ar simți rușinat și se uită încruntat la foc. Fiul *lui.* Se vede după ten, după trăsături, după temperament și după felul în care vorbesc unul cu celălalt. Sunt un fraier că n-am spus asta cu voce tare mai devreme.

— Ești tatăl lui Sevro, îi spun.

Rămâne tăcut o vreme. Când îmi răspunde, are un ton rugător.

— L-ai făcut să creadă că se poate cățăra mai sus decât poate. O să-l omori, băiatule. Și o să te îndrepți și pe tine către moarte.

— Atunci ajută-ne! îi cer. Dă-mi ceva ce-mi poate fi de folos împotriva lui Apolo. Sau și mai bine, înfruntă-i alături de mine. Adună-i pe ceilalți Proctori și-o să ne batem cu ei.

— Nu pot, băiatule. Nu pot.

Oftez.

— Da, așa mă gândeam și eu.

— Dacă te-aș ajuta, cariera mea s-ar termina într-o clipită. Aș risca toate lucrurile pentru care am tras din greu, totul. Și pentru ce? Doar ca să-i demonstrez ceva ArhiGuvernatorului.

— Toată lumea e atât de înspăimântată de schimbare, îi spun după care îi zâmbesc sincer acestui om înfrânt. Îmi amintești de unchiul meu.

— N-o să se schimbe nimic aici, bodogăne Fitchner ridicându-se. Niciodată nu se schimbă. Vezi-ți de lungul nasului sau nu mai ieși întreg de-aici, băiatule.

Se uită la mine de parcă ar vrea să mă bată pe umăr. Nu o face.

— La naiba, capcana pentru tine e deja întinsă. Te îndrepți fix spre ea.

— Sunt pregătit pentru capcanele Șacalului, Fitchner. Sau pentru ale lui Apolo. Nu contează. Nu vor putea opri ceea ce-i așteaptă.

— Nu, zice Fitchner după o clipă de ezitare. Nu vorbesc de capcanele lor. Ci de ale fetei.

Îi răspund într-o manieră pe care o va înțelege.

— Fitchner. Nu mă lua de prost cu aluzii vagi, plictisitoare la duplicitate. Armata mea îmi aparține, câștigată trup și suflet. În acest punct nu mă pot trăda, așa cum nici eu nu-i pot trăda pe ei. Suntem ceva ce n-ai mai văzut până acum. Așa că gata.

Fitchner clatină din cap.

— Asta *este* lupta ta, băiatule.

— Da. Este lupta mea.

Zâmbesc. E momentul pe care-l așteptam.

— Fitchner, stai, îl strig până să ajungă la ușă.

Se oprește și se uită înapoi. Sar din scaun și pornesc spre el. Mă privește curios. Apoi îi întind mâna.

— În ciuda a tot ce s-a întâmplat, mulțumesc.

Îmi strânge mâna.

— Noroc, Darrow, îmi spune. Dar ai grijă de Sevro. Rahatul ăla mic o să te urmeze peste tot, indiferent de ce s-ar întâmpla.

— O să am grijă de el. Îți promit.

Îl strâng mai tare cu mâna mea de Sondor al Iadului.

Pentru o clipă, numai pentru o clipă, suntem prieteni. Apoi se cutremură din cauza presiunii pe care o exercită mâna mea asupra lui. La început râde, dar apoi înțelege și face ochii mari.

— Scuze, îi spun.

Și-atunci îi rup nasul și-l pocnesc cu cotul în tâmplă până când nu mai mișcă.

40.

Paradigma

— A plecat Fitchner? mă întreabă ea.

— Pe fereastră, îi spun.

Mă uit la Mustang peste masa albă din sala de război a Casei Apolo. Afară s-a iscat un viscol menit fără îndoială să-mi țină armata înăuntrul castelului în jurul focurilor și a vaselor cu supă fierbinte. Părul lui Mustang i se încolăcește pe umeri, prins cu fâșii de piele. Poartă pelerina din blană de lup ca fel ca ceilalți, doar că a ei are dungi stacojii. Stă cu cizmele cu pinteni pline de noroi pe masă. Stindardul, singura armă care-i place cu adevărat, e așezat pe scaunul de lângă ea. Mustang are un chip care își schimbă rapid expresia. Zâmbește batjocoritor rapid. Se încruntă rapid. Îmi zâmbește și mă întreabă la ce mă gândesc.

— Mă gândesc când o să mă trădezi, îi spun.

Se încruntă.

— Te aștepți să fac asta?

— Înșală sau vei fi înșelat, îi spun. Am auzit asta chiar de pe buzele tale.

— Tu ai de gând să mă înșeli? întreabă ea. Nu. Pentru că ce ai avea de câștigat din asta? Noi doi am înfrânt jocul ăsta. Vor să ne facă să credem că trebuie să câștige unul singur, sacrificându-i pe toți ceilalți. Dar asta nu e adevărat, și-o să le-o demonstrăm.

Rămân tăcut.

— Am încredere în tine pentru că atunci când m-ai văzut ascunzându-mă în noroi, după ce castelul fusese cucerit, m-ai lăsat să fug, îmi explică ea gânditoare. Și tu ai încredere în mine pentru că te-am scos din noroi când Cassius te-a lăsat acolo să mori.

Nu-i răspund.

— Așa că aici e răspunsul. Vei înfăptui lucruri mărețe, Darrow.

Niciodată până acum nu mi-a mai spus Darrow.

— Poate că nu trebuie să le faci singur?

Cuvintele ei mă fac să zâmbesc. Apoi țâșnesc de pe scaun, speriind-o.

— Adună oamenii, îi ordon.

Știu că abia aștepta să ne odihnim aici. Și eu la fel. Mirosul supei mă îmbie. La fel și căldura și patul și gândul de a petrece câteva clipe liniștite alături de ea. Dar nu așa se cuceresc cetăți.

— O să-i luăm pe Proctori prin surprindere. O să cucerim Jupiter.

— Nu-i putem lua prin surprindere, spune ea pipăindu-și inelul.

Câmpul de bruiaj al lui Fitchner a dispărut. Am putea scăpa definitiv de inele, dar ele reprezintă asigurarea noastră. Poate că Proctorii pot edita câteva imagini pe ici sau pe colo, dar bunul simț spune că nu pot modifica filmările prea mult fără ca Recrutorii să nu devină suspicioși.

— Și chiar dacă o să reușim să străbatem drumul prin viscol, ce-o să obținem dacă luăm Jupiterul? mă întreabă. Dacă Apolo n-a plecat după ce casa lui a pierdut, înseamnă că nici Jupiter n-o s-o facă. Și n-o să reușești decât să-i provoci să intervină. Ar trebui să mergem pe urmele Șacalului!

Știu că Proctorii mă urmăresc în timp ce plănuiesc asta. Vreau ca ei să știe încotro mă îndrept.

— Nu sunt pregătit pentru Șacal, îi spun. Avem nevoie de mai mulți aliați.

Mă privește încruntată. Nu înțelege, dar nu contează. O să înțeleagă în curând.

•

În ciuda viscolului, armata mea se mișcă iute. Suntem înfășurați în mantii și blănuri atât de groase încât semănăm cu niște animale care se împleticesc prin zăpadă. Pe timpul nopții, ne ghidăm după stele, continuând să mergem în ciuda vântului puternic și a troienelor de zăpadă. Armata mea nu protestează. Știu că nu îi conduc fără să am un scop. Soldații mai noi se străduiesc mai mult decât aș fi crezut că o s-o facă. Au auzit de mine. Pax mă asigură de asta. Și încearcă din toate puterile să mă impresioneze. Deja lucrul ăsta devine o problemă. Oriîncotro mă îndrept, alaiul din urma mea își dublează brusc strădania încercând să-i ajungă pe cei din față și să-i depășească pe cei din urmă.

Viscolul este nărăvaș. Pax stă aproape de mine și de Mustang, de parcă ar încerca să ne protejeze de vânt. El și Sevro se calcă mereu unul pe celălalt pe picioare ca să stea în preajma mea, deși Pax ar vrea mai degrabă, dacă l-aș lăsa, să-mi aprindă focul și să mă învelească seara când mă bag în pat, pe când Sevro mi-ar spune să-mi mișc fundul singur. De fiecare dată când mă uit la el acum, îl văd pe taică-su în ochii lui. Pare mai slab acum, că îi cunosc familia. Nu am niciun motiv să mi se pară astfel, doar că îmi închipuisem că poate într-adevăr a fost zămislit de o lupoaică.

În cele din urmă, ninsoarea încetează și primăvara își face apariția repede și din plin, ceea ce-mi confirmă bănuielile. Proctorii se joacă. Urlătorii se asigură că toată lumea e atentă la cer, în cazul în care Proctorii decid să ne hărțuiască în timp ce mărșăluim. Nu se întâmplă asta. Tactus e atent să nu apară vreo urmă a lor. Dar e liniște. Nu vedem cercetași inamici, nu auzim în depărtare trompete care vestesc lupta, nu vedem nicio dâră de fum în afară de cele din ținuturile înalte din nord, de pe teritoriul Casei Marte.

În drum spre Jupiter prădăm proviziile de hrană ale castelelor arse și jefuite. În Castelul Bachus găsim ulcioare pline cu struguri în loc de vin, spre dezamăgirea lui Sevro, carne sărată în pivnițele adânci ale Castelului Iunona, brânză maturată, pește înfășurat în frunze, și peste tot săculeți cu carne de cal afumată. Așa că mărșăluim sătui.

După patru zile aspre ajungem la Castelul Jupiter, aflat într-o trecătoare a munților pitici, încercuit cu trei rânduri de ziduri și îl asediem. Zăpada se topește destul de iute cât să înmoaie pământul sub copitele cailor. Prin tabăra noastră curg pâraie de zăpadă topită. Nu-mi bat capul să concep un plan de acțiune. Pur și simplu le spun lui Pax, Miliei și Nylei că cel care îmi va oferi fortăreața va câștiga un premiu. Apărătorii castelului sunt foarte puțini, iar oamenii mei cuceresc fortificațiile exterioare într-o singură zi, construind o serie de rampe de lemn sub atacul intermitent al săgeților.

Celelalte trei divizii cercetează teritoriul din împrejurimi *en force* în cazul în care Șacalul decide să-și vâre nasul în treaba asta. Forțele principale ale armatei Jupiter au rămas izolate dincolo de Argosul acum dezghețat, unde asediază castelul Marte. Nu se așteptau ca fluviul să se dezghețe atât de repede. Încă nu e niciun semn din partea oamenilor Șacalului sau a Proctorilor. Mă întreb dacă l-au găsit până acum pe Fitchner într-una dintre temnițele Castelului Apolo. I-am lăsat apă, mâncare și o mutră plină de vânătăi.

În cea de-a treia zi de asediu pe meterezele castelului Jupiter apare un steag alb. Un băiat de înălțime mijlocie se strecoară cu un zâmbet timid pe poarta laterală. Castelul se află pe un teren înalt, stâncos. Este prins între două stânci, așa că cele trei rânduri de ziduri se curbează în afară. În curând aș fi încercat să trimit oameni să escaladeze stâncile. Ar fi fost o misiune numai bună pentru Urlători – dar și-au avut partea de glorie. Asediul acesta le aparține soldaților capturați în urma luptei cu Apolo.

Băiatul se îndreaptă șovăitor spre poarta principală. Îl întâmpin acolo alături de Sevro, Milia, Nyla și Pax. Suntem un grup fioros chiar și fără Tactus și Mustang, deși despre Mustang nu s-ar putea spune vreodată că are o înfățișare fioroasă – cel mult aprigă. Milia arată ca o creatură apărută dintr-un coșmar – a început să poarte trofee ca Tactus și Scaiete. Iar Pax și-a făcut crestături pe secure, marcând fiecare sclav pe care l-a luat.

Aflat față în față cu locotenenții mei, băiatul își arată nervozitatea. Zâmbește cu jumătate de gură, de parcă i-ar fi teamă că nu ne place atitudinea lui. Poartă inelul Casei Jupiter. Se pare că e înfometat, pentru că inelul abia îi mai stă pe deget.

— Mă numesc Lucian, spune băiatul, încercând să vorbească asemenea unui bărbat.

Pare să creadă că Pax e șeful. Pax scoate un hohot de râs și face semn spre mine și spre lama mea curbată. Lucian tresare când se uită la mine. Cred că știa bine că eu sunt liderul.

— Ne-am adunat aici ca să zâmbim unii la alții? Ce-ai de spus?

— Am de spus că ne e foame, râde el jalnic. De trei săptămâni mâncăm doar șobolani și grâu crud cu apă.

Aproape că mi-e milă de băiat. Are părul murdar și ochii înlăcrimați. Știe că a pierdut șansa noviciatului. Va fi făcut de rușine pentru tot restul vieții fiindcă s-a predat. Dar e flămând. La fel sunt și ceilalți șapte apărători. Ciudat, toți sunt membri ai Casei Jupiter, nu e niciun sclav printre ei. Primusul lor i-a lăsat în urmă pe cei slabi, în loc să lase sclavii.

Singura condiție pe care o pune ca să predea castelul este să nu fie făcuți sclavi. Sunt de acord cu cererea băiatului, iar Pax e singurul care mormăie ceva onorabil despre cum ar trebui să-și câștige libertatea ca toți ceilalți. Îi ordon Miliei să-i păzească. Dacă dau semne de răzvrătire o să-și facă trofee din scalpurile lor. Ne priponim caii în curtea murdară pavată cu piatră cubică. Un turn înalt, ascuțit se înalță către peretele de stâncă.

Printre nori se strecoară întunericul. Dinspre trecătoare se apropie o furtună, așa că îmi strâng toți oamenii în castel și ferecăm porțile. Mustang și soldații ei sunt dincolo de ziduri și se vor întoarce abia seara târziu, după ce vor cerceta împrejurimile împreună cu Tactus. Comunicăm cu ajutorul căștilor și Tactus ne înjură pentru că avem un acoperiș uscat deasupra capetelor. Odată cu lăsarea întunericului ropotele de ploaie se întețesc.

Înainte să mâncăm mă asigur că veteranii primesc cele mai bune paturi din dormitoarele Jupiter. Soldații mei poate că sunt disciplinați, dar și-ar înjunghia propriile mame pentru un pat cald. E singurul lucru cu care cei mai mulți dintre ei n-au reușit să se obișnuiască – dormitul pe pământ. Le lipsesc saltelele și cearșafurile de mătase. Mie îmi lipsește patul sărăcăcios pe care-l împărțeam cu Eo. E moartă de tot atâta timp cât am fost căsătoriți. Sunt surprins cât de mult doare când îmi dau seama de asta.

Cred că am optsprezece ani acum, măsurând după sistemul de pe Pământ. Nu sunt foarte sigur.

Pâinea și carnea oferite de noi sunt ca un dar ceresc pentru apărătorii înfometați ai Jupiterului. Lucian și ai lui, toți niște băieți slăbănogi, sleiți, numai piele și os, mănâncă atât de

repede încât Nyle începe să se agite că o să-și perforeze intestinele. Îi spune fiecăruia s-o ia mai ușor pentru că toată carnea aia afumată de cal n-o ia la fugă nicăieri. Pax și grupul lui de Spinări Însângerate le aruncă din când în când oase. Râsul lui Pax e contagios. Începe puternic și apoi se transformă într-un chicot feminin în următoarele două secunde. Când se stârnește nimeni nu reușește să rămână serios. Acum vorbește iarăși despre Helga. O caut pe Mustang din priviri ca să râdem împreună, dar o să mai fie plecată încă vreo câteva ore de acum înainte. Mi-e dor de ea și pieptul mi se umflă de mândrie pentru că știu că la noapte se va cuibări în patul meu și va sforăi ca unchiul Narol după serbarea de Anul Nou.

O chem pe Milia în capul mesei. Toți oamenii mei stau tolăniți în sala de război a lui Jupiter; cuceresc totul lejer. Harta Jupiter este distrusă. Nu-mi dau seama cât de multe știu membrii Casei.

— Ce părere ai despre gazdele noastre? o întreb pe Milia.

— Zic să-i facem sclavi.

— Chiar nu-ți place să-ți ții promisiunile, nu-i așa? îi zic eu țâțâind.

Are o privire ca de șoim, cu un chip ascuțit și crud. Vocea i se potrivește întrutotul.

— Promisiunile sunt pur și simplu niște lanțuri, scrâșnește ea. Sunt sortite să fie încălcate.

Îi spun să-i lase în pace pe băieții din Casa Jupiter, și apoi îi ordon cu voce tare să aducă vinul pe care l-am găsit în drumul nostru. Ia niște băieți cu ea și împreună aduc butoaiele găsite în depozitele Bachus.

Stau prostește cu picioarele pe masă.

— Și vă ordon să vă îmbătați, urlu către armată.

Mă privesc cu toții ca pe un nebun.

— Să ne îmbătăm? întreabă cineva.

— Da, i-o retez înainte să mai spună ceva. Vă descurcați? Sunteți în stare să faceți o nebunie, măcar o dată?

— O să încercăm, strigă Milia. Nu-i așa?

I se răspunde cu urale. Ceva mai târziu, în vreme ce bem din vinul celor din Casa Bachus, le ofer destul de vocal și membrilor Casei Jupiter. Pax se clatină protestând la ideea de a împărți cu ei bunătate de vin. E un actor bun.

— Mă contrazici? îl întreb.

Pax ezită un moment, dar apoi dă din cap afirmativ.

Îmi trag lama curbată din teaca de pe spate. Vâjâie în aerul umed al sălii de război. O sută de ochi ne urmăresc. De afară se aud tunete. Pax se clatină în față pășind amețit. Ține mâna pe coada securii, dar nu o scoate din teacă. După o clipă clatină din cap și se lasă într-un genunchi – și tot e aproape cât mine de înalt. Îmi bag arma la loc și-l ridic în picioare. Îl trimit să conducă o patrulă afară.

— Patrulă? Acum… în timpul furtunii?

— M-ai auzit, Pax.

Cu un mormăit, Spinările Însângerate îl urmează ca să-și execute pedeapsa. Sunt cu toții suficient de isteți cât să-și fi dat seama ce roluri le revin, deși nu știu de-a ce se joacă.

— Disciplină! mă laud eu în fața lui Lucian. Disciplina e cea mai importantă trăsătură a omului. Chiar și a brutelor uriașe ca el. Dar are dreptate. N-o să primești vin în seara asta. Trebuie să-l meriți.

În absența lui Pax dau un adevărat spectacol oferind pelerine de lup ceremoniale sclavilor din Casele Venus și Bachus care și-au câștigat libertatea contribuind la cucerirea acestei cetăți – sunt pelerine ceremoniale pentru că nu avem timp să căutăm lupi acum. Se râde mult și e o atmosferă destinsă. În sfârșit suntem veseli, deși nimeni nu se desparte de arme. Nyla se lasă convinsă să cânte un cântec. Are o voce de înger. Cânta la Opera din Marte și urma să aibă un spectacol la Viena, dar între timp a apărut o oportunitate mai bună, sub forma admiterii la Institut. E o oportunitate unică. Ce mai privighetoare.

Lucian stă într-un colț al sălii de război împreună cu ceilalți șapte apărători ai castelului, uitându-se cum se dau în spectacol soldații mei adormind pe mese, în fața focului, pe lângă pereți. Unii se strecoară ca să facă rost de vreun pat. Sunetul sforăiturilor îmi gâdilă urechile.

Sevro nu se dezlipește de mine, de parcă Proctorii ar putea să dea buzna în orice moment și să mă omoare. Îi spun să se îmbete și să mă lase în pace. Mă ascultă, și curând îl aud râzând și apoi sforăind cocoțat pe masa lungă. Mă împleticesc printre soldații adormiți spre Lucian, cu un zâmbet până la urechi. Nu m-am mai îmbătat dinainte de moartea soției mele.

În ciuda atitudinii umile a lui Lucian, mi se pare bizar. Mă privește rareori în ochi și are umerii lăsați. Dar nu-și bagă niciodată mâinile în buzunare, și nu le ține niciodată încrucișate,

e mereu gata să se apere. Îl întreb despre războiul cu Marte. Așa cum mă gândeam, e aproape câștigat. Îmi spune că Marte a fost trădat de o fată. Îmi pare a fi mâna Antoniei.

Trebuie să acționez rapid. Nu știu ce o să se întâmple dacă vor fi cucerite stindardul și castelul Casei mele, cu toate că armata mea e independentă. Practic, aș putea pierde.

Prietenii lui Lucian sunt obosiți, așa că le dau permisiunea să plece și să încerce să-și găsească paturi. Ei nu reprezintă o problemă. Lucian rămâne să stăm de vorbă. Îl invit la masa mare. În vreme ce prietenii lui Lucian ies afară, o aud pe Mustang pe coridor. Intră țopăind în încăpere. Afară bubuie tunetele. Are părul ud și încâlcit, pelerina de lup plină de apă, cizmele lasă dâre de noroi.

Rămâne extrem de nedumerită când mă vede stând lângă Lucian.

— Mustang, draga mea! strig. Mi-e teamă c-ai ajuns prea târziu. Deja am dat iama în proviziile lui Bachus, îi spun arătându-i armata sforăitoare și apoi îi fac cu ochiul.

Au mai rămas vreo cincizeci, răspândiți prin toată încăperea în diverse stadii de somn. Toți beți ca unchiul Narol de Anul Nou.

— Într-un moment ca ăsta pare o idee bună să te faci muci, spune ea într-un fel ciudat.

Se uită spre Lucian, și apoi spre mine. Ceva nu-i convine. I-o prezint lui Lucian, care mormăie că-i pare bine să o cunoască. Ea hohotește scurt.

— Cum te-a convins să nu-l faci sclav, Darrow?

Nu-mi dau seama dacă înțelege jocul pe care-l fac.

— Mi-a oferit fortăreața! fac eu un semn neîndemânatic spre harta de piatră pe jumătate distrusă de pe zid.

Mustang zice că vrea să ni se alăture. Își cheamă câțiva oameni de pe coridor, dar i-o retez.

— Nu, nu. Eu și Lucian suntem pe cale să devenim prieteni excelenți. Fără fete. Ia-ți oamenii și caută-l pe Pax.

— Dar…

— Du-te după Pax, îi ordon.

Știu că e nedumerită, dar are încredere în mine. Ne șoptește la revedere mie și lui Lucian și apoi închide ușa după ea. Zgomotul cizmelor ei se aude din ce în ce mai încet.

— Credeam că nu mai pleacă odată! îi spun râzând lui Lucian.

El se lasă pe spate în scaun. Chiar e extrem de subțirel, nu are nimic în exces pe el. Are părul blond prins simplu la spate. Are mâini micuțe și îndemânatice. Îmi amintește de cineva.

— Majoritatea oamenilor n-ar vrea ca fetele drăguțe să plece de lângă ei, spune Lucian zâmbind sincer.

Ba chiar roșește puțin când îl întreb dacă i se pare că Mustang e drăguță.

Stăm de vorbă aproape o oră. Încet, încet, începe să se relaxeze. Începe să câștige încredere și în curând îmi povestește despre copilăria lui, despre tatăl sever, despre așteptările familiei. Dar nu povestește cu umilință toate astea. E realist, o trăsătură de caracter pe care o admir. Acum nu mai trebuie să-mi evite privirea când vorbim. Nu-și mai ține umerii așa de aduși în față, și începe să devină plăcut, chiar amuzant. Râd în hohote de vreo câteva ori. E tot mai târziu în noapte, dar noi încă mai discutăm și glumim. Râde de cizmele mele, care sunt căptușite cu blănuri ca să țină de cald. Acum că s-a topit zăpada sunt prea călduroase, dar trebuie să port pieile.

— Dar tu, Darrow? Tot trăncănim și trăncănim despre mine. Cred că e rândul tău. Spune-mi, ce te-a adus aici? Care e motivația ta? Nu cred că am auzit de familia ta…

— Nu erau oameni care te-ar fi putut interesa, ca să fiu sincer. Dar cred că e vorba despre o fată, asta-i tot. Sunt un om simplu. La fel sunt și motivele mele.

— Tipa aceea drăguță? întreabă Lucian roșind. Mustang? Nu pare tocmai simplă.

Ridic din umeri.

— Eu ți-am spus tot, protestează Lucian. Nu te purta ca un Purpuriu evaziv cu mine. Dă-i drumul, omule! zice el și bate în masă nerăbdător.

— Bine. Bine. Toată povestea, oftez eu. Vezi pachetul de lângă tine? E un săculeț înăuntru. Dă-mi-l și mie, te rog.

Lucian scoate săculețul și mi-l aruncă. Se lovește de masă cu un clinchet.

— Dă-mi să-ți văd mâna.

— Mâna? mă întreabă el râzând.

— Exact, pune-o aici, te rog, spun bătând în masă.

Nu reacționează.

— Haide, omule. Am o teorie.

Bat tot mai nerăbdător în masă. Până la urmă își pune mâna la vedere.

— Și cu ce te ajută asta să-ți spui povestea sau să-ți expui teoria? mă întreabă el păstrându-și zâmbetul.

— E complicat. Mai bine îți arăt.

— Corect.

Deschid săculețul și vărs conținutul pe masă. Se revarsă o grămadă de inele-sigiliu de aur. Lucian le privește cum se rostogolesc.

— Toate astea sunt ale unor puști care au murit. Puștii pe care robo-medicii n-au reușit să-i salveze. Ia să vedem.

Răscolesc prin grămada de inele.

— Avem Jupiter, Venus, Neptun, Bachus, Iunona, Mercur, Diana, Ceres… și aici avem un inel Minerva.

Mă încrunt și scotocesc în continuare.

— Hmm. Ciudat. Nu găsesc niciun Pluto.

Ridic privirea spre el. Acum are ochii diferiți. Morți. Tăcuți.

— A, uite unul aici.

41.

Șacalul

Își trage mâna repede. E rapid.

Eu sunt și mai rapid.

Îmi înfig pumnalul prin palma lui, prinzându-i-o de masă.

Icnește și deschide gura din cauza durerii. Scoate niște sunete ciudate când expiră, ca un animal sălbatic și începe să tragă de pumnal. Dar eu sunt mai mare decât el și pumnalul e înfipt zece centimetri în masă. Îl înfig și mai adânc lovindu-l cu o carafă. Nu poate să-l scoată. Mă las pe spate și mă uit la el în timp ce încearcă. E ceva primar în reacția lui inițială de panică dusă până la nebunie. Apoi e ceva categoric omenesc în felul în care își revine din șoc, iar asta face ca gestul lui să pară mult mai crud decât actul meu violent. Se calmează mai repede decât orice alt om pe care l-am văzut. Răsuflă o dată, poate de trei ori, apoi se lasă pe spate ca și când am sta la un pahar.

— Ei bine, rahat, zice el ferm.

— Mă gândeam c-ar trebui să ne cunoaștem mai bine. Șacalule, eu sunt Secerătorul, îi spun făcând un semn cu degetul spre mine.

— Ai numele mai bun, răspunde el respirând sacadat. De cât timp știi?

— Că tu ești Șacalul? Asta mai mult am ghicit. Că nu ești de încredere? De dinainte să intru în castel. Nimeni nu se predă fără luptă. Iar unul dintre inelele tale nu se potrivește. Ascunde-ți mâinile data viitoare. Lașii nesiguri pe ei întotdeauna își ascund mâinile sau dau din ele prea mult. Proctorii știau că vin aici. Au vrut să-mi întindă o capcană și să mă distrugă; de-asta ți-au spus ție ce aveam de gând să fac. Ca să poți să te strecori înăuntru și să mă prinzi nepregătit. Greșeala lor. Greșeala ta.

Se uită la mine, apoi se strâmbă de durere în timp ce se întoarce și-i vede pe soldații mei ridicându-se treji. Sunt aproape cincizeci. Am vrut să fie martori la șiretlicul meu.

— Aha, oftează Șacalul dându-și seama cât de inutilă a devenit cursa lui. Și soldații mei?

— Care dintre ei? Cei care erau cu tine sau cei pe care i-ai ascuns prin castel? Poate prin beciuri? Poate sub podea, într-un tunel? N-aș paria că sunt foarte fericiți acum, omule. Pax e o fiară, iar Mustang o să-l ajute dacă e nevoie.

— Deci d-asta i-ai spus să plece.

Și pentru că nu voiam să ne întrebe din greșeală de ce ne prefacem că suntem beți când bem doar suc de struguri.

Probabil că Pax i-a găsit până acum în ascunzătorile lor. Afară încă mai tună. Sper că Șacalul și-a implicat o mare parte din forțe în ambuscada asta. Altfel, o să ne dea mare bătaie de cap, pentru că dacă are castelul lui Jupiter, probabil că are și armata lui Jupiter – care e întărită de cea a Iunonei și de majoritatea celor din Vulcan și, în curând, de Marte. Dar îl am pe el aici.

Șacalul e prins, însângerat și înconjurat de armata mea. Ambuscada lui a fost descoperită. A pierdut, dar nu e lipsit de speranță. Nu mai e Lucian. Se comportă de parcă nici n-ar avea mâna străpunsă de un cuțit. Vocea nu-i mai tremură. Nu e furios, doar al dracului de înfricoșător. Mi-amintește de mine înainte să mă apuce furia. Tăcut. Fără să se grăbească. Am vrut ca soldații mei să-l vadă zvârcolindu-se. Nu o face, așa că le spun să plece. Rămân doar cei zece Urlători, noi și vechi.

— Dacă vrei să discutăm, te rog să-mi scoţi pumnalul ăsta din mână, îmi zice Şacalul. Îţi vine sau nu să crezi, dar mă doare.

Nu îi arde de glumă pe cât o sugerează cuvintele. În ciuda determinării sale, e palid la faţă şi corpul a început să-i tremure din cauza şocului.

— Unde ţi-e restul armatei? întreb zâmbind. Unde e fata aia, Lilath? Îi datorează prietenului meu un ochi.

— Dă-mi drumul şi o să-ţi aduc capul ei pe o tavă, dacă vrei. Dacă îmi împrumuţi un măr, o să i-l şi pun în gură ca să arate ca un porc la ospeţe. E alegerea ta.

— Ia te uite! Aşa ţi-ai căpătat porecla, nu? îi spun şi aplaud batjocoritor.

— Lui Lilath îi plăcea cum sună, plescăie el. Şi-a prins. De asta o să-i pun mărul în gură. Aş fi vrut să fiu ceva mai… regal decât *Şacalul,* dar reputaţia tinde să se construiască singură. La fel ca a Micului Spiriduş şi a Tabureţilor lui, zice arătând spre Sevro.

— Cum adică „Tabureţi”? întreabă Scaiete.

— Aşa vă spunem noi. Tabureţii pe care Secerătorul şi Spiriduşul îşi întind picioarele. Dar dacă vreţi să aveţi un nume mai bun după jocul ăsta, nu trebuie decât să-l omorâţi pe Secerătorul mare şi rău aici de faţă. Nu-l neutralizaţi. Ucideţi-l. Înfigeţi-i o sabie prin coloana vertebrală şi o să ajungeţi Imperatori, Guvernatori, ce vreţi voi. Tata o să fie fericit să vă servească. E o treabă foarte simplă. *Quid pro quo.*

Sevro îşi scoate cuţitele şi le aruncă o căutătură urâtă Urlătorilor.

— Nu-i atât de simplu, zice el.

Scaiete rămâne nemişcată.

— Merita încercat, oftează Şacalul. Mărturisesc, eu sunt un politician, nu un luptător. Aşa că dacă vrei să avem o conversaţie, Secerătorule, trebuie să spui ceva. Arăţi ca o statuie, iar eu nu vorbesc limba statuilor.

Charisma lui e rece. Totul e calculat.

— E adevărat că i-aţi mâncat pe membrii propriei Case?

— După luni întregi în întuneric, mănânci orice se iveşte. Chiar dacă încă se mişcă. Nu-i prea impresionant, la drept vorbind. Mai puţin uman decât mi-ar fi plăcut, mai aproape de animale. Şi oricine ar fi făcut la fel. Dar să-mi trezeşti amintirile urâte nu e un mod bun de a negocia.

— Nu negociem.

— Oamenii negociază mereu. Asta înseamnă a conversa. Cineva are ceva, știe ceva. Cineva vrea ceva.

Zâmbetul lui rămâne plăcut, dar ochii... E ceva în neregulă cu el. Un alt suflet pare că i-a intrat în corp față de momentul când era Lucian. Am văzut actori... dar aici e altceva. E de parcă ar fi atât de chibzuit, până când devine inuman.

— Secerătorule, o să-i spun tatălui meu să-ți dea orice dorești. O flotă. O armată de Rozalii cu care să te culci, Corbi cu care să cucerești, orice. O să obții o poziție excelentă dacă eu câștig micul joc din anul ăsta de școală. Dacă o să câștigi tu, o să ai parte de și mai multă școală. Alte teste. Mai multe greutăți. Aud că familia ta a murit și era și săracă – o să fie dificil să te ridici pe cont propriu.

Aproape că uitasem că am o familie falsă.

— O să-mi câștig singur laurii.

— Secerătorule. Secerătorule. Secerătorule. Crezi că *aici* se termină totul? zice el plescăind dezgustat. Negativ. Negativ, *bunul meu domn.* Dar dacă îmi dai drumul, atunci greutățile... s-au dus, zice măturând explicativ cu mâna liberă masa. Tatăl meu o să-ți devină patron. Bine-ai venit, post de conducere. Bine-ai venit, faimă. Bine-ai venit, putere. Doar spune-i la revedere ăstuia – arată spre cuțit – și lasă-ți viitorul să înceapă. Am fost dușmani când eram copii. Acum că suntem bărbați, hai să devenim aliați. Tu ești sabia, eu sunt stiloul.

Dancer ar vrea să-i accept oferta. Mi-ar garanta supraviețuirea. Mi-ar garanta o ascensiune meteorică. Aș ajunge în sălile din palatul ArhiGuvernatorului. Aș fi aproape de omul care a ucis-o pe Eo. Ah, vreau să accept. Dar asta ar însemna să-i las pe Proctori să mă înfrângă. Ar însemna să-l las pe viermele ăsta nenorocit să câștige și pe tatăl lui să râdă și să fie mândru. O să trebuiască să-i văd zâmbetul lățit pe toată fața aia nenorocită. Să se ducă dracului. Vor simți ce înseamnă durerea.

Ușa se deschide și Pax se apleacă să intre în cameră. Zâmbește cu toată fața.

— O seară afurisit de bună, Secerătorule! râde el. I-am găsit pe rahați în fântână. Cincizeci. Se pare că au săpat tuneluri lungi peste tot. Probabil că așa au cucerit castelul.

Trântește ușa și se așază pe colțul mesei ca să roadă o bucată de carne rămasă.

— A fost o treabă umedă. Ha! Ha! I-am lăsat să iasă și a fost un carnagiu de toată frumusețea. De toată frumusețea. Helgăi i-ar fi plăcut. Acum sunt toți sclavi. Mustang îi însemnează în timp ce vorbim. Dar, ăăăă, e într-o dispoziție cam ciudată, zice scuipând un os. Ha! Ăsta e? *Șacalul*? E palid ca un cur de Roșu. Rahat, l-ai țintuit de masă, zice apropiindu-se.

— Cred că ai făcut rahați mai mari decât ăsta, Pax, adaugă Sevro.

— Sigur că am făcut. Și mai colorați. Ăsta e tras la față ca un Maroniu.

— Ține-ți gura, idiotule, îi spune Șacalul lui Pax. S-ar putea să nu fiu întotdeauna în poziția asta.

— Nici jucăria ta n-o să mai fie la locul ei dacă o mai faci mult pe durul! Ha! E tot așa micuță ca tine? strigă Pax.

Șacalului nu-i place să fie batjocorit. Se holbează în tăcere la Pax, apoi își dă ochii peste cap la fel cum un șarpe ar scoate limba.

— Știai că Proctorii te ajută? întreb. Că au încercat să mă omoare?

— Desigur, ridică el din umeri. Recompensele mele sunt… peste medie.

— Și nu te deranjează că trișezi?

— Înșeli sau te lași înșelat, nu?

Sună cunoscut.

— Ei bine, acum nu te mai ajută. E prea târziu pentru asta. Acum trebuie să te ajuți singur.

Înfig alt cuțit în masă. Știe pentru ce e.

— Am auzit odată că dacă un șacal e prins într-o capcană, își roade piciorul ca să se elibereze. S-ar putea să fie mai ușor cu cuțitul decât cu dinții.

Râde rapid și scurt, ca o lătrătură.

— Deci dacă îmi tai singur mâna, pot să plec? Despre asta e vorba?

— Ușa-i acolo. Pax, ține cuțitul apăsat ca să nu trișeze.

Chiar dacă i-a mâncat pe alții, nu o s-o facă. Poate să sacrifice prieteni și aliați, dar nu se poate sacrifica pe sine. Nu o să treacă acest test. E un Aureolat. Nu are de ce să îți fie frică de el. E slab. La fel ca tatăl lui. Îi găsesc inelul cu Pluto în cizmă și i-l pun pe deget pentru ca Recrutorii și taică-său să vadă cum lumina ochilor lui renunță. Așa își vor da seama că eu sunt mai bun.

— Poate că Proctorii mă ajută, dar tot trebuie să merit să câștig, Darrow.

— Te așteptăm.

— Ți-am spus, oftează el. Eu sunt diferit de tine. Mâna e unealta unui țăran. Unealta unui Auriu e mintea lui. Dacă ai fi fost dintr-o rasă mai bună, ți-ai fi dat seama că sacrificiul ăsta înseamnă foarte puțin pentru mine.

Apoi începe să taie. Lacrimile îi șiroiesc pe față în timp ce sângele țâșnește cu presiune. Taie în continuare, iar Pax nici nu se mai poate uita. Șacalul a ajuns pe la jumătate când se uită la mine cu un zâmbet liniștit care mă convinge că e absolut nebun. Râde – de mine, de durere, de tot. N-am mai întâlnit pe nimeni ca el. Acum înțeleg cum s-a simțit Mickey când m-a cunoscut pe mine. E un monstru în trupul unui om.

Șacalul e pe cale să-și rupă propria încheietură ca să-și ușureze treaba, când Pax înjură și-i dă sabia lui ionică. O să treacă prin os dintr-o singură lovitură.

— Mulțumesc, Pax, zice Șacalul.

Nu știu ce să fac. Totul în mine îmi strigă să fiu atent. Ar trebui să-l omor acum. Să-i bag o sabie în gât. Asta e un om căruia nu-i dai drumul. E cineva pe care nu te piși pentru ca apoi să-l eliberezi în sălbăticie. E atât de departe de Cassius că îmi vine să râd. Și totuși, i-am spus că dacă o taie, poate să plece. Așa că taie. Doamne Dumnezeule.

— Ești absolut nebun, zice Pax.

Șacalul bombăne ceva despre proști. E doar o mână, spune el. Mâinile mele sunt totul pentru mine. Pentru el nu înseamnă nimic.

Când termină, rămâne acolo cu ciotul aproape în întregime cauterizat. E alb la față, dar și-a strâns cureaua pe post de garou. Ne uităm unul la altul un moment, timp în care își dă seama că n-o să-i dau drumul.

Apoi văd ceva ca o umbră mișcându-se în dreptul ferestrei deschise. Vin Proctorii, așa cum am sperat, dar sunt distrat, nepregătit. Și când văd un mic detonator sonic zdrăngănind pe masă și pe Șacal cum îl ia cu mâna cealaltă, îmi dau seama că am făcut o mare greșeală. Le-am dat Proctorilor suficient timp să-l ajute. Totul încetinește, iar eu nu pot decât să mă uit.

Cu aceeași mână cu care ține micul detonator, Șacalul lovește cu sabia ionică a lui Pax. Înfige lama în gâtul prietenului meu

uriaș. Strig și mă arunc înainte exact în momentul în care apasă butonul detonatorului.

O undă sonică mă aruncă de cealaltă parte a camerei. Urlătorii se lovesc de pereți. Pax e izbit de ușă. Pahare, mâncare, scaune, toate se împrăștie ca orezul în vânt. Sunt la podea. Îmi scutur capul încercând să-mi revin în timp ce Șacalul vine spre mine. Pax abia se ține pe picioare, sângele îi curge din urechi și din gât. Șacalul îmi zice ceva, apoi ridică lama. Atunci Pax se aruncă înainte, nu înspre el, ci peste mine. Abia respir. Nu văd ce se întâmplă, dar o simt prin corpul lui Pax. Un tremur. Un spasm. Zece lovituri în timp ce Șacalul îl înjunghie pe Pax încercând să ajungă la mine, ca un animal turbat care scurmă pământul, săpând prin Pax ca să mă omoare cât sunt la pământ.

Apoi nu se mai întâmplă nimic.

Sângele îmi curge pe față, îmi încălzește trupul. E sângele prietenului meu.

Încerc să-l mișc pe Pax. Reușesc până la urmă să mă strecor de sub el. Șacalul a fugit, iar Pax sângerează și e pe moarte. O zeiță a morții îmi bocește în urechi. Proctorii au plecat și ei. Urlătorii încearcă să se ridice în picioare. Când mă uit din nou la Pax, deja a murit. Are pe buze un zâmbet tăcut. Sângele se scurge pe piatră. Simt o durere în piept și cad într-un genunchi, plângând.

Nu și-a spus ultimele cuvinte. Nu și-a luat la revedere.

S-a aruncat peste mine. Și a fost distrus.

Mort.

Loialul Pax. Îi iau capul uriaș între mâini. Mă doare să-l văd pe acest titan la pământ. Merita mai mult. O inimă atât de blândă într-un corp atât de dur. N-o să mai râdă niciodată. N-o să stea niciodată pe puntea unui distrugător. N-o să poarte niciodată mantia unui cavaler sau sceptrul de Imperator. Mort. N-ar fi trebuit să se întâmple așa. E numai vina mea. Ar fi trebuit să termin totul rapid.

Ce viitor ar fi avut.

Sevro stă în spatele meu, palid. Urlătorii s-au ridicat în picioare și fierb. Patru dintre ei plâng în tăcere. Le curge sânge din urechi. Lumea e într-o tăcere absolută. Nu auzim, dar o haită de lupi nu are nevoie de cuvinte pentru a ști când e vremea să pornească la vânătoare.

L-a omorât pe Pax. Acum îl omorâm noi pe el.

Dâra de sânge pe care a lăsat-o Șacalul duce spre unul dintre turnurile mici ale cetății. De-acolo dispare în curte. Ploaia a spălat-o. Sărim în haita noastră de unsprezece din turn pe unul dintre zidurile joase și ne rostogolim când îl atingem. Apoi coborâm în curte și Sevro, copoiul nostru, ne conduce printr-o poartă laterală spre munții aspri ai ținuturilor joase.

Noaptea e cumplită. Ploaia și zăpada bat dintr-o parte. Se vede un fulger. Tună, dar aud asta ca prin vis. Fug alături de Urlători. Alergăm în zigzag. Trecem peste stânci întunecate și pe marginea prăpăstiilor, căutându-ne prada. Cizmele mele înfășurate în cârpe mă încetinesc, dar trebuie să rămână acoperite. Planul meu încă ar putea să funcționeze, chiar și după toate astea.

Nu știu cum ne conduce Sevro. Eu sunt pierdut în haos. Mă gândesc la Pax. N-ar fi trebuit să moară. L-am încolțit pe Șacal și l-am lăsat să-și roadă piciorul și să scape. Îmi amintesc cum l-a privit Mustang. Știa cine e. Știa și a vrut să-mi vorbească între patru ochi. Nu știu care e legătura dintre ei, dar îmi e loială. Totuși, de unde îl cunoaște?

Sevro ne duce prin trecătorile înalte unde zăpada încă ne ajunge până la genunchi. Se văd urme. Suntem în mijlocul rafalelor de zăpadă. Mi-e frig. Pelerina mea e udă leoarcă. Lama curbată mi se lovește de spate. Din cizme îmi iese apă. Și sunt urme de sânge în zăpadă. Urcăm o pantă în fugă printr-o trecătoare înzăpezită, între două vârfuri uriașe. Îl văd pe Șacal. Se târăște la o sută de metri distanță. Cade în zăpadă și se ridică din nou. E de fier dacă a ajuns până aici. O să-l prindem și o să-l ucidem pentru ce i-a făcut lui Pax. Nu trebuia să-l înjunghie pe titanul meu. Haita mea începe să urle cu amărăciune. Șacalul aruncă o privire în urmă și continuă să se târască. Nu o să scape.

Alergăm pe panta înzăpezită. Noapte și întuneric. Vântul bate dintr-o parte. Urlu, dar din cauza exploziei sonice mă aud înfundat, ca și când sunetul ar fi înfășurat în vată. Apoi, o apariție ciudată împrăștie fulgii din fața noastră. O formă. O formă invizibilă și de neatins prinde contur sub zăpada care cade. Un Proctor. Mi se pune un nod în gât. Aici o să mă omoare. Despre asta m-a avertizat Fitchner.

Apolo își dezactivează mantia. Îmi zâmbește de sub coif și strigă ceva. Nu aud ce zice. Apoi își mișcă pumnul

electromagnetic, iar Sevro și Urlătorii se împrăștie în timp ce o mini-explozie sonică îi aruncă pe cinci dintre ai noștri la vale. Îmi țiuie timpanele. S-ar putea să nu se mai refacă niciodată. Pumnul din nou. Mă feresc. Durerea îmi trece prin picior. Mă dă peste cap. Apoi durerea dispare. Mă ridic și alerg spre Apolo. Pumnii îi sclipesc în timp ce trei unde de energie pornesc spre mine. Le evit învârtindu-mă și răsucindu-mă pe loc. Sar. Sabia mea coboară spre capul lui și se oprește brusc. Când e activată, armura electromagnetică nu poate fi străpunsă decât de un brici. Știam asta. Dar trebuie să facem și un pic de spectacol.

Apolo se uită la mine, de neatins în armura sa. Haita mea a fost aruncată la vale. Îl văd pe Șacal chinuindu-se de-a lungul stâncilor. Pare mai puternic acum. O formă distorsionată îl însoțește. E vreun alt Proctor care-l ajută. Venus, cred.

Strig din cauza furiei care s-a acumulat în mine încă de când am ajuns sub bisturiul lui Mickey.

Apolo spune ceva, dar nu aud. Îl înjur și lovesc din nou cu sabia. O prinde și mi-o aruncă în zăpadă. Stratul invizibil al armurii electromagnetice din jurul pumnilor îmi lovește fața – pumnii nu mă ating, și totuși nervii mei sunt în agonie. Țip și cad la pământ. Apoi Apolo mă apucă de păr și ne ridicăm în furtună. Se înalță cu cizmele gravitaționale până când ajungem la trei sute de metri în aer. Atârn de mâna lui. Zăpada se învârtejește în jurul nostru. Vorbește din nou ajustând frecvența, așa încât urechile mele vătămate să-l audă.

— O să folosesc cuvinte simple ca să fiu sigur că mă înțelegi. O avem pe micuța ta Mustang. Dacă nu pierzi la următoarea întâlnire cu fiul ArhiGuvernatorului, așa încât să te vadă toți Recrutorii, o s-o distrug.

Mustang.

Mai întâi Pax. Acum fata care a cântat cântecul lui Eo lângă foc. Fata care m-a scos din noroi. Fata care s-a cuibărit lângă mine când fumul se ridica în mica noastră peșteră. Geniala Mustang, care m-a urmat pentru că așa a ales. Aici am adus-o. Nu mă așteptam la asta. Nu am plănuit să se întâmple asta. Au prins-o.

Simt un gol în stomac. Nu din nou. Nu ca tata. Nu ca Eo. Nu ca Lea. Nu ca Roque. Nu ca Pax. Pe ea n-o s-o omoare. Nenorocitul ăsta nu o să omoare pe nimeni.

— O să-ți scot *dracului inima aia* din piept!

Mă lovește în burtă ținându-mă în continuare de păr. Are o figură ciudată în timp ce încearcă să înțeleagă cuvântul. *Dracului.* Plutim în aer, la înălțime. La mare înălțime. Atârn ca un spânzurat în timp ce mă lovește din nou. Gem. Dar în timp ce fac asta îmi aduc aminte singurul lucru pe care l-am învățat de la Fitchner când l-am bătut pe umăr în pădure. Dacă Apolo mă ține de păr și eu nu-i simt scutul electromagnetic, înseamnă că e oprit. Și e oprit pe tot corpul. Are armură-recul peste tot cu excepția unui singur loc.

— Ești doar o marionetă mică și prostuță, îmi dau seama de asta acum. O marionetă furioasă și supărată. Nu o să faci ce-ți spun, nu-i așa? mă întreabă oftând. Atunci o să găsesc altă cale. E timpul să-ți tai sforile.

Îmi dă drumul.

Plutesc la câțiva centimetri de mâna lui întinsă.

Nu cad pentru că sub cârpe și blană am cizmele gravitaționale pe care i le-am furat lui Fitchner când l-am atacat în camera de război a lui Apolo. Iar scutul lui Apolo nu e activat. Și e furios. Se holbează la mine, confuz. Scot lama inelului-cuțit și-l lovesc în față prin vizieră. Îi bag lama de patru ori în ochi și o trag în sus ca să mă asigur că moare.

— Culegi ceea ce semeni! strig la el în timp ce se stinge.

Toată furia pe care am simțit-o iese la suprafață, mă orbește și mă umple de ură, o ură palpabilă, care pulsează și care trece doar când cizmele gravitaționale ale lui Apolo se dezactivează și el se prăbușește la pământ prin furtuna din jur.

Îi găsesc pe Urlători în jurul cadavrului. Zăpada e roșie. Se holbează la mine în timp ce cobor cu lama inelului-cuțit plină de sângele unui Războinic Însemnat. N-am vrut să-l omor. Dar n-ar fi trebuit s-o răpească. Și nu ar fi trebuit să-mi spună că sunt o marionetă.

— Au prins-o pe Mustang, le spun.

Mă privesc în tăcere. Șacalul nu mai contează.

— Așa că acum cucerim Olimpul.

Zâmbetele pe care și le aruncă unul altuia sunt la fel de reci ca zăpada.

Sevro chicotește.

42.

Război în ceruri

Nu am timp de pierdut cu întoarcerea la fortăreață. Băieții și fetele de care am nevoie sunt cu mine. Am cea mai strașnică dintre toate armatele. Cea mai mică, mai periculoasă, mai loială și mai rapidă. Iau armura-recul a lui Apolo. Foaia metalică îmi cuprinde membrele ca un lichid. Cizmele gravitaționale i le dau lui Sevro, dar îi sunt ridicol de mari. Așa că îi dau cizmele mele, pe care le-am luat de la tatăl lui; m-au strâns îngrozitor la degete, iar eu încalț cizmele lui Apolo.

— Ale cui sunt astea? mă întreabă Sevro.

— Ale lu' tăticu', îi zic.

— Deci ai ghicit, râde Sevro.

— E-ncuiat în temnița Castelului Apolo.

— Pixie prostănac, începe Sevro iarăși să râdă.

Au o relație destul de ciudată.

Păstrez briciul lui Apolo, coiful lui, pumnul electromagnetic, precum și scutul electromagnetic împreună cu armura-recul. Sevro îi ia pelerina-fantomă. Îi spun să fie umbra mea. Apoi le cer Urlătorilor să-și lege curelele unii de alții.

Cizmele gravitaționale pot ridica un om în armură stelară chiar dacă ar căra câte un elefant sub fiecare braț. Ne ridică foarte ușor pe mine și pe Urlătorii care se agață de mâinile și picioarele mele cu hamuri făcute din curele. Zburăm prin viscolul învolburat îndreptându-ne spre Olimp. Sevro îi duce pe ceilalți.

Proctorii și-au jucat toate cărțile. Au mers prea departe pentru prea mult timp. Știau că sunt periculos, că sunt diferit. Mai devreme sau mai târziu ar fi trebuit să știe că urma să izbucnesc și să-i spulber. Sau poate încă mă cred un copil. Proștii. Alexandru Macedon era un copil când a cucerit prima națiune.

Ne ridicăm prin furtună și zburăm deasupra pantelor Olimpului care plutește la aproape un kilometru și jumătate deasupra Argosului. Nu există uși. Nici docuri. Zăpada acoperă pantele. Vârful strălucitor e ascuns între nori. Îi conduc pe Urlători la citadela de culoarea oaselor din vârful stâncii

înclinate. Țâșnește afară din munte ca o sabie de marmură. Urlătorii își desfac centurile în perechi, dându-și drumul pe balconul aflat la cea mai mare înălțime.

Ne ghemuim pe terasa de piatră. De aici putem vedea ținuturile cețoase ale Casei Marte, dealurile stâncoase și câmpurile Minervei, Pădurea Mare a Dianei, munții unde armata mea a ocupat castelul Jupiter. Ar fi trebuit să fiu acolo jos. Nebunii ar trebui lăsați în pace.

N-ar fi trebuit să o ia pe Mustang.

Port o armură-recul din aur. E ca o a doua piele. Am doar fața expusă. Iau niște cenușă de la unul dintre Urlători și mi-o întind pe obraji și în jurul gurii. Ochii îmi ard de furie. Părul blond îmi cade liber și sălbatic pe umeri. Scot din teacă lama curbată și strâng în mâna stângă pumnul electromagnetic. Am un brici la centură; nu știu cum să-l folosesc. Am unghiile murdare. Degetul mic și cel mijlociu de la mâna stângă mi-au degerat. Duhnesc. Pelerina mea pute ca un lucru mort ce e. Atârnă strâmb pe mine. E albă, pătată cu sângele unui Proctor. Îmi trag gluga pe cap. Și ceilalți la fel. Arătăm ca niște lupi. Și mirosim sânge.

Sper că Recrutorii apreciază asta, altfel sunt un om mort.

— Îl vrem pe Jupiter, le spun Urlătorilor. Găsiți-mi-l. Dacă dăm peste vreunul dintre ceilalți, neutralizați-l. Scaiete, ia cizmele mele gravitaționale și adu întăriri. Du-te.

Desculț, azvârl ușile de perete lovind cu pumnul electromagnetic. O găsim pe Venus întinsă pe pat, într-o cămașă de mătase; din armura ei așezată pe un suport picură zăpadă topită; abia s-a întors din expediția de ajutorare a Șacalului. Pe o noptieră sunt struguri, tartă cu brânză și vin. Urlătorii o pun la pământ. Patru dintre ei, doar pentru efect. O legăm pe Venus de tăblia patului. Ochii ei aurii s-au mărit din cauza șocului. Abia mai poate vorbi.

— Nu puteți face asta! Sunt o Războinică Însemnată! Sunt Însemnată! e tot ce mai e în stare să spună.

Ne spune că e ilegal ce facem, că e Proctor, că nu avem voie să o atacăm. Cum am ajuns aici? Cum? Cine ne-a ajutat? A cui armură o port? Ah, e a lui Apolo. A lui Apolo. Unde e Apolo? Într-un colț se văd hainele unui bărbat. Sunt amanți.

— Cine te-a ajutat?

— M-am ajutat singur, îi spun bătându-o ușor pe mâna ei strălucitoare cu un pumnal. Câți Proctori au plecat?

A rămas fără cuvinte. Asta nu trebuia să se întâmple. Nu s-a mai întâmplat niciodată. Copiii nu cuceresc Olimpul, nimeni nici măcar nu s-a gândit la așa ceva niciodată în istoria vreunei planete. Îi punem oricum un căluș și o lăsăm legată, pe jumătate despuiată și cu fereastra deschisă, ca să simtă cât de cât răcoarea de-afară.

Mă furișez împreună cu Urlătorii în turnul citadelei. O aud pe Scaiete venind cu întăriri. Tactus va veni aici aducând cu sine propriii vlăstari de mânie. Va veni și Milia. În curând Nyla. Armata mea se pune în mișcare pentru Mustang. Pentru mine. Împotriva Proctorilor care ne-au înșelat și ne-au otrăvit mâncarea și apa și ne-au lăsat fără cai. Cutreierăm din cameră în cameră. Căutăm prin frigidarium[3], caldarium[4], saune, camere cu apă înghețată, băi, căutăm prin camere destinate plăcerilor, pline de Rozalii, prin bazinele de holo-imersiune ale Proctorilor. O capturăm pe Iunona într-una dintre băi. Urlătorii împroașcă apă în jur luptându-se cu ea. Nu are nicio armă, dar Sevro, învăluit în mantia invizibilă, e nevoit să o pună la pământ cu un arzător, după ce Clovnul se alege cu un braț rupt și e gata să fie înecat. Se pare că nici ea nu a plecat așa cum ar fi trebuit să o facă. Cu toții au încălcat regulile.

Îl găsim pe Vulcan într-o cameră de holo-imersiune, unde un foc trosnește într-un colț. Nici măcar nu își dă seama de prezența noastră până când nu oprim mașinăriile. Vulcan se uita la Cassius, aflat pe marginea unui parapet, în timp ce proiectile învăpăiate brăzdează cerul plin de fum. Le-au dat aruncătoare de grenade. Pe un alt ecran se vede Șacalul împleticindu-se prin zăpadă spre intrarea într-o peșteră. Acolo îl întâmpină Lilath cu o pelerină termică și un robo-medic.

Îi întreb pe Proctori unde a fost dusă Mustang. Mi se spune să-i întreb pe Apolo sau Jupiter. Nu e treaba lor. Și nu ar trebui să fie nici a mea. Se pare că o să rămân fără cap. Îi întreb cu ce mi-l vor tăia.

— Toate securile sunt la mine, le spun.

---

[3] Bazin cu apă rece din băile romane.

[4] Bazin cu apă caldă din băile romane, aflat într-o cameră bine încălzită, plină de aburi; asemănător unei saune.

Soldații mei îi leagă pe Proctori și-i luăm cu noi, coborând la următorul nivel și apoi la următorul, ca un val de oameni pe jumătate lupi, complet nebuni. Ne ciocnim de Roșii superiori, de servitori Maronii și de Rozalii de casă. Eu nu le dau atenție, dar în iureșul lor nebun, oamenii mei se năpustesc asupra a orice văd. Doboară Roșii, și pur și simplu rad orice Cenușiu care face greșeala de a încerca să lupte cu noi. Sevro e nevoit aproape să-l sugrume pe un băiat Ceres care stă călare pe pieptul unui Roșu și-i cară pumni în față. Tactus ucide doi Cenușii care voiau să tragă în el. Se ferește din calea arzătoarelor și le rupe gâturile. Un grup de șapte Cenușii încearcă să mă pună la pământ. Dar scutul meu electromagnetic mă protejează de arzătoare. O să am de suferit numai dacă își concentrează flăcările și se încălzește scutul. Mă feresc și-i dobor cu lama mea curbată.

Armata mea se strecoară înăuntru, destul de lentă la început. Dar la fiecare patru minute vin tot mai mulți. Sunt agitat. Nu ne-am mișcat suficient de repede. Jupiter ne-ar putea distruge, la fel Pluto sau oricine altcineva a mai rămas. Soldații mei sunt exuberanți pentru că mă au pe mine; mă cred nemuritor, de neoprit. Au aflat deja că l-am ucis pe Apolo. Aud porecle susurând asemenea curenților de apă printre oameni în vreme ce ne învălmășim pe coridoarele vaste, bogat împodobite. *Ucigașul de zei. Ucigașul soarelui,* mă alintă. Dar aud și Proctorii lucrurile astea. Cei pe care i-am capturat, chiar și cei uluiți de ideea că studenții au invadat Olimpul, mă privesc acum fix, cu fețele albite. Își dau seama că iau parte la jocul din care credeau că au scăpat acum mulți ani, și că nu se îndreaptă niciun robo-medic spre Olimp. E amuzant; uitându-mă la zei, îmi dau seama că de fapt au fost muritori tot timpul.

Trimit grupuri de cercetași prin palat, spunându-le de ce am nevoie. Deja îmi aud planul dejucat în sălile de sub noi. Au rămas Jupiter, Pluto, Mercur și Minerva. Vin după mine. Sau vin eu după ei? Nu știu. Încerc să mă simt ca un prădător, dar nu pot. Furia începe să-mi treacă. Se potolește și lasă loc temerilor pe măsură ce pereții se întind înaintea mea. O au pe Mustang; îmi amintesc mirosul părului ei. Aceștia sunt Însemnații care au luat mită de la omul care mi-a ucis soția. Sângele îmi aleargă în vene. Furia mă cuprinde din nou.

Îl întâlnim pe Mercur pe un coridor. Când dă ochii cu soldații mei râde isteric și urlă cântece de beție obscene auzite la CH. E

îmbrăcat într-un halat și dansează ca un nebun în jurul săbiilor a trei Cai Morți. N-am mai văzut o asemenea grație în afara minelor. Se mișcă la fel cum sondam eu. Furie echilibrată de psihic. O lovitură, un cot zdrobitor, un atac în forță care dislocă un genunchi.

Îl pălmuiește peste față pe unul dintre soldații mei. Îl lovește pe altul în vintre. Sare peste o altă luptătoare, se răsucește, o prinde de păr, aterizează și o izbește de un zid ca pe o păpușă din cârpe. Apoi îi dă un genunchi în față unui băiat, îi taie degetul mare unei fete ca să nu-și mai poată ține sabia, și încearcă să mă prindă de ceafă înainte să se îndepărteze la fel de agil, de parc-ar dansa. Sunt mai rapid decât el și mai puternic, în ciuda abilității extraordinare pe care o are în mânuirea briciului; așa că atunci când mâna lui urcă spre fața mea, îl pocnesc cât pot de tare în antebraț, crăpându-i osul. Scheaună și încearcă să se retragă, dar îl țin de braț și-l lovesc în el cu pumnul până i-l rup.

Apoi îl las să se îndepărteze de mine, răsucindu-se rănit.

Suntem pe un coridor; soldații mei îl înconjoară. Le strig să se dea înapoi și-mi ridic arma curbată. Mercur arată ca un îngeraș. Mic de statură, îndesat, cu o față ca de bebeluș. E roșu în obraji. A băut. Părul blond buclat îi vine peste ochi. Și-l dă într-o parte. Îmi amintesc cum a vrut să mă aleagă pentru Casa lui, dar au obiectat Recrutorii. Acum își flutură sabia cum și-ar flutura un poet pana, dar nu se poate folosi de o mână după ce l-am aranjat eu.

— Ești un tip sălbatic, îmi spune el înfruntând durerea.

— Ar fi trebuit să mă alegi pentru Casa ta.

— Le-am spus să nu te provoace. Dar crezi că m-au ascultat? Nu nu nu nu nu. Prostul de Apolo. Mândria poate orbi.

— La fel și săbiile.

— Prin ochi? întreabă Mercur uitându-se la armura pe care o port. A murit, deci?

Cineva îmi strigă să-l omor.

— Măi, măi. Sunt însetați. Duelul ăsta s-ar putea să fie distractiv.

Mă înclin.

Mercur face o reverență.

Îmi place de Proctorul ăsta. Dar nici nu vreau să mă omoare cu briciul ăla.

Așa că îmi vâr sabia în teacă și-l lovesc în piept cu pumnul electromagnetic setat să amorțească. Apoi îl legăm. Râde în continuare. Dar ceva mai departe pe coridor, în spatele lui, îl zăresc pe Jupiter – un om ca un zeu, îmbrăcat în armura completă – năpustindu-se cu o lance electromagnetică strâmbă și un brici. E însoțit de un alt Proctor înarmat, Minerva, cred. Ne retragem. Și totuși, îmi decimează armata. Vin direct spre noi de-a lungul coridorului, doborând fete și băieți de parcă ar fi niște bolovani care se rostogolesc printre grâne. Nu-i putem atinge. Soldații mei aleargă înapoi pe unde am venit, înapoi pe scări, înapoi la nivelele superioare, unde ne întâlnim cu noile grupuri de întăriri. Ne ciocnim unii de alții, cădem pe podeaua de marmură, alergăm prin apartamente aurii, ca să-i evităm pe Jupiter și Minerva care urcă și ei. Jupiter hohotește de râs când săbiile și sulițele noastre simple îi ricoșează din armură.

Armele mele sunt singurele care-l pot opri. Nu sunt suficiente. Briciul lui Jupiter trece prin scutul meu electromagnetic și-mi despică armura de pe coapsă. Șuier de durere și-l lovesc cu pumnul electromagnetic. Scutul lui încasează impulsul și rezistă, dar cu greu. Jupiter aruncă briciul spre mine ca pe un bici. Îmi atinge razant pleoapa, aproape scoțându-mi ochiul. Îmi curge sânge din rana minusculă și urlu de furie. Zbor spre el trecând peste Minerva și-mi reped pumnul electromagnetic în falca lui. Îmi distrug arma și pumnul, dar reușesc să-i știrbesc casca aurie și să-l fac să se clatine. Nu-i dau timp să-și revină. Urlu și lovesc cu lama curbată rotind-o în timp ce înjunghii neîndemânatic cu briciul. E un dans nebunesc. Îl nimeresc în genunchi cu briciul a cărui mânuire nu-mi e deloc familiară. El îmi străpunge coapsa cu propriu lui brici. Armura mi se închide în jurul rănii, presând-o pentru a opri sângerarea și administrându-mi analgezice.

Suntem în capătul unei scări circulare și-l împing în spate. Sabia lui lungă atârnă moale, dar apoi mi se înfășoară în jurul piciorului ca un lasou, pe cale să-mi strângă și să-mi secționeze piciorul de la șold. Mă arunc cu toată forța spre el. Ne rostogolim pe scări. Apoi Jupiter se răsucește și se ridică. Îl plachez. Armură peste armură.

Dăm năvală într-o cameră de holo-imersiune. Zboară scântei. Urlu și-l împing astfel încât să nu-mi poată smulge piciorul cu briciul care e încă moale și înfășurat în jurul cărnii și osului. Jupiter se dă în spate, se dezechilibrează când îl împing printr-o

fereastră și cădem în gol. Niciunul dintre noi nu are cizme gravitaționale, așa că ne prăbușim într-un nămete de zăpadă de pe versantul muntelui. Ne rostogolim pe panta abruptă, căzând peste un kilometru și jumătate, spre Argosul învolburat.

Îmi revin în zăpadă. Reușesc să mă ridic în picioare. Nu-l văd. Mi se pare că-l aud mormăind ceva mai departe. Suntem amândoi ascunși de nori. Mă ghemuiesc și ascult cu atenție, dar auzul meu nu și-a revenit de pe urma confruntării cu Apolo.

— O să mori pentru asta, băiețaș, spune Jupiter.

Îl aud de parcă ar fi undeva sub apă. Unde e?

— Trebuia să-ți vezi lungul nasului. Există o ordine în toate. Ești aproape de vârf. Dar nu ești în vârf, băiețaș.

Îi dau o replică plină de miez despre cum adevărata valoare nu înseamnă mare lucru pentru el.

— Valoarea n-o poți cheltui.

— Așa că ești plătit de Guvernator să faci asta?

Aud un urlet undeva departe. Umbra mea.

— Ce crezi c-o să faci, băiețaș? O să omori toți Proctorii? O să ne obligi să te lăsăm să câștigi? Nu așa merg lucrurile, băiețaș, îmi spune Jupiter privindu-mă în ochi. În curând vor veni Corbii Guvernatorului pe navele lor, cu săbii și arme. Soldați adevărați, băiețaș. Cei care au cicatrice pe care tu nici nu ți le poți imagina. Obsidienii conduși de Legatul Auriu și de cavaleri. Tu doar te joci. Dar ei vor crede că ai înnebunit. Și te vor lua, te vor face să suferi și te vor omorî.

— Nu și dacă o să câștig înainte să ajungă ei aici.

Asta e soluția tuturor lucrurilor.

— S-ar putea să existe o întârziere a hologramelor înainte ca Recrutorii să le vadă, dar cât să dureze întârzierea asta? Cine editează blestematele alea de holograme în timp ce lupți? Ne vom asigura că vor fi trimise mesajele care trebuie.

Îmi iau bandana roșie de pe cap și îmi șterg sudoarea de pe față, după care mi-o leg înapoi în jurul frunții.

Jupiter rămâne tăcut.

— Așa că Recrutorii vor vedea conversația asta. Vor vedea că Guvernatorul te plătește să trișezi. Vor vedea că sunt primul student din istorie care a invadat Olimpul. Și mă vor vedea cum te dobor și-ți iau armura și te plimb gol prin zăpadă dacă te predai. Dacă nu te predai, o să-ți arunc cadavrul de pe Olimp și o să mă piș un șuvoi auriu în urma ta.

Norii dispar și Jupiter apare în fața mea în peisajul alb. Picături roșii se scurg de pe armura lui aurie. E înalt, slab, furios. Locul ăsta e căminul lui. Locul lui de joacă. Copiii sunt jucăriile lui până când se aleg cu cicatrice. E asemenea oricărui alt tiran meschin de-a lungul istoriei. Sclav al propriilor capricii. Stăpânind nimic altceva în afara egoismului. El este Societatea – un monstru lăfăindu-se în decadență, fără să-și dea seama de propria-i ipocrizie. Privește toată această bunăstare, toată această putere, ca aparținându-i de drept. Se înșală. Cu toții se înșală. Dar nu-l pot elimina. Nu, oricât de bine aș lupta. E prea puternic.

Briciul îi atârnă în mână ca un șarpe. Cu o simplă apăsare de buton va deveni rigid, lung de un metru. Armura îi strălucește. Se întrevăd zorile în vreme ce ne înfruntăm unul pe altul din priviri. Un zâmbet i se desenează pe buze.

— Ai fi ajuns ceva dacă erai în Casa mea. Dar ești doar un băiețaș prost și furios din Casa Marte. Nu ești încă în stare să ucizi ca mine, și totuși mă provoci. Furie pură. Prostie pură.

— Nu. Nu te provoc.

Îmi arunc lama curbată la picioarele lui și azvârl și briciul odată cu ea. Oricum, abia dacă-l pot folosi.

— Așa că o să trișez, spun aprobând din cap. Dă-i drumul, Sevro.

Briciul se ridică șerpuind de jos, se rigidizează și-i taie tendonul lui Jupiter când acesta se întoarce. Jupiter lovește undeva la mai bine de jumătate de metru în aer. E obișnuit să se lupte cu bărbați. Invizibil, Sevro îi rănește brațele și-i ia armele. Armura-recul se strânge în jurul rănilor ca să oprească sângerarea, dar tendoanele vor avea nevoie de o operație serioasă.

Când Jupiter e redus la tăcere, Sevro își dă jos pelerina-fantomă a lui Apolo. Luăm armele lui Jupiter. Armura lui nu i s-ar fi potrivit decât lui Pax. Bietul Pax. Ar fi arătat nemaipomenit cu armura asta elegantă. Îl târâm pe Jupiter în sus pe pantă.

Înăuntru, valul bătăliei a trecut. Se pare că cercetașii mei au găsit ce i-am pus să caute. Milia vine alergând spre mine, cu un zâmbet plin de mulțumire pe fața ei lungă. Când îmi dă veștile bune o face ca întotdeauna, cu vocea ei tărăgănată.

— Le-am găsit armurăria.

O trupă de membri ai Casei Venus, formată din sclavi abia eliberați, trece în goană. Pumnii electromagnetici și armurile-recul strălucesc. Olimpul ne aparține și am găsit-o pe Mustang.

Acum avem toate securile.

43.

Ultimul test

O găsesc dormind într-un apartament de lângă cel al lui Jupiter. Părul ei blond e ciufulit. Are pelerina mai murdară decât a mea. E maroniu cu gri, nu mai e albă. A făcut ravagii în cameră, a răsturnat o farfurie cu mâncare, și-a împlântat pumnalul în ușă. Servitorii Maro și Roz se tem de ea; și de mine. Mă uit la ei cum se împrăștie care-ncotro. Verii mei îndepărtați. Îi văd mișcându-se, ființe străine. Ca furnicile. Simt un vid emoțional. Simt un junghi. Perspectiva e un lucru înșelător. Așa a văzut-o Augustus pe Eo când a ucis-o. O furnică. Nu. A numit-o „cățea Roșie”. În ochii lui, era doar un câine.

— I-ați pus ceva în mâncare? îl întreb pe unul dintre Rozalii.

Frumosul băiat murmură ceva, cu privirea în pământ.

— Vorbește ca un bărbat, îi spun.

— *Sedative, stăpâne.*

Nu-și ridică ochii spre mine. Nu-l condamn. Sunt un Auriu. Cu mai bine de treizeci de centimetri mai înalt. Cel mai puternic din lume. Și arăt ca un nebun în toată regula. Cât de crud ar putea să creadă că sunt. Îi spun să plece.

— Ascunde-te. Soldații mei nu mă ascultă întotdeauna când le spun să nu se lege de Culorile inferioare.

Patul e uriaș. Așternuturi de mătase. Saltea umplută cu pene. Picioare făcute din fildeș, abanos și aur. Mustang doarme pe podea, într-un colț. Am fost atât de mult timp nevoiți să ne ascundem când dormeam. Probabil că i s-a părut nepotrivit să doarmă în condiții de confort, chiar dacă era sedată. A încercat să spargă fereastra. Mă bucur că nu a reușit. Distanța până jos e prea mare.

Mă așez lângă ea. Odată cu fiecare respirație i se mișcă o șuviță de păr. Am vegheat-o dormind de atâtea ori când avea

febră. De câte ori nu a făcut și ea același lucru pentru mine. Dar acum niciunul dintre noi nu mai are febră. Nici nu e răcit. Nu simt nicio durere în stomac. Rana cauzată de Cassius s-a vindecat. Iarna s-a sfârșit. Am văzut primele flori înflorind. Am cules una de pe coasta muntelui. E în buzunarul secret al pelerinei mele. Vreau să i-o dau lui Mustang. Vreau să aibă haemanthusul pe buze când se trezește. Dar când scot floarea, simt un pumnal lovindu-mă în inimă. E mai crunt decât orice lamă de metal. Eo. Durerea nu va dispărea niciodată. Nici nu știu dacă ar trebui să dispară. Și nu știu dacă merit să simt toată vina asta. Sărut haemanthusul și-l pun la loc în buzunar, încă nu. Încă nu.

O trezesc cu blândețe pe Mustang.

Zâmbește încă dinainte să deschidă ochii, de parcă ar ști că sunt lângă ea. Îi rostesc numele și-i dau într-o parte părul de pe față. Deschide ochii. Fulgi aurii se joacă în irișii ei. Ce ciudată e alăturarea asta cu degetele mele murdare, bătătorite, cu unghii crăpate. Mă strânge de mână și reușește să se ridice în picioare. Îmi vine să râd când o văd încercând să înțeleagă tot ce s-a întâmplat.

— Hmm, aveam de gând să-ți povestesc un vis cu dragoni. Erau purpurii și drăgălași și le plăcea să cânte.

Îmi dă un bobârnac în armură. Se aude un clinchet.

— Dar m-ai întrecut cu povestea ta. Nemernicule. Ce s-a întâmplat?

— Am luat-o razna.

Oftează.

— Am ajuns fecioara în primejdie, nu? Fir-ar! Urăsc fetele de genul ăsta!

O pun la curent cu noutățile. Șacalul e despărțit de armata lui. Oamenii săi asediază Marte, în timp ce el și Lilath se ascund într-o peșteră din munți. O să-l găsim cu ușurință.

— Dacă vrei, poți să-ți iei oamenii și să-l scoți pe nenorocit din ascunzătoare.

— S-a făcut, zâmbește ea superior, dar apoi ridică o sprânceană. Dar ai încredere în mine? Poate vreau să devin Primusul cel șmecher al armatei de ciudați.

— Am încredere în tine.

— De ce? mă întreabă din nou.

Și atunci o sărut. Nu-i pot dărui haemanthusul. Reprezintă inima mea, și îi aparține lui Marte – unul dintre puținele lucruri ivite din pământul roșu. Iar eu îi aparțin încă lui Eo. Dar fata asta… când au luat-o… Aș fi făcut orice ca să-i văd din nou zâmbetul atotcunoscător. Poate că într-o bună zi voi avea două inimi de dăruit.

Gustul ei e la fel ca mirosul. Fum și foame. Nu dăm înapoi. Degetele mele îi răsfiră părul. Ale ei se plimbă de-a lungul maxilarului, gâtului, și zăbovesc pe ceafă. Avem un pat. Avem timp. Și simt o poftă diferită de cea simțită când am sărutat-o prima oară pe Eo. Dar îmi amintesc de momentul când Sondorul Iadului al celor din tribul Gamma, Dago, a tras adânc în piept din țigara lui, înroșindu-i capătul, dar stingându-i-l apoi într-o clipă. Mi-a spus atunci „Așa ești tu”.

Știu că sunt impulsiv. Nesăbuit. Îmi dau seama de asta. Și simt o mulțime de lucruri – patimă, regret, vină, amărăciune, dor, furie. Câteodată sunt stăpânit de ele, dar nu și acum. Nu aici. Am ajuns pe eșafod din cauza patimii și a amărăciunii. Am ajuns în noroi din cauza vinei. L-aș fi ucis pe Augustus din prima zi din cauza furiei. Dar acum sunt aici. Nu știu nimic despre istoria Institutului. Dar știu că am cucerit ceva ce nimeni nu a mai cucerit înaintea mea. L-am cucerit cu mânie și viclenie, cu patimă și furie. N-o voi cuceri și pe Mustang la fel. Dragostea și războiul sunt două câmpuri de luptă diferite.

Așa că, în ciuda poftei pe care o simt, o dau pe Mustang deoparte. Fără un cuvânt, mă înțelege, și așa îmi dau seama că e bine ce fac. Mă mai sărută o singură dată. Durează mai mult decât ar trebui, după care ne ridicăm și plecăm. Ne ținem de mână până ajungem la ușă, apoi îi dau drumul și o întorc spre mine.

— Adu-mi stindardul Șacalului, Mustang.

— Da, Lord Secerător.

Se înclină batjocoritor și-mi face cu ochiul. Apoi pleacă.

Locul ăsta s-a transformat într-un balamuc al vandalizărilor. În tot haosul, Sevro a găsit holo-transmițătorul. Experiențele noastre senzoriale sunt stocate pe drivere și aparatul e programat să le trimită Recrutorilor. Nu funcționează în timp real, așa că Recrutorii nu au văzut încă evenimentele de azi. E o întârziere de jumătate de zi. E tot ce avem nevoie. Îi dau instrucțiuni lui Sevro și-l pun să monteze povestea pe care

vreau să o vadă Recrutorii. Nu am încredere în altcineva să facă asta.

•

Ordon să fie adus Fitchner din temnițele Castelului Apolo. Mai apoi îl găsesc tolănit într-un scaun din sala de mese a Olimpului. Are fața vânătă din cauza loviturilor mele. Podeaua e făcută din aer condensat, așa că stăm suspendați la mai bine de un kilometru și jumătate înălțime. Fitchner stă cu picioarele pe masă și-și strâmbă gura într-un zâmbet când mă vede.

— Ia uite și băiatul maniac, zice el mângâindu-și bărbia. Știam eu că ai șanse.

Îl întâmpin cu degetul mijlociu ridicat.

— Mincinosule.

Îmi face și el același semn.

— Rahat.

Se-ntinde să dea mâna cu mine.

— Nu-mi spune că tot mai ești supărat din cauza otrăvii, bolii, a înscenării cu Cassius, a ursului din pădure, a tehnicii de rahat, a vremii îngrozitoare, a tentativelor de asasinat, a spionului.

— Spion?

— Făceam mișto de tine. Ha! Tot copil ai rămas. Apropo, unde-ți sunt soldații? Se zbenguie, bagă în ei ca disperații, fac duș, dorm, și-o trag, se joacă puțin cu Rozaliii? Locul ăsta e o capcană cu miere, băiete. O capcană cu miere care-ți va distruge armata.

— Ești mai binedispus.

— Fiul meu e în siguranță, îmi spune el făcându-mi cu ochiul. Acum ce mai ai de gând?

— Am trimis-o deja pe Mustang să se ocupe de Șacal. Și după aceea mă-ndrept spre Casa Marte. Apoi o să se termine totul.

— Ooooo. Numai că nu va fi așa.

Fitchner sparge un balon de gumă și-mi face cu ochiul. I-am aranjat bine falca. Îmi vine să râd. Am chef de râs încă de când Sevro l-a neutralizat pe Jupiter. Piciorul îmi pulsează de durere din cauza blestematului ăluia. Cu toate analgezicele pe care le iau, de-abia merg.

— Lasă șaradele. De ce n-o să se termine?

— Trei lucruri, zice Fitchner, cercetându-mă o clipă cu fața lui aspră. Ești o creatură ciudată. La fel ca Șacalul. Toată lumea vrea să câștige. Dar voi doi sunteți ceva aparte, monștrilor.

Auriii nu ar muri ca să câștige. Ne prețuim viețile prea mult. Voi doi nu. De unde vine chestia asta?

Îi reamintesc că e prizonierul meu și că el ar trebui să-mi răspundă mie la întrebări.

— Trei lucruri nu sunt încă terminate. Uite care-i treaba. Îți spun care sunt dacă-mi răspunzi la întrebarea asta: care e motivația ta?

Oftează.

— Primul lucru, bunul meu domn, este Cassius. Pur și simplu *va trebui* să se dueleze cu tine până când unul dintre voi doi, nătărăilor, va cădea și va muri.

Mă temeam de asta. Îi răspund lui Fitchner la întrebare.

Îi spun că și Șacalul a vrut să știe același lucru. Ce mă motivează. Răspunsul corect este furia. Dintr-un capăt până în celălalt este furia. Dacă se întâmplă ceva și dacă nu anticipez lucrul acela, reacționez ca un animal, violent. Dar răspunsul profund este dragostea. Dragostea mă motivează. Așa că trebuie să-l mint puțin.

— Mama mea a visat dintotdeauna că aș putea deveni mai măreț decât oricine altcineva din familia noastră. Mai măreț decât numele Andromedus. Numele tatălui meu.

Un tată fals. O familie falsă. Ideea rămâne aceeași.

— Nu sunt un Bellona. Nu sunt un Augustus. Nu sunt Octavia au Lune, zâmbesc șiret, ceea ce știu că apreciază. Dar vreau să pot sta deasupra lor și mă piș pe capetele lor blestemate.

Lui Fitchner îi place ce aude. Asta și-a dorit și el dintotdeauna, dar și-a dat seama că nu poate ajunge mai departe fără o descendență potrivită. Starea lui de spirit e frustrarea.

— Al doilea lucru care nu e terminat e ăsta, zice Fitchner făcând semn cu mâna în aer.

M-am ocupat doar de suprafața problemei. Nu-mi spune nimic nou. Am omorât un Proctor. Am dovezi cum că ArhiGuvernatorul i-a mituit pe unii și i-a amenințat pe alții pentru ca fiul lui să câștige. Nepotism. Manipularea școlii sacre. Asta nu-i o știre neînsemnată. Va zgudui lucrurile. Poate chiar va duce la demiterea ArhiGuvernatorului. Acuzații. Pedepse? Recrutorii vor vrea sânge.

— Iar ArhiGuvernatorul te va vrea mort. Toată treaba asta îl va face de râs și probabil va face loc unui ArhiGuvernator Bellona. Poate tatăl lui Cassius.

Fitchner mă întreabă de ce am încredere în soldații mei care au fost sclavi.

— Ei au încredere în mine pentru că au văzut ce li s-ar fi întâmplat dacă nu apăream eu. Crezi că și-l doresc pe Șacal ca stăpân?

— Bun, spune Fitchner. Ai încredere în ei. Minunat, înseamnă că a treia complicație nu mai există. M-am înșelat.

Insist să-mi spună ce vrea să zică, așa că oftează și se supune.

— Chestia e că ai trimis-o pe Mustang împreună cu jumătate din armată ca să se ocupe de Șacal.

— Și?

— Nu contează. Ai încredere în ea.

— Nu. Spune-mi. Ce vrei să zici?

— Păi, bine. Dacă tot vrei să știi neapărat, nu există un mod mai simplu de-a ți-o spune: Mustang e sora geamănă a Șacalului.

•

Virginia au Augustus. Sora Șacalului. Geamăna. Moștenitoare a măreței familii, *familia Augusta.* Unica fiică a ArhiGuvernatorului Nero au Augustus. Omul din cauza căruia s-au întâmplat toate astea. Ținută ascunsă de ochii lumii ca să preîntâmpine tentativele de asasinat, la fel ca fratele ei. De asta n-a cunoscut-o Cassius pe fiica rivalului familiei sale. Dar când am stat la masă cu Șacalul, Mustang știa cine e. Fratele ei. Oare cunoștea dinainte identitatea Șacalului? Nimic nu-i poate explica tăcerea, dacă a știut cine era și nu a spus nimic. Nimic în afara familiei – ceea ce înseamnă o loialitate dincolo de prietenie, de dragoste, de un sărut într-un colț de cameră. I-am trimis jumătate din armată Șacalului. I-am dat armura-recul, cizmele gravitaționale, pelerinele-fantomă, briciuri, arme cu impuls electromagnetic, suficientă tehnologie cât să cucerească Olimpul. *La dracu'.*

Toți Proctorii știu. Și când îi trec pe toți în revistă, râd cu toții. Râd de prostia mea. Furia crește în mine. Vreau să omor pe cineva. Îmi chem oamenii. Sunt împrăștiați prin castel, mănâncă, se bucură de plăceri. Proști. Proști. Cei mai buni sunt acolo unde am nevoie de ei. Sevro se ocupă de sarcina pe care i-am dat-o mai devreme. E cel mai important lucru. Îi ordon lui Tactus să vâneze membrii rătăciți ai caselor Venus și Mercur

prin ținuturile joase și să-i ia sclavi. Le trimit pe Milia și Nyla să adune restul armatei. Trebuie să merg spre Casa Marte. Nu mai pot aștepta să se adune toți soldații mei. Am nevoie de soldați noi, pentru că atunci când o să apară gemenii Augustus, mă vor înfrunta cu arme și tehnologie pe măsură, și posibil și cu mai mulți oameni. Jocul s-a schimbat. Nu eram pregătit pentru asta. Mă simt ca un prost. Cum am putut să o sărut? Întunericul îmi cuprinde inima. Dacă i-aș fi dăruit haemanthusul? Îl rup bucăți în timp ce sar de pe Muntele Olimp încălțat cu cizmele gravitaționale și las petalele să cadă.

Îi iau cu mine doar pe Urlători, presărând petalele în vreme ce plutim în jos.

Purtăm cizme gravitaționale și armuri și avem pumni și săbii electromagnetice. Pe teritoriul Marte zăpada s-a topit. I-a luat locul pământul noroios frământat de picioarele invadatorilor. Ținuturile înalte sunt înfășurate în cețuri. Miroase a pământ și a asediu. Turnurile noastre, Phobos și Deimos, sunt acum niște dărâmături. Catapultele dăruite asediatorilor și-au făcut treaba aici. La fel și în zidurile fostului mei castel. Fațada e distrusă și înțesată de săgeți, cioburi de la sticlele incendiare, săbii, armuri și câțiva studenți.

Marte e asediat de aproape o sută de oameni. Tabăra lor e așezată la ieșirea din pădure, dar au construit un gard în jurul Castelului Marte pentru a preveni orice încercare de părăsire a fortăreței. A fost o iarnă lungă pentru ambele părți, deși observ vasele de gătit solare, încălzitoarele portabile și pachetele cu hrană de care s-a bucurat armata asediatoare a Șacalului – compusă din Jupiter, Apolo și un sfert din Casa Pluto. La baza pantei se înalță câteva cruci. Sunt orientate spre castel. Pe cruci sunt trei trupuri. Îmi dau seama în ce stadiu sunt după ciorile care se învârt în jurul lor. Singurul semn de rezistență pe care-l văd din partea Casei Marte e steagul nostru – lupul lui Marte, zdrențuit și pârjolit. Atârnă moale în vântul care abia adie.

Cobor din ceruri împreună cu Urlătorii ca niște zei aurii. Pelerinele zdrențăroase fâlfâie în urma noastră. Dar dacă asediatorii se așteptau să fim Proctori care le aduc niște daruri, nu se puteau înșela mai rău. Aterizarea e destul de dură. Urlătorii aterizează primii, și eu îi urmez, și când ating pământul, inamicii se împrăștie care-ncotro, într-o cumplită teroare.

Secerătorul s-a întors acasă.

Îi las pe Urlători să-i distrugă pe inamici chiar pe teritoriul nostru. Acum mă simt cel mai aproape de casă, de Lykos, de luni de zile. Mă aplec și strâng în pumn o mână de țărână a Casei Marte în timp ce oamenii își îndeplinesc misiunea în jurul meu. Marte. Acasă. Am fluturat un alt steag, dar mi-a fost dor de Casa mea. Inamicii mă asaltează. Îmi văd lama. Știu cine sunt. Înaintez fără să pot fi atins. Armura mea cu electro-impuls îmi este scut. Sevro și Urlătorii sunt sabia mea.

Mă îndrept spre cele trei cruci și-i văd pe Antonia, Cassandra și Vixus.

Trădătorii. Acum ce mai fac?

Antonia e în viață, Vixus de-abia mai respiră. Îi spun lui Scaiete să îi dea jos și să-i ducă pe Olimp, ca să se ocupe robo-medicii de ei. Vor trebui să trăiască cu gândul că i-au tăiat gâtul Leei. Sper să-i doară. Rămân pentru o clipă la baza dealului. Strig și le spun cine sunt. Dar ei știu deja, pentru că steagul Marte este coborât și în locul lui e arborat un cearșaf murdar care are desenată pe el în grabă o lamă curbată.

— Secerătorul! strigă cu toții, de parcă aș fi salvatorul. Primus!

Apărătorii castelului sunt zdrențăroși, murdari și slabi. Unii sunt atât de slăbiți încât trebuie să-i cărăm pe brațe dintre dărâmături. Cei care sunt în stare, vin să mă salute, sau să-și plece capetele în fața mea, ori să mă sărute pe obraji. Cei care nu pot, îmi ating mâinile când trec pe lângă ei. Au picioarele rupte sau brațele zdrobite. Vor primi îngrijiri. Îi trimit pe Olimp. Casa Marte nu va fi de folos în bătălia următoare, așa că voi folosi asediatori de la Pluto, Jupiter și Apolo. Le ordon Clovnului și lui Pietricică să-i însemneze pe toți ca sclavi cu stindardul Marte. Un băiat slăbănog pe care nu știu de unde să-l iau se aruncă spre mine. Dar când mă prinde într-o îmbrățișare scheletică, o îmbrățișare atât de puternică încât e dureroasă, îmi dau seama cine e.

Un suspin tăcut îmi zguduie pieptul.

Mă îmbrățișează fără să scoată o vorbă. Apoi începe să tremure din tot corpul, la fel ca Pax când a întâmpinat moartea. Numai că tremură de bucurie, nu de durere.

Roque trăiește.

— Fratele meu, suspină el. Fratele meu.

— Am crezut că ai murit, îi spun cuprinzându-l încet de umărul fragil. Roque, am crezut c-ai murit.

Îl trag spre mine. Are părul atât de rar. Îi simt oasele prin haine. E ca o cârpă udă pe lângă armura mea.

— *Frate,* spune el. Știam că o să te întorci. Știam în sufletul meu. Locul ăsta a fost pustiu fără tine, îmi zâmbește mândru. Acum tu îi dai un sens.

Primusul Casei Diana avea dreptate. Casa Marte e un foc sălbatic. Și flămânzește. Roque e plin de cicatrice pe față. Clatină din cap și știu că are povești de spus – unde a fost, cum s-a întors. Dar mai târziu. Se îndepărtează șchiopătând. Quinn, cu o singură ureche, obosită, se duce cu el. Murmură un mulțumesc și-și pune mâna pe ceafa lui Roque, într-o manieră care-mi dă de înțeles că l-a părăsit pe Cassius.

— Ne-a spus că o să te-ntorci, îmi spune. Roque nu minte niciodată.

Pollux e la fel de mucalit ca întotdeauna. Are vocea tot ca glaspapirul și mă prinde de braț. Îmi spune că Roque și Quinn sunt cei care au ținut Casa unită. Cassius a renunțat acum mult timp. Se pare că mă așteaptă acum în sala de război.

— Nu-l omorî... te rog. I-a măcinat mințile, omule. L-a mâncat de viu ceea ce ți-a făcut; am aflat cu toții. Așa că lasă-l să plece pentru o vreme de aici, omule. Locul ăsta se joacă pur și simplu cu mintea ta. Te face să uiți că nu avem de ales, zice Pollux dând cu piciorul într-o baltă de noroi. Nenorociții m-au făcut să omor o fetiță.

— În timpul Trecerii.

— M-au pus în aceeași încăpere cu o fetiță. Am încercat să o omor cu blândețe... dar pur și simplu nu voia să moară.

Pollux mormăie ceva și mă strânge de umăr. Îl încearcă un chicotit amar.

— Ne-am luat-o urât, dar măcar nu suntem Roșii, ai înțeles?

Corecto.

Pleacă și rămân singur în castelul meu. Titus a murit chiar pe locul unde stau eu acum. Mă uit spre turn. Arată mai rău acum decât la început. Într-un fel, totul e mai rău acum.

Drăcia dracului. De ce a trebui să mă trădeze Mustang? Acum că știu, totul mi se pare negru. O umbră planează deasupra vieții. Mi-ar fi putut spune de atâtea ori. Dar nu a făcut-o niciodată. Știu că a vrut să-mi vorbească atunci când stăteam cu

Șacalul la masă, dar cel mai probabil voia să-mi spună vreo banalitate. Vreo bârfă. Sau ar putea să-și trădeze propriul sânge pentru mine? Nu. Dacă ar fi avut de gând să facă asta, atunci mi-ar fi spus înainte să-i încredințez jumătate din armată. A luat cu ea propriu-i stindard și pe cel al Casei Ceres. De ce ar fi avut nevoie de atâția oameni dacă nu pentru a se lupta cu mine? Mă simt de parcă *ea* ar fi ucis-o pe Eo. Mă simt de parcă ea ar fi așezat lațul, iar eu aș fi smucit de picioare. E fiica tatălui ei.

Simt și acum smucitura în palme. Am trădat-o pe Eo.

Scuip pe podea. Am gura uscată. N-am băut nimic de azi dimineață. Mă doare capul. E timpul să arăt că am coaie, cum spunea unchiul Narol. E timpul să dau ochii cu Cassius.

Stă așezat la masa Casei Marte cu sulița ionică pusă în fața lui. Stă pe scaunul pe care l-am crestat cu Sigiliul meu. Vechiul steag al Casei i se odihnește pe genunchi. Mâna de Primus îi atârnă la gât. A trecut atât de mult timp de când mi-a împlântat sabia aia în burtă. Arma arată caraghios acum. O jucărie, o vechitură. Am trecut cu mult de încăperea asta, de sabia lui, de atingerea lui, și totuși privirea lui Cassius îmi oprește bătăile inimii. Simt vina ca pe o fiere neagră în gât. Îmi umple pieptul și mă secătuiește.

— Îmi pare rău pentru Julian, îi spun.

Părul lui numai bucle aurii e încâlcit, slinos și plin de nisip. Muștele și-au găsit sălaș aici. E la fel de frumos, arată mai bine decât voi arăta eu vreodată. Dar eu sunt un bărbat mai măreț. Sclipirea din ochi i s-a domolit. Sufletul lui are nevoie de timp și spațiu departe de acest loc. Luni de asediu. Luni de mânie și de înfrângeri. Luni de pierderi și sentimente de vinovăție l-au secătuit de tot ceea ce îl făcea să fie Cassius. Biet suflet. Îmi pare rău pentru el. Îmi vine să râd. După ce mi-a împlântat o armă în burtă, mie mi-e milă de *el.* Nu a pierdut nicio bătălie. El singur dintre toți cei care au devenit Primus poate spune asta. Și totuși își scoate insigna și o aruncă spre mine.

— Ai câștigat. Dar a meritat? mă întreabă Cassius.

— Da.

— Nicio ezitare... dă el din cap. Asta e diferența dintre noi doi.

Pune jos stindardul și sabia și se apropie de mine, atât de mult încât îi simt mirosul greu al respirației. Cred că o să mă îmbrățișeze. Eu vreau să-l îmbrățișez, să-mi cer scuze și să-i

implor iertarea. Apoi își rupe o bubă de pe pumni, suge sângele și mă scuipă în față, privindu-mă fix.

— Asta e o vrajbă de sânge, îmi șuieră el cu accentul superior. Dacă ne mai întâlnim vreodată, eu sunt al tău și tu ești al meu. Dacă mai respirăm vreodată în aceeași încăpere, unul dintre noi va înceta să respire. Ascultă-mă ce-ți spun, vierme nenorocit. Suntem demoni unul pentru celălalt până când unul dintre noi va putrezi în iad.

E o declarație rece, formală, care așteaptă un singur lucru din partea mea. Dau din cap în semn de încuviințare. Și pleacă. După ce iese, rămân tremurând un moment. Inima îmi bubuie în piept. Atât de multă durere. Credeam că o să dispară, dar nu toate cicatricele se vindecă. Nu toate păcatele sunt iertate.

Iau steagul Marte și-mi prind insigna în piept. Mă uit la harta de pe perete. Flamura mea cu lama curbată flutură deasupra tuturor castelelor de pe hartă; oamenii mei asigură paza celorlalte în timp ce Tactus pregătește Olimpul pentru atacul lui Mustang. Acum castelele acelea îmi aparțin mie, nu lupului Casei Marte. Lama mea curbată seamănă cu „L”-ul de la Lambda. Clanul meu. Locul unde încă trudesc fratele meu, sora mea, unchiul meu, mama mea, prietenii mei. Ne desparte o lume întreagă, dar simbolul lor, simbolul rebeliunii noastre – o unealtă transformată în armă – flutură deasupra tuturor Caselor Aureolaților, cu excepția uneia singure, Pluto.

Zbor din turnul castelului. Sunt un Sondor al Iadului din Lykos. Sunt Primusul de Aur al Casei Marte. Mă îndrept spre ultima mea bătălie în nenorocita asta de vale. După aceea va începe adevăratul război.

44.

Ridică-te

În lipsa mea, Tactus a preluat conducerea. Omul e un câine turbat, dar e câinele meu turbat. Cu el alături, trupele mele sunt pregătite să verse sânge. Armurile noastre strălucesc. Suntem trei sute. Nouăzeci de sclavi noi. N-o să aibă ocazia să-și câștige libertatea. N-am avut destule cizme gravitaționale pentru toți.

Sau destule armuri. Dar toată lumea are câte ceva. Caii Morți și Urlătorii se strâng laolaltă aproape de culmea muntelui Olimp. Urmăresc încordați arcul auriu care apare la o mie șase sute de metri sub ei. Dușmanii noștri sunt în munți. Când Mustang și Șacalul vor veni de pe culmile înzăpezite, vor fi în dezavantaj. Noi controlăm înălțimile. Restul forțelor mele – fosta trupă a lui Pax și cea a Nylei – păzesc fortăreața de aur și Proctorii. Sclavii sunt și ei tot acolo. Aș vrea să-l am pe Pax alături de mine. Întotdeauna mă simțeam mai în siguranță la umbra lui.

I-am trimis pe Nyla, Milia și încă doisprezece soldați echipați cu pelerine-fantomă să cerceteze munții pentru a urmări mișcările Șacalului. Cine știe ce informații i-a dat Mustang fratelui ei? O să ne știe punctele slabe, dispunerea trupelor, așa că schimb totul pe cât este posibil. Orice știe ea n-o să-i folosească la nimic. Schimb paradigma. Mă întreb dacă o să pot s-o bat și pe ea cu aceeași cruzime cu care l-am bătut pe Fitchner. Pe fata care a fredonat cântecul lui Eo? Niciodată. În inima mea sunt încă un Roșu.

— Urăsc partea asta afurisită, oftează Tactus, aplecându-și trupul obosit pentru a privi peste culmea muntelui plutitor. Așteptatul. Pfff. Ne trebuie niște dispozitive optice.

— Ce?

— *Optice*! strigă el.

Auzul meu apare și dispare. Să-ți spargi timpanele e o treabă foarte urâtă.

Zice ceva despre Mustang și cum, pentru început, ar trebui să-i tăiem degetele mari. Nu înțeleg mare lucru. Probabil că nici nu vreau; Tactus e genul de om care ar face un colier din măruntaiele cuiva.

— Acolo!

Vedem un zburător auriu trecând printr-un nor. Încă trei îl urmează. Nyla… Milia. Mustang… și încă ceva.

— Pe poziții! le strig lui Sevro și Urlătorilor lui care dau comanda mai departe în timp ce Mustang se apropie cărând ceva ciudat.

— Salutare, Secerătorule, îmi spune Mustang.

O aștept să aterizeze. Cizmele gravitaționale o aduc cu repeziciune la pământ.

— Salutare, Mustang.

— Milia mi-a spus că te-ai cam prins cum stau lucrurile, zice ea privind împrejur cu un zâmbet curios. Deci toate astea sunt pentru mine?

— Desigur, spun eu confuz. Deși s-ar putea să fie și o încăierare între Augustus și Andromedus.

— De data asta n-o să fie nicio încăierare. Ți-am adus un cadou. Ți-l prezint pe fratele meu, Adrius au Augustus, Șacalul din Munți, și stindardul lui. Și este, zâmbește ea aspru dându-și seama că-mi imaginam că m-a trădat, *dezarmat.*

Îl aruncă pe Șacal la pământ, legat, cu căluș la gură și dezbrăcat.

— Să-mi trag una, șuieră Tactus.

Am câștigat.

•

Mustang îmi stă alături în timp ce transportoarele vin pe Olimp. Mi-a zis să nu mă simt vinovat pentru faptul că m-am îndoit de loialitatea ei. Ar fi trebuit să-mi spună despre legăturile ei de familie chiar dacă nu-l vede pe Șacal ca pe-un frate. Adevăratul ei frate, cel mare, a fost omorât de unul dintre frații lui Cassius, o brută pe nume Karnus. Augustus și Bellona. Ura dintre cele două familii e adâncă și simt cum valurile pe care le-a creat mi-au ajuns la picioare.

Rămâne însă întrebarea dacă Mustang e fiica tatălui ei? Sau e fata care a fredonat cântecul lui Eo? Cred că știu răspunsul. E tot ceea ce un Auriu poate să fie, ar trebui să fie. Totuși, tatăl și fratele ei reprezintă ceea ce Auriii sunt. Eo n-ar fi ghicit niciodată că lucrurile pot fi atât de complicate. Există bunătate în Aurii pentru că, într-un fel, ei sunt tot ceea ce umanitatea are mai bun. Dar sunt în același timp și ce are mai rău. Cum afectează asta visul ei? Numai timpul o să-mi răspundă.

Locotenenții mă înconjoară – Mustang, Nyla, Milia, Tactus, Sevro, chiar și Roque și Quinn. Lăsăm un loc gol pentru Pax și Lea. Armata mea îi înconjoară. Nu are niciun sens să-i fac de râs pe studenții casei Pluto. Aș vrea s-o fac, dar mă abțin. Stau risipiți printre cele șase trupe ale mele. Așteptăm într-o curte mare de lângă platformele de aterizare. E o zi de primăvară, așa că zăpada se topește cu repeziciune.

Sevro e lângă mine. Observ o subtilă diferență în felul în care mă privește. Discuția pe care am avut-o când a terminat de editat filmările a fost scurtă și înfricoșătoare. O mai aud și acum.

— Înregistrarea audio din furtună e neclară, mi-a zis. Nu-mi dau seama care sunt ultimele cuvinte pe care i le-ai spus lui Apolo. Așa că am șters partea aia.

Unul dintre ultimele mele cuvinte a fost *dracului.*

Ce știe Sevro? Ce crede că știe? Dacă a șters înregistrarea înseamnă că i s-a părut suficient de importantă încât să o ascundă.

ArhiGuvernatorul Augustus, Imperatorii Bellona și Adriatus, alături de încă două sute de alți demnitari coboară din navete, fiecare însoțiți de slujitori. Directorul ne privește și râde de halul în care au ajuns Proctorii. I-am lăsat legați și cu căluș la gură. Nu există milă aici. Orice grijă îmi făceam de pedeapsă s-a risipit. Doar Fitchner este nelegat. Dacă există recompense care se dau Proctorilor, el ar trebui să le ia pe toate. Sigur au văzut până acum înregistrările holografice. Sevro s-a asigurat că sunt bune. Știa povestea pe care voiam să o spun. Am făcut doar câteva îmbunătățiri.

Directoarea Clintus e o femeie micuță cu o față aspră ca un vârf stâncos. Reușește totuși să facă o glumă despre cum e prima dată când ceremonia se ține într-un loc atât de select. Crede însă că e și ultima dată. Nu acesta e felul în care jocul ar trebui jucat, dar toate astea spun ceva despre creativitatea și viclenia mea. Pare că îi place foarte mult de mine și mă numește cu afecțiune „Secerătorul”. De fapt, tuturor se pare că le place de mine. Unii însă rămân prevăzători. Conducătorii au tendința să nu-i aprecieze pe cei care încalcă regulile.

— Recrutorii tuturor Caselor se înghesuie să pună mâna pe tine, băiete. O să poți să alegi, deși Marte are prioritate. Decizia o să-ți aparțină. Atât de multe alegeri pentru Secerător! chicotește Clintus.

Bellona și Augustus, dușmani de moarte, se uită la mine ca la un șarpe. L-am ucis pe fiul unuia și l-am făcut de râs pe al celuilalt. Chiar cred că lucrurile ar putea să devină stânjenitoare.

Are loc o mică ceremonie. Slujitorii se agită peste tot. E doar o formalitate. Adevărata ceremonie va avea loc în Agea unde o să fie un mare festival și o petrecere de pomină în prezența holografică a însăși Suveranei. Libații, dansuri, întreceri, înghițitori de flăcări, sclavi pentru plăceri, steroizi, amfetamine, sau cel puțin așa îmi spune Mustang. Pare bizar când mă gândesc că altora le-a păsat de ce ni s-a întâmplat nouă aici; la

fel de bizar când mă gândesc că majoritatea Auriilor sunt niște creaturi insipide. Habar n-au ce înseamnă să câștigi semnul Războinicilor Însemnați. Să omori un băiat în bătaie într-o cameră rece de piatră. Cu toate astea, ne vor celebra. Pentru un moment am uitat pentru cine luptam. Am uitat că aceasta este o rasă care luptă din răsputeri ca să câștige toate lucrurile astea frivole pentru că le iubește atât de mult. Nu înțeleg această motivație. Înțeleg Institutul. Înțeleg războiul. Dar nu înțeleg ceea ce o să urmeze în Agea, sau ce o să fie după. Poate pentru că eu semăn mai mult cu Auriii de Fier. Cei mai buni dintre Însemnați. Cei care sunt asemenea Strămoșilor. Cei care au distrus cu bombe nucleare o planetă care s-a ridicat împotriva stăpânirii lor. Ce creatură am ajuns.

La sfârșit, directoarea Clintus îmi pune o insignă în piept. Face cu ochiul și mă atinge pe umăr. Apoi ne împrăștiem. Pur și simplu. Jocul s-a terminat și ni se spune că urmează să vină navetele care o să ne ducă la casele noastre unde părinții așteaptă să dea binecuvântarea sau să dezmoștenească fiii și fiicele care i-au dezamăgit. Pur și simplu. Până atunci, ne învârtim pe aici, simțindu-ne prost în armurile pe care le-am capturat și cu toate armele care acum înseamnă atât de puțin. Mă uit la lama mea curbată și mă mir de cât de inutilă a devenit. E ca și cum ar trebui să ne felicităm unul pe altul, să chiuim sau ceva. Dar e numai tăcere. O tăcere la fel de găunoasă pentru învingători ca și pentru cei învinși.

Mă simt gol pe dinăuntru.

Acum ce fac? A existat mereu o teamă, o grijă, a existat mereu un motiv pentru a strânge arme și hrană, a fost mereu o misiune sau o probă. Acum, nimic. Doar vântul care bate peste câmpul nostru de luptă. Un câmp de luptă gol, plin doar de ecourile lucrurilor pierdute sau învățate. Prieteni. Lecții. În curând toate astea vor fi o amintire.

Mă simt ca și cum mi-ar fi murit o iubire. Îmi vine să plâng. Gol pe dinăuntru. În derivă. Mă uit după Mustang. O să mai țină la mine? Apoi ArhiGuvernatorul Augustus mă apucă dintr-odată de mână și mă duce departe de ceilalți tineri uluiți.

— Sunt un om ocupat, *Secerătorule,* zice el zeflemitor. Așa că o să fiu direct. Tu mi-ai complicat viața.

Atingerea lui mă face să vreau să urlu. Gura lui subțire nu trădează niciun sentiment. Are nasul drept. Ochii îi sunt

disprețuitori și făcuți din resturile unui soare murind. E inegalabil. Cu toate astea, nu e frumos. Fața lui pare sculptată din granit. Obrajii supți. Piele dură, de bărbat, nu lucioasă ca a proștilor de la CH sau ca a Pixilor care umblă aiurea prin cluburile de noapte. Duhnește a putere la fel cum un Rozaliu duhnește a parfum. Aș vrea să-i fac fața să arate ca un puzzle stricat.

— Da, e tot ce spun.

— Soția mea e o miloagă, zice fără să schițeze vreun zâmbet. M-a implorat să-l ajut pe fiul ei să câștige.

— Stați puțin. A fost ajutat? întreb eu.

Pe gura lui apare un zâmbet ușor. Genul pe care-l păstrează pentru distracțiile simple.

— Presupun că nu ai să le împărtășești și celorlalți implicarea mea.

Îmi vine să-l fac bucăți. După tot ce s-a întâmplat, se așteaptă să fiu cooperant de parcă i-aș datora asta. De parcă ar fi dreptul lui să-l ajut. Îmi descleștez pumnii. Oare Dancer ce-ar vrea să spun?

— Sunteți în siguranță, reușesc să zic. Nu vă pot ajuta pe frontul domestic, dar nu o să spun nimănui că Șacalul a fost ajutat de tăticu'.

— Nu-i spune așa, zice ridicându-și bărbia. Bărbații casei Augustus sunt lei, nu necrofagi plini de purici.

— Nu contează, ar fi trebuit să pariați pe Mustang, spun eu, ocolindu-i intenționat numele adevărat.

— Nu-mi vorbi tu despre familia mea, Darrow, zice el privindu-mă de sus. Acum, întrebarea e cât vrei pentru tăcerea ta. Eu nu accept daruri și nu rămân dator nimănui. Așa că o să am grijă de tine, dar cu o singură condiție.

— Să stau departe de fiica dumneavoastră?

— Nu, râde el ascuțit luându-mă prin surprindere. Familiile proaste se îngrijorează în privința sângelui. Mie nu-mi pasă de puritatea familiei sau ascendență. Nu înseamnă nimic. Tot ce mă interesează e forța. Ceea ce un om poate face altor bărbați, femei. Tu ai așa ceva. Putere. Forță.

Se apropie și mai mult de mine, destul cât să o văd pe Eo murind în pupilele lui.

— Am dușmani. Sunt puternici. Sunt mulți.

— Bellona.

— Și alții. Dar da, Imperatorul Tiberius au Bellona are mai mult de cincizeci de nepoți și nepoate. Are nouă copii. Uriașul acela, Karnus, e cel mai mare. Cassius e preferatul lui. Neamul lui e puternic. Al meu… e slab. Am avut un fiu care făcea cât toți ai lui Tiberius la un loc. Dar Karnus l-a omorât.

Rămâne tăcut pentru un moment.

— Acum am două nepoate. Un nepot. Un fiu. O fiică. Și asta e tot. Așa că strâng novici. Am o singură condiție. O să-ți ofer tot ce vrei pentru a păstra tăcerea. O să-ți cumpăr Rozalii, Obsidieni, Cenușii, Verzi. O să-ți sponsorizez studiile la Academie, unde o să înveți să pilotezi navele care au cucerit planete. O să-ți dau bani și o să-mi îndeplinesc toate obligațiile de patronaj. O să te prezint Suveranei. O să fac toate lucrurile astea dacă o să păstrezi tăcerea și o să devii unul dintre lăncierii mei, un *aide-de-camp,* un membru al Casei mele.

Îmi cere să-mi trădez numele. Să renunț la familia mea pentru a lui. Familia mea e falsă, familia Andromedus e concepută pentru înșelăciune, și totuși, o parte din mine suferă.

Mă așteptam la asta. Dar nu știu ce să spun.

— Unul dintre soldații fiului dumneavoastră ar putea să spună ceva despre implicarea domniei voastre.

— Mă îngrijorează mai mult locotenenții tăi, pufnește el.

— Puțini din armata mea știu adevărul, râd eu. Iar cei care-l știu n-o să spună un cuvânt.

— Atât de multă încredere.

— Sunt ArhiPrimusul lor, răspund simplu.

— Vorbești serios? mă întreabă el confuz de parcă n-aș fi înțeles ceva foarte simplu precum gravitația. Băiete, alianțele se vor prăbuși imediat ce ne urcăm în navete. Unii dintre prietenii tăi vor fi trimiși Lorzilor de pe Luni. Alții vor ajunge la ArhiGuvernatorii Giganților Gazoși. Câțiva chiar vor ajunge pe Lună. Își vor aminti de tine ca de o legendă a tinereții lor, dar asta e tot. Iar legenda nu o să implice loialitate. Am fost unde ești tu acum. Am câștigat în anul meu, dar loialitatea nu e de găsit în sălile astea. Așa stau lucrurile.

— Așa stăteau lucrurile, îi răspund cu asprime, luându-l prin surprindere. Dar eu cred în ceea ce spun. Eu sunt ceva diferit. I-am eliberat pe cei care erau sclavi și i-am lăsat pe cei rătăciți să se regăsească. Le-am dat ceva ce voi, cei din generațiile vechi, nu puteți înțelege.

— Asta e problema cu tineretul, Darrow, chicotește el enervându-mă. Uitați că fiecare generație a crezut același lucru.

— Pentru generația mea e adevărat.

Nu contează dacă mă crede, eu am dreptate. El greșește. Eu sunt scânteia care o să dea foc întregii lumi. Sunt ciocanul care rupe lanțurile.

— Școala asta nu este viața, recită el. Nu este viața. Aici ești rege. În viață nu există regi. Sunt mulți care se cred regi. Dar noi, Însemnații, îi punem la pământ. Înaintea ta, mulți au câștigat jocul ăsta. Și toți excelează acum dincolo de această școală. Așa că nu te comporta ca și cum după absolvire o să fii rege și o să ai supuși – n-o să se întâmple asta. O să ai nevoie de o bază, de un susținător care să te ajute să te ridici. În afară de mine nu există cineva mai bun pentru tine.

Nu familia trebuie să mi-o trădez, ci poporul. Școala era o treabă, dar să trec chiar sub aripa dragonului… să-l las să mă îmbrățișeze, să stau în lux în timp ce ai mei mor și flămânzesc și ard… e destul cât să-mi rupă inima din piept.

Amândoi copiii lui aurii ne privesc. La fel și Cassius și tatăl lui după ce se îmbrățișează. Varsă câteva lacrimi pentru Julian. Aș vrea să fiu cu familia mea în loc să fiu aici. Aș vrea să simt mâna lui Kieran pe umărul meu, să simt mâna Leannei în mâna mea în timp ce ne uităm la mama cum așază masa pentru noi. Asta înseamnă o familie. Dragoste. Oamenilor ăstora nu le pasă decât de glorie, victorie și mândria familiei; cu toate astea nu știu nimic despre dragoste. Nu știu nimic despre ce înseamnă o familie. Sunt false familii. Sunt doar echipe. Echipe care se întâlnesc în jocurile mândriei. ArhiGuvernatorul nici măcar nu și-a salutat copiii. Pe acest om detestabil îl interesează mai mult să vorbească cu mine.

— E amuzant, spun eu.

— Amuzant? întreabă el grav.

— E amuzant cum un singur cuvânt îți poate schimba întreaga viață, improvizez eu un răspuns.

— Nu e deloc amuzant. Oțelul reprezintă puterea. Banii reprezintă puterea. Dar dintre toate lucrurile din toate lumile, doar cuvintele reprezintă puterea.

Mă uit la el pentru un moment. Cuvintele sunt niște arme mai puternice decât crede. Iar cântecele sunt și mai puternice. Cuvintele trezesc mintea. Melodia trezește inima. Mă trag dintr-

un popor de cântăreți și dansatori. N-am nevoie să-mi spună el despre puterea cuvintelor. Dar zâmbesc, oricum.

— Care e răspunsul tău? Da sau nu? Nu o să întreb încă o dată.

Mă uit la zecile de Războinici Însemnați care așteaptă să vorbească cu mine, fără îndoială pentru a-mi oferi susținerea lor sau noviciatul. Bătrânul Lorn au Arcos e acolo. Îl recunosc chiar și fără masca de Recrutor. Cavalerul Furiei. Omul care mi-a trimis Pegasul și inelul lui Dancer. Un om absolut onorabil și conducătorul celei de-a treia cea mai puternică Casă de pe Marte. Un om de la care aș avea ce învăța.

— Ai să te ridici alături de mine?

Mă uit la vena jugulară a ArhiGuvernatorului. Inima îi bate cu putere. Îmi vine în minte Bocetul Stins de la moartea lui Eo. Dar când o să-l spânzur, el nu o să aibă parte de cântecul nostru. Viața lui nu o să aibă ecou. O să se oprească pur și simplu.

— Cred, Domnia Ta, că astfel o să mă bucur de câteva oportunități interesante.

Mă uit în sus, în ochii lui, sperând să confunde furia cu nerăbdarea.

— Cunoști cuvintele? mă întreabă.

Dau din cap că da.

— Atunci trebuie să le rostești. Aici. Acum. Astfel încât cu toții să fie martori că l-am revendicat pe cel mai bun din școală.

Strâng din dinți și mă conving că asta e calea cea bună. Alături de el, o să mă ridic. Voi urma Academia. Voi învăța să conduc flote. Voi câștiga. Mă voi transforma într-o sabie. Îmi voi da sufletul. Voi coborî în iad sperând ca într-o zi să mă ridic liber. Mă voi sacrifica. Și îmi voi făuri legenda și o voi răspândi printre oamenii din toate lumile până când o să fiu gata să conduc armatele care vor rupe lanțurile sclaviei, pentru că eu nu sunt doar un agent al Fiilor Anarhiei. Nu sunt doar o tactică sau o unealtă în schemele lui Ares. Eu sunt speranța poporului meu. A oricărui popor în sclavie.

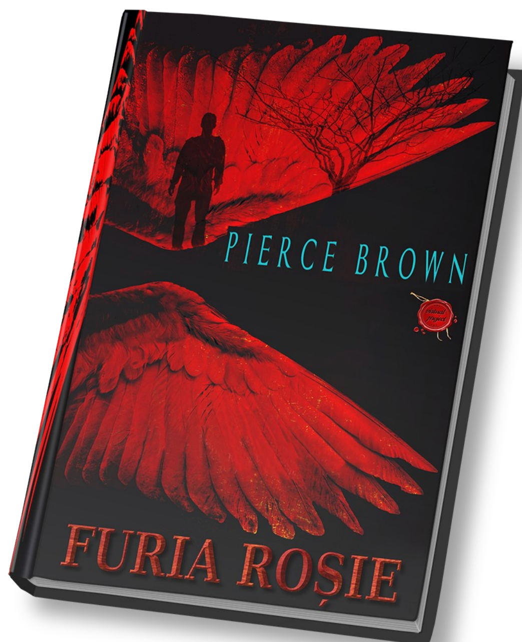
Așa că îngenunchez în fața lui, după obicei. Și, urmând același obicei, își pune mâna pe capul meu. Spun cuvintele pe nesimțite, iar ecoul lor îmi răsună în urechi ca sticla spartă.

— Îmi voi uita tatăl. Îmi voi abandona numele. Voi fi sabia ta. Nero au Augustus, gloria ta va fi țelul meu.

Unii dintre cei care ne privesc se înfioară auzind brusca mea proclamație. Alții blamează necuviința, impertinența lui Augustus. Nu are niciun pic de decență? Stăpânul meu mă sărută pe creștetul capului și șoptește cuvintele cuvenite în timp ce eu încerc să-mi controlez furia care m-a transformat în ceva mai agil decât un Roșu. Mai dur decât un Auriu.

— Darrow, Lăncier al Casei Augustus. Ridică-te, ai datorii pe care trebuie să le îndeplinești. Ridică-te, sunt onoruri pe care trebuie să le primești. Ridică-te pentru glorie, pentru putere, pentru cucerire și stăpânire a celor slabi. Ridică-te, fiule. Ridică-te.

mastică

PIERCE BROWN
FURIA ROȘIE